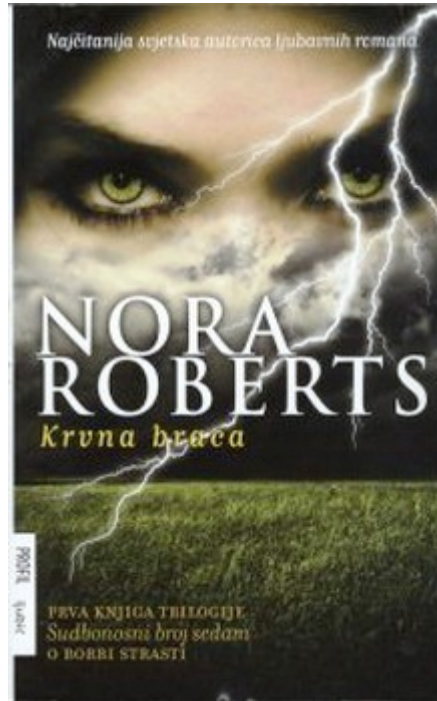

Nora Roberts

Krvna braća

Blood Brothers 1.

Svakih sedam godina, sedmog dana sedmog mjeseca, u gradu Hawkins Hollow događaju se neobične nesreće. Sve je počelo kada su tri dječaka Caleb, Fox i Cage proveli noć kod stijene Poganski kamen. Dvadeset i jednu godinu poslije zlo na konačni obračun izaziva i njih i tri žene koje ih vole.

S engleskog prevela Vesna Stričević-Solić
PROFIL

Tamo gdje Bog ima hram,
Vrag će podići kapelu.
ROBERT BURTON

*Djetinjstvo određuje čovjeka,
Kao što jutro određuje dan.*
JOHN MILTON

PROLOG

*Hawkins Hollow
Okrug Maryland.
1652.*

Gmizalo je kroza zrak koji je teško visio nad proplankom kao mokra vuna. Nisko iznad zemlje, u zmijolikim prstima magle, šuljala se mržnja. Dolazila je po njega kroza zagušljivu toplinu noći.

Tražila je njegovu smrt.

A male životinje stiskale su se jedna uz drugu prestrašene od njezina vonja. On je čekao, s bakljom podignutom prema praznom nebu, dok se to probijalo kroza šikaru, prelazilo preko potoka i prilazilo sve bliže.

Vražji dim.

Poslao je Ann i živote koje je nosila u sebi na sigurno, daleko odavde. Nije plakala, prisjećao se dok je škropio vodom pripremljene trave. Ne njegova Ann. Ali vidio je tugu na njezinu licu, u dubokim tamnim očima koje je volio u ovom životu i u svim životima prije toga.

Rodit će troje, podići ih i odgojiti. A od njih, kad dođe vrijeme, nastat će još troje.

Moć koju ima pripast će njima, tim sinovima, koji će prvi put zaplakati dugo, dugo nakon što ova noć završi. Riskirao je sve što je imao, sve što je bio, kako bi ih zaštitio i ostavio im nužno oružje.

Baština koju im je ostavljao bila je u krvi, u srcu, u viziji.

U posljednjem satu svoga života učinit će sve što može kako bi im osigurao ono što im je potrebno da podnesu teret, ostanu vjerni sebi i slijede svoju sudbinu.

Glas mu je bio snažan dok je zazivao vjetar i vodu, zemlju i vatru. U ognjištu zapucketala je žeravica, voda se zaljuljala u koritu.

Položio je krvavi kamen' na tkaninu. Duboko zelenilo bilo je obilno prošarano crvenim mrljama, Pomno je čuvao taj kamen, kao i ni koji su došli prije njega. Štovao ga je. A sada je ulio u njega svoju moć kao vodu u posudu.

Tijelo mu se streslo, oblilo znojem i onemoćalo, a svjetlost je zablistala u sjajnoj aureoli iznad kamena.

– Za vas, mrmljao je, – sinove mojih sinova. Za tri dijela jednoga. U vjeri, u nadi, u istini. Jedno svjetlo, ujedinjeno, uzvratit će udarac tmuni. Ovo je moj zavjet, sinovi moji. Zaklinjem se da neću mirovati sve dok se sudbina ne ispuni.

Podigao je svoj atame i duboko zarezao dlan. Krv je nahrupila i briznula na kamen, u vodu, u vatru.

– Krv moje krvi. Ovdje ću čekati sve dok ne dođete po mene, dok ne oslobodite ono što mora biti oslobođeno i vraćeno u svijet. Neka vas bogovi čuvaju.

Na trenutak je osjetio tugu. Ne za svoj život, jer njegova zrnca već su sipila kroz pješčani sat. Nije se bojao smrti. Nije se bojao onoga što će uskoro prigrliti, a što neće biti smrt. Osjetio je tugu jer više nikada u ovom životu neće dotaknuti Annino tijelo. Tugovao je jer neće

moći spriječiti patnju koja dolazi, kao što nije mogao spriječiti patnju koja je dolazila prije, u toliko mnogo drugih života.

Shvaćao je da on nije instrument nego samo posuda koja se punila i praznila prema potrebama bogova.

Umoran i tužan zbog gubitka stajao je ispred male kolibe pokraj velikog kamena i spremno čekao susret sa svojom kobi.

Stigla je u obličju čovjeka, ali to je bila samo ljuska. Kao što je i njegovo tijelo bilo ljuska. Nazivalo se Lazarus Twisse, starješina Pobožnih. On i njegovi sljedbenici naselili su se u pustari ovog okruga nakon odvajanja od puritanaca Nove Engleske.

Promatrao ih je, obasjane svjetlošću baklji, te ljude i onoga koji nije bio čovjek. Te ljude koji su došli u Novi svijet u potrazi za vjerskom slobodom, a završili su proganjajući i uništavajući sve one koji nisu poslušno koračali njihovom uzanom, ograničenom stazom.

– Ti si Giles Dent.

– Jesam, odgovorio je, – u ovom vremenu i na ovome mjestu.

Lazarus Twisse iskorači naprijed. Nosio je strogu, formalnu crnu odoru starješina. Visoki šešir široka oboda zasjenjivao mu je lice, ali Giles je mogao vidjeti njegove oči, a u tim očima vidio je demona.

– Giles Dent, ti i žena znana kao Ann Hawkins optuženi ste i proglašeni krivima zbog vještarenja i obavljanja demonskih obreda."

– Tko optužuje?

– Dovedite djevojku ovamo! – zapovjedio je Lazarus.

Izvukli su je na čistinu. Sitna, krhka djevojčica od desetak godina, možda i manje. Lice bijelo kao vosak, oči natopljene strahom. Kosa grubo ostrižena.

– Hester Deale, je li to vještac koji te zaveo?

– On i ona koju zove svojom ženom stavili su ruke na mene. – Govorila je kao u transu. – Radili su bezbožne radnje s mojim tijelom. Slijetali su na moj prozor kao gavranovi, ulazili noću u moju sobu. Zatvorili su mi usta kako ne bih mogla govoriti ili zvati u pomoć.

– Dijete, – blago je rekao Giles, – što su ti to učinili?

Strahom preplavljene oči zurile su u njega. – Zazivali su Sotonu kao svoga boga i zaklali su pijetla kao žrtvu. I pili su njegovu krv. I prolili su tu krv po meni. A ja ih nisam mogla spriječiti.

– Hester Deale, odričeš li se Sotone?

– Odričem se.

– Hester Deale, odričeš li se Gilesa Denta i žene Ann Hawkins, vještaca i heretika?

– Odričem se. – Suze su potekle niz blijede obraze. – Odričem ih se i molim Boga da me spasi. Molim Boga da mi oprost.

– Oprostit će ti, prošaptao je Giles. – Ti nisi kriva.

– Gdje je žena Ann Hawkins? – zagrmio je Lazarus, a Giles je skrenuo pogled s djevojčice i pogledao ga bistrim sivim očima.

– Ti je nećeš pronaći.

– Odstupi u stranu. Pretražit ću ovu vražju kuću.

– Nećeš je pronaći, ponovio je Giles. Pogledao je iza Lazarusa prema muškarcima i šaćici žena na njegovu proplanku.

U njihovim očima vidio je smrt, ali i više od toga, vidio je glad za smrću. To je bio utjecaj demona, njegova moć.

Samo je u Hesterinim očima vidio strah i tugu. Zato joj je dao ono što je mogao dati i gurnuo svoj um prema njezinu. Bježi!

Vidio je kako se trgnula i posrnula unatrag, a onda se okrenuo prema Lazarusu.

– Mi se poznajemo, ti i ja. Raspusti ih, oslobodi ih i riješit ćemo to među nama, sami.

Na trenutak se u Lazarusovim očima pojavio crveni odsjaj. – Ti si gotov. Spalite vješca! – zaurloao je. – Spalite vražju kuću i sve u njoj!

Prišli su s bakljama i s toljagama. Giles je osjetio udarce koji su pljuštali po njemu, osjetio je njihov bijes i mržnju, najoštrije oružje demona. Bacili su ga na koljena, drvena koliba počela se dimiti i gorjeti. Urlici raspamećene rulje odjekivali su mu u glavi.

Na izmaku snage posegnuo je prema demonu u čovjeku koji se hranio mržnjom, strahom i nasiljem. Osjetio je njegovo likovanje, osjetio je kako raste, tako siguran u svoju pobjedu i gozbu koja će uslijediti.

I oduzeo mu je sve to; razderao ga. Čuo je kako vrišti od bijesa i boli kad su plameni jezici zarovali po mesu. I držao ga je, čvrsto kao ljubavnik dok ih je gutao plamen, proždirao ih obojicu.

A u tom sjedinjenju, vatra je ojačala, eruptirala, proširila se i uništila sva živa bića na proplanku.

Gorjela je cijeli dan i noć, kao utroba pakla.

JEDAN

*Hawkins Hollow,
Maryland,
6. srpnja 1987.*

U ljupkoj kuhinji ljupke kuće na Pleasant Avenue Caleb Hawkins pokušavao je biti miran i ne meškoltiti se dok je njegova majka pakirala svoju verziju nužne opreme za kampiranje.

U svijetu njegove majke desetogodišnjim dječacima trebalo je svježe voće, domaći zobeni kolačići, pola tuceta tvrdo kuhanih jaja, vrećica krepera Ritz s maslacem od kikirikija, prutići celera i mrkve - bljak! - i krepki sendviči od šunke i sira.

Zatim termosica s limunadom, omot papirnatih ubrusa i dvije kutije Pop-Tartsa koje je ugurala sa strane u košaru za piknik.

– Mama, ali nećemo nasmrtno izgledati, protestirao je dok je ona razmišljala stojeći pred otvorenim kuhinjskim ormarićem. – Bit ćemo samo u Foxovu stražnjem dvorištu.

Što je bila laž i malo ga je zapekla na jeziku. Ali, da joj je rekao istinu, nikada ga ne bi pustila. A, kvragu, imao je već deset godina. Ili će ih bar imati sutra.

Frannie Hawkins oslonila je ruke na bokove. Bila je to atraktivna plavuša s plavim očima boje ljeta i s modernom valovitom trajnom. Majka troje djece, a Cal je bio njezina maza i jedini dječak. „A sada da provjerimo taj ruksak.

– Mama!

– Zlato, samo se želim uvjeriti da nisi nešto zaboravio. – Nemilosrdna na svoj vedri, sunčani način, Frannie je otvorila Calov mornarskoplavi ruksak. – Rezervno rublje, čista majica, čarape, dobro, dobro, kratke hlače, četkica za zube. Cal, a gdje su flasteri? Rekla sam ti da ili poneseš. I Bactine, i sredstvo protiv komaraca.

– Uf, pa ne idemo u Afriku.

– Svejedno, odgovorila je Frannie i kažiprstom ga otparila uza stepenice po zalihu lijekova. Dok je on gore lupao ladicama, izvukla je čestitku iz džepa i gurnula u ruksak.

Rodio se – nakon osam sati i dvanaest minuta opakih porođajnih muka - jednu minutu nakon ponoći. Svake godine dolazila je do njegova kreveta u ponoć, gledala ga kako spava jednu minutu i potom bi ga poljubila u obraz.

Sutra će napuniti deset godina i ove godine ona neće moći obaviti svoj ritual. Na tu pomisao zapekle su je oči. Začuvši Calovo teško trupkanje niza stepenice, naglo se okrenula i počela brisati besprijeekorno čistu radnu površinu kuhinje.

– Evo, sad imam sve. U redu?

Okrenula se sa sjajnim, veselim osmijehom. – U redu. – Prišla mu je i počela ga po kratkoj, mekanoj kosi. On je njezin svjetlokosi dječak, pomislila je, ali kosa mu je počela tamnjeti i pretpostavljala je da će s vremenom postati svjetlosmeđa.

Kao što bi bila i njezina bez pomoći Born Blonde.

Uobičajenom gestom Frannie mu je gurnula naočale s tamnim okvirom navrh nosa. – Kad stignete, nemoj zaboraviti zahvaliti gospodi Barry i gospodinu O'Dellu.

– Dobro.

– I na odlasku, također.

– Da, gospođo.

S obje ruke obuhvatila mu je lice i zagledala se kroz debele leće u mirne, sive oči, iste boje kao u njegova oca. – Budi dobar, rekla je i poljubila ga u obraz. – Zabavi se. – A onda i ono drugo. – Sretan rođendan, bebice.

Obično bi ga posramilo i uvrijedilo kad bi ga nazvali bebom, ali iz nekog razloga, sada se na te riječi osjetio nekako mljackavo i zapravo, dobro.

– Hvala, mama.

Navukao je ruksak na rame pa odvagnuo težinu krcate košare za piknik. Kako će, dovraga, voziti sve tamo do šume s pola vražje trgovine nakrcane na bicikl?

Dečki će ga zafrkavati do smrti.

Ali nije bilo izlaza pa je odvukao košaru u garažu, tamo je čekao njegov bicikl, uredno obješen po maminu pravilniku – na prečki učvršćenoj u zid. Malo je promislio pa uzeo dvije očeve bungee vrpce i čvrsto vezao košaru straga za okvir.

Onda je skočio na bicikl i odvezao se.

Fox je završio s plijevljenjem svog dijela povrtnjaka. Zaškiljio je prema prskalici s tekućinom koju je njegova majka redovito pripremala za obeshrabrivanje zečeva i srna od napada na vrtnu samoposlugu. Kombinacija češnjaka, sirovih jaja i kajenskog papra toliko je zaudarala da je morao zadržavati dah dok je prskao mješavinu po gredicama mahuna, lima graha, slatkog krumpira, mrkvi i rotkvica.

Zakoračio je unatrag, duboko udahnuo i proučavao rezultat svog rada. Njegova majka opasno je stroga kad je riječ o vrtlarstvu. Poštovanje Zemlje, sklad s Prirodom i sve takve stvari.

Riječ je također bila o hrani, o stvaranju dovoljno hrane i novca za prehranjivanje obitelji od šestero članova – i svakoga tko bi navratio usput. I zato su njegov otac i njegova starija sestra Sage sada bili dolje na njihovu štandu i prodavali svježa jaja, kozje mlijeko, med i majčine džemove.

Bacio je pogled na drugi kraj povrtnjaka. Njegov mladi brat Ridge protezao se između gredica i igrao se korovom umjesto da ga čupa. A kako je majka bila u kući i uspavljivala njihovu najmlađu sestru Sparrow, Ridge je bio pod njegovim nadzorom.

– Hajde, Ridge, čupaj te glupe trave. Moram ići.

Ridge je podignuo glavu i zagledao se u brata svojim oh-ja-sanjarim očima. – Zašto ja ne mogu ići s vama?

– Zato što imaš samo osam godina i ne znaš išćupati čak ni glupi korov. – Fox je srdito prešao preko vrta do Ridgeova odjeljka, sagnuo se i počeo ćupati korov.

– Znam ja to raditi.

Kao što se Fox nadao, uvreda je natjerala Ridgea da se energično prihvati posla. Uspravio se i protrljao ruke o traperice. Visok dječak vitke građe s bujnom, razbarušenom smeđom

kosom koja je uokvirivala suhonjavo lice s oštro iscrtanim kostima. Žutosmeđe, zlataste oči sada su zadovoljno sjajile dok je gazio preko gredica u potrazi za prskalicom.

Bacio ju je na zemlju pokraj Ridgea. – Nemoj zaboraviti poprskati to govno.

Prešao je preko dvorišta zaobilazeći ono što je ostalo od stare kamene kolibe na rubu povrtnjaka. Ruševina je bila potpuno obrasla isprepletenim gustim viticama rascvjetane kozje krvi i divljega slaka.

Skrenuo je pokraj kokošinjca i pilića koji su uokolo ključali uz obor obrubljen začinskim biljkama i ljekovitim travama u kojemu su depresivno stajale dvije koze i dosađivale se buljeći u povrtnjak. Zaputio se prema kuhinjskim vratima kuće koju su njegovi roditelji uglavnom sami podigli. Kuhinja je bila velika, a radna ploha pretrpana potrepnostima za mamine projekte – staklenkama za zimmicu, poklopcima, tubama voska, kolutima gaze.

Znao je da većina ljudi u Hollowu i okolici smatra njegovu obitelj čudacima i hipijima. To mu nije smetalo. Uglavnom su se dobro slagali s mještanima i ljudi su rado kupovali njihova jaja, povrće, majčine ruketvorine i svijeće ili zapošljavali njegova oca za tesarske poslove.

Fox se oprao nad sudoperom i počeo rovati po ormarićima tražeći išta što nije zdrava hrana.

Nema šanse.

Otići će biciklom do trgovine – one izvan grada, za svaki slučaj – i potrošit će nešto uštedevine na paketiće rolada Little Debbie i Nutter Buttera.

Ušla je majka u pamučnoj ljetnoj haljini s naramenicama i zabacila dugačku tamnosmeđu pletenicu. – Gotovo?

– Ja sam gotov. Ridge upravo završava.

Joanne je prišla prozoru. Dok je promatrala mlađeg sina u vrtu, automatskom kretnjom razbarušila je Foxovu kosu i zadržala ruku na njegovu vratu.

– Ima kolačića od rogača i vege-hrenovki, ako želiš ponijeti sa sobom.

– Ah. – Fuj. – Ne, hvala. Nije potrebno.

Znao je da ona zna kako će, čim se odmakne od kuće, navaliti na mesne prerađevine i rafinirani šećer. I znao je da ona zna kako on zna. Ali neće ga tlačiti zbog toga. Mama je bila dobra u pružanju mogućnosti izbora.

– Dobro se provedi.

– Hoću.

– Fox? – Stajala je tamo pokraj sudopera u svjetlu koje je dopiralo s prozora i ocrtavalo joj blistavu aureolu na kosi. – Sretan rođendan.

– Hvala, mama. – I s Little Debbie na umu izjurio je van po svoj bicikl i krenuo u avanturu.

Stari je još uvijek spavao kad je Gage dovršio pakiranje opreme. Čuo je hrkanje kroz tanke, šugave zidove skućena, šugava stana iznad Bowl-a Rame. Stari je tamo radio, čistio podove, zahode i sve druge poslove koje je Calov otac pronalazio kako hi ga držao zaposlenim.

Možda je bio tek jedan dan mlađi od deset godina, ali Gage je znao zašto gospodin Hawkins trpi staroga, zašto ovdje žive besplatno, a stari je zaposlen kao kućepazitelj. Gospodin Hawkins žalio ih je – a najviše je žalio Gagea jer je kao dijete bez majke bio prisiljen živjeti s odurnim pijancem.

I drugi ljudi sažalijevali su ga, ali njihovo sažaljenje vrijeđalo ga je i izazivalo otpor. Ali ne i gospodin Hawkins. On nikada nije dopustio da se sažaljenje vidi. A kad bi Gage obavio neki posao u kuglani, gospodin Hawkins uvijek bi mu platio sa strane, u gotovini, i zavjerenički bi mu namignuo.

On je znao, kvragu, svi su znali da je Bill Turner povremeno tukao svoga sina. Ali gospodin Hawkins bio je jedini koji je sjeo s Gageom i pitao ga što on želi. Želi li pozvati policiju, socijalnu službu, želi li neko vrijeme živjeti s njegovom obitelji?

Nije želio policiju ni dobročinitelje. Oni su samo pogoršavali stvari. I, iako bi dao sve na svijetu da može živjeti u onoj lijepoj kući s ljudima koji pristojno žive, samo je zamolio gospodina Hawkinsa da molim, molim, ne otpusti njegova oca.

Stari ga je manje tukao kad god bi mu gospodin Hawkins dao kakav posao i kad bi nešto radio. Osim, naravno, kad bi dobri stari Bili čuo zvuk trube i odlučio se usvinjiti.

Kad bi gospodin Hawkins imao pojma kako bi tih dana znalo biti gadno, sigurno bi pozvao policiju.

Zato nije ništa govorio i naučio je dobro skrivati izdajničke znakove premlaćivanja kao što je bilo ono sinoć.

Gage se pažljivo kretao dok je uzimao tri hladne limenke iz očeve zalihe piva. Masnice na njegovim leđima i stražnjici bile su još uvijek svježije i užarene i pekle su kao vatra. Očekivao je batine. Uvijek su dolazile oko njegova rođendana. I još jedna porcija oko datuma majčine smrti.

To je bila velika tradicionalna 'dvojka'. U drugo vrijeme šibanje je dolazilo neočekivano. Ali uglavnom, sve dok je stari imao redovit posao, udarci su bili tek nehajni šamari ili guranje.

Nije se trudio biti tih dok je prilazio očevoj spavaonici. Ništa manje od napada specijalnih jedinica ne bi moglo probudilo Billa Turnera iz pijana sna.

Soba je zaudarala na pivo, znoj i ustajali dim. Gage se namrštio i uzeo napola praznu kutiju Maribora s noćnog ormarića. Stari se neće sjećati je li uopće imao cigarete tako da to nije bio problem.

Bez grižnje savjesti otvorio je očev novčanik i uzeo tri novčanice od jednog dolara i jednu peticu.

Dok je gurao novčanice u džep hlača, pogledao je oca. Leži izvaljen tamo na krevetu, samo u gaćama i hrče otvorenih usta.

Remen koji je upotrijebio na svom sinu prošle noći odbačen je na podu među razbacanim prljavim košuljama, čarapama i trapericama.

Na trenutak, samo na trenutak, prostrujao je kroz Gagea ludi poriv – zamislio je sebe kako podiže remen, zamahuje njime visoko u zrak i svom snagom spušta ga na očev ovješeni, mlohavi trbuh.

Reci mi kako ti se to sviđa.

Ali tamo, na zakrčenom stolu, uz prepunu pepeljaru i prevrnutu praznu bocu bila je slika nasmiješene žene, Gageove majke.

Ljudi su govorili da joj je sličan – ista tamna kosa, zamagljene zelene oči, snažna usta. Prije ga je to dovodilo u nepriliku. Ali u posljednje vrijeme, kad je sve osim te fotografije izbljedjelo u sjećanju, kada više nije mogao čuti njezin glas u glavi ni sjetiti se njezina mirisa, postalo je utješno.

Bio je nalik na svoju majku.

Katkad je zamišljao da čovjek koji se gotovo svake večeri opijao do stupora nije njegov otac.

Njegov otac je pametan i hrabar i pomalo lakomislen.

Onda je ponovno pogledao čovjeka na krevetu i znao je da je sve to sranje.

Pokazao je starom kopilanu srednji prst i izišao iz sobe. Ruksak je morao nositi u rukama. Nema šanse da ga stavi na ramena sa svim tim užarenim modricama na leđima.

Sišao je vanjskim stepenicama i otišao do stražnje strane kuće gdje je vezan uz ogradu čekao njegov polovni bicikl.

Unatoč bolovima, nacerio se kad ga je uzjahao.

Sljedeća dvadeset četiri sata njegova su. Slobodan je.

Dogovorili su se da će se naći na zapadnom izlazu iz grada, tamo gdje se šuma širi prema zavoju ceste. Dječak iz srednje klase, mladi hipi i sin pijanca.

Rodili su se istoga dana, sedmog srpnja. Cal je ispustio svoj prvi krik u washingtonskoj okružnoj bolnici dok je njegova majka teško disala, a otac plakao. Fox se izgurao na svijet u ruke svome nasmijanom ocu u staroj seoskoj kući uz pjesmu Boba Dylana Lay, Lady, Lay i miris lavande koji se širio iz aromatičnih svijeća. A Gage se iskoprcao iz svoje prestrašene majke u jurećim bolničkim kolima na cesti 65.

Sada je Gage stigao prvi. Sišao je s bicikla i zašao u sjenu drveća, dalje od pogleda prolaznika na cesti.

Sjeo je na zemlju i zapalio prvu cigaretu tog poslijepodneva. Uvijek mu je bilo malo mučno u želucu od cigareta, ali sam taj prkosni čin nadoknadio bi osjećaj gađenja. Sjedio je i pušio u hladovini i zamišljao se kako hoda planinskom stazom u Coloradu ili se probija kroza sparnu južnoameričku džunglu.

Bilo gdje, samo ne ovdje.

Kad je čuo tandrkanje po neravnoj stazi već je tri puta pućnuo i upravo je oprezno uvlačio četvrti dim u pluća.

Fox se probijao između drveća na svojoj munji, biciklu ukrašenom fluorescentnim strijelama koje je iscrtao njegov otac.

Tata mu je bio pravi frajer za takve stvari.

– Hej, Turner.

– O'Dell. – Gage mu je pružio cigaretu.

Obojica su znali da ju je Fox primio samo zato što bi inače ispao slabić. Pa je povukao kratak dim i vratio cigaretu natrag. Gage je kimnuo prema vreći obješenoj o munjin upravljač. – Što imaš?

– Little Debbie, Nutter Butter, TastyTake pite od jabuka i višanja.

– Pravilno. Ja imam tri limenke Buda za večeras.

Foxove očne jabučice nisu iskočile iz glave, ali bile su blizu toga. – Bez zezanja?

– Bez zezanja. Stari je mrtav pijan. Neće se sjećati koliko je popio. A imam još nešto. Penthouse od prošlog mjeseca.

– Nema šanse.

– Skriva ih ispod smeća u kupaonici.

– Daj da vidim.

– Kasnije. Uz pivo.

Obojica su okrenula glavu kad se pojavio Cal vukući bicikl po neravnoj stazi. – Hej, seronjo, pozdravio ga je Fox.

– Hej, prdonje.

Kad su razmijenili pozdravne uvrede, odgurali su bicikle dublje u siguran zaklon šume i vezali ih za drvo. Tada je na red došla procjena zaliha i dioba.

– Isuse, Hawkins, što ti je to sve mama nagurala unutra?

– Nećeš se žaliti kad budeš jeo. – Cal je mrgodno pogledao Gagea iako su mu ruke već odavno počele protestirati protiv težine košare.

– Zašto ne staviš svoj ruksak na leđa i pomogneš mi?

– Zato što ga nosim ovako. – Ali ipak je otvorio poklopac košare, frknuo prebirući po plastičnim posudama s nepropusnim poklopcima i prebacio nekoliko u svoj ruksak. – Uzmi i ti nešto O'Dell jer ćemo inače putovati cijeli dan do Hesterina jezera.

– Sranje. – Fox je izvukao termosicu i ugurao je među svoje stvari. – Je li sada dovoljno lagano, curice?

– Jebi se. Ja nosim i košaru i ruksak.

– Ja nosim vrećicu iz trgovine i svoj ruksak. – Fox je izvukao još jedan adut iz košare na biciklu. – A ti носиš stereo, Turner.

Gage je slegnuo ramenima i uzeo radio. – Onda ja biram stanicu.

– Samo ne rap, uglas su rekli Cal i Fox, ali Gage se samo nacerio dok je hodajući pretraživao stanice.

Nakon mnogo psovki i stenjanja napokon su krenuli na put.

Lišće, mesnato i zeleno, štitilo ih je od ljetne vreve. Između gustih krošnji topola i hrastova nazirale su se pruge mliječnoplavog neba. Uputili su se prema zavoju potoka dok su im raperi i Aerosmith zadavali tempo.

– Gage je donio Penthouse, objavio je Fox. – Golišavi časopis, tupane, objasnio je na Calov upitni pogled.

– Uh-uh.

– Uh-huh. Hajde, Turner, na sunce s njim.

– Tek kad se ulogorimo i otvorimo pivo.

– Pivo! – Cal je instinktivno pogledao preko ramena u strahu da će se njegova majka stvoriti pred njima. – Donio si pivo?

– Tri limenke pjene, kočoperno je potvrdio Gage. – Pljuge također.

– Ludo, ha? – Fox je šakom udario Cala po ramenu. – Najbolji rođendan ikada.

– Ikada, složio se Cal, ali u sebi je bio užasnut. Pivo, cigarete i slike golih žena. Ako to majka ikada sazna, dobit će zabranu izlaska sve do tridesete. A tu još nije pripisao činjenicu da je lagao. Ni činjenicu da ide kampirati pokraj Poganskog kamena - pokraj izričito zabranjenog Poganskog kamena.

Bit će zatvoren u kući sve dok ne umre od starosti.

– Prestani se brinuti. – Gage je premjestio ruksak iz jedne ruke u drugu s nestašnim makvrugu-sve bljeskom u očima.

– Sve je pod kontrolom.

– Ne brinem se ja. – ipak, Cal se trgnuo kad je iz krošnje iznad njihovih glava izletjela debela šojka i ljutito zakričala.

DVA

Hesterino jezero bilo je još jedno zabranjeno mjesto u Calovu svijetu, a to ga je, naravno, činilo neodoljivim.

Lokvu smeđe vode skrivenu u gustoj šumi koja se punila iz rukavca rijeke Antietam Creek navodno je opsjedala neka uvrnuta utopljena djevojka, jedna od ranih doseljenica još od vremena Mayflowera ili bogzna otkada.

Majka je spominjala i nekog dječaka koji se ovdje utopio kad je ona još bila mala, što je u maminoj Knjizi pravila bio razlog broj jedan zašto se Cal nikada ne smije kupati u tom jezeru. Pričalo se da je duh tog dječaka još uvijek ovdje i vreba tražeći nekoga s kim bi se mogao družiti u mračnoj vodi.

Cal se ovoga ljeta dva puta kupao u jezeru, i svaki put bio je ošamućen od straha i uzbuđenja. I svaki put se kleo da je osjetio koščate ruke kako mu prelaze preko gležnjeva.

Gusta vojska uspravnih rogoza stražarila je uz rubove lokve, a oko kliske, strme obale rasli su buseni zvjezdastih ljljana. Paprat se lepezasto penjala po kamenom obronku boreći se za prostor s divljom kupinom koja bi ostavljala na prstima crvene mrlje nalik na krv.

Zadnji put kad je bio ovdje vidio je crnu zmiju koja je gmizala uz obronak gotovo ne dodirujući gustu paprat.

Fox je pobjednički kriknuo i bacio ruksak na tlo. U nekoliko sekundi strgnuo je sa sebe cipele, majicu, traperice i već je letio iznad vode kao topovska kugla bez traga primisli o zmi-jama, duhovima ili bilo čemu što se moglo skrivati u mračnoj vodi.

– Hajde, curice, upadajte! Što čekate? – Vješto je zaronio i nastavio pljeskati po vodi kao tuljan.

Cal jo sjeo na zemlju, razvezao svoje konversice, pažljivo smotao čarape i ugurao ih u tenisice. Fox je i dalje tulio i pljeskao po vodi, Cal je postrance pogledao Gagea koji je samo stajao i gledao negdje preko vode.

– Ulaziš?

– Ne znam.

Cal je skinuo majicu i uredno je po navici složio. – To je na dnevnome redu. Ne možemo križati s popisa ako se svi ne okupamo.

– Je, je. U redu. – Ali dok se Cal svukao do gaća, Gage je i dalje samo stajao na obali.

– Moramo svi ući, izazivati bogove i takve stvari.

Gage je slegnuo ramenima i zbacio cipele s nogu. – Kreni već jedanput, što si ti, homić? Želiš me gledati dok se svlačim?

– Fuj. – I uguravši naočale u lijevu tenisicu, zahvalan što mu je vid zamućen, Cal je uvu-kao zrak, zaletio se i skočio.

Voda ga je dočekala kao bodljikavi, hladni šok.

Čim je izronio, Fox mu je odmah pljunuo vodu u lice i potpuno ga zaslijepio pa otpedali-
rao prema rogozu bježeći od odmazde. Tek što je uspio razbistriti kratkovidne oči, zaslijepio
ga je novi pljusak jer je Gage skočio tik do njega.

– Kvragu, dečki!

Od Gageovih isprekidanih psećih zaveslaja voda je štrcala na sve strane i Cal je plivao za njim na sigurnoj udaljenosti. On je, od sve trojice, bio najbolji plivač. Fox je bio brz, ali krat-
ka daha. A Gage, pa Gage je nekako napadao vodu kao da je u ratu s njom.

Cal se bojao – iako ga je djelomično uzbuđivala ta ideja – da će jednoga dana morati spa-
siti Gagea od utapanja i primijeniti tehnike kojima ga je tata naučio u njihovu kućnom baze-
nu.

Dok je zamišljao taj herojski pothvat, nešto ga je iznenada zgrabilo za gležanj i povuklo
prema dnu.

Voda se sklopila iznad njega, a Calu je zastalo srce u grlu iako je znao da je to Foxovo
maslo.

Počeo se koprcati i u prvom naletu panike zaboravio sve ono što ga je otac učio. Baš kad
se oslobodio stiska i sabrao toliko da zavesla prema površini, ugledao je neko kretanje s lijeve
strane.

To - ona – činilo se kao da klizi prema njemu. Kosa joj je vijorila oko blijeda lica, a oči su
bile crne duplje. Posegnula je za njim, a Cal je u vrisku otvorio usta. Gutajući vodu propinjao
se prema površini.

Čuo je smijeh oko sebe, sitan i udaljen, kao i glazbu iz starog tranzistora. Dok ga je užas
ubadao u grlo, zamahivao je svom snagom i pljeskao prema obali.

Vidio sam, vidio sam u vodi, vidio sam utvaru. – Nepovezano je iskašljao riječi dok se
borio da se popne na obalu.

Gledao ju je u umu kako dolazi po njega, brzo kao morski pas, vidio je razjapljena usta i
blještave zube oštre kao sječiva.

– Izlazite! Izlazite iz vode! – Sav zasopljen pentrao se uza strmu obalu pridržavajući se za
korov. Kad se osvrnuo, vidio je prijatelje kako veselo plutaju po sredini lokve. – Ona je u
vodi! – Gotovo je jecao dok je puzao po tlu tražeći naočale. – Vidio sam je, stvarno. Izlazite.
Brzo!

– Oooh, duh! Spasite me, spasite me! – S glumljenim grgutanjem Fox je nestao ispod površine.

Cal je skočio na noge i priljubio napete ruke čvrsto uz tijelo. Od bijesa pomiješanog sa strahom glas mu je dobio snagu i presjekao sparni ljetni zrak. – Izlazite van, smjesta.

Cerek na Gageovu licu izbljedio je. Oštro je promatrao prijatelja i zgrabio Foxa za ruku.

– Izlazimo.

„Ma hajde. Samo ga je spopala drhtavica jer sam ga potopio.

– On se ne šali.

Ton se probio do Foxa ili ga je trgnuo pogled na Calovo lice. Jurnuo je prema obali i usput bacio nekoliko opreznih pogleda preko ramena.

Gage ga je slijedio nemarnim psećim zaveslajima i Cal je pomislio da namjerno izaziva sudbinu.

Kad su se prijatelji sigurno uzverali na obalu, Cal je nemoćno klonuo na zemlju. Privukao je koljena, pritisnuo čelo na njih i počeo se tresti.

– Čovječe. – Fox se premještao s noge na nogu dok je voda kapala s njega. – Samo sam te malo povukao, a ti totalno pošiziš. Samo smo se zezali.

– Vidio sam je.

Fox se prignuo i zabacio mokru kosu s lica. – Momče, ti ne možeš vidjeti ni prst pred nosom bez onih debelih okulara.

– Zašuti, O'Dell. – Gage je čučnuo do njih. – Što si vidio, Cal?

– Nju. Sa svom tom kosom koja je plivala oko nje, i s očima, oh, čovječe, oči su joj crne kao onoj mrcini u Raljama. Ima tu dugačku haljinu, dugačke rukave i sve. I ispružila je ruku kao da će me zgrabiti...

– ... svojim koščatim prstima. – Dovršio je Fox prijezirno.

– Nisu bili koščati. – Cal je napokon podignuo glavu, a iza naočala, oči su mu bile grozničave i uplašene. – Mislio sam da će biti, ali izgledala je, sve na njoj izgledalo je... stvarno. Ne kao duh ili kostur. Oh, čovječe, oh, Bože, vidio sam. Ne izmišljam.

Fox je zakoračio unatrag odmičući se od vode pa opsovao kad je ogrebao ruku na trn kupine. – Sranje, sad i krvarim. – Iščupao je struk korova i obrisao krv koja je kapala iz ogrebotine.

– Nemoj ni pomišljati na to. – Cal je vidio kako je Gage proučavao vodu. Poznavao je taj zamišljeni pitam se što bi se dogodilo sjaj u njegovim očima. – Nitko se ne vraća tamo. A ti, ti tako i tako nisi dovoljno dobar plivač..

– Kako to da si samo ti vidio duha?

– Ne znam i ne zanima me. Samo želim otići odavde.

Cal je skočio na noge i zgrabio svoje hlače. Dok se uvlačio u njih, primijetio je Gageova leđa. – Sveta kravo. Leđa su ti gadno izmasakrirana.

– Stari se sinoć nalio. Ništa strašno.

– Čovječe. – Fox mu je prišao da bolje pogleda. – To mora peći k'o sam vrag.

– Voda me rashladila.

– Imam pribor za prvu pomoć u ruksaku, zaustio je Cal, ali ga je Gage presjekao.

– Rekao sam, ništa strašno. – Zgrabio je majicu i brzo je navukao. "Ako vas dvojica nema-te muda vratiti se natrag i saznati o čemu je riječ, onda krenimo dalje.

– Ja nemam muda za to, rekao je Cal beživotno i Gage je prasnuo u smijeh.

– Onda navuci te hlače da ne moram razmišljati što je to što ti visi među nogama.

Fox je izvukao omot kekisa i otvorio limenku Cole. I zato što su incident u jezeru i masnice na Gageovim leđima bili suviše ozbiljni, više nisu govorili o tome. Umjesto toga, s kosom još mokrom od kupanja, nastavili su pješaćiti žvačući kekse i dijeleći limenku tople Cole.

Ali Cal je razmišljao o onome što se dogodilo. Zašto je samo on vidio utvaru? Kako je mogao tako jasno vidjeti njezino lice u mutnoj vodi, i to bez naočala? Kako ju je mogao vidjeti? Sa svakim korakom bio je sve uvjereniji kako je to samo umislio.

Ali nikada neće priznati da se možda ipak samo uplašio.

Sunce je peklo i iz kože mu se počeo probijati znoj. Pitao se kako Gage može podnijeti na sebi majicu koja mu je derala izranjavana leđa. Jer, čovječe, te modrice su tako crvene i otečene i stvarno, stvarno moraju paklenski boljeti. Vidio je već Gagea nakon što bi stari Tuner nasrnuo na njega, ali nikada nije bilo ovako gadno. Žalio je što Gage nije dopustio da mu malo namaže leđa melemom.

Što ako se inficira? Što ako dobije otrovanje krvi, padne u delirij ili nešto takvo dok budu tamo daleko od kuće?

Morao bi poslati Foxa po pomoć. Da, to bi napravio – poslao bi Foxa po pomoć, a on bi ostao s Gageom i liječio mu rane; tjerao bi ga da pije puno tekućine kako ne bi – kako se ono kaže – dehidrirao.

Naravno, poslije bi im svima objesili guzice o klin, ali Gage bi se oporavio.

Možda bi poslali Gageova oca u zatvor. A što bi onda bilo? Bi li Gage morao otići u sirotište?

Misliti o tome bilo je gotovo jednako zastrašujuće kao i o ženi u jezeru.

Zastali su da predahnu pa sjeli u hlad i podijelili jednu od ukradenih cigareta. Calu se od cigareta uvijek malo vrtjelo u glavi, ali bilo je ugodno sjediti ovdje pod drvećem, slušati žuborenje vode koja se slijevala preko stijena i šašave ptice koje su se dozivale iz krošnji.

– Mogli bismo ovdje podići logor, rekao je Cal više za sebe.

– Nema šanse, Fox ga je bubnuo po ramenu. – Navršit ćemo deset godina pokraj Poganskog kamena. Ne mijenjamo plan. Stići ćemo tamo za sat vremena. Točno, Gage?

Gage je zurio u drveće pred njima. – Aha. A kretali bismo se brže da vi niste dovukli toliko sranja sa sobom.

– Nisam primijetio da si odbio Little Debbie, podsjetio ga je Fox.

– Nitko ne odbija Little Debbie. Pa... – Zgnječio je cigaretu i pritisnuo kamen na opušak. – Sedlajte konje, vojsko.

Nitko ne zalazi ovamo. Ali to nije bilo točno. U sezoni lova ovdje je vrvjelo od lovaca na jelene.

Ali djelovalo je kao mjesto na koje ne dolaze ljudi. Prethodni put kad su ga nagovorili na pješaćenje do Poganskog kamena osjećao se potpuno isto. A tada su krenuli rano ujutro. I vratili su se natrag prije dva sata.

A sada je, prema njegovu Timexu, bilo gotovo četiri sata. Unatoč keksima koje je pojeo putem, želudac mu je mrmљao i prigovarao. Želio je zastati i iskopati nešto hrane koju je mama spakirala u glupu košaru.

Ali Gage ih je požurivao, nestrpljiv da što prije stigne do Poganskog kamena.

Zemlja na čistini bila je suha i djelovala je sprženo kao da je vatra prohujala kroz drveće i pretvorila ga u pepeo. Tvorila je gotovo savršen krug, okružena hrastovima i busenjem divljih bobica. U središtu čistine nalazio se samo jedan kamen koji je stršao iz spaljene zemlje, oko šezdeset centimetara visok i plosnat na vrhu, kao mali stol.

Oltar, tvrdili su neki.

Ljudi, ako su ga uopće spominjali, govorili su da je Poganski kamen samo velika stijena koja strši iz zemlje. A zemlja je neobične boje zbog minerala, ili podzemnih voda, ili možda špilja.

Ali drugi, oni koji su voljeli govoriti o tome, spominjali su izvorno

naselje Hawking Hollow i mu kad je trinaestero ljudi snašla zla kob i živi su izgorjeli upravo na toj čistini.

Vradžbine, govorili su jedni. Obožavanje vruga, tvrdili su drugi.

Po drugoj teoriji napala ih je grupa negostoljubivih Indijanaca, pobila ih i spalila njihova tijela.

Kakvogod bila istina, svijetlosivi kamen uzdizao se kao spomenik iz zemlje boje čadi.

– Uspjeli smo! – Fox je bacio svoj ruksak i vrećicu i pojurio naprijed plešući oko kamena.
– Je li ovo prava stvar ili nije? Je li ovo prava stvar? Nitko ne zna gdje smo. A imamo cijelu noć na raspolaganju da radimo što hoćemo.

– Sve što želimo raditi usred šume, dodao je Cal. Bez televizora i hladnjaka.

Fox je zabacio glavu i ispustio urlik koji je odjekivao šumom. "Vidiš? – Nitko nas ne može čuti. Mogli bi nas napasti mutanti, ili nindže, ili izvanzemaljci, i nitko nas ne bi čuo.

To, zaključio je Cal, nije nimalo pomoglo njegovu uznemirenu želucu. – Moramo skupiti suhe grane za logorsku vatru.

Izviđač je u pravu, složio se Gage. – Vi momci potražite drva. Ja ću staviti pivo i Colu u potok da se ohlade.

Na svoj uredan način Cal je prvo organizirao prostor kampa. Hrana na jednu stranu, odjeća na drugu, alat na treću. S izviđačkim nožem u ruci i kompasom u džepu krenuo je u šumu po pruće i sitne grane. Probijao se kroz gusto bodljikavo žbunje koje ga je štipalo i greblo. Noseći pun naramak šiblja nije primijetio nekoliko kapljica krvi koje su kapnule na zemlju na samom rubu kruga.

Nije primijetio ni kako je krv zacvrčala, zadimila se i upila u raspucanu zemlju.

Fox je postavio stereo na kamen i zajednički su podigli logor uz podršku Madonne, U2 i Bossa. Poslušavši Calov savjet, pripremili su logorsku vatru, ali nisu je zapalili jer je još bilo danjeg svjetla.

Znojni i prljavi posjedali su na zemlju i s golemim apetitom zaronili umrljanim prstima u košaru za piknik. Kad su mu hrana i poznati okusi ispunili želudac, Cal je zaključio kako se ipak isplatilo satima vući prokletu košaru.

Punih trbuha ispružili su se na leđa i gledali u nebo.

– Stvarno misliš da su svi ti ljudi umrli ovdje? – zamišljeno je upitao Gage.

– U knjižnici ima knjiga o tome, odgovorio je Cal. – O vatri, uf, nešto kao... nepoznata podrijetla koja je buknila i spalila te ljude.

– Izabrali su čudno mjesto za okupljanje.

– Mi smo ovdje.

Gage je na to samo zagundao.

– Mama je pričala da su prvi ljudi koji su se ovdje naselili bili puritanci. – Fox je napuhao veliki ružičasti balon koji je dobio zajedno s bazoukom kad ju je kupio u trgovini. – Neka vrsta radikalnih puritanaca ili nešto takvo. I da su došli preko mora tražeći vjersku slobodu, ali zapravo su samo mislili znaš, onako, slobodu na njihov način. Mama kaže da su mnogi ljudi takvi kad je riječ o vjeri. Ja to ne kopčam.

Gage je mislio da zna, bar djelomično. – Mnogi su ljudi zli, a čak i kad nisu, onda misle da su bolji od tebe. – Iskusio je to na svojoj koži.

– Ali zar zaista misliš da su tu bile vještice i da su ih u ono doba ljudi iz Hollowa spalili na lomači, ha? – Fox se prevrnuo na trbuh. – Moja mama kaže da je vještičarenje isto neka vrsta religije.

– Tvoja je mama udarena u glavu.

Zato što je to bio Gage, i zato što je to rekao u šali, Fox se nacerio. – Mi smo svi udareni.

– Ja kažem da ovo treba zaliti pivom. – Gage je skočio na noge. – Podijelit ćemo jedno, a ostala ćemo ostaviti da se hlade. – Dok je Gage išao prema potoku, Cal i Fox su se pogledali.

– Jesi li ikada prije kušao pivo? – upitao je Cal.

– Ne. Ti?

– Šališ se? I Colu smijem popiti samo u posebnim prilikama. Što ako se napijemo i izgubimo svijest, što onda?

– Moj tata katkad popije pivo. Njemu ne škodi. Valjda se nećemo onesvijestiti.

Zašutjeli su kad se Gage vratio s limenkom s koje se cijedila voda. „OK. Ovo je, znate, za proslavu. U ponoć više nećemo biti klinici.

– Možda bismo trebali pričekati ponoć, odugovlačio je Cal.

– Drugo ćemo popiti kasnije. To je... nešto kao ritual.

Oštar zvuk otvaranja limenke glasno je odjeknuo u tihoj šumi, a Cal se trgnuo kao na pucanj iz puške. Odmah je osjetio miris piva. Oporo i kiselo. Pitao se je li mu i okus takav.

Gage je držao pivo u visoko podignutoj ruci kao da drži mač. Zatim je spustio ruku i povukao duboki, dugački gutljaj.

Nije uspio sasvim prikriti reakciju, stezanje lica kao da je progutao nešto čudno i neugodno. Kratko je huknuo, a obrazi su mu se zarumenjeli.

– Još uvijek je prilično toplo, ali ... – Zakašljao se. – Udara na pravo mjesto. Sada vi.

Pružio je limenku Foxu. On je slegnuo ramenima, prihvatio piće i potegnulo kao i Gage. Svi su dobro znali, ako se pojavi nešto makar samo nalik na izazov, Fox će skočiti na to. Ugh, ima okus po mokraći.

– Koju si u zadnje vrijeme često pio?

Fox je frknuo i prosljedio pivo Calu. – Ti si na redu.

Cal je proučavao limenku. Neće ga gutljaj piva ubiti. Stoga je zadržao dah i srknuo.

Želudac mu se preokrenuo, a oči napunile suzama. Gurnuo je limenku natrag prema Gageu. – Stvarno ima okus po mokraći.

– Pretpostavljam da ljudi ne piju zbog okusa, nego zbog toga kako se poslije osjećaju. – Gage je želio saznati kako će se on osjećati.

Sjedili su u krugu prekrivenih nogu, s koljenima koja su se sudarala i prosljeđivali limenku iz ruke u ruku.

Cala je štimalo u utrobi, ali nije se osjećao bolesno, ne zapravo. Kucalo mu je i u glavi, ali to je bilo nekako zabavno i šašavo. I mjehur mu se napunio. Kad je ustao, cijeli svijet se zaljuljao i dok je teturao prema drveću, počeo se nekontrolirano smijati.

Otkopčao je hlače i naciljao prema stablu, ali ono se neprestano pomicalo.

Doteturao je natrag upravo kad je Fox pokušavao zapaliti cigaretu. I cigareta je krenula u krug sve dok se Calov gotovo-desetogodišnji-želudac nije pobunio. Otpuzao je u šumu da povraća, dopuzao natrag i samo ostao ležati moleći da se svijet prestane okretati.

Osjećao se kao da ponovno pliva u jezeru i nešto ga polagano usisava prema dnu.

Kad je napokon izronio, već je gotovo pao mrak.

Podigao se u nadi da mu neće ponovno pozliti. Osjećao je prazninu u sebi - i u želucu i u glavi - ali više nije osjećao mučninu. Vidio je Foxa koji je spavao skrupčan pokraj kamena. Otpuzao je na sve četiri prema košari s hranom u potrazi za termosicom. Dok je ispirao pivo i bljuvotinu limunadom bio je, kao nikada prije, zahvalan mami na njezinoj pažnji.

Sad već stabilniji protrljao je oči ispod naočala i ugledao Gagea. On je nepomično sjedio i zurio u neupaljenu logorsku vatru.

– Dobro jutro, Sally.

Sa slabunjavim osmijehom Cal se iznureno dogegao do njega.

– Ne znam ovo upaliti. Činilo mi se da je već vrijeme, ali nisam mogao bez pomoći Izviđača.

Cal je prihvatio šibice iz Gageove ruke i zapalio pripremljeno suho lišće na nekoliko mjesta. – Sad bi se vatra trebala uhvatiti. Nema vjetra, a ovdje na čistini nema se što zapaliti. Dodavat ćemo drva po potrebi, a sutra ćemo je za svaki slučaj prekriti zemljom.

..Pravi medvjed Smokey. Jesi li dobro?

– Aha. Mislím da sam izbacio iz sebe većinu.

– Nisam trebao donijeti pivo.

Cal je slegnuo ramenom i ovlaš pogledao Gagea. – Dobro smo i sada se više ne moramo pitati kakav okus ima. Znamo da ima okus pišaline.

Gage se nasmijao. – Piće me nije učinilo zločestim. – Podignuo je štap i pročačkao po vatri. – Želio sam saznati hoće li se to dogoditi, a računao sam da mogu pokušati kad ste ti i Fox u blizini. Vi ste moji najbolji prijatelji pa sam se usudio kušati i provjeriti hoće li me učiniti zločestim.

– Kako si se osjećao?

– Zaboljela me glava. I sada me malo boli. Nije mi pozlilo kao vama, a nekako sam želio da i meni bude slabo. Otišao sam do potoka i popio jednu Colu. Poslije mi je bilo bolje. Zašto on toliko prokleta puno pije ako se poslije ovako osjeća?

– Ne znam.

Gage je spustio glavu na koljena. – Plakao je sinoć kad je krenuo remenom na mene. Blebetao je i cmizdrio cijelo vrijeme dok me tukao. Zašto bi se itko želio tako osjećati?

Pažljivo, da ne dotakne rane na Gageovim leđima, Cal mu je ovio ruku oko ramena. Želio mu je reći nešto utješno, ali nije znao što bi rekao.

– Čim budem dovoljno velik, otići ću odavde. Prijavit ću se u vojsku, ili ću pronaći posao na nekom teretnom brodu, ili možda na bušotini nafte.

Oči su mu bile sjajne kad je podigao glavu, a Cal je skrenuo pogled jer je znao da sjaje od suza. – Možeš doći kod nas kad bude potrebno.

– Poslije bi bilo samo još gore. Ali napunit ću deset godina za nekoliko sati. A za nekoliko godina bit ću velik kao i on. Možda veći. I tada mu neću dopustiti da mi priđe blizu. Neću mu dopustiti da me tuče. Jebi ga. – Gage je protrljao lice.

– Idemo probuditi Foxa. Noćas nitko neće spavati.

Fox je isprava stenjao i gundao, no polako se podignuo na noge, pomokrio se i otišao donijeti Colu iz potoka. Podijelili su je uz još jednu rundu kolačića. I, napokon, došao je na red primjerak Penthousea.

Cal je već vidio gola ženska prsa. Može ih se naći u knjižnici, u National Geographicu, ako znaš što treba tražiti.

Ali ovo je bilo drukčije.

– Hej, momci, jeste li ikada razmišljali kako se to radi? – upitao je Cal.

– Tko nije? – odgovorili su uglas.

– Tko god to napravi prvi, mora sve ispričati ostalima. Sve. I kakav je to osjećaj i kako je to napravio, i što je ona radila. Baš sve. Zovem na zakletvu.

Poziv na zakletvu bio je svetinja. Gage je pljunuo na stražnji dio dlana i ispružio ruku. Fox je pljesnuo svoj dlan o njegov, pljunuo na njega, a Cal je dovršio kontakt.

– U to se kunemo, rekli su istovremeno.

Sjedili su oko vatre kad su se pojavile zvijezde, a duboko u šumi sova je huknula svoj noćni zov.

Dugačko naporno pješačenje, utvare u jezeru, pivo i povraćanje bili su zaboravljeni.

– Moramo to napraviti svake godine za rođendan, odlučio je Cal. – Čak i kad ostarimo. Kad budemo imali trideset ili tko zna koliko. Mi trojica moramo doći ovamo.

– Piti pivo i gledati slike golih djevojaka, dodao je Fox. – Zovem na...

– Nemoj. – Oštro ga je prekinuo Gage. – Ja se ne mogu zakleti. Ne znam kamo ću otići, ali bit ću negdje drugdje. Ne znam hoću li se ikada vratiti.

– Onda ćemo mi doći k tebi kad budemo mogli. Uvijek ćemo biti najbolji prijatelji. – Ništa to ne može promijeniti, pomislio je Cal i dodao svoju osobnu zakletvu. Ništa to neće moći promijeniti. – Uskoro će biti ponoć. Imam ideju.

Izvadio je svoj izviđački nož, otvorio oštricu i stavio ga iznad vatre.

– Što si naumio? – upitao je Fox.

– Sterilizirani nož. Nešto kao, hm, čišćenje. – Nož se usijao pa ga je naglo povukao i pritom opekao prste. – Riječ je, kao što je Gage rekao, o ritualu i tim stvarima. Deset je godina jedno desetljeće. A mi se poznajemo gotovo sve to vrijeme. Rodili smo se istoga dana. To nas čini... različitima, rekao je polako tražeći riječi i pokušavajući formulirati misao. – Mi smo nekako posebni, pretpostavljam. Najbolji prijatelji. Mi smo kao braća.

Gage je spustio pogled na nož pa se zagledao u Calovo lice. – Krvna braća.

– Jest.

– Super. – Već pridobiven, Fox je ispružio ruku.

– U ponoć, rekao je Cal. – Trebamo to napraviti LI ponoć i trebali bismo smisliti neke riječi.

– Položit ćemo zakletvu, uživio se Gage. – Promiješat ćemo krv, hmm, tri u jedno? Nešto takvo. Zakletva na vjernost.

– To je dobro. Zapiši to, Cal.

Cal je iskopao olovku i komad papira iz ruksaka. – Napisat ćemo riječi i izgovorit ćemo ih zajedno. Onda ćemo zasjeći ruke i spojiti zapešća. Imam flastere ako zatreba.

Cal je zapisivao riječi zakletve svojom olovkom br. 2 na papiru s plavim crtama. Križao je i dopisivao prijedloge dok napokon nisu bili zadovoljni tekстом.

Fox je dodao još drva u vatru i plamen je snažno zapucketao.

Nekoliko trenutaka prije ponoći stali su jedan nasuprot drugome, tri dječaka obasjana vatrom i zvijezdama. Gage je kimnuo i sva trojica progovorila su istovremeno svečanim, bolno mladenačkim glasovima.

– Rodili smo se prije deset godina, iste noći, u isto vrijeme, iste godine. Ovdje, pokraj Poganskog kamena, zaklinjemo se na lojalnost, iskrenost i vjernost. Mi smo braća. Naša je krv jedno.

Cal je uvukao zrak i skupivši hrabrost prvi zarezoao preko svog zapešća. – Auh.

– Naša je krv jedno. – Fox se ugrizao za usnu kad ga je Cal zasjekao.

– Naša je krv jedno. – Gage je stajao ne trepnuvši dok mu je oštrica zasijecala meso.

– Tri u jednome i jedan za trojicu.

Cal je prvi ispružio ruku. Fox za njim, a potom i Gage, obojica su pritisnula svoja krvava zapešća uz njegovo. – Braća po duši, braća po mislima. Krvna braća za sva vremena.

Dok su stajali okrenuti jedan prema drugome, oblaci su se namreškali preko debelog mjeseca i zamaglili blistave zvijezde. Njihova pomiješana krv kapala je na spaljenu zemlju.

A onda je nahrupio vjetar s pobješnjelim, bolnim urlikom. Mala logorska vatra ispljunula je plamen visoko u nebo. Dječaci su poletjeli u zrak kao da ih je povukla neka nevidljiva ruka i snažno ih protresla, a čistinu je obasjala svjetlost kao da su sve zvijezde iznad njih eksplodirale.

Cal je vrisnuo. Osjetio je kako mu je nešto žareće zarovalo duboko u utrobi, izbilo zrak iz pluća i prignječilo mu srce u omamljujućoj agoniji boli.

Svjetlost se iznenada ugasila. Kroz mrkli mrak prostrujao je ledeni vjetar koji mu je umrtvio kožu. Zvuk vjetra sada je nalikovao životinjskom glasu, nestvaran i čudovišan, kao u jezivom snu. Zemlja se tresla i povlačila ga prema dolje dok je on svim silama pokušavao ispuzati natrag.

I nešto je izišlo iz tog ledenog mraka, iz drhtavog tla. Nešto golemo i strašno.

Krvavocrvenih očiju i puno... gladi. Pogledalo ga je A kad se osmjehnulo, zubi su zasvijetlili kao srebrni mačevi.

Mislio je da je umro i da ga je taj stvor progutao u jednom jedinom grozomornom gutljaju.

Ali kad je došao k sebi, mogao je čuti svoje srce. Mogao je čuti vrištanje i dozivanje svojih prijatelja.

Krvne braće.

– Isuse, Isuse, što je to bilo? Jesi li vidio? – Fox je dozivao piskutavim tankim glasom.

– Gage, Bože, nos ti krvari.
 – I tvoj. Nešto... Cal. Bože, Cal.
 Cal je ležao tamo gdje je pao, ispružen na leđima. Osjećao je vlažnu toplinu krvi na licu. Bio je previše omamljen da bi ga to prestrašilo. – Ne vidim, hrapavo je i jedva čujno prošaptao. – Ne vidim ništa.
 – Naočale su ti razbijene. – Fox je dopuzao i nagnuo se nad njega s licem umrljanim čađom i krvlju. – Jedna je leća smrskana. Čovječe, mama će te ubiti.
 – Slomljene. – Drhteći, Cal je posegnuo prema glavi i skinuo naočale.
 – Nešto. Nešto je bilo ovdje. – Gage je stisnuo Calovo rame. – Osjetio sam kako se nešto zbiva, kad je sve poludjelo, osjetio sam nešto u sebi. Onda... jesi li vidio? Jesi li vidio tog stvora?
 – Vidio sam mu oči, rekao je Fox cvokoćući zubima. – Moramo otići odavde. Moramo otići.
 – Kamo? – upitao je Gage. Još uvijek dašćući, zgrabio je s tla Calov nož i čvrsto ga stisnuo. – Ne znamo kamo je otišlo. Je li to bila neka vrsta medvjeda? Je li...
 – To nije bio medvjed, rekao je Cal sada već smirenije. – To je nešto što je bilo ovdje, na ovome mjestu dugo vremena. Mogu to... mogu to vidjeti. Jednoć je izgledalo kao čovjek, kad je to željelo. Ali nije čovjek.
 – Čovječe, udario si glavom o nešto.
 Cal je svrnuo pogled prema Foxu, a šarenice su mu bile gotovo crne. – Mogu vidjeti tog stvora, i onoga drugoga. – Otvorio je dlan. U šaci mu je bio komad zelenog kamena prošaranog crvenim mrljama. – Njegovo.
 Fox je otvorio šaku. I Gage svoju. U svakoj je bila identična trećina kamena. – Što je to? – prošaptao je Gage. – Otkuda je, dovraga, to stiglo?
 Ne znam, ali sada je naše. Uh, jedan u trojici, trojica u jednome. Mislim da smo pustili nešto na površinu. A zatim je izišlo još nešto. Nešto loše. Mogu to vidjeti.
 Zatvorio je oči na trenutak, a potom ih otvorio i zagledao se u prijatelje. – Mogu vidjeti bez naočala. Vidim bez njih. Obrisi nisu zamagljeni. Vidim bez naočala!
 – Čekaj. – Drhteći, Gage je skinuo majicu i okrenuo prijateljima leđa.
 – Čovječe, nestale su. – Fox je ispružio ruku i dotaknuo Gageova glatka leđa. – Masnice su nestale. I... – Ispružio je zapešće na kojemu je plitka posjekotina vidljivo zacjeljivala. – Sveta kravo, jesmo li sada nešto kao superheroji?
 – To je demon, polako je izgovorio Cal. – A mi smo ga pustili.
 – Sranje. – Gage je zurio u mračnu šumu. – Sretan nam prokleti rođendan.

TRI

Hawkins Hollow, veljača 2008.

U Hawkins Hollowu, u Marylandu, bilo je hladnije nego u Junu, na Aljasci. Cal je volio znati takve male podatke iako se u tom trenutku nalazio u Hollowu, gdje je vlažan, hladan vjetar osvetnički puhao i ledio mu suze u očima.

A dok se probijao glavnom ulicom iz Caffè Talka prema Bowl-a- Rami, nespretno držeći čašu mochaccina debelom rukavicom, samo su mu oči bile izložene ubojitom vjetru.

Tri dana u tjednu doručkovao je u zalogajnici Ma's Pantry, a bar jedanput tjedno zaletio bi se kod Gina na večeru.

Njegov otac vjerovao je u podupiranje zajednice i drugih trgovaca. Sada kad je otac bio napola umirovljen, a Cal je preuzeo većinu njegovih poslova, nastojao je slijediti Hawkinsovu tradiciju.

Namirnice je kupovao u lokalnoj trgovini iako je lanac supermarketa na prilazu gradu bio jeftiniji. Ako je poželio poslati ženi cvijeće, odupirao bi se naručivanju putem interneta i odvuкао bi se do Flower Pota.

Bio je u vezi s lokalnim vodoinstalaterom, električarom, soboslikarom i lokalnim zanatlijama. Kad god je bilo moguće, zapošljavao je gradske ljude za grad.

Osim godina provedenih na koledžu, cijelo je vrijeme živio u Hollowu. To je bio njegov dom.

Svakih sedam godina nakon njegova desetog rođendana proživljavao je noćnu moru koja bi nahrupila u njegov grad. I svakih sedam godina pomogao bi raskrčiti posljedice.

Otključao je ulazna vrata Bowl-a-Rame i ponovno ih pažljivo zaključao za sobom. Ako bi naišli na otključana vrata, ljudi su običavali ući ravno unutra bez obzira na istaknut natpis s radnim vremenom.

Prije je bio znatno ležerniji, ali to se promijenilo kad je jedne večeri nakon zatvaranja uživao u kuglanju na svlačenje s lijepom Allysom Kramer, a tri tinejdžera dolutala su unutra nadajući se da je dvorana s videoigrama još otvorena.

Lekcija naučena.

Zaobišao je prednji pult, šest staza za kuglanje, garderobu, boksove za iznajmljivanje opreme i restoran pa pretrčao stepenicama do drugog kata gdje je bio njegov ured (ili očevo kad je bio raspoložen doći), minijaturni toalet i mamutsko spremište.

Spustio je kavu na stol, skinuo rukavice, šal, kapu sa štitnicima za uši, kaput i postavljenu vestu.

Uključio je računalo, učitao stranicu satelitskog radija i sjeo za stol da napuni vijuge kofeinom i primi se posla.

Kuglanu je otvorio Calov djed poslijeratnih četrdesetih godina; malenu društvenu dvoranu s tri staze, dva flipera i automatom za Colu. Proširena je šezdesetih godina i onda ponovno osamdesetih godina kad je Calov otac preuzeo posao.

Sad je sa svojih šest staza, dvoranom za videoigre i zasebnom dvoranom za privatne zabave postala pravo društveno okupljalište stanovnika Hollowa.

Zahvaljujući djedu, pomislio je Cal pregledavajući rezervacije za sljedeći mjesec. Ali najveća zasluga pripadala je Calovu ocu koji je preobrazio bezličnu kuglanu u obiteljski centar i iskoristio njezin uspjeh za druge poslovne projekte.

Grad nosi naše ime, običavao je govoriti Jim Hawkins. Poštuj svoje ime, poštuj grad.

Cal je poštovao oboje. Inače bi otišao već davno prije.

Radio je oko sat vremena kad ga je prenulo kucanje na vratima.

– Oprosti, Cal. Samo sam ti htio javiti da sam stigao. Namjeravao sam dovršiti bojenja ostatka dvorane jer je jutros kuća zatvorena.

– U redu, Bille. Imaš li sve što ti treba?

– Naravno. – Bill Turner, pet godina, dva mjeseca i šest dana trijezan, pročistio je grlo. – Pitao sam se imaš li možda kakvih vijesti od Gagea.

– Ne u zadnjih nekoliko mjeseci.

Osjetljiv teren, pomislio je Cal kad je Bili samo kimnuo glavom. Blatnjav teren.

– Idem se onda primiti posla.

Cal je gledao za Billom dok je zatvarao vrata. Ne mogu tu ništa napraviti, pomislio je. A nije bio siguran ni bi li trebao išta napraviti.

Može li pet godina trijeznosti nadoknaditi sve one udarce remenom, sva naguravanja i šamare, sve one psovke? Nije bilo na njemu da sudi o tome.

Bacio je pogled na tanki, blijedi ožiljak koji se protezao dijagonalno preko njegova zapešća. Čudno kako je brzo ta mala rana zacijeljela, a ožiljak je ipak ostao – jedini ožiljak koji je imao. Čudno kako je takva mala stvar katapultirala grad i njegove ljude svakih sedam godina u sedam dana pakla.

Hoće li se Gage vratiti ovo ljeto, kao što se vraćao svake sedme godine? Cal nije mogao vidjeti unaprijed, to nije bio njegov dar ni njegov teret. Ali znao je da će se, kad on, Gage i Fox navršite trideset jednu godinu, svi zajedno nalaziti u Hollowu.

Prisegnuli su na to. Zakleli su se na to.

Završio je s jutarnjim poslom i budući da te misli nije mogao smetnuti s uma, poslao je Gageu kratki e-mail.

Hej. Gdje se dovraga nalaziš? Vegas? Mozambik? Diduth? Idem posjetiti Foxa. Neka spisateljica dolazi u Hollow istraživati povijest grada, legendu i ono što nazivaju anomalijama. Vjerojatno sam to riješio, ali mislio sam da i ti trebaš znati za to.

Vani je -6 stupnjeva s faktorom vjetra 15. Želio bih da si ti ovdje, a da sam ja negdje drugdje.

Cal

Odgovorit će prije ili poslije, pomislio je Cal dok je slao poruku. Možda za pet minuta ili za pet tjedana, ali Gage će odgovoriti.

Isključio je računalo i ponovno počeo navlačiti sloj po sloj odjeće preko vitkog tijela koje je naslijedio od svog oca. Od dobrog, starog tate dobio je i izvanserijski dugačka stopala.

Neukrotiva svjetlosmeđa kosa bila je majčin dar. To je znao samo po njezinim fotografijama iz mladosti jer on ju je poznao samo kao uvijek savršeno počešljanu plavušu.

Oči, oštre i povremeno olujno sive imale su savršen vid još od njegova desetog rođendana.

Dok je povlačio zatvarač na perjem podstavljenoj parki, pomislio je kako mu i kaput služi samo zbog ugodnosti. Više od dvadeset godina nijedanput nije čak ni šmrnuo. Bez gripe, bez prehlade, bez peludne groznice.

Kad je imao dvanaest godina, pao je sa stabla jabuke. Čuo je kako je puknula kost podlaktice i ostao bez daha od boli.

I osjetio je kako kost zacjeljuje – uz još jaču bol - prije nego što je prešao dvorište i stigao do kuće požaliti se majci.

Nikada joj nije ni rekao za taj događaj, prisjećao se dok je izlazio u okrutni zagrljaj hladnoće. Zašto bi je uznemirivao?

Žustrim korakom prešao je tri bloka do Foxova ureda pozdravljajući putem prijatelje i poznanike. Ali nije se zaustavljao da bi razgovarao, Možda nije mogao dobiti upalu pluća ili upalu sinusa, ali bio je prokleta umoran od zime.

Nakupine skorena snijega obrubljuje su pločnik, a nebo je bilo iste musave i depresivne boje. Na nekim izlozima bili su obješeni živahni vijenci i srca za predstojeće Valentinovo, ali to nije dodalo ništa vedrine tmurnom prizoru i ogoljenom drveću.

Popeo se uz nekoliko stepenica do natkrivena trijema stare kamene kuće. Na mesinganoj pločici uz vrata pisalo je: FOX B. O'DELL, ODVJETNIK

Svaki put bi se nasmijao kad bi pročitao taj natpis. Ni nakon šest godina još se nije naviknuo na to.

Dugokosi otkačenjak postao je prokleti odvjetnik.

Ušao je u urednu čekaonicu, a za stolom, kao i uvijek, bila je nezaobilazna Alice Hawbaker. Uvijek uredna, u strogom tamnoplavom kostimu i bijeloj košulji, snježnobijele kose i s debelim bifokalnim naočalama koje tu nisu bile za ukras. Gospoda Hawbaker vodila je ured kao što border collie vodi stado.

Slatka i prijazna, ali ugrist će te za gležanj ako ispadneš iz reda.

– Hej, gospođo Hawbaker. Čovječe, stvarno je hladno. Čini se da bi opet mogao pasti snijeg. – Razmotavao je svoj šal dok ju je pozdravljao. – Nadam se da je vama i gospodinu Hawbakeru kuća dobro zagrijana.

– Dovoljno je toplo.

Osjetio je nešto u njezinu glasu pa ju je pažljivije pogledao. Shvatio je da je plakala i instinktivno je prišao stolu. – Je li sve u redu? Je li...

– Sve je u redu, u najboljem redu. Fox je upravo završio sastanak s klijentom. Unutra je u uredu i duri se, zato bolje krenite odmah k njemu.

– Da gospođo. Gospodo Hawbaker, ako mogu išta...

– Samo uđite unutra, rekla je i zaposlila se tipkanjem.

Iza recepcije pružio se uski hodnik u kojem je s jedne strane bio ženski toalet i garderoba, a s druge strane knjižnica. Ravno naprijed bio je Foxov ured odvojen dvokrilnim kliznim vratima.

Na zvuk otvaranja vrata Fox je podignuo pogled. Stvarno je izgledao kao da se duri.

Zlaćane oči bile su zamišljene, a izraz lica mrgodan.

Sjedio je zavaljen u stolac s nogama podignutima na stol u visokim cipelama za pješačenje, trapericama i raskopčanoj flanelskoj košulji ispod koje se vidjela debela bijela majica. Tamnosmeđa valovita kosa uokvirivala je još uvijek koščato lice.

– Što so zbiva?

– Reći ću ti što se zbiva. Moja tajnica upravo je dala otkaz.

– Što si joj napravio?

– Ja? – Fox se odgurnuo od stola i otvorio mali hladnjak u potrazi za Colom. Nikad nije uspio zavoljeti kavu. – Reci radije mi, brate. Mi smo kampirali pokraj Poganskog kamena one usudne noći i potegnuli majmuna za rep.

Cal se teško spustio u stolicu. – Daje otkaz zbog...

– Ne samo otkaz. Odlaze iz Hollowa, ona i gospodin Hawbaker. I da, odgovor je da. Odlaze zbog toga. – Popio je dug, žedan gutljaj iz limenke kao što bi neki ljudi potegnuli iz boce s viskijem. – To nije razlog koji mi je prodala, ali je uzrok. Rekla je da su odlučili odseliti u Minneapolis kako bi bili bliže kćeri i unucima, a to je muljanje. Zašto bi žena blizu sedamdesete, udana za tipa starijeg od prašine, spakirala kovčege i odselila na sjever? Imaju još jedno dijete tamo u predgrađu Washingtona i ovdje su udomaćeni. Znam da je to lažni izgovor.

– Zbog onoga što je rekla ili zato što si prokrstario njezinim umom?

– Prvo ona, sad i ti. Nemojte se iskaljivati na meni. – Fox je gestikulirao limenkom pa tresnuo njome o stol.

– Ne zabadam nos u tuđe stvari jer mi je to zabavno. Prokleta bilo.

– Možda će se predomisliti.

– Ne žele ići, ali boje se ostati. Plaše se da će se sve dogoditi ponovno – što mi pouzdano znamo – i jednostavno ne žele kroza sve to iznova prolaziti. Ponudio sam joj povišicu – kao da si to mogu priuštiti – ponudio sam joj cijeli mjesec plaćenoga godišnjeg odmora u srpnju, pokazujući joj da znam što se krije iza te odluke. Ali oni odlaze. Ostat će na poslu do prvog travnja. Prvog jebenog travnja, verglao je uzrujano. – Dok ne pronađem zamjenu i dok je ona ne uputi u posao. Cal, ja ne znam pola stvari koje ona radi. Naprosto rješava stvari i drži sve pod kontrolom.

– Imaš vremena do travnja, možda smislimo nešto.

– Nismo smislili rješenje u više od dvadeset godina.

– Mislio sam na tvoj uredski problem. Ali da, puno sam mislio i o onoj drugoj stvari. – Ustao je sa stolca, prišao prozoru i zagledao se u mirnu poprečnu ulicu. – Moramo tome stati na kraj. Ovoga puta moramo to prekinuti. Možda će razgovor s tom spisateljicom pomoći. Razgovor s nekim objektivnim, s nekim tko nije osobno uključen.

– Tražiš nevolju.

– Možda, ali nevolja dolazi, ovako ili onako. Još pet mjeseci. Trebali bismo se sastati s njom kod kuće. Cal je bacio pogled na sat. – Za četrdeset minuta.

– Mi? Fox ga je blijedo pogledao, – To je danas? Vidiš, vidiš, nisam to spomenuo gospođi H. i zato nemam nigdje zapisano. Za sat vremena moram se pojaviti na sudu. Predajem iskaz.

– Zašto ne koristiš prokleti BlackBerry?

– Zato što on ne poštuje moju jednostavnu zemaljsku logiku. Dogovori neki drugi termin. Nakon četiri sam slobodan.

– U redu je. Mogu to i sam riješiti. Ako će htjeti više podataka, dogovorit ću neku večeru, zato ostavi raspored otvoren.

– Budi oprezan i pazi što ćeš reći.

Da, da, svakako. Ali razmišljao sam o tome. Dugo vremena bili smo oprezni. Možda je došao trenutak za malo neopreznosti.

– Zvučiš kao Gage.

– Fox... ponovno sam počeo sanjati one snove.

Fox je puhnuo. – Nadao sam se da je tako samo sa mnom.

– Kad smo imali sedamnaest godina počelo je oko tjedan dana prije naših rođendana, onda, kad smo imali dvadeset četiri, počelo je više od mjesec dana prije rođendana. Sada je počelo čak pet mjeseci ranije. Svaki je put sve snažnije. Bojim se... ako ne pronađemo neki način... ovo bi moglo biti posljednji put za nas. I za grad.

– Jesi li razgovarao s Gageom?

– Upravo sam mu poslao e-mail. Nisam mu spominjao snove. Ti mu to reci. Saznaj sanja li i on, gdje god se, dođavola, nalazio. Dovuci ga kući, Fox. Mislim da nam je potreban ovdje. Mislim da ovoga puta ne možemo čekati do ljeta. Sad moram ići.

– Pazi što govoriš, doviknuo je Fox kad je Cal prišao vratima. – Izvuci iz nje više nego što ćeš dati.

– Riješit ću to, ponovio je Cal.

Quinn Black spretno je izvezla svoj Mini Cooper s izlazne rampe i naletjela na uobičajenu baražnu paljbu na silasku s autoceste. Pancake House, Wendy's, McDonald's, KFC.

S velikom naklonošću pomislila je na Quarter Pounder s porcijom vrlo slanah prženih krumpira i - uf - dijetalnom Colom koja bi olakšala osjećaj krivnje. Ali kako je odlučila jesti brzu hranu samo jedanput mjesečno, oduprla se napasti.

– Evo, zar se ne osjećaš pravednički? – upitala se i čeznutljivo bacila pogled u retrovizoru na zlatne lukove McDonald'sove reklame.

U njezinim kasnim dvadesetim i ranim tridesetim godinama, ljubav prema brznoj i masnoj hrani poslala ju je na dugačku odiseju ispunjenu pomodnim dijetama, neukusnim suplementima i čudesnim spravama za tjelovježbu koje su obećavale nevjerovatne rezultate. Sve dok se napokon nije sabrala, pljusnula samu sebe zbog gluposti i naivnosti te pobacala sve knjige o dijetama, nutricionističke članke i sva pomagala iz serije Ja sam izgubila deset kilograma u tjedan dana – to možete i vi! pa izašla u susret zdravoj prehrani i fizičkoj aktivnosti.

Prekretnica, podsjetila se. Promijenila si stil života, imaj to na umu.

Ali, ljudi moji, nedostajali su joj ti hamburgeri više nego što joj je nedostajao bivši zaručnik.

A s druge strane, kome ne bi?

Bacila je pogled na GPS zakvačen za upravljačku ploču pa na ispisane upute koje joj je poslao Caleb Hawkins. Za sada su surađivali kao tim.

Posegnula je za jabukom koju je spremila za užinu. Jabuke su zasitne. Jabuke su zdrave i vrlo ukusne, pomislila je zagrizavši u sočni plod.

Ali jabuke nisu hamburger.

Kako bi se othrvala nečistim mislima, počela je razmišljati o susretu i o onome što je željela postići u razgovoru s jednim od glavnih aktera čudnih zbivanja u gradiću Hawkins Hollowu.

Ne, nije pošteno nazvati ih čudnima prije nego što se upozna sa situacijom, podsjetila se. Neće formulirati mišljenje sve dok ne ode na lice mjesta, ne obavi razgovore, napravi detaljne bilješke prema izvorima u lokalnoj knjižnici. I, najvažnije, sve dok ne ode pogledati Poganski kamen.

Voljela je zavirivati u prašnjave kutove malih gradova, tražiti tajne i iznenađenja pod trulim daskama, slušati ogovaranja, lokalne priče i legende.

Njezino ime polako je postajalo poznato po seriji članaka u malom časopisu Detour o ekscentričnostima i neobičnim običajima u pokrajinskim gradićima izvan glavnih prometnih putova. A kako je njezin profesionalni apetit bio snažan kao i tjelesni, riskirala je i napisala knjigu slijedeći istu temu, ali ovaj put fokusirala se samo na jedan gradić u Maineu koji su navodno opsjedali duhovi blizanki ubijenih u lokalnom svratištu 1843. godine.

Kritičari su proglasili njezin rad 'zanimljivim', 'dobrim', 'sablasnim' i 'zabavnim', osim onih koji su ga proglasili 'smiješnim', 'besmislenim' i 'zamršenim'.

Istu temu slijedila je i u knjizi o gradiću u Louisiani, gdje je potomak vudu-svećenika radio kao gradonačelnik i iscjelitelj A uz to je, kako je Quinn otkrila, vodio vrlo uspješan lanac prostitucije.

Ali Hawkins Hollow osjećala je to bit će još veća, bolja i sočnija priča.

Jedva je čekala da zarije zube u nju.

Restorani brze hrane, trgovačka skladišta i zbijene stambene zgrade iz predgrađa ustupale su mjesto većim travnjacima, prostranijim obiteljskim kućama i pustim poljima zaspalim pod turobnim nebom. Vidjela je znak za skretanje prema lokalitetu bitke za Antietam, još jedno mjesto koje je namjeravala istražiti iz prve ruke. U Hawkins Hollowu i okolici sigurno će naći mnoge zanimljive pričice i informacije o raznim događajima tijekom Građanskoga rata.

Željela je saznati što više.

Kad su joj njezin GPS i Calebova skica rekli da skrene, uputila se na šljunčanu cestu koja je prolazila pokraj ogoljena šumarka, raštrkanih kuća i farmi koje su joj uvijek izvlačile smiješak na lice sa svojim slikovitim štagljevimima, silosima i ograđenim pašnjacima.

Sljedeći će put za istraživanje morati pronaći neki grad na Srednjem zapadu, s opsjednutom farmom ili plačnim duhom mljekarice.

Gotovo je promašila skretanje, ali u posljednji trenutak primijetila je znak za Hawkins Hollow (osnovan 1648. godine). Kao i s hamburgerom, njezino srce čeznulo je za nasladom. Radije bi produžila ravno u grad i opipala mu puls, ali mrzila je kasniti.

– Uskoro, obećala si je i nastavila put cestom koja je vijugala uza šumu.

Tijelom joj je prošao drhtaj, a to je bilo čudno. Čudno jer je shvatila da je to bio drhtaj straha, a ne iščekivanja koje je uvijek osjećala na početku novog projekta.

Dok je slijedila okuke na cesti, s nelagodom je svrnula pogled prema mračnoj i ogoljeloj šumi. I snažno nagazila na kočnicu kad je vratila pogled na cestu i ugledala nešto što je izjurilo pred nju.

Pomislila je da je vidjela dijete – oh, Bože, oh, Bože – onda je pomislila da je to bio pas. A onda... nije bilo ničega. Ničega na cesti, ništa što bi jurilo prema polju s druge strane. Nije bilo ničega, samo ona i njezino uzburkano srce koje je bjesomučno tuklo u malenom crvenom automobilu na praznoj cesti.

– Učinilo mi se, govorila je sama sebi, ali nije vjerovala u to. – Samo jedna od onih stvari.

Ali ponovno je upalila automobil koji se ugasio kad je panično pritisnula kočnicu i parkirala na uskom zemljanom proširenju uz rub ceste. Izvukla je bilježnicu i točno opisala ono što joj se učinilo daje vidjela.

Mali dječak, 10-ak god. Duga crna kosa, crvene oči. GLEDA ravno u mene. Trepnula sam? Zatvorila oči? Pogledam ponovno i vidim veliki crni pas, ne dječak. Onda puf. Nema ničega.

Automobili su prolazili pokraj nje, a ona je samo sjedila i čekala da prestane drhtati.

Neustrašiva spisateljica promašila je susret s prvim fenomenom, okreće se i vozi svoj voljeni crveni automobil do najbližeg McDonald'sa po masni protuotrov za živce.

Mogla bih to napraviti, razmišljala je. Nitko je neće baciti u zatvor zbog toga. Ali, ako to napravi, neće imati svoju sljedeću knjigu i više neće imati nimalo samopoštovanja.

– Saberi se, Quinn, naredila je sama sebi. – I prije si viđala sablasti i utvare.

Smirenija, izvukla se na cestu i nastavila do sljedećeg skretanja.

Cesta je sada bila uska i zavojita, okružena kvrgavim drvećem čiji su obrisi djelovali prijeteći.

Vjerojatno je ugodno u proljeće ili ljeto kad se sve zazeleni, a cesta bude prošarana hladovinom, ili neposredno nakon što padne snijeg i okiti grane velikih stabala bjelinom. Ali pod sumornim sivim nebom izgledalo je kao da stabla napadaju cestu, a gole grane samo čekaju da posegnu za putnikom i zatuku ga; kao da je samo njima dopušteno biti ovdje.

Na cesti nije bilo drugih automobila i to je samo pojačavalo nelagodu. Isključila je radio jer joj se glazba učinila preglasnom i jedini zvuk koji ju je pratio bilo je žestoko i neumoljivo proklinjanje ledenog vjetra.

Trebali su ga nazvati Spooky Hollow, pomislila je i umalo promašila skretanje na šljunčanu stazu.

Zašto bi, pitala se, itko odlučio živjeti ovdje? Među svim tim nasrtljivim drvećem? Bez drugih zvukova osim prijetećeg režanja prirode? A sve je smeđe, sivo i zlovoljno.

Protruckala se uskim mostom preko potoka i dalje neravnom stazom koja se lagano uspinjala.

I tamo je ugledala kuću, točno kao što je pisalo u uputama.

Smještena na uzvisini koju bi ona prije nazvala humkom nego brežuljkom, sa stepenastom prednjom padinom punom ukrasnoga grmlja koja u proljeće i ljeto vjerojatno pršti vatrometom boja.

Nije bilo tratine u pravom smislu riječi. Pomislila je kako je Hawkins bio mudar kad je odlučio obrubiti kuću drvećem i žbunjem umjesto travom koju je vjerojatno gnjavaža kositi i čistiti od korova.

S odobravanjem je promatrala trijem koji se protezao cijelom širinom kuće. Svidjeli su joj se zemljani tonovi kamena i veliki prozori.

Ležala je na uzvisini kao da ovdje pripada, zadovoljna i stopljena s prirodom.

Parkirala je pokraj starog Chevyja, izašla iz automobila, izravnala leđa i zastala da bolje pogleda okolinu.

I tada je shvatila zašto bi netko izabrao ovo mjesto. Ovdje je bez sumnje bilo neko sablasno ozračje, osobito za nekoga tko ima sklonost za takve stvari. Ali bilo je i mnogo šarma i osame koja je bila daleko od usamljenosti. Mogla se zamisliti kako u ljetnu večer sjedi na prednjem trijemu, pije neko hladno piće i uživa u tišini.

Ulazna su se vrata otvorila prije nego što se uspjela pomaknuti.

Osjećaj već viđenog bio je tako snažan i intenzivan da je osjetila vrtoglavicu. Stajao je na vratima kolibe u košulji umrljanoj krvlju.

Više ne možemo ostati ovdje.

Riječi su joj odjeknule u glavi, potpuno razgovijetne i izrečene glasom koji joj se činio nekako poznatim.

– Gospođice Black?

Trgnula se. Nije bilo nikakve kolibe, a čovjek na trijemu dražesne kuće nije imao krvavih mrlja na sebi. Njegove oči nisu sjajile silinom velike ljubavi i velike tuge.

Ipak, na trenutak se naslonila na svoj automobil kako bi došla do daha. – Daaa, pozdrav i vama. Ja sam... samo sam se divila kući. Krasno mjesto.

– Hvala. Jeste li me teško pronašli?

– Ne, ne. Vaše upute bile su vrlo precizne. – I, naravno, bilo je glupavo voditi taj razgovor vani na ledenom vjetru. Sudeći po upitnom pogledu na njegovu licu, on je mislio isto.

Odgurnula se od auta, namjestila nešto što je smatrala prijaznim izrazom na lice i popela se na trijem preko tri drvene stepenice.

Hej, a taj tip ne izgleda nimalo loše, primijetila je kad se napokon ponovno fokusirala na stvarnost. Sva ta vjetrom razbarušena kosa i snažne sive oči. I nakrivljeni smiješak, dugačko vitko tijelo u jeansu i flanelu. Hm, žena bi lako mogla doći u napast da mu objesi oko vrata znak **PRODANO**.

Prišla mu je i ispružila ruku. „Quinn Black, hvala što ste pristali na sastanak sa mnom, gospodine Hawkins.

– Cal. – Prihvatio je njezinu ruku pa je poveo prema kući. – Maknimo se od ovog vjetra.

Ušli su ravno u veliki boravak koji je uspijevao biti istovremeno udoban i muški. Prostrana, podatna sofa bila je okrenuta prema velikim prednjim prozorima, a i stolci su djelovali kao da se u njih može udobno sjesti. Stolovi i lampe vjerojatno nisu bili antikni, ali djelovali su kao nešto što bi mogla darovati baka.

Tu je bio čak i mali kameni kamin s neizbježnim velikim mješancem koji je spavao ispred njega.

– Dopustite mi da vam uzmem kaput.

– Je li taj pas u komi? – upitala je Quinn kad pas nije ni trznuo na pridošlicu.

– Ne. Lump ima vrlo aktivan i intenzivan unutarnji život za koji su potrebna duga razdoblja mirovanja.

– Razumijem.

– Jeste li za kavu?

– To bi bilo sjajno. Kao i toalet. Dugačka vožnja.

– Prva vrata desno.

– Hvala.

Ušla je u besprijekorno čistu kupaonicu i naslonila se na vrata. Mjehur ju je pritiskao i tražio olakšanje, ali jednako joj je trebalo i nekoliko trenutaka mira da se pribere od dvaju snažnih psihičkih šokova koji su je poprilično uzdrmali.

– Dobro, Quinn, prošaptala je svojem odrazu u ogledalu. – Krećemo.

ČETIRI

Pročitao je njezine knjige, proučio autorske fotografije i pročešljao Google u potrazi za informacijama. Cal nije bio osoba koja bi bez temeljite provjere pristala na razgovor o Holowu, o sebi ili o ičemu drugom s bilo kojim piscem, novinarom, reporterom ili blogerom.

Njezine knjige i članci bili su zabavni. Dopadala mu se njezina očigledna naklonost prema malim gradovima, zainteresirao ga je njezin pristup predajama, legendama i stvarima koje iskaču iz tame.

Svidjelo mu se i to što još uvijek povremeno piše članke za časopis koji joj je pružio priliku dok je studirala. To je govorilo o lojalnosti.

Nije bio razočaran ni njezinim izgledom na fotografijama, zavodljivim slapom kose boje meda, svijetlim plavim očima i naznakom dražesnog pregriza.

No fotografija nije bila ni blizu pravome dojmu koji je ostavljala.

Vjerojatno se ne može reći da je lijepa, razmišljao je dok je točio kavu. Morat će baciti još jedan pogled kad mu prestane zujati u glavi i onda će donijeti sud o tome.

Ali bio je siguran, bez imalo dvojbe, da iz nje isijava energija i – kako se činilo njegovu ošamućenome mozgu - seksepil.

Možda je to bilo zbog njezine građe, još jedna stvar koja se nije vidjela na fotografijama. Ta dama imala je stvarno savršene obline.

A ne može se reći da već i prije nije viđao obline na ženama i dodirivao ih, obnažene i podatne. I zašto onda sad stoji u svojoj kuhinji sav smotan i ustreptao samo zato što se nepoznata, atraktivna i potpuno odjevena žena nalazi u njegovoj kući? I to iz profesionalnog razloga.

– Isuse, odrasti Hawkins.

– Molim?

Doslovno je poskočio. Stajala je u kuhinji, nekoliko koraka iza njega osmjehujući se tim smiješkom od milijun vata.

– Razgovarali ste sami sa sobom? I ja to radim. Zašto ljudi misle da smo ljudi?

– Zato što nas žele navući na razgovor.

– Vjerojatno ste u pravu. – Quinn je zbacila kosu unatrag.

Cal je zaključio da je bio u pravu. Nije lijepa. Teška gornja usna, malkice svinut nos i prevelike oči nisu elementi tradicionalne ljepote. Nije mogao reći ni da je zgodna. Suviše jednostavna i neodređena riječ. Dražesna? Ne, ni to nije dobra riječ.

Sve što mu je padalo na pamet bilo je seksi, ali možda mu mozak zablokirao.

– Nisam pitao kakvu kavu volite.

– Oh, pretpostavljam da nemate mlijeko s dva posto masnoće.

– Često se pitam zašto bi to itko imao.

Nasmijala se, prirodno i zvonko, smijehom koji mu je kao vrući val prostrujao tijelom, i odlutala prijeko do radne sobe. Zagledala se kroza staklena vrata koja su - kako je i pretpostavljala - izlazila na stražnju stranu trijema. – Što također znači da nemate ni umjetnog šećera. Oni mali ružičasti, plavi ili žuti paketići?

– Upravo nestalo. Mogu vam ponuditi pravo mlijeko i pravi šećer.

– Mogli biste. – A nije li pojela jabuku kao dobra djevojka? „A ja bih mogla prihvatiti. Nego, dopustite mi da vas pitam nešto drugo, tek da zadovoljim znatiželju. Je li ova kuća uvijek tako čista i uredna ili ste to napravili zbog mene?

Izvadio je mlijeko. – Uredno je riječ za curice. Organizirano mi je puno draži termin. Volim biti organiziran. A osim toga... – Pružio joj je dozu za šećer sa žličicom. – Moja majka bi mogla, a to često čini, navratiti nenajavljena. Ako mi kuća nije čista, zabranit će mi izlaske.

– Ako ja ne nazovem svoju majku jedanput tjedno, ona pretpostavlja da me izmasakrirao ubojica sa sjekirom. – Quinn je škrto zagrabila žličicom šećer. – To je zgodno, zar ne? Te dugačke elastične obiteljske sponе.

– Ja ih volim. Hajdemo sjesti u boravak pokraj kamina.

– Savršeno. I onda, koliko dugo živite ovdje? U ovoj kući, dodala je dok su nosili šalice iz kuhinje.

– Nekoliko godina.

– Nema problema sa susjedima?

– Susjedi su u redu, a ja provodim mnogo vremena u gradu. Katkad mi prija mir i tišina.

– I meni, s vremena na vrijeme. – Privukla je jedan stolac i namjestila se. – Čudi me što i drugi ljudi nisu došli na istu ideju kao i vi i priključili još nekoliko kuća u blizini. –

– Pričalo se o tome nekoliko puta. Nikada se nije ostvarilo.

Izbjegava odgovore, zaključila je. Zašto?

– Nije bilo financijski isplativo, pretpostavljam.

– A ipak, vi ste ovdje.
– Moj djed imao je zemljište, nekoliko rala šume. Ostavio ga je meni.
– Znači, vi ste sagradili ovu kuću?
– Više-manje. Svidjelo mi se ovo mjesto. – Izolirano i privatno, kad je to potrebno. Blizu šume u kojoj se sve promijenilo. – Znam neke ljude iz struke i podigli smo kuću. Kakva je kava?

– Savršena. Vi kuhate, također?
– Kava je moj jedini specijalitet. Pročitao sam vaše knjige.
– I? Kako vam se sviđaju?
– Svidjele su mi se. Ne biste bili ovdje da nije tako, vjerojatno ste svjesni toga.
– Što bi mi pisanje o ovoj temi učinilo znatno težim. Vi ste Hawkins, potomak osnivača naselja koje je postalo selo, a zatim grad. I jedan od glavnih igrača u nedavnim neobjašnjivim incidentima povezanim s ovim gradom. Istraživala sam povijest, predaje, legende i različita objašnjenja, rekla je i posegnula u torbu koja joj je istovremeno služila kao torbica s osobnim stvarima i kao aktovka. Izvadila je mali snimač, uključila ga i postavila na stol između njih.

Izvadila je i bilježnicu i dok je listala po njoj tražeći praznu stranicu, osmijeh joj je zračio energijom i zanimanjem. – Pa, recite mi, Cal, što se događalo u tjednu oko sedmog srpnja tisuću devetsto osamdeset sedme, devedeset četvrte i dvije tisuće prve godine.

Snimač ga je učinio... nervoznim. – Prelazite ravno na stvar, zar ne?
– Volim znati činjenice. Sedmog srpnja vaš je rođendan. Tada je također rođendan Foxa O'Della i Gagea Turnera – rođenih iste godine kad i vi, odraslih u Hawkins Hollowu kao i vi. Čitala sam članke u kojima se navodi da ste vi, O'Dell i Turner alarmirali vatrogasce jedanaestog srpnja 1987. godine kad se zapalila osnovna škola i da ste zaslužni za spašavanje neke Marian Lister koja se u tom trenutku nalazila u školi.

Dok je govorila, gledala ga je ravno u oči. Sa zanimanjem je uočio da nije trebala pogledavati u bilješke i da nije povremeno skretala pogled kako to ljudi znaju činiti.

– U prvim izvještajima spominjalo se da ste inicijalno vi bili osumnjičeni za podmetanje vatre, ali kasnije je dokazano da je sama gospođica Lister bila odgovorna za izazivanje požara. Zadobila je potres mozga, kontuzije i opekline drugog stupnja na gotovo trideset posto tijela. Vi i vaši prijatelji, tri desetogodišnja dječaka, izvukli ste je iz goruće zgrade i pozvali vatrogasce. Gospođica Lister u to je vrijeme bila dvadesetpetogodišnja učiteljica povijesti bez kriminalnog ponašanja i mentalnih bolesti. Jesu li ti podaci točni?

Dobro je proučila činjenice, konstatirao je s odobravanjem Cal. Činjenice koje su bile poznate. Ali one ni približno nisu mogle opisati stravu od ulaska u goruću zgradu i traženja gospođice Lister koja je vrištala i bezglavo trčala kroz plamen. Ni kakav je bio osjećaj loviti je kroza zadimljene hodnike dok odjeća gori na njoj.

– Doživjela je živčani slom.
– Očigledno. – Zadržavši smiješak, Quinn je podignula obrve. – Tijekom tog tjedna bilo je također više od desetak poziva zbog obiteljskog nasilja, više nego što ih je u Hawkins Hollowu bilo prijavljeno u proteklih šest mjeseci. Uz to, dva samoubojstva i četiri pokušaja umorstva, brojni fizički napadi, tri prijavljena silovanja i prometne nesreće. Nekoliko kuća i poslovnih prostora vandalizirano je. A nitko – doslovno nitko – od ljudi uključenih u neki od prijavljenih incidenata nije se jasno mogao sjetiti događaja u kojima su sudjelovali. Neki spekuliraju da je grad zahvatila masovna histerija ili halucinacije od nepoznate infekcije kojom su se ljudi možda zarazili preko vode ili iz zraka. Što vi mislite o tome?

– Mislim da sam imao deset godina i bio sam van sebe od straha.
Ponovno mu je ponudila taj kratki zlatasti osmijeh. – Kladam se. Osmijeh je nestao. – Ali 1994. godine imali ste sedamnaest. Tada je oko sedmog srpnja eruptirala – recimo tako – nova serija incidenata. Troje je ljudi ubijeno, jedan čovjek, kako izgleda, bio je obješen u gradskom parku, ali nije bilo ni jednog jedinog svjedoka i nitko nije priznao sudjelovanje u

zločinu. A bilo je još više silovanja, nasilja i samoubojstava nego prošli put. I dvije zgrade izgorjele su do temelja. U izvještajima piše da ste vi, O'Dell i Turner uspjeli izvući neke od ranjenih i traumatiziranih ljudi i prevezli ih školskim autobusom do bolnice. Je li to točno?

– Uglavnom.

– Idem dalje. Dvije tisuće prve...

– Obrazac mi je poznat, prekinuo ju je Cal.

– Svakih sedam godina, nastavila je Quinn kimnuvši glavom. – Tijekom sedam noći. Danju – ponovno prema onome što piše u službenim izvorima – nije bilo većih incidenata. Ali od sumraka do zore otvarao se pakao. Teško je vjerovati da je to slučajnost, da se te anomalije događaju svakih sedam godina i počinju na vaš rođendan. Oni koji proučavaju magiju, bijelu ili crnu, smatraju broj sedam magičnim brojem. Vi ste rođeni sedmoga dana sedmoga mjeseca tisuću devetsto sedamdeset i sedme godine. –

– Kad bi znao odgovore, zaustavio bih to. Kad bih znao odgovore, ne bih sada razgovarao s vama. Razgovaram s vama zato što ili možda, samo možda, vi uspijete pronaći ili mi možda možete pomoći u traženju.

– Onda mi recite što se stvarno dogodilo, recite mi što vi znate, recite mi ono što mislite ili osjećate.

Cal je odložio šalicu, zavalio se u stolac i zagledao se u njezine oči. – Ne na prvom spoju.

Pametnjaković, pomislila je s izvjesnim odobravanjem. – Dobro. Sljedeći put častim vas večerom. Ali sada, kako bi bilo da mi budete vodič i odvedete me do Poganskog kamena?

– Danas je previše kasno. Oдавde ima dva sata hoda do kamena. Ne bismo se uspjeli vratiti prije mraka.

– Ja se ne bojim mraka.

Oči su mu postale vrlo hladne. – Bojali biste se. Reći ću vam ovo, u ovim šumama ima mjesta na koje nitko ne zalazi poslije mraka, u bilo koje doba godine.

Osjetila je ubod ledenog šiljka u dnu kraljeznice. – Jeste li ikada vidjeli dječaka, otprilike iste dobi kao što ste vi bili '87. Dječaka tamne kose. I crvenih očiju. – Cal je probljedio i odmah je znala da je pogodila u metu. – Vi ste ga vidjeli.

– Zašto me to pitate?

– Zato što sam ga vidjela.

Cal je naglo ustao, prišao prozoru i zagledao se u šumu. Nestajala je danja svjetlost i vani je bilo još sumornije nego prije sat vremena.

Nikada nikome nisu pričali o dječaku - ili čovjeku – koji god oblik bi stvor odlučio uzeti. Da, vidio ga je, i ne samo tijekom onih paklenih tjedana.

Vidao ga je u snovima. Vidio bi ga krajičkom oka, u prolazu, ili kao obris u šumi. Ili lice stvora pritisnuto o prozor njegove spavaonice... s ustima iskrivljenim u nijemi cerek.

Ali nitko, nitko osim njega, Foxa i Gagea nije ga vidio u vremenu između incidenata.

Zašto ga je ona vidjela?

– Kada i gdje ste ga vidjeli?

– Danas, neposredno prije nego što sam skrenula na cestu prema gradu. Istrčao je pred moj automobil. Stvorio se niotkuda. To ljudi uvijek kažu, ali stvarno je tako bilo. Dječak, a onda više nije bio dječak nego pas. Onda više nije bio ništa. Ničega nije bilo.

Čuo je kad je ustala, a kad se okrenuo, ostao je šokiran vidjevši razdragan osmijeh na njezinu licu. „A takve stvari vas zabavljaju?

– Uzbuđuju me. Oduševljavaju. kažem: Vau! Imala sam ono što se naziva bliski susret s nepoznatim fenomenom. Zastrašujuće, stvarno, ali ponovno – vau. Takve me stvari potpuno naviju, kao oprugu.

– Da, primjećujem.

– Znala sam da ovdje ima nešto i pretpostavljala sam da je nešto veliko. Ali dobiti potvrdu, prvi dan na terenu, to je kao naići na zlatnu žilu prvim udarcem pijuka.

– Ja nisam ništa potvrdio.

– Ali vaše lice jest. – Podigla je svoj snimač i ugasila ga. Iz njega danas više ništa neće izvući. Oprezan čovjek, taj Caleb Hawkins. – Moram otići do grada, prijaviti se u hotel, prošetati i steći sliku o sredini. Zašto ne bismo onu večeru obavili danas?

Ona se kretala brzo, a on je imao naviku gaziti polagano. – Možda bi bilo bolje da se prvo smjestite. Možemo dogovoriti večeru jednog od sljedećih dana.

– Volim muškarce do kojih je teško doprijeti. – Spustila je snimač i bilježnicu u torbu. – Mislim da će mi trebati moj kaput.

Donio joj je kaput, a ona ga je promatrala dok je zakopčavala gumbe. – Znae, kad ste se pojavili na vratima obuzeo me čudan osjećaj. Učinilo mi se da sam vas prepoznala, da vas znam otprije. Da ste već čekali na mene u nekom prošlom vremenu. Bilo je to vrlo snažno. Jeste li vi osjetili išta slično?

– Ne. Ali možda sam bio previše zaokupljen razmišljanjem o tome kako izgledate bolje nego na slici.

– Stvarno? Drago mi je jer na toj slici izgledam sjajno. Hvala za kavu. – Bacila je pogled na psa koji je tijekom cijelog razgovora spokojno hrkao. – Vidimo se uskoro, Lump. Nemoj previše raditi.

Ispratio ju je na trijem. – Quinn, rekao je kad je krenula niza stepenice. – Nemojte glumiti Lois Lane i tražiti Poganski kamen na svoju ruku. Ne poznajete šumu. Ja ću vas odvesti tamo jednoga dana sljedeći tjedan.

– Sutra.

– Ne mogu, zauzet sam. Raspored mi je pun. Ali može prekosutra ako ste u žurbi.

– Ja sam gotovo uvijek u žurbi. – Zakoračila je unatrag prema svome automobilu kako bi ga držala na oku. „U koliko sati?

– Recimo oko devet, ako će vrijeme dopustiti. Naći ćemo se ovdje.

– Dogovoreno. – Otvorila je vrata na automobilu. – Usput, ova vam kuća baš pristaje. Seo-ski momak s više stila nego taštine. Sviđa mi se.

Gledao je za njom dok je odlazila neobična i seksi Quinn Black.

Pretekao je Foxa i nazvao ga prvi. Dogovorili su sastanak u kuglani, a kako su Pin Boys i Alley Cats igrali za prvenstvo, odlučili su večerati kod roštilja. Tako su mogli jesti, razgovarati i gledati natjecanje, sve u isto vrijeme.

Uz to, malo je bučnijih mjesta od pune kuglane pa će njihov razgovor biti zagušen kotrljanjem kugli, padanjem čunjeva i bučnim navijanjem.

– Prvo, vratimo se na trenutak u zemlju logike. – Fox je potegnuo gutljaj piva. – Mogla je to izmisliti da vidi tvoju reakciju.

– Kako je znala što treba izmisliti?

– Tijekom Sedmice ima ljudi koji to vide – koji su rekli da su vidjeli prije nego što im je sjećanje počelo blijedjeti. A ona ima dobar njuh.

– Ne slažem se, Fox. Neki su govorili da su vidjeli nešto - dječaka, čovjeka, ženu, psa, vuka...

– Štakora veličine dobermana, prisjetio se Fox.

– Hvala, što si to opet izvukao. Ali nitko nikada nije tvrdio da je to vidio prije Sedmice. Nitko osim nas, a mi nikome nismo rekli. – Cal je upitno uzdignuo obrvu.

– Naravno. Ne misliš valjda da ću ja širiti okolo priču o crvenookim demonima? Da, tako bih sigurno privukao klijente.

– Ona je pametna. Ne vidim zašto bi tvrdila da je to vidjela u pogrešno vrijeme, izvan normale – ha-ha – ako nije vidjela. Osim toga bila je uzbuđena. Nabrijana. Zato prihvatimo da je vidjela i nastavimo boraviti u zemlji logike. Jedna logična pretpostavka jest da kopile

postaje snažnije, a znamo da će se to dogoditi. Ali je li dovoljno snažno da izazove Sedam izvan redovitog intervala?

Fox je zamišljeno gledao u svoje pivo. – Ne sviđa mi se ta logika.

– Druga opcija; možda je ona na neki način povezana. S nekim od nas, s gradom, s incidentom pokraj Poganskog kamena.

– To mi se više sviđa. Svi smo povezani. Ne samo Kevin Bacon. Ako si daš truda, moći ćeš naći neku vezu između gotovo svaka dva čovjeka na Zemlji. – Fox je uzeo drugi komad pizze. – Možda je neka daljnja rođakinja. Ja imam rođaka na sve strane, ti također. Gage ih nema baš puno, ali ih ipak nešto ima.

– Moguće. Ali zašto bi daleka rođakinja vidjela nešto što ne može vidjeti nitko od naše bliže rodbine? Rekli bi nam, Fox.

– Reinkarnacija. To nije toliko daleko od planeta logike, kad uzmeš sve u obzir. Osim toga, reinkarnacija je velika stvar u obitelji O'Dell. Možda je bila tamo kad se sve to dogodilo. U nekom drugom životu.

– Ne odbijam nijednu ideju. Ali, evo konkretnijeg pitanja, zašto je došla ovamo, sada? I hoće li nam to pomoći da prokletu stvar završimo jednom zauvijek?

– Trebat će malo više od sata ćaskanja ispred kamina da to saznamo. Pretpostavljam da ti se Gage nije javio?

– Još nije. Javit će se on, ne brinem se zbog toga. Prekosutra ću je odvesti tamo do Kame-
na.

– Letiš pred rudo, Cal.

Cal je stresao glavom. – Ako je ja ne odvedem uskoro, pokušat će ga pronaći sama. A ako se nešto dogodi... Ne možemo snositi odgovornost za to.

– Mi jesmo odgovorni - nije li u tome bit? Na neki način to pada na naša leđa. – Mršteći se promatrao je Dona Mayersa iz Mayersova vodovoda kako ruši sedam od deset čunjeva uz odgovarajuće huktanje i uzvike odobravanja. Svih sto šezdeset kilograma Mayersa i pripadajućeg drhtavog sala uvijalo se u pobjedničkom plesu, što nije bio lijep prizor.

– Živiš iz dana u dan, tiho je rekao Fox. – Dan za danom radiš ono što moraš, živiš svoj život, zarađuješ novac. Jedeš pizzu, češkaš se po guzici, poševiš se ako ti se posreći. Ali u podsvijesti znaš. To se vraća. I netko od ljudi koje svaki dan susrećeš na ulici možda neće preživjeti sljedeću rundu. Možda mi nećemo preživjeti. Ah, kvragu sve.

Gestikulirajući zamahnuo je pivom prema Calu. – Imamo ovo sada plus pet mjeseci da pronađemo rješenje.

– Mogu ponovno pokušati otići tamo.

– Ne, ako Gage nije ovdje. Ne možemo riskirati. Nije vrijedno, Cal. U prethodnim pokušajima sakupio si samo komadiće informacija, a ubilo je boga u tebi.

– Sada sam stariji i pametniji. A uvjeren sam da stvor raste, puni se energijom. Znam to zbog naših snova, zbog onoga što se dogodilo Quinn. Mogao bih saznati više nego zadnji put.

– Ne bez Gagea. To je... hmm. – Pažnja mu je odlutala negdje preko prijateljeva ramena. – Svježe cvijeće.

Osvrnuvši se, Cal je ugledao Quinn. Stajala je u raskopčanom kaputu kod prve staze i sa smetenim izrazom na licu promatrala Mayersa koji se šuljao s gracioznošću vodenog konja u štiklama i izbacio svoju sretnu crvenu kuglu.

– To je Quinn.

– Aha, prepoznao sam je. I ja sam pročitao njezine knjige. Ubojitija je nego na slici, a slika je poprilično vruća.

– Ja sam je vidio prvi.

Fox je frknuo, vratio pogled na Calu i podrugljivo se nasmijao. – Momče, nije riječ o tome tko ju je prvi vidio, nego o tome koga ona vidi. Izvući ću punu dozu svog seksualnog šarma, a ti ćeš biti nevidljivi čovjek.

– Sranje. Puna doza tvog seksualnog šarma ne bi upalila žarulju od dvadeset vata. Quinn im je prilazila, a Cal se odgrnuo od barske stolice da je pozdravi.

– Znači zato sam večeras dobila košaricu, rekla je. – Pizza, pivo i kuglanje.

– Mađioničarski trik Hawkins Hollowa. Ja sam večeras dežurni upravitelj. Quinn, ovo je Fox O'Dell.

– Drugi član trijade. – Protresla je Foxovu ruku. – Sada mi je dvostruko drago što sam odlučila zaviriti u ovo mjesto koje se čini kao gradska špica. Hoće li vam smetati ako vam se pridružim?

– Ni najmanje. Jeste li za pivo? – upitao je Fox.

– Oh, to je vrlo... ali neka bude lagano.

Cal se okrenuo i obišao oko šanka. – Ja ću se pobrinuti za to. Još nešto uz to? Pizza?

– Uh. – Pogledala je tanjur na šanku i oči su joj se ovlažile. – Hmm, pretpostavljam da nemate pizzu od cjelovitog brašna i mozzarellu s manje masnoće?

– Fanatik zdravlja? – upitao je Fox.

– Upravo suprotno. – Quinn se ugrizla za donju usnicu. – Proces promjene životnog stila. Kvrugu, to stvarno djeluje primamljivo. Kako bi bilo da presiječemo jednu krišku napola? – Zasjekla je dlanom iznad tanjura.

– Nema problema.

Cal je izvukao sjekač i prepолоvio široku krišku tijesta.

– Volim šećer i masnoću kao što majka voli svoje dijete, povjerljivo je rekla Foxu. – Nastojim se hraniti malo zdravije.

– Moji su roditelji vegetarijanci, odgovorio joj je Fox jednako povjerljivim glasom kad su uzeli svaki po pola kriške. – Odrastao sam na tofu- siru i klicama alfa-alfе.

– Bože. To je tako tužno.

– Zato mi potamani svu hranu u kući, a sav novac troši na Little Debbie i Slim Jim.

– Little Debbie hrana je za bogove, nasmiješila se Calu kad je spustio pivo pred nju. – Sviđa mi se vaš grad. Prošetala sam gore-dolje po glavnoj ulici. Samo nekoliko blokova jer vjetar štipa do kostiju pa sam se vratila u hotel Hollow, stvarno ugodno mjesto, sjela na prozorsku dasku u svojoj sobi i promatrala život na ulici.

– Dobar svijet živi ovdje, – rekao je Cal, samo se u ovo doba godine sve kreće malo usporeno.

– Mmm, složila se dok je uzimala zalogaj s vrha svog uskog trokuta pizze. S uzdahom je zatvorila oči. – Ovo je stvarno dobro. Nisam mislila da će pizza u kuglani biti tako dobra.

– Nismo loši. Ali Gino preko puta bolji je i ima veći izbor.

Otvorila je oči i vidjela kako joj se smiješi. – Podlo je reći takvo nešto ženi koja je usred promjene životnog stila.

Cal se naslonio na pult dovodeći taj osmijeh malo bliže i Quinn je osjetila kako gubi nit razmišljanja. Imao je najbolji brzi, nakrivljeni smiješak koji je ikada vidjela.

Pozvao ga je netko iz sale i te mirne sive oči skrenule su pogled s njezinih i odlutale prema dnu prostorije. – Odmah se vraćam.

– Pa. – Puls joj je doslovno s treskom pao, no odmah se pribrala i okrenula prema Foxu. – Napokon sami, rekla je. – Znači vi, Cal i za-sada-još- odsutan Gage Turner prijatelji ste od djetinjstva.

– Zapravo, od jaslica. Tehnički, od maternice. Calova i Gageova majka upoznale su se s mojom dok je ona vodila Lamazeov tečaj. Sprijateljile su se, mi smo se rodili istoga dana, a nekoliko mjeseci poslije one su se ponovno našle na okupu.

– Majčinska instantna veza.

– Ne znam. Uvijek su se dobro slagale iako se na prvi pogled čini da dolaze s različitih planeta. Bile su bliske, ali bez velikog druženja. Moji i Calovi roditelji još uvijek se dobro slažu, a Calov je otac davao posao Gageovu ocu kad ga nitko u gradu nije htio zaposliti.

– Zašto ga nitko nije htio zaposliti?

Fox je malo promislio pa otpio gutljaj piva. – To nije nikakva tajna. Pio je. Sada je već neko vrijeme trijezan. Oko pet godina, čini mi se. Calov otac davao mu je posao jer je plemenit čovjek, a dobrim dijelom radio je to zbog Gagea. U svakom slučaju, ne sjećam se vremena kad nas trojica nismo bili prijatelji.

– Bez njega-više-voliš-od-mene razmirica ili uobičajenog udaljavanja do kojeg dolazi s godinama?

– Svađali smo se – još uvijek se svađamo – katkad. – Zar to ne rade sva braća, pomislio je Fox. – Očekivali biste neke čupave periode, ali ne, toga nikada nije bilo. Mi smo povezani i ništa ne može prekinuti tu vezu.

– Ali Cage više ne živi ovdje?

– Da, Cage više ne živi ovdje. On je pravi slobodnjak i skitnica.

– A ti? Dječak iz susjedstva?

– Razmišljao sam o blistavim svjetlima, vrevi velikoga grada, čak sam nakratko i pokušao.

– Bacio je pogled prema kuglašima. Iz staze ekipe Alley Cats dopirali su jauci jer su izgubili bod. – Volim Hollow. Čak volim i svoju obitelj, većinu vremena. A, kako je ispalo, volim i svoju praksu odvjetnika u malome gradu.

Istina, procijenila je Quinn. Ali ne sva istina. – Jesi li ti vidio dječaka s crvenim očima? Izbačen iz ravnoteže, Fox je spustio bocu piva koju je upravo prinio ustima.

– Ovo je bio majstorski prijelaz na drugu temu. Bez zarez.

– Možda. Ali nisi mi odgovorio?

– Odgodit ću odgovor na pitanje radi dodatnog konzultiranja. Tu temu već si načela s Calom.

– A tebi se ne sviđa pomisao da Cal ili bilo tko drugi razgovara sa mnom o onome što bi moglo, ili ne bi moglo, biti tamo.

– Nisam siguran koja je svrha. Zato procjenjujem informacije kako dolaze.

– Pošteno. – Okrenula je glavu jer im je Cal prilazio. – Pa, momci, hvala vam na pivu i pizzici. Vraćam se natrag u svoju dražesnu sobu.

– Kuglaš? – upitao je Cal, a ona se nasmijala.

– Apsolutno, ne.

– Uh-uh, rekao je Fox ispod glasa.

Cal je obišao oko pulta i stao ispred Quinn. Bacio je dugi, procjenjujući pogled na njezine čizme. – Trideset osam, da?

– Ah... – I ona je spustila pogled na čizme. – Dobro oko. Točno u dlaku.

– Ne miči se. – Lupnuo ju je po ramenu. – Odmah se vraćam.

Quinn se namrštila za njim pa pogledala Foxa. – Neće mi valjda donijeti cipele za kuglanje?

– O da, donijet će ih. Podsmjehnula si se tradiciji koja je počela prije pet tisuća godina. Ispričat će ti sve o tome ako mu daš imalo povoda. Onda će ti objasniti razvoj igre i tako dalje i tako dalje.

– Pa... Bože. – Quinn nije znala što bi rekla na to.

Cal se vratio natrag s parom cipela za kuglanje i s još jednim većim parom koji je očito pripadao njemu. – Slobodna je staza sedam. Želiš li nam se pridružiti, Fox?

– Nažalost, moram završiti iskaz za sutra. Drugi put. Vidimo se, Quinn.

Cal je gurnuo svoje cipele pod pazuhu, zatim pružio Quinn ruku i pomogao joj sići s visoke stolice. – Kad si zadnji put kuglala? – upitao je dok ju je vodio kroz salu prema njihovoj stazi.

– Mislim da sam imala četrnaest godina. Grupni spoj koji nije dobro završio jer objekt moje čežnje Nathan Hobbs nije mogao skinuti pogled s hihotave i već vrlo razvijene Missy Dover.

- Ne smiješ dopustiti da ti slomljeno srce pokvari zabavu.
- Ali onaj dio s kuglanjem nije mi se sviđao ni prije.
- To je bilo onda. – Cal ju je posjeo na ulaštenu drvenu klupu i kliznuo do nje. – Ovaj put bit će bolje. Jesi li ikada razbijala?
- Još uvijek govorimo o kuglanju? Ne.
- Večeras hoćeš, a ne postoji ništa što može nadmašiti užitek prvog razbijanja.
- A seks s Hughom Jackmanom, na primjer?
- Zastao je s vezicama u ruci i zapiljio se u nju. – Spavala si s Hughom Jackmanom?
- Ne, ali voljna sam se okladiti u bilo koju sumu da bi seks s Hughom Jackmanom nadmašio osjećaj rušenja svih čunjeva jednom kuglom.
- Dobro, a ja sam spreman prihvatiti okladu u... recimo... deset dolara da ćeš, kad prvi put razbiješ sve čunjeve, priznati visoki rezultat na metru uzbuđenja.
- Prvo, gotovo je nevjerovatno da mogu baciti išta što bi imalo nalikovalo na razbijanje. A drugo, mogla bih lagati.
- Hoćeš. I nećeš. Presvući cipele, plavušice.

PET

Nije bilo groteskno kao što je mislila da će biti. Šašavo, da, ali ona je u sebi imala dovoljno prostora za šašavo.

Igrali su malim dvobojnim kuglama bez rupa. Zadatak je bio baciti kuglu niz poliranu stazu prema čunjevima s crvenim vratom koje je Cal zvao pačićima.

Promatrao ju je dok je prilazila crti, zamahnula unatrag i odbacila kuglu.

Kugla je odskočila nekoliko puta i otklizala u žlijeb.

– U redu. – okrenula se i zabacila kosu. – Tvoj red.

– Imaš pravo na još dva bacanja.

– Ju-huu.

Dobacio joj je brzi smiješak. – Poradimo malo na izbačaju, a onda ćemo se pozabaviti strategijom. – Pružio joj je drugu kuglu i pritom objašnjavao. – Primi je s obje ruke, rekao je i okrenuo je prema čunjevima. – Sada iskorači naprijed lijevom nogom, svini koljena kao da ćeš čučnuti, ali nagni se naprijed iz struka.

Prignuo se točno iza nje, prsima gotovo dodirujući njezina leđa. Okrenula je glavu i pogledala ga.

– Ovu rutinu koristiš za upucavanje ženama, točno?

– Apsolutno. Osamdeset pet posto uspješno. Želiš pogoditi prednji čunj. Kasnije ćeš se posvetiti džepovima. Sada ćeš samo povući desnu ruku unatrag i potom zamahnuti naprijed s prstima okrenutim prema prednjem čunju. Pusti kuglu neka ti klizne niz prste.

– Hmm. – Ali pokušala je. Ovaj put kugla nije odskakutala ravno u žlijeb i začudo, ostala je na stazi dovoljno dugo da sruši dva krajnja čunja s desne strane.

Ali žena u susjednoj stazi, koja je morala imati najmanje šezdeset godina, elegantno je prišla graničnoj crti, ispustila kuglu i srušila sedam čunjeva odjedanput.

– Bolje.

– Dvije kugle, dva čunja. Mislim da to ne zaslužuje moj pobjednički ples.

– Budući da s veseljem očekujem tvoj pobjednički ples, pomoći ću ti da se popraviš. Ovaj put povuci više iz ramena. Ugodan parfem, dodao je odlazeći po novu kuglu.

– Hvala. – Zakorači, sagni se, zamahni, otpusti, nabrajala je u sebi. I uistinu uspjela je srušiti krajnji čunj na suprotnoj strani.

– Previše kompenzirano. – Pritisnuo je gumb za resetiranje. Rešetka se spustila, pokupila čunjeve uz glasno čegrtanje i zatim je novi uredni trokut bubnuo na mjesto.

– Porušila je sve, Quinn je mahnula glavom prema ženi u susjednoj stazi koja se vraćala na svoje mjesto. – Ne djeluje nimalo uzbuđeno.

– Gospoda Keefafer? Dolazi na kuglanje dva puta tjedno i već je umorna. Izvana. Iznutra, vjeruj mi, upravo vrti kukovima u svom pobjedničkom plesu.

– Ako ti tako kažeš.

Namjestio joj je ramena, zarotirao kuk. I da, postajalo joj je jasno zašto je s tom rutinom postizao tako visok postotak kod žena. Naposljetku, nakon bezbrojnih pokušaja mogla je srušiti po nekoliko čunjeva odjedanput na vanjskom rubu trokuta.

Buka je bila gotovo opipljiva; mukli zvuk kotrljanja kugli, oštro klepetanje čunjeva, škljocanje rešetki, uzvici igrača, glasno bodrenje promatrača, prodorna zvonjava flipera u pozadini, sve stopljeno u žamoru igre.

Osjetila je miris piva i voska i topljenog sira – osobni favorit – iz nachosa koje je netko mljackao u stazi do njih.

Bezvremensko, sveamerički, razmišljala je rastreseno formirajući članak o ovom iskustvu. Stoljećima star sport - taj dio će morati istražiti - i dobra, čista obiteljska zabava.

Činilo joj se da je uhvatila grif, manje-više, iako je tu i tamo namjerno poslala kuglu u žlijeb kako bi Cal popravio njezin stav.

I pritom je počela razmišljati o promjeni pristupa članku. Od obiteljske zabave misli su joj sve više skretale prema seksualnom aspektu kugljanja. I dok je popravljala položaj tijela, ta misao izvukla joj je skriveni osmijeh na lice.

Tada se dogodilo. Bacila je kuglu i ona je kliznula naprijed točno po sredini staze. Iznenađena, zakoračila je unatrag. Pa ponovno dok se hvatala rukama za glavu.

Nešto je zazvonilo, štipnulo u želucu, a puls joj se ubrzao.

– Oh. Oh. Gledaj! Ide točno...

Začuo se pobjednički prasak kad je kugla udarila u pravo mjesto, a čunjevi se uza zveket razletjeli na sve strane. Sudarajući se, kotrljajući, vrteći oko osi, sve dok i zadnji nije pao uza sporo pijano ljuljanje.

– Vau. Moj Bože! – Doslovno se propela na prste svojih iznajmljenih cipela. – Jesi li vidio? – Jesi li... – Zavrtjela se oko sebe s izrazom smetena oduševljenja i susrela njegov nakošeni osmijeh.

– Pasji sine, promrmljala je. – Dugujem ti deset dolara.

– Brzo učiš. Želiš li pokušati izbačaj?

Doteturala je do njega. – Mislim da sam... izmoždena. Ali mogu navratiti još koji put na lekciju broj dva.

– Bit ću na usluzi. – Sjedeći na klupi jedno do drugoga, izuvali su cipele. – Ispratit ću te do hotela.

– Dobro. Može.

Uzeo je svoj kaput i na izlasku mahnulo mršavome mladiću iza pulta za iznajmljivanje cipela. – Vraćam se za deset minuta.

– Tišina, rekla je u trenutku kad su izišli na ulicu. – Poslušaj svu tu tišinu.

– Buka je dio užitka, a tišina poslije igre dio je nagrade.

– Jesi li ikada želio raditi nešto drugo ili si odrastao s gorućom željom da vodiš kuglanu?

– Obiteljski zabavni centar, ispravio ju je. – Imamo dvoranu za igre – fliperi, skee-ball, videoigre i odjel s igrama za djecu ispod šest godina. Priređujemo privatne zabave za rođendane, razne proslave, zaruke, vjenčanja...

– Vjenčanja?

– Naravno. Pa bar-mitzve, bat-mitzve, godišnjice, poslovne zabave.

Definitivno materijal za članak, pomislila je. – Mnogo stvari na jednome mjestu.

- Moglo bi se tako reći.
- A zašto još nisi oženjen i ne podižeš sljedeću generaciju vlasnika Bowl-o-Rame?
- Ljubav me zaobilazila.

„Auuu.“

Usprkos hladnoći bilo je ugodno hodati uz čovjeka koji je spontano prilagodio svoj dugi korak njezinome, gledati oblačice pare od njihova daha kako se spajaju prije nego što ih vjetar pretvori ni u što.

S njim je nekako sve bilo jednostavno, a uz ležernost i te ubojite oči – pa ima i gorih stvari od odrvenjelih nožnih prstiju u čizmama koje su više pomodne nego praktične.

- Hoćeš li biti tu negdje ako mi sutra padne na pamet kakvo umjesno pitanje?

– Tu i u okolici, odgovorio je. Mogu ti dati broj mobitela ako...

– Čekaj. – Zavukla je ruku u torbu i izvukla svoj telefon. I dalje hodajući pritisnula je nekoliko tipki. – Pucaj.

Izrecitirao je broj. – Oduševljavaju me žene koje ne samo što odmah pronadu ono što traže u misterioznim ponorima svoje torbe nego i vješto barataju elektroničkim uređajima.

- Nije li to seksistička primjedba?

– Ne. Moja majka uvijek zna gdje se što nalazi, ali potpuno je može poraziti običan daljinski upravljač. Moja sestra Jen može upravljati svim i svačim, od trkaćeg automobila do najkompliciranijega računalnog programa, ali ne može pronaći ništa bez najmanje dvadeset minuta potrage. Moja druga sestra Marly, ona pak ne može pronaći ništa, nikada, a zastrašuje je čak i električni otvarač za konzerve. A onda naiđeš ti i potpuno me smeteš jer možeš raditi i jedno i drugo.

- Rodila sam se kao sirena, odgovorila je dok su prilazili stepenicama pred ulazom u hotel.

– Hvala na pratnji.

- Nema problema. Bilo mi je drago.

To je bio jedan od onih trenutaka. Oboje su stajali i pitali se hoće li se rukovati, samo se okrenuti i otići ili popustiti znatiželji i približiti se za poljubac.

– Ostanimo za sada na sigurnoj strani ceste, odlučila je za oboje. – Priznajem, sviđa mi se izgled tvojih usana ali, ako krenemo u tom smjeru, stvari će se zakomplicirati i prije nego što započnem s poslom.

– Prokleta je šteta što si u pravu. – Gurnuo je ruke u džepove. – Onda ću ti samo poželjeti laku noć. Pričekat ću dok ne uđeš kako bih bio siguran da je sve u redu.

– Laku noć. – Popela se stepenicama do velikih ulaznih vrata i gurnula ih. Osvrnula se i vidjela ga kako stoji, s rukama zabijenima u džepove, pod uskim krugom svjetla starinske ulične lampe.

O da, pomislila je, prokleta šteta.

- Vidimo se uskoro.

Čekao je dok se za njom nisu zatvorila vrata, onda se malo odmaknuo i proučavao prozore na drugom i trećem katu. Rekla je da joj prozor gleda na glavnu ulicu, ali nije bio siguran na kojem je katu.

Za nekoliko minuta bljesnulo je svjetlo na drugom katu govoreći mu da je Quinn sigurna u svojoj sobi.

Okrenuo se i ugledao dječaka. Stajao je na pločniku pola bloka niže. Nije imao kaput, ni kapu, ni bilo kakvu zaštitu od oštre hladnoće. Duga kosa nepomično mu je padala na pleća kao da vjetar ne dopire do nje.

Oči su mu sjajile sablasnim crvenim sjajem, a usne su se povukle unatrag u otvorenom režanju.

Dok su mu iglice leda probadale utrobu, Cal je u glavi začuo glas.

To nije stvarno, pomislio je. Ne još. Samo projekcija, kao u snovima. Ali čak i u snovima mogla je nanijeti bol ili natjerati da mislite kako ste ozlijeđeni.

– Idi onamo odakle si došao, ti kopile. – Progovorio je razgovijetno i onoliko mirno koliko su mu uzdrmani živci dopuštali. – Još nije stiglo tvoje vrijeme.

Kada stigne, razderat ću te i proždrijeti cijeloga, i sve one do kojih ti je stalo.

Usne se nisu pomicala s riječima, ostale su smrznute u divljem režanju.

– Vidjet ćemo tko će ovaj put osjetiti ugriz. – Cal je s naporom zakoračio naprijed.

A vatra je eruptirala oko njega. Prokuljala je iz pločnika i sunula preko ceste kao divlji crveni zid. Cal je ustuknuo, podignuo pogled i tek tada registrirao da u toj vatri nema vrućine.

U glavi mu je odjekivao smijeh, divlji kao nepostojeći vatreni jezici, a onda je i jedno i drugo stalo, kao presječeno.

Ulica je bila tiha, cigle na pločniku i fasade zgrada netaknute.

Trik iz rukava, podsjetio se Cal. Ima mnogo trikova u rukavu.

Natjerao se da krene naprijed preko mjesta na kojem je gorjela lažna vatra. Osjetio je snažan opor, kiselkast vonj koji je huknuo i nestao kao para od njegovoga daha. I u istom trenutku ga je prepoznao.

Sumpor.

Udobna hotelska soba s krevetom na četiri stupa i pahuljastim bijelim poplunom bila je pravo blaženstvo. Quinn je sjela za zgodan starinski drveni stol sa zakrivljenim nogama i počela zapisivati u svoj laptop dnevne bilješke, podatke i dojmове.

Soba je imala domaći ugođaj. Na komodi je bila vaza sa svježim cvijećem i mala plava zdjela s umjetnički aranžiranim svježim voćem. U kupaonici je bila duboka, slobodnostojeća kada s očaravajućim nogama u obliku pandži i snježnobijeli umivaonik na postolju. Obilje debelih ručnika, dva sapuna i otmjene minijature bočice šampona, pjene za kupanje i losiona za tijelo.

Umjesto dosadnih konfekcijskih postera, na zidovima su visjele originalne slike i fotografije. Prema informaciji na diskretnoj kartici na stolu, bile su djelo lokalnog umjetnika i moglo ih se nabaviti u galeriji Artful, u ulici South Main.

Soba je bila puna malih znakova dobrodošlice i imala je superbrzu internetsku vezu. Odlučila je rezervirati tu istu sobu i za sljedeći posjet koji je planirala u travnju i za onaj u srpnju.

Obavila je prilično mnogo posla za prvi dan rada, a uz to je putovala. Susrela je dva od tri ključna igrača, dogovorila je put uz vodstvo do Poganskog kamena i opipala je puls grada, bar površinski. I imala je, bila je uvjerena, osobni susret s manifestacijom neidentificirane (za sada) sile.

I napravila je kostur za članak o kuglanju koji će sigurno zanimati njezine prijatelje u Detouru.

Nije loše, posebno ako se tome doda da je razborito odabrala večeru u hotelskom restoranu – salatu od piletine na žaru – i nije popustila napasti i smazala cijelu pizzu nego samo polovinu kriške. I naučila je razbijati čunjeve.

Oduprla se i napasti da iskuša poljubac privlačnog Caleba Hawkinsa, a to je bio jedini minus u inače vrlo uspješnom danu.

Zar nije sva turboprofesionalna i prezadovoljna?

Presvukla se u pidžamu od flanela i majicu i prije nego što se zakopala pod onaj božanstveni poplun s cijelom šumom jastučića oko sebe, natjerala se na petnaest minuta vježbanja pilatesa (dobro, deset minuta) i petnaest minuta joge.

Uzela je knjigu s noćnog ormarića i čitala sve dok joj se oči nisu počele sklapati.

Malo iza ponoći označila je stranicu u knjizi, ugasila lampu, namjestila jastuke i ušuškala se u svome malom gnijezdu.

Kao i obično, zaspala je istog trenutka.

Quinn je prepoznala san kao san. Uvijek je uživala u doživljaju prolaska kroz iščašeni, karnevalski svijet prostora snova. Za nju je to uvijek bila luda avantura, a bez fizičkog napo-

ra. I tako, kad se našla na zavojitoj stazi u šumi svjetlucavoj od srebrne mjesečine, a noge su joj uranjale u valovite meandre magle koja se vukla nisko uz tlo, dio njezina uma pomislio je: Oh, čovječe! Krećemo.

Učinilo joj se da čuje jednolično mrmljanje ili pjevuckanje, neko hrapavo očajno šaputanje, ali nije mogla razabrati riječi.

Gacala je kroz jezerca magle, a zrak je bio gotovo opipljiv i mekan kao svila. Monotono pjevuckanje nastavilo se i nezadrživo je privlačilo. Polako je počinjala razabirati da se napjev sastoji samo od jedne riječi koja je brujala u noći prelivevoj mjesečinom. Ta je riječ bila bes-tia.

Čula ju je sve bliže i bliže dok je slijedila zavojitu stazu kroz gusti svilenkasti zrak. Vrućina joj se razlila utrobom i osjetila je seksualni naboj koji ju je vukao prema nečemu ili nekome tko je dozivao kroz noć.

Dva puta, a potom još jedanput učinilo joj se da je sâm zrak šapnuo: beatus. Svaki put osjetila bi kako joj se koža grije. U svom snu požurila je prema mrmoru.

Iz srebrnastih krošnji izletjela je crna sova i svojim velikim krilima uzburkala zrak i naglo ga ohladila tako da je Quinn zadrhtala. A bila je, čak i u snu, silno uplašena.

Cvokoćući od hladnoće ugledala je zlatno lane opruženo preko staze. Krv iz raskoljena vrata namakala je zemlju koja se presijavala u noći mokrim, crnim sjajem.

Srce joj se stegnulo od tuge. Tako mlado, tako lijepo, pomislila je prilazeći. Tko bi mogao napraviti takvo što?

Na trenutak su se mrtve, ukočene oči laneta razbistrile i zasjale zlatnim sjajem poput svjetlucavog krzna. Pogledalo ju je s toliko tuge i mudrosti u blagim očima da su joj navrle suze.

Sada je dopro do nje glas, ne kroz namreškani zrak, nego se razlio izravno u njezin um. Samo jedna riječ: devoveo.

Odjedanput je nestalo srebrnasta lišća, ostala su gola stabla i grane obložene injem, a blistava mjesečina postala je siva.

Staza je skrenula iz šume, ili je Quinn skrenula, i sada je koračala prema malom jezercu. Voda je bila gusta i tamna kao tinta, a sva svjetlost koja se mogla probiti do površine bila je usisana u mračne dubine i ugušena.

Na obali jezera vidjela je mladu ženu u dugačkoj smeđoj haljini. Kosa joj je bila kratko odrezana, s pramenovima i čupercima koji su divlje stršali na sve strane. Klečala je uz rub crne vode i punila džepove kamenjem.

Hej! zazvala ju je Quinn. Što radiš?

Djevojka je samo nastavila skupljati kamenje. Quinn joj je prišla i vidjela da su joj oči ispunjene suzama. I ludilom.

Sranje. Ne želiš to napraviti. Nemoj mi sad izvesti točku Virginije Wool. Stani! Pričekaj. Razgovaraj sa mnom.

Djevojka je okrenula glavu i Quinn je, šokirana, vidjela svoje lice. On ne zna sve, rekla je luda djevojka. Nije znao za tebe.

Raširila je ruke, a vitko, slabašno tijelo otežano kamenjem zaljuljalo se naprijed-natrag, naprijed natrag i kliznulo u crnu vodu. Jezero ju je istog trenutka progutalo kao gladna usta zvijeri.

Quinn je skočila – što je drugo mogla? Zadržala je dah, a tijelo joj se napelo spremno na hladni udar vode.

Zabljesnulo je svjetlo, a uši joj je ispunila rika koja je mogla biti i udar groma ili nešto živo i gladno. Našla se na koljenima, usred čistine, pokraj kamena koji se uzdizao iz zemlje kao oltar. Vatra je sukljala i rigala posvuda oko nje, iznad nje, kroz nju, ali ona nije osjećala vrelinu.

Kroz plamen je nazrela dva lika, crni i bijeli koji su se borili kao pomahnitale životinje. S užasnim parajućim zvukom zemlja se rastvorila i kroz otvoreno ždrijelo progutala sve oko sebe.

Ponor se prijeteći širio, a iz njezina grla istrгнуo se vrisak užasa. Grebući noktima po tlu dovukla se do kamena i pokušavala ga obuhvatiti.

Kamen se raspao na tri jednaka dijela i odbacio je, a ona se otkotrljala ravno u te otvorene pohlepne ralje.

Probudila se sklupčana u mekom krevetu sva zapletena u izgužvanu posteljinu i grčevito se uhvatila za stup uzglavlja kao da joj život ovisi o tome.

Teško je disala i hripala, a srce joj je udaralo toliko jako i brzo da joj se zavrtjelo u glavi.

San, to je bio samo san, ponavljala je iznova i iznova, ali nije se mogla natjerati – ne još – da opusti stisak.

Privila se uza stup, oslonila obraz uz glatko drvo, sklopila oči čekajući da se drhtanje smanji do povremenih trzaja.

– Opaka vožnja, promrmljala je.

Poganski kamen. Tamo je bila na kraju sna, bila je sigurna u to. Prepoznala ga je sa slika. Nije čudno što je imala noćnu moru o njemu, o šumi. A jezero... zar nije tijekom istraživanja naišla na podatak o nekoj ženi koja se utopila u jezeru? Nazvali su ga po njoj. Hesterin ribnjak. Ne, Hesterino jezero.

Sve je imalo smisla u uvrnutoj logici sna.

O da, bila je to stvarno opaka vožnja i umrijet će sretna ako se više nikada ne ukrca na takav vrtuljak.

Bacila je pogled na putnu budilicu i na fluorescentnim kazaljčkama vidjela da je tri sata i dvadeset minuta. Tri ujutro, pomislila je. Mrtav sat, najgore vrijeme za one koji pate od nesаницe. Ona će se sad vratiti na spavanje kao razumna žena. Poravnat će posteljinu, popiti osvježavajuću čašu hladne vode i odjaviti se bdijenju.

Za prvi dan bilo je dovoljno šokova i potresa.

Kliznula je iz kreveta, zagladila plahtu i protresla poplun pa krenula u kupaonicu po čašu vode.

Vrisak se nije mogao probiti iz grla. Proparao joj je um kao golema pandža, ali nikakav zvuk nije se mogao probiti kroz užarenu gvalju u grlu.

S druge strane tamnog prozora lice dječaka opsceno se cerilo. Bio je udaljen tek nekoliko centimetara od nje, odvojen samo tankom staklenom membranom. Vidjela je jezik kako prelazi preko oštih, bijelih zuba, a oči, dva crvena bezdana gledala su je gladno kao ždrijelo zemlje iz sna.

Koljena su joj popustila, ali bojala se da će, ako padne na pod, to stvorenje proletjeti kroza staklo i zariti zube u njezin vrat kao divlji pas.

Umjesto da padne podignula je ruku u drevnom znaku tjeranja zla. – Odlazi odavde, prošaptala je. – Makni se od mene.

Nasmijao se, a ramena su mu se tresla od veselja. Odjek tog smijeha, užasan, frivolan, neujednačen zvuk usjekao joj se u mozak. Tada se naglo odgurnuo od prozora i okrenuo se oko sebe u polaganom krivudavom saltu. Na trenutak je visio u zraku iznad uspavane ulice, a onda se... kondenzirao. Nije mogla pronaći drugu riječ. Urušio se u sebe, stisnuo u točku crnila i nestao. Quinn se bacila prema prozoru, navukla guste zavjese i prekrila svaki centimetar stakla. Tek tada se spustila se na pod i počela nekontrolirano drhtati.

Kad se smirila toliko da može kontrolirati pokrete, podignula se odupirući se o zid i brzo počela navlačiti zavjese na preostalim prozorima. Ponovno je ostala bez daha i nastojala odagnati osjećaj da se nalazi u zatvorenoj kutiji.

Oteturala je do kupaonice i natočila vodu - oh, koliko joj je trebala – i brzo ispila pune dvije čaše. Smirenija, vratila se u sobu i zurila u zasjenjene prozore.

– Ok, jebi se, ti malo šugavo kopile.

Dohvatila je laptop i vratila se na svoju poziciju na podu - osjećala se sigurnije ispod razine prozorskog okvira – i počela detaljno opisivati stvora koji je zurio u nju s druge strane prozora i sve događaje iz sna kojih se mogla sjetiti.

Kad se probudila, svjetlost je ocrtavala veliki žuti krug na zavjesama. A baterija laptopa bila je potpuno prazna. Čestitajući sama sebi što se sjetila napraviti sigurnosnu kopiju prije nego što se sklupčala na podu i zaspala, polagano je podignula svoje bolno tijelo s poda.

Glupo, naravno, prigovarala si je dok je nastojala razgibati ukočenost u zglobovima. Bilo je glupo ne isključiti računalo i ne zavući se natrag

u topli udobni krevet. Ali zaboravila je na prvo, a drugo joj čak nije ni palo na pamet.

Sada je vratila računalo na dražesni stolić i uključila ga da napuni bateriju. Uz dozu opreza – na kraju krajeva, dječaka je prvi put ugledala usred bijelog dana – približila se prozoru i polagano razgrnula zavjese.

Sunce je bliještalo iz blijedoplavog neba. Na pločniku i krovovima svjetlucaao je svježiji prekrivač snijega.

Nekolicina trgovaca žustro je čistila snijeg sa stepenica i prilaza. Automobili su se polako kretali po izbrazdanoj cesti. Pitala se hoće li danas škole biti zatvorene.

Pitala se i hoće li danas biti nastave za demonske dječake.

Odlučila je počastiti svoje izmučeno tijelo dugim namakanjem u kadi. Onda će iskušati doručak u Ma's Pantry i vidjeti koga će uspjeti nagovoriti na razgovor o legendama Hawkins Hollowa.

ŠEST

Cal je provjeravao zalihe u uskom prostoru iza šanka i primijetio ju je čim se pojavila na vratima. Imala je na sebi visoke čizme sa šiljatom petom, izbljedjele traperice i žarkocrvenu kapu sa štitnicima za uši.

Preko revera prebacila je vuneni šal koji ga je podsjetio na šareni vrtni amarant. Debeli džemper boje zrelih borovnica dopunjavao je dojam obijesne elegancije.

Ima nešto u njoj, pomislio je, što bi širilo svježinu i privlačilo pogled i da je od glave do pete odjevena u blatnjavosmeđu boju.

Promatrao je kako prelazi pogledom po restoranu i odlučuje gdje će sjesti, kome će se obratiti. Već je na zadatku, zaključio je. Možda je uvijek takva. Bio je sasvim siguran, čak i nakon tako kratkog poznanstva, da joj je mozak stalno u pogonu.

Primijetila ga je. Uputila mu je onaj tipičan sunčani osmijeh i krenula prema njemu. Osjetio se pomalo kao dječak na igralištu koji se progurao u prvi red, maše rukama i viče: Ja! Ja! Izaberite mene!

– Dobro jutro, Calebe.

– Dobro jutro, Quinn. Jesi li za doručak?

– Apsolutno. – Nagnula se nad njegov tanjur i dramatično ponjušila palačinke obilno prelivene maslacem i sirupom. – Kladim se da su božanstvene.

– Najbolje u gradu. – Odrezao je debeli komad i ponudio. – Želiš kušati?

– Nikada se ne mogu zaustaviti na jednom zalogaju. To je bolest. – Kliznula je u visok stolac, pogledala uokolo i blistavo se osmjehnula konobarici dok je skidala šal. – Dobro jutro. Rado bih popila malo kave. Imate li uz to kakve žitarice ili granolu s malo svježeg voća, ako je moguće?

– Pa, imamo Special K™ i mogli vam narezati bananu uz to.

– Savršeno. – Nagnula se preko pulta i predstavila se. – Ja sam Quinn.
– Spisateljica iz Pensilvanije. – Konobarica je klimnula i čvrsto protresla pruženu ruku. – Meg Stanley. Čuvajte se ovog tipa, Quinn, rekla je pokazujući prstom Cala. – Neki od tih mirnih tipova mogu biti podmukli.

– Neki su od nas lajavih tipova brzi.

Meg se glasno nasmijala i natočila joj kavu. – Brze noge velika su prednost. Odmah ću vam donijeti te žitarice.

– Zašto bi, razmišljao je Cal glasno i pritom nabadao na vilicu još jedan sočan komad palačinke, – itko svojevolumeno odabrao industrijske žitarice za doručak?

– To je stečeni ukus. Još uvijek se navikavam na njega. Poznavajući sebe, a poznajem se jako dobro, ako nastavim dolaziti ovamo na doručak, na kraju ću popustiti i baciti se na palačinke. Ima li u gradu kakav fitness-centar, klub zdravlja ili neki mišićavi tip koji iznajmljuje utege?

– U podrumu Društvenog centra mala je gimnastička dvorana. Potrebno je učlaniti se, ali ja te mogu progurati preko veze.

– Stvarno? Praktično je imati tebe za poznanika.

– Točno. Želiš li promijeniti svoju narudžbu? Prvo palačinke, a onda staza za trčanje.

– Ne danas, ali hvala. Pa... – Zasladila je kavu umjetnim zaslađivačem, uzela šalicu s obje ruke i proučavala ga preko oblačića pare koji se dizao iz vrućeg napitka. – Sada kada smo službeno na drugom spoju...

– Kako mi je promakao prvi?

– Platilo si mi pizzu i pivo i odveo me na kuglanje. U mom rječniku, to spada u kategoriju spoja. A sada me častiš doručkom.

– Žitarice i banana. Volim kad prođem jeftino.

– Tko ne voli? A budući da hodamo i tako to... – nasmijala se i popila još jedan gutljaj kave. – Voljela bih podijeliti jedno iskustvo s tobom.

Meg je u tom trenutku spustila pred nju veliku keramičku zdjelu punu žitarica i nasjeckanih banana. – Pretpostavila sam da ćete uz to htjeti mlijeko s dva posto masnoće.

– Oštroumno i točno, hvala.

– Još nešto?

– Imamo sve što nam treba, Meg, rekao je Cal. – Hvala.

– Ako vam što zatreba, samo viknite.

– Iskustvo, potaknuo ju je Cal dok se Meg udaljavalala.

– Uznula sam jedan san.

Utroba mu se napela čak i prije nego što je mirnim glasom počela prepričavati san od pret-hodne noći.

– Znala sam da je to samo san, rekla je na kraju. – Uvijek znam. Obično bude uzbudljivo, čak i kad sanjam nešto čudno. Zato što znam, znam da to nije stvarnost. Dobro, nikad nisam sanjala da mi je izrasla druga glava ili da skačem iz aviona i držim se samo za pregršt crvenih balona. Ali ovo... Nisam samo mislila da osjećam hladnoću. Bilo mi je hladno. Nisam samo mislila da osjećam kako padam i kotrljam se po zemlji. Jutros sam pronašla masnice na tijelu koje nisam imala kad sam legla u krevet. Svježije masnice na bedru. Kako se možeš ozlijediti u snu, ako je to samo san?

Možeš, pomislio je Cal, u Hawkins Hollowu. – Jesi li možda pala iz kreveta?

– Ne, nisam pala iz kreveta. – U njezinu glasu se prvi put osjetila nota iritacije. – Probudila sam se s rukama ovijenim oko stupa na uzglavlju kao da grlim davno izgubljena ljubavnika. A sve to bilo je prije nego što sam ponovno vidjela ono crvenooko kopile.

– Gdje?

Zastala je, progutala žlicu žitarica i namrštila se. Cal nije bio siguran je li taj izraz nezadovoljstva bio zbog okusa hrane ili zbog onoga o čemu je razmišljala. – Jesi li ikada čitao Kingov roman Salem's Lot.

– Naravno. Mali grad, vampiri. Super stvar.

– Sjećaš se one scene? Tri dječaka, braća. Jedan se promijeni nakon što ga ugrabe u šumi. I on jedne noći dolazi u posjet bratu.

– Ništa jezovitije od klinca vampira.

– Ništa posebno. A klinac vampir samo visi s vanjske strane prozora i pluta u zraku. E pa bilo je tako nekako. Pritisnuo je lice uza staklo, a napominjem, moja je soba na drugom katu. Onda je izveo elegantni salto unatrag i puf. Nema ga.

Uhvatio ju je za ruku, osjetio kako je hladna i protrljao je da bi je zagrijao. – Imaš moj kućni broj i broj mobitela. Zašto me nisi nazvala?

Pojela je još malo žitarica, nasmiješila se Meg i podignula šalicu signalizirajući da je prazna. – Jasno mi je da hodamo, Cal, ali ja u tri sata ujutro ne nazivam sve dečke s kojima kuglam i vrištim im u slušalicu. Probijala sam se močvarama Louisiane i slijedila trag duha vudu kraljice – i, molim, nemoj misliti da ne znam kako to zvuči. Provela sam noć u navodno opsjednutoj kući na obali Mainea, sama samcata, i intervjuirala sam tipa koji je tvrdio da ga opsjeda najmanje trinaest demona I jednu obitelj vukodlaka u Tallahasseeu. Ali taj klinac...

– Ti ne vjeruješ u vukodlake i vampire, Quinn.

Okrenula se u barskoj stolici i izravno ga pogledala. – Moj je um otvoren kao dućan koji radi non-stop, a sudeći prema okolnostima, tvoj bi također trebao biti otvoren. Ali ne, ne mislim da je taj stvor vampir. Na kraju krajeva, vidjela sam ga usred bijela dana. Ali nije ni ljudsko biće. A to što nije čovjek, ne čini ga manje stvarnim. On je dio Poganskog kamena. On je dio onoga što se događa ovdje svakih sedam godina. A sada je uranio, nije li tako?

Da, pomislio je, njezin um stalno je u pogonu i oštar je kao britva. – Ovo nije mjesto za razgovor o tome.

– Reci gdje i kada.

– Rekao sam da ću te sutra odvesti do kamena i održat ću obećanje. Putem ćemo detaljnije razgovarati. Ne mogu danas, rekao je preduhitivši je. – Imam obveza cijeli dan, a sutra će tako i tako biti bolji uvjeti za pješaćenje. Prognoziraju sunčano vrijeme i danas i sutra i temperaturu oko pet stupnjeva. – Posegnuo je za novčanikom u stražnjem džepu hlača. – Do sutra će se većina noćasnog snijega otopiti. Spustio je novčanice na pult i bacio pogled na njezine čizme. – Ako nemaš ništa prikladnije, bolje kupi neke čvrste cipele za hodanje. Inače nećeš izdržati ni pola kilometra.

– Začudio bi se koliko ja mogu podnijeti.

– Ne znam bih li ja mogao. Vidjet ćemo se sutra.

Quinn je namršteno gledala za njim. Okrenula se natrag kad je Meg prišla s krpom brišući pult. – Podmuklica, baš. Bili ste u pravu, Meg.

– Znam tog dečka još prije nego što se rodio.

Zainteresirana, Quinn je naslonila lakat na pult i brljala po ostacima razmočenih žitarica. Očigledno, noćasnji veliki strah i jutrošnja blaga do srednje jaka ljutnja bili su efikasnije dijelno pomagalo od kućne vage. Prijazna Meg, širokih bokova u smeđoj suknji od samta i flanelskoj košulji sa zavrnutim rukavima, činila joj se kao ugodna osoba. U očima boje lješnjaka nazirao se mangupski sjaj i nagovijestio Quinn da je voljna razgovarati.

– I onda, Meg, što još znate? Recimo o Poganskom kamenu.

– Gomila besmislica, ako mene pitate.

– Stvarno?

– Ljudi s vremena na vrijeme postanu... – zavrtjela je prstom oko uha. – Zagledaju se dublje u bocu, zagriju se i tako, jedna stvar vodi drugoj. Iako, dobro je za posao, ta nagađanja, ako razumijete što hoću reći.

Dolaze turisti, obilaze, postavljaju pitanja slikaju se, kupuju suvenire.

– Vi nikada niste doživjeli ništa neobično?

– Vidjela sam neke ljude koji uglavnom imaju pameti kako se ponašaju kao budale i neke sa zlom crtom koji postanu pitomiji nego inače. – Slegnula je ramenima. – Ljudi su ljudi, a katkad više nego obično.

– Pretpostavljam da ste u pravu.

– Ako želite saznati više, otidite u knjižnicu. Ima dosta knjiga o gradu, povijesti i tako to. A Sally Keefafer...

– Kuglašica Sally?

Meg je veselo frknula. – Ona stvarno voli kuglati. Direktorica knjižnice. Napunit će vam uši ako je išta pitate. Voli govoriti i još nije pronašla temu o kojoj ne može razvući priču sve dok joj ne poželite zatvoriti usta ljepljivom trakom.

– Dobra ideja. Može se kupiti kod vas?

Meg je prasnula u smijeh i zatresla glavom. – Ako stvarno želite razgovarati i dobiti neke suvisle odgovore, potražite gospodu Abbot. Ona je vodila staru knjižnicu, ali gotovo svaki dan navrati u novu.

Pokupila je novčanice koje je Cal ostavio i otišla poslužiti goste na drugom kraju šanka.

Cal je otišao ravno do svoga ureda. Dočekala ga je uobičajena dnevna rutina; računi, telefonski razgovori, odgovaranje na poruke. A prije otvaranja Centra imao je dogovoren sastanak s ocem i djelatnicima o organizaciji poslijepodnevnog natjecanja.

Razmišljao je o vatrenom zidu koji je prošle noći suknuo preko Main Streeta. Dodaj tome dva susreta koja je imala Quinn – totalni autsajder – i to sigurno znači da je stvor ove godine uranio sa svojim igrama.

Zabrinjavao ga je i njezin san. Detalji iz sna. Prepoznao je mjesta na kojima je bila, ono što je vidjela. To što je sanjala tako lucidno o jezeru, o čistini, što je imala modrice nakon sna, značilo je, prema njegovu mišljenju, da ona na neki način mora biti povezana s cijelom pričom.

Daljnje krvno srodstvo nije bilo nemoguće, ali trebao bi to istražiti. Ali on je imao mnogo rođaka, a nitko osim njegove najuže obitelji nikada nije spominjao nikakve posljedice, čak ni tijekom Sedmice.

Dok je prolazio kroz kuglanu, mahnuo je Billu Turneru koji je laštio staze. Snažno, grleno brujanje strojeva potmulo je odjekivalo u praznoj dvorani.

Čim je stigao u ured, provjerio je e-mailove na računalu i odahnuo od olakšanja kad je ugledao Gageov odgovor.

Prag. Moram dovršiti neke poslove. Trebao bih se vratiti u SAD za manje od dva tjedna. Nemoj raditi ništa gluplje nego inače dok ne stignem kući.

Bez pozdrava, bez potpisa. Pravi Gage, pomislio je Cal. To će za sada morati biti dovoljno.

Javi se čim stigneš u SAD, odgovorio mu je. Stvari su se već zakuhale. Uvijek ću čekati da ti prvi napraviš neku glupost – u tome si bolji od mene.

Pritisnuo je Pošalji i odmah počeo pisati novi e-mail Foxu.

Moramo razgovarati. Kod mene, 6 sati. Imam pivo. Donesi hranu koja nije pizza.

To je najviše što je mogao za sada napraviti jer život se nastavljao kotrljati bez obzira na sve.

Quinn je prošetala do hotela kako bi pokupila svoj laptop. Ako već ide u knjižnicu, može iskoristiti i nekoliko sati za rad. Očekivala je da već ima većinu, ako ne i sve knjige o ovoj temi, ali možda se ta gospođa Abbot pokaže vrijednim izvorom informacija.

Caleb Hawkins očigledno se zatvorio kao školjka i ne namjerava progovoriti sve do sljedećeg dana.

Na ulasku u predvorje hotela vidjela je živahnu plavušu na recepciji. Mandy - sjetila se nakon brze pretrage po svojoj mentalnoj bazi podataka - i zanimljivu brinetu koja se upravo prijavljivala.

Letimičnim od-glave-do-pete pogledom odmjerila je kratku modernu frizuru, procijenila dob na srednje do kasne dvadesete godine, primijetila znakove umora od puta koji nisu nimalo narušili izgled stvarno lijepog lica, traperice i crni džemper koji su dobro pristajali atletske građi i upotpunjavali ukupni dojam. Oko ženinih nogu bilo je jezerce prtljage: kovčeg, torba za laptop, manja putna torba, vjerojatno za kozmetiku i druge putne potrepštine i izvanredna, prostrana ženska torbica od glatke crvene kože.

Osjetila je kratki udar gole zavisti i široko se nasmiješila djevojci za pultom.

– Dobar dan gospođice Black. Ako vam je nešto potrebno, bit ću vam na raspolaganju za nekoliko minuta.

– Ne, sve je u redu, hvala.

Penjući se po stepenicama čula je Mandyn živahni glas. – Unijela sam sve podatke, gospođice Darnell. Pozvat ću Harryja da vam pomogne oko prtljage.

Kao i obično, dio Quinnina mozga zadužen za upijanje i procesiranje usputnih informacija bio je uključen. Sada je analizirao podatke o gospođici Savršena Crvena Torba Darnell. Zastala je u prolazu na putu u New York? Ne, previše zabačeno i nezanimljivo, a previše rano u danu za prekid putovanja.

Posjet prijateljima ili rođacima? Ali zašto nije odsjela kod njih? S druge strane, i ona ih je imala nekoliko od obje vrste kod kojih radije ne bi prenoćila.

Možda poslovno putovanje, razmišljala je dok je otključavala vrata svoje sobe.

Pa, ako Crvena Torba Kakvu Ja Želim ostane ovdje dulje od nekoliko sati, Quinn će sasvim sigurno saznati tko je ona i zašto je ovdje. Na kraju krajeva, to je bila njezina specijalnost.

Spakirala je laptop te dodala rezervnu bilježnicu i nekoliko olovki ako joj se posreći. Namjestila je mobitel na vibriranje. Nema ništa iritantnije od zvonjave mobitela u knjižnicama i kazalištima.

Naknadno se sjetila i ugurala mapu grada u bočni džep torbe, u slučaju da odluči malo istraživati okolicu.

Tako opremljena napustila je hotel i odvezla se na drugi kraj grada prema knjižnici.

Zahvaljujući pripremnom istraživanju Quinn je već znala da se u originalnoj kamenoj zgradi na Main Streetu sada nalazi Društveni centar i teretana. Na prijelazu ovog stoljeća sagrađena je nova knjižnica na južnom dijelu grada. I ona je bila od kamena, iako je Quinn bila prilično sigurna da je to samo kamena oplata na građevini od cementa, a ne puni kamen. Knjižnica je imala dva kata s kratkim bočnim krilima na obje strane i natkriveni prilazni trijem na stupovima. Stil zgrade bio je privlačno starinski. Pretpostavljala je da je lokalno povijesno društvo vodilo žestoku bitku da se odobri upravo takav nacrt.

Dok se zaustavljala na parkiralištu, divila se klupama i drveću koje je u ljetnoj sezoni sigurno pružalo sjenovita utočišta za čitače.

Miriše kao knjižnica, pomislila je. Na knjige, prašinu i tišinu.

Ugledala je natpis ispisan veselim, šarenim slovima koji je najavljivao Sat pričanja -priča u deset i trideset na dječjem odjelu.

Polagano je obilazila ulazni prostor upijajući atmosferu. Računala, dugački stolovi, raštrkani korisnici prebiru po policama, nekoliko starijih ljudi lista novine. Iza pregradnog zida čulo se meko zujanje aparata za kopiranje i prigušena zvonjava telefona na pultu za informacije.

Podsjetila se da treba zadržati fokus kako se ne bi prepustila čaroliji koju, vjerovala je, ima svaka knjižnica i uputila se ravno prema pultu. Prigušenim glasom, rezerviranim za knjižnice

i crkve, obratila se suhonjavom dežurnom informatoru. – Dobro jutro. Tražim knjige o lokalnoj povijesti.

– To je na drugom katu, zapadno krilo. Stepenice su tamo lijevo, dizalo je ravno straga. Tražite li nešto posebno?

– Hvala, samo ću malo razgledali. Je li gospoda Abbott danas ovdje?

– Gospoda Abbott je u mirovini, ali navrati gotovo svaki dan oko jedanaest sati. Kao volonterka.

– Hvala još jedanput.

Quinn je odabrala stepenice. Elegantne, pri vrhu zaobljene, račvale su se u dva smjera i asocirale na neki filmski ambijent. Navukla je mentalne graničnike kako ne bi popustila napasti i počela njuškati po policama i nastavila ravno do zavičajne zbirke.

To je bila više soba nego odjel. Lijepe, udobne stolice, drveni stolovi, jantarno žućkasta sjenila na lampama, čak i klupice za odmaranje nogu. I bila je veća nego što je očekivala.

S druge strane, trebala je uzeti u obzir da su se u blizini Hollowa vodile velike bitke i tijekom revolucije i u Građanskom ratu.

Knjige o ratovima bile su izdvojene u zasebnim policama, kao i knjige o gradu i okrugu.

Uz to, naišla je na vrlo informativan odjeljak rezerviran za lokalne autore.

Krenula je od tih polica i uvidjela da je nabasala na zlatni rudnik. Pronašla je više od desetak naslova na koje nije naišla kad se pripremala za ovu misiju. To su uglavnom bila izdanja u vlastitoj nakladi ili izdanja malih lokalnih nakladnika.

Naslovi kao Noćna mora u Hollowu i Hollow – Istinita priča, ispunili su je trncima očekivanja. Pripremila je svoj laptop, bilježnicu, snimač i izvadila prvih pet knjiga. Tek tada je primijetila diskretnu brončanu pločicu.

Knjižnica Hawkins Hollow zahvaljuje na donaciji obitelji Franklina i Maybelle Hawkins

Franklin i Maybelle. Vjerojatno Calovi preci. To što su donirali novac za sponzoriranje baš ovog odjela učinilo joj se prikladnim i velikodušnim.

Smjestila se za stol, nasumce otvorila jednu od odabranih knjiga i počela čitati.

Ispunila je već nekoliko stranica bilježnice s imenima, lokacijama, datumima i opisima navodnih incidenta kad ju je prenuo miris lavande i dječjeg pudera.

Izronivši iz teksta ugledala je kratkokosu, urednu stariju ženu u crnim, praktičnim cipelama. Stajala je pokraj stola prekrivenih ruku.

Prorijeđena kosa nalikovala je pahuljastoj snježnoj kugli, a naočale

bez okvira imale su lako debele leće da se Quinn zapitala kako njezin nježan nos i uši mogu podnijeti tu težinu.

Oko vrata imala je kratku nisku s biserima, zlatni vjenčani prsten na ruci i široki sat s kožnatim remenom koji je djelovao praktično, kao i cipele s debelim potplatima.

– Ja sam Estelle Abbot, progovorila je škripavim glasom. – Mladi Dennis rekao je da ste me tražili.

Prema Quinninoj procjeni Dennis na informacijama klizio je prema drugom kraju šezdesetih godina, pa ako ga ova gospođa smatra mlađahnim, onda mora biti starija od njega barem dva desetljeća.

– Da. – Quinn je ustala i obišla oko stola pružajući ruku. – Ja sam Quinn Black, gospodo Abbot. Ja sam...

– Da, znam. Spisateljica. Uživala sam u vašim knjigama.

– Hvala vam, to je vrlo ljubazno.

– Nema potrebe. Da mi se nisu dopale, rekla bih vam to ravno u lice. Sada istražujete za knjigu o Hollowu.

– Da, gospodo.

– Ovdje ćete pronaći popriličnu količinu informacija. Neke od njih čak su uporabljive. – Virnula je prema knjigama na stolu. – Neke su čista besmislica.

– Tada biste možda, u interesu razdvajanja kukolja od raži, možda mogli odvojiti malo vremena za razgovor sa mnom. Bilo bi mi zadovoljstvo da vas odvedem na ručak ili večeru kadgod...

– Lijepo od vas, ali nepotrebno. Zašto ne bismo sada sjele i vidjele kako stvari idu?

– Oh, to bi bilo divno.

Estelle je privukla stolicu preko puta Quinn, sjela uspravno kao svijeća, skupila koljena i sklopila ruke u krilu. – Rođena sam u Hollowu, počela je – i živim ovdje svih devedeset sedam godina.

– Devedeset sedam? – Quinn nije morala glumiti iznenađenje. – Ja obično dobro procjenjujem dob, a mislila sam da ste bar deset godina mlađi.

– Dobre kosti, odgovorila je Estelle s laganim smiješkom. – Izgubila sam svog muža, Johna, koji se također rodio i odrastao ovdje, prije osam godina, bit će petoga sljedećeg mjeseca. Bili smo u braku sedamdeset jednu godinu.

– Koja je vaša tajna?

To je izmamilo još jedan osmijeh. – Naučite se smijati, inače ćete ih prvom prilikom zatući čekićem.

– Čekajte trenutak da to zapišem.

– Imali smo šestero djece, četiri dječaka i dvije djevojčice. Svi su još uvijek živi i nisu u zatvoru, hvala Bogu. Od njih imamo devetnaest unuka i dvadeset osam praunika - prema zadnjem popisu i dvoje na putu.

Quinn je iskolačila oči. „U vašoj kući Božić mora biti prava ludnica, na dobar način.

– Raštrkani smo posvuda, ali uspjeli smo se nekoliko puta svi naći na jednome mjestu.

– Dennis je rekao da ste u mirovini. Bili ste knjižničarka?

– Počela sam raditi u knjižnici kad je moj najmlađi sin krenuo u školu. To je bila stara knjižnica na Main Streetu. Radila sam tamo gotovo pedeset godina. Onda sam se vratila u školu i diplomirala. Johnnie i ja smo putovali, zajedno smo obišli mnoga mjesta. Neko smo vrijeme razmišljali o preseljenju na Floridu. Ali za takvo što naši su korijeni bili preduboki. Vratila sam se poslu na pola radnog vremena i otišla sam u penziju kad se moj Johnnie razbolio. Kad je umro, vratila sam se natrag kao volonter ili muzejski eksponat, kako god gledali na to. Ispričala sam vam sve ovo kako biste otprilike dobili sliku o meni.

– Volite svog muža i svoju djecu i djecu njihove djece. Volite knjige i ponosni ste na posao koji ste radili. Volite ovaj grad i poštujete život koji ste ovdje preživjeli.

Estelle ju je pogledala s odobravanjem. – Imate efikasan i pronicav način sumiranja stvari. Niste rekli da sam voljela svog muža već ste upotrijebili sadašnje vrijeme. To mi kaže da ste intuitivna i osjećajna mlada žena. Osjetila sam u vašim knjigama da imate otvoren i radoznan um. Recite mi, gospođice Quinn, imate li uz to i hrabrosti?

Quinn se prisjetila stvora ispred svog prozora, jezika koji je lupkao po oštrim zubima. Bojala se, ali nije pobjegla. – Volim misliti da imam. Molim vas, zovite me Quinn.

– Quinn. Obiteljsko ime.

– Da. Djevojačko prezime moje majke.

– Irsko-keltski. Čini mi se da znači savjetnik.

– Uistinu, da.

– Raspoložem rudnikom trivijalnih informacija, rekla je Estelle lupnuvši se prstom po čelu. – Ali pitam se je li tvoje ime relevantno. Bit će ti potrebna objektivnost i senzibilitet savjetnika kako bi napisala knjigu koju treba napisati o Hawkins Hollowu.

– Zašto je vi niste napisali?

– Ne mogu svi koji vole glazbu dobro svirati. Dopustite mi da vam ispričam nekoliko stvari, neke od njih vjerojatno već znate. Postoji jedno mjesto u šumi uza zapadni rub grada; to je bilo sveto mjesto, sveto i nepostojano davno prije nego što ga je pronašao Lazarus Twisse.

– Lazarus Twisse, vođa sekte puritanaca radikalne sekte koja se odvojila ili točnije koja je bila odsječena od Pobožnih iz Massachusettsa.

– Prema povijesnim izvorima iz tog vremena, da. Domaći Indijanci smatrali su tu zemlju svetom. A prije njih, vjeruje se, sile su se borile za taj krug zemlje i obje su – i sila tame i sila svjetla, dobro i zlo, koji god termin vam se više sviđa – tamo ostavile malo svoje moći. Ona leži neaktivna i uspavana, stoljeće za stoljećem i ostao je samo jedan kamen na čistini kao znak onoga što se događalo na tome mjestu. S vremenom je sjećanje na bitku izbljedjelo ili se iskrivilo u folklornim pričama i ostao je samo osjećaj kod nekih ljudi da to tlo i njegov kamen nisu samo obična prašina i komad stijene.

Estelle je zastala s pričom i neko vrijeme šutke sjedila, a Quinn je postala svjesna šuma vode u radijatorima i laganog kuckanja potpetica osobe koja je prolazila hodnikom.

– Hollow je dobio ime po Richardu Hawkinsu, čovjeku koji je 1648. godine sa svojom ženom i djecom tu podigao malo naselje. Napominjem da se njegova najstarija kći zvala Ann.

U vrijeme kad je Twisse došao, Hawkins, njegova obitelj i šačica drugih već su ovdje stvorili svoj dom. Kao i čovjek koji se nazivao Giles Dent. A Dent je sagradio kolibu u šumi pokraj kamena koji viri iz zemlje.

– Koji zovu Poganski kamen.

– Da. Dent nije nikome smetao, a kako je poznao vještine liječenja, često su ga zvali kad bi netko bio bolestan ili ozlijeđen. Postoje neka izvješća koja tvrde da je bio poznat kao poganin i da je to osnova za kasniji naziv Poganski kamen.

– Vi niste uvjereni u točnost tih tvrdnji?

– Možda se ime primilo, ušlo u jezik i rječnik tog vremena. Ali to je bio Poganski kamen mnogo prije dolaska Gilesa Denta ili Lazarusa Twissea. Ima i drugih izvještaja koji tvrde da je Dent prtljao s vještičarenjem, da je bacio čini na Ann Hawkins, zaveo je i napravio joj dijete. Drugi tvrde da su Ann i Dent bili istinski ljubavnici, a ona je po svojoj slobodnoj volji napustila obitelj i otišla živjeti s njim u malu kolibu pokraj Poganskog kamena.

– U svakom slučaju nije joj bilo lako, spekulirala je Quinn. – Začarana ili po slobodnoj volji... živjeti s muškarcem nevjenčana... Ako je to bio njezin izbor, ako je to bila ljubav, onda je morala biti vrlo snažna osoba.

– Hawkinsi su oduvijek bili snažni. Ann je morala biti jaka da ode s Dentom. A morala je biti još jača da ga ostavi.

– Tu ima mnogo kontradiktornih priča, umiješala se Quinn. – Zašto mislite da je Ann Hawkins ostavila Gilesa Denta?

– Vjerujem da je otišla kako bi zaštitila živote koji su rasli u njoj.

– Od?

– Lazarusa Twissea. Twisse i njegov sljedbenici stigli su u Hawkins 1651. godine. On je bio moćna osoba i naselje se uskoro našlo pod njegovom vlašću. On je stvarao zakone. Zabranio je ples, pjevanje, glazbu, knjige, sve osim Biblije. Svaku crkvu osim njegove crkve, svakog boga osim njegova Boga.

– Toliko o slobodi vjere.

– Sloboda nikada nije bila Twisseov cilj. Na način onih koji iznad svega žude za moći, zastrašivao je, terorizirao, kažnjavao, protjerivao i kao oružje koristio gnjev svoga izabranog boga. Kako je rasla Twisseova moć, povećavali su se i razmjeri njegovih disciplinskih mjera i kazni. Vežanje za stup srama, bičevanje, striženje kose ženama ako su bile optužene za bezbožno ponašanje, žigosanje osuđenih muškaraca. I konačno, spaljivanje onih u koje je on upro prstom i rekao da su vještice ili vješci. U noći sedmoga srpnja 1652. godine, na optužbu mlade žene Hester Deale, Twisse je poveo gradsku rulju prema Poganskom kamenu u potrazi za Gilesom Dentom. Ono što se dogodilo tamo...

Quinn se nagnula naprijed. Ali Estelle je uzdahnula i stresla glavom. – Pa, ima mnogo različitih izvješća. Kao što je bilo i mnogo smrti. Sjeme posijano davno prije počelo se komešati.

Neke mladice možda su i iznikle, ali progutao ih je plamen koji je poharao čistinu. Postoji... manji broj izvještaja o onome što je neposredno slijedilo ili što se dogodilo u sljedećih nekoliko dana. Ali nakon nekog vremena, Ann Hawkins vratila se u naselje sa svoja tri sina. A Hester Deale rodila je djevojčicu osam mjeseci nakon ubilačke lomače pokraj Poganskog kamena. Uskoro, vrlo brzo nakon poroda djeteta za koje je tvrdila da ga je začeo vrag, Hester se utopila u malom jezeru u Hawkins Woodu.

Napunivši džepove kamenjem, pomislila je Quinn potiskujući jezu. – Zna li što je bilo s njezinim djetetom? Ili s djecom Ann Hawkins?

– Postoje neka pisma, dnevnici, obiteljske Biblije. Ali konkretne informacije s vremenom su zaboravljene ili nikada nisu ni bile poznate. Trebat će mnogo vremena, strpljenja i truda za iskopavanje istine. Ali mogu vam reći ovo, to sjeme mirovalo je u zemlji sve do jedne noći u srpnju prije dvadeset i jedne godine. Tada se probudilo i raste. Cvate sedam noći svakih sedam godina i guši Hawkins Hollow. Oprostite, ovih dana se vrlo brzo umaram. Tako iritantno i neugodno.

– Mogu li vam nešto donijeti? Ili vas odvesti kući?

– Vi ste zlatna djevojka, ali moj unuk uskoro će doći i povesti me. Pretpostavljam da ste do sada već razgovarali s njegovim sinom. S Calebom.

Nešto u staričinu osmijehu uključilo je lampicu u Quinninu mozgu. – Caleb je znači vaš...

– Praunuk. Počasni, moglo bi se reći. Moj brat Franklin i njegova žena, moja najdraža prijateljica Maybelle, poginuli su u nesreći malo prije nego što se Jim, Calebov otac, rodio. Moj Johnnie i ja brinuli smo se kao djed i baka za unuke moga brata. Ja sam ih još davno ubrojila na popis svojih potomaka.

– Znači, i vi ste Hawkins, po rođenju.

– Jesam. Naša loza u Hollowu seže unatrag sve do Richarda Hawkinsa, osnivača grada. I preko njega do Anne. – Zastala je na trenutak dajući Quinn vremena da apsorbira i analizira sve podatke. – On je dobar dječak, moj Caleb, i nosi na leđima više tereta nego što je zaslužio.

– Po onome što sam vidjela, nosi ga dosta dobro.

– On je dobar dječak, ponovila je Estelle i ustala. – Uskoro ćemo ponovno razgovarati.

– Otpratit ću vas do prizemlja.

– Nemojte se truditi. U zajedničkoj prostoriji čekaju me čaj i kolačići. Ja sam ovdje kućni ljubimac – u najboljem značenju riječi. Recite Caleb u da smo razgovarali i da bih željela ponovno razgovarati s vama. Nemojte provesti čitav ovaj krasan dan nad knjigama. Knjige su divna stvar, ali vani je život koji treba živjeti.

– Gospođo Abbot?

– Što mislite, tko je posijao sjeme pokraj Poganskog kamena?

– Bogovi i demoni. – Estelle oči bile su umorne, ali bistre. Bogovi i demoni, a među njima je tako mala razlika, zar ne?

Ostavši sama, Quinn je ponovno sjela. Bogovi i demoni. To je divovski skok od duhova i drugih noćnih stanara s kojima se sudaraš u mraku. Ali to se uklapalo, kliknulo je na svoje mjesto zajedno s riječima koje je zapamtila iz svog sna. Riječi koje je potražila to jutro.

Bestia, latinski za zvijer.

Beatus, latinski za blagoslovljen

Devoveo, latinski za žrtvovati.

Dobro, dobro, pomislila je, ako krećemo u tom smjeru, bilo bi dobro pozvati pojačanje.

Izvukla je telefon iz torbe. Kad je čula pozdrav glasovne pošte, suspregnula je nestrljenje i pričekala signal za ostavljanje poruke.

– Syb, ovdje Q. Ja sam u Hawkins Hollowu, Maryland. Upecala sam veliku priču. Možeš li doći ovamo? Javi mi ako možeš. Javi mi i ako ne možeš pa ću te pokušati nagovoriti.

Zatvorila je telefon i na trenutak promatrala hrpu knjiga na stolu, Onda je donijela odluku i brzo počela tipkati bilješke iz priče Estelle Hawkins Abbott.

SEDAM

Jutarnji sastanci i poslijepodnevna natjecanja lige bili su gotovi, a kako za taj dan nije bilo naručenih posebnih događanja, kuglana je bila prazna, osim jednog para starosjedilaca koji su vježbali u prvoj stazi.

Iz dvorane za videoigre dopirali su zujanje i žagor kao i svakoga dana između školskog zvona i večere. Cy Hudson bio je čuvar stada, a Holly Lappins vladala je za prijavnim pul-
tom. Jake i Sara bili su zaduženi za roštilj i šank koji će početi s radom za sat vremena.

Svi su bili na svojim mjestima pa je Cal mogao sjesti s ocem i popiti šalicu kave prije odlaska kući, a otac će ostati nadgledati posao tijekom večeri.

Neko vrijeme mirno su sjedili i šutjeli. Mirno je bio očev način. To ne znači da se Jim Hawkins nije volio družiti s ljudima. Činilo se da voli gužvu podjednako kao i samoću. Pam-
tio je imena i mogao je razgovarati o svakoj temi, uključujući politiku i vjeru. A to što mu je polazilo za rukom razgovarati o osjetljivim temama i pritom ne razljutiti sugovornika, Cal je smatrao jednom od njegovih najboljih vještina.

Kosa mu je u posljednje vrijeme postala blistavo srebrna i šišao se svaka dva tjedna u lokalnoj brijačnici. Rijetko je mijenjao svoju odoru koja se radnim danom sastojala od kaki-
hlača, cipela Rockport i oksfordskih košulja.

Neki bi možda Jima Hawkinsa smatrali čovjekom s ustaljenim navikama, možda čak dosadnim. Cal ga je smatrao pouzdanim.

– Čini se da ćemo imati dobar mjesec, rekao je Jim na svoj uobičajeni razvučeni način. Kavu je pio laganu i slatku, a po ženinoj naredbi prestajao je s kofeinom točno u šest sati pos-
lije podne. – Uz ovo vrijeme koje nas prati posljednjih dana nikada ne možeš znati hoće li se ljudi zakopati u kuće ili će željeti biti bilo gdje samo ne kod kuće.

– To je bila dobra ideja, organizirati natjecanje s tri igre.

– Padne mi na pamet pokoja, tu i tamo. – Jim se nasmiješio, a mreža finih bora lepezasto mu se proširila oko očiju. – Ti također. Mama je poželjela da dođeš ovih dana kod nas na večeru.

– Naravno. Nazvat ću je.

– Jučer sam se čuo s Jen.

– Kako je ona?

– Dovoljno dobro da se šepuri kako je kod njih u San Diegu 23 stupnja. Rosie uči pisati, a bebi raste novi zub. Kaže da će nam poslati slike.

Cal je uočio čežnju u očevu glasu. – Trebali biste im ponovno otići u posjet, mama i ti.

– Možda, možda za mjesec ili dva. U nedjelju idemo u Baltimore u posjet Marly i njezinu čoporu. Vidio sam danas tvoju prabaku. Rekla mi je da je ugodno razgovarala s onom spisa-
teljicom koja je došla u grad.

– Baka je razgovarala s Quinn?

– U knjižnici. Svidjela joj se ta djevojka. A sviđa joj se ideja o toj knjizi, također.

– A tebi?

Jim je stresao glavom i razmišljajući promatrao Saru koja je posluživala dvojicu tinejdže-
ra. – Ne znam što da mislim, Cal, to je jedino što iskreno mogu reći. Pitam se kakvo bi dobro moglo nastati iz toga što će netko, uz to još autsajder, sve to napisati. Stalno si govorim kako se to više neće ponoviti...

– Tata.

– Znam da to nije istina ili najvjerojatnije nije istina.

Za trenutak Jim je samo slušao glasove dječaka na drugom kraju šanka, njihove šale i bockanja. Znam te dječake, pomislio je. Znao je i njihove roditelje. Kad bi život tekao onako kako treba, jednoga dana bi znao i njihove žene i djecu.

Nije li se i on ovdje šalio i bockao s prijateljima uz Colu i pržene krumpiriće? Nisu li i njegova djeca odrastala uz ovo mjesto? Sada su se djevojke poudale i otišle, imaju svoje vlastite obitelji. A njegov dječak postao je čovjek i sjedi zabrinut zbog problema koji su preveliki za njega.

– Moraš biti spreman na to da će se opet dogoditi, nastavio je Jim. – Ali kod većine ljudi kasnije sve jednostavno izbljedi i jedva se možemo sjetiti što se dogodilo. Ali ne kod tebe. Ti se sjećaš svega i silno bih želio da nije tako. Ako vjeruješ da ti ta spisateljica može pomoći u pronalaženju odgovora, ja ću te poduprijeti.

– Ne znam što vjerujem. Još nisam načisto s tim.

– Bit ćeš. Pa, ja sad idem provjeriti kako se Cy snalazi. Neki od večernjih rolera uskoro će doći nešto prigristi.

Odgurnuo se od šanka i zagledao oko sebe. Osluškiavao je jeku svoga djetinjstva i dječju galamu. Vidio je svoga sina, mladenački mršavog i visokog kako sjedi s još dva dječaka koji su mu bliski kao braća.

– Imamo ovdje dobro mjesto, Cal. Vrijedi se boriti za njega.

Potapšao je sina po ramenu i krenuo za poslom.

Ne samo za Centar, pomislio je Cal. Otac je mislio na grad. A Cal se pribojavao da će ovaj put to biti vraška borba.

Otišao je ravno kući. Većina snijega otopila se s grmlja i kamenja. Poželio je potražiti Quinn i natjerati je da mu kaže o čemu je razgovarala s bakom. Ali bolje je pričekati, pomislio je igrajući se ključevima, bolje je pričekati sutrašnji dan i izvući informacije u laganom razgovoru kad budu na putu prema Poganskom kamenu.

Bacio je pogled prema šumi, blatnjavoj stazi i krpicama razmočena snijega koji se još održao u sjenama drveća.

Je li sada tamo i prikuplja snagu? Je li nekako pronašlo način da udari na grad izvan Sedmice? Možda, ali ne večeras. Večeras nije imao taj osjećaj. A osjećaj ga nikada nije prevario.

Ipak, kad se našao u kući, uključio svjetla i odagnao tminu, nije mogao zanijekati da se osjeća manje izloženim.

Prošao je kroz kuću do stražnjih vrata, otvorio ih i zazviždao.

Lump se nije žurio, kao i obično. Polako se izvukao iz svoje kućice, čak je smogao energije da nekoliko puta mahne repom i doklatio se preko dvorišta do podnožja stepenica.

Ispustio je nevoljni lumpovski uzdah i natjerao se na kratak skok. Obavivši težak posao, prišao je Calu i naslonio se na njega cijelim tijelom.

A to je, pomislio je Cal, ljubav. To je značilo dobrodošao kući i kako- si-proveo-dan pozdrav u Lumpovu svijetu.

Sagnuo se i počeošao ga po glavi između mlitavo ovješanih ušiju, a Lump je zurio u njega odanim pogledom. – Kako si, prijatelju? Obavio si sve poslove? Što kažeš na pivo?

Zajedno su ušli u kuću. Cal je napunio Lumpovu zdjelicu psećom hranom, a pas je pristojno sjedio i čekao svoj obrok. Cal je pretpostavljao da su Lumpovi maniri većim dijelom bili čista lijenost. Kad mu je zdjelica stigla pred noge, Lump je počeo polagano jesti potpuno usredotočen na svoj zadatak.

Cal je izvadio pivo iz hladnjaka i povukao zatvarač. Leđima oslonjen na radnu plohu povukao je prvi dugi gutljaj koji je označio kraj radnoga dana.

– Imam na umu neka ozbiljna sranja, Lump. Ne znam što bih s tim u vezi trebao napraviti, što bih trebao misliti. Jesam li trebao nekako spriječiti Quinn da dođe ovamo? Nisam siguran

bi li mi to uopće pošlo za rukom jer ona ide kud god, dovraga, želi ići, ali mogao sam odigrati drugačije, nasmijati je ili možda sve još više napuhali tako da cijela priča počne djelovati lažno. Igrao sam pošteno i nisam siguran kuda će nas to odvesti.

Čuo je otvaranje ulaznih vrata, pozdravni – hej – i Fox se pojavio u kuhinji s velikom porcijom piletine u bijeloj kutiji za dostavu. – Imam kokodakalicu, imam krumpire, hoću pivo.

Istovario je hranu na stol i izvadio pivo. – Vaše zapovijedi, gospodine, došle su sasvim nenadano. Mogao sam imati dogovoren vrući spoj za večeras.

– Nisi imao vrući spoj već dva mjeseca.

– Skladištim ih za crne dane.

Nakon prvog gutljaja Fox je stresao sa sebe kaput i bacio ga preko stolca. – Što se zbiva?

– Ispričat ću ti za večerom.

Majčina dresura ostavila je traga i Cal se nikada nije sprijateljio s papirnatim tanjurima, zaštitnim znakom samaca. Izvukao je dva keramička tanjura prljavoplave boje. Sjeli su za stol s pečenom piletinom i prženim krumpirima. Lump im se pridružio – jedino što može odvući psa od hrane jest još hrane – i žicao krumpire gurajući naizmjenično Cala pa Foxa ispod stola.

Ispričao je Foxu sve, od vatrenog zida na ulici, preko Quinnina jezovitog sna do razgovora koji je vodila s njegovom prabakom.

– Pasji se sin previše puta pokazao za veljaču, Fox je naglas razmišljao. – To se nikada prije nije događalo. Jesi li ti sinoć nešto sanjao?

– Aha.

– I ja. Kod mene je bilo ponovno proživljavanje prvog ljeta. Samo ovaj put nismo stigli u školu na vrijeme, a unutra nije bila samo gospođica Lister, bili su svi. – Prešao je dlanom preko lica pa otpio dugačak gutljaj piva. – Svi iz grada, moja obitelj, tvoja, svi zatvoreni unutra. Lupaju po prozorima, vrište izobličeni lica dok cijelu zgradu guta plamen. – Pružio je Lumpu još jedan krumpirić, a oči su mu bile tamne i zamagljene od emocija. „U stvarnosti nije bilo tako, hvala Kristu. Ali činilo se stvarnim. Znaš kako to ide.

– Da. – Cal je otpuhnuo. – Znam kako to ide. Moj je san bio iz istog ljeta i vozili smo se biciklima po gradu. Zgrade su bile spaljene, prozori razbijeni, automobili uništeni i pougljenjeni. Posvuda mrtva tijela.

– Ali nije bilo tako, ponovio je Fox. – Više nemamo deset godina i nećemo dopustiti da se to dogodi.

– Pitao sam se, koliko dugo ćemo to moći raditi, Fox? Koliko dugo ćemo moći obuzdavati zlo? – Još ovaj put, sljedeći. Još tri puta? Koliko puta ćemo još morati gledati ljude koje poznajemo, koje vidamo svaki dan, kako se mijenjaju? Polude. Poslanu zli. Ranjavaju jedni druge, ranjavaju sebe?

– Onoliko koliko bude trebalo.

Cal je odgurnuo svoj tanjur. – To nije dovoljno dobro.

– To je sve što imamo, za sada.

– To je kao virus, infekcija, prelazi s jedne osobe na drugu. Gdje je prokleti protuotrov?

– Ne budu svi zaraženi, podsjetio ga je Fox. – Mora postojati razlog za to.

– Nikada ga nismo pronašli.

– Ne. Pa možda si u pravu. Možda su nam potrebne svježe oči, osoba izvana, objektivnost koju mi jednostavno nemamo. Još uvijek namjeravaš sutra odvesti Quinn do kamena?

– Ako je ne odvedem, otići će sama. Bolje da ja idem s njom.

– Želiš da i ja pođem? Mogu otkazati sastanke.

– Mogu to sam obaviti.

Quinn je proučavala jelovnik u gotovo praznom hotelskom restoranu. Razmišljala je o tome da uzme neku hranu za van i večera u svojoj sobi uz računalo, ali prebrzo bi se vratila

starim navikama. A da bi mogla pisati o gradu, morala ga je upoznati i osjetiti, a to nije mogla zatvorena u svojoj sobi jedući sendvič sa šunkom.

Poželjela je čašu vina, nešto hladno sa suptilnim peckanjem. Hotelski podrum bio je opremljeniji nego što je očekivala, ali nije željela naručiti cijelu bocu. Zadubila se u proučavanje ponude vina koje se moglo naručiti na čaše kad je u restoran ušla gospođica Fantastična Crvena Torba.

Presvukla se u crne hlače, Quinn je odmah zapazila, i kašmirski džemper od dva tanka sloja isprepletenih niti duboko plave boje nad svjetlijom podlogom. Frizura joj je bila sjajna, kao što je zapazila još prvi put kad ju je vidjela; ošišana kratko uz lice s istanjenim krajevima uz liniju vrata. Ono što bi na Quinn izgledalo neuredno, na ovoj je ženi djelovalo svježije, živahno i elegantno.

Dvourila se hoće li joj pokušati uhvatiti pogled ili mahnuti. Mogla bi pozvati Crvenu Torbu da joj se pridruži za večerom. Na kraju krajeva, tko ne mrzi jesti sam? Onda bi mogla ispumpati iz nje neke stvarno važne detalje. Kao na primjer, gdje je kupila tu torbu.

U trenutku kad je razvukla lice u osmijeh vidjela je to.

Gmizalo je preko ulaštenog poda od hrastovine ostavljajući za sobom odvratan krvavi glib. Prvo je pomislila na zmiju, onda na pužu, a nakon toga više nije mogla ni misliti. Gledala je kako kliže uz nogu stola za kojim je mladi par uživao u svojim koktelima uz svijeće.

Smijali su se i očijukali dok se debelo crno tijelo prošarano crvenkastim sjajem uvijalo preko stola razmazujući taj odurni trag po bijelom stolnjaku.

Niz prolaz među stolovima naišla je konobarica, mirno pregazila preko sluzava taloga i poslužila im predjelo.

Quinn bi se mogla zakleti da je čula kako stol krčka pod težinom ljjigave mase.

A oči tog stvora, kad su susrele njezine, bile su oči dječaka. Žarile su se s crvenim odsjajem, blistave i nekako vesele. Onda je počelo gmizati niz stolnjak prema brineti.

Žena je stajala zaleđena u pokretu, avetinjski blijeda lica. Quinn se odgurnula od stola i ignorirajući iznenađen pogled konobarice preskočila ljepljivu masu na podu. Čvrsto je uhvatila brinetu za ruku i povukla je van iz blagovaonice.

– I vi ste to vidjeli, prošaptala je. – Vidjeli ste tu stvar. Idemo brzo van oдавde.

– Što? Što? – Teturale su prema vratima, a šokirana brineta zbunjeno se osvrnula preko ramena. – Vidjeli ste to?

– Sluzavo, crvenih očiju, ostavlja odvratan ljepljiv trag. Isuse. Isuse.

Gutala je oštar zimski zrak na trijemu hotela. – Drugi nisu vidjeli, ali vi jeste. Vi ste vidjeli. Zašto? Jebi ga ako znam, ali imam ideju tko bi mogao znati. Ono je moj automobil preko puta. Idemo, idemo, brzo!

Brineta nije rekla nijednu riječ sve dok Quinn nije odlijepila auto od rubnika uz škripanje guma. – Tko ste vi dovraga?

– Quinn. Quinn Black. Pišem knjige, uglavnom o natprirodnom. Čega u ovom gradu ima na bacanje. Tko ste vi?

– Layla Darnell. Što je ovo mjesto?

– To upravo pokušavam saznati. I nisam sigurna je li mi drago što smo se upoznale ili ne, Layla. Ne pod ovim okolnostima.

– Isto i ja mislim. Kamo idemo?

– Na izvor. Ili jedan od izvora. – Quinn je svrnula pogled na suputnicu i vidjela da je Layla još uvijek blijeda i potresena. Tko bi joj mogao zamjeriti? – Što radiš u Hawkins Hollowu?

– Prokleta bila ako znam, ali mislim da sam upravo odlučila skratiti posjet.

– Razumljivo. Usput, imaš dobru torbu.

Layla se uspjela blijedo nasmiješiti. – Hvala.

– Uskoro ćemo stići. Dobro, znači ne znaš zašto si došla ovamo, a znaš li bar otkud si došla?

– New York.

– Znala sam. Glazura. Voliš li New York?

– Ah. – Layla je prošla prstima kroz kosu i osvrnula se. – Uglavnom. Vodim jedan butik u Sohu. Vodila sam. Vodim. Ni to više ne znam.

Uskoro stižemo, pomislila je Quinn. Ostanimo mirni. – Kladim se da dobivaš sjajne popuste.

– Aha, to spada u posao, za razmetanje. Jesi li ikada prije vidjela takvo što? Takvu stvar?

– Jesam. A ti?

– Ne dok sam budna. Ja nisam luda, dodala je. – Ili jesam, a onda si i ti luda.

– Nismo lude, a to je upravo ono što luđaci obično tvrde, zato mi moraš vjerovati na riječ.

– Skrenula je na Calovo imanje i uputila se preko malog mosta prema kući u kojoj su – hvala Bogu – svjetla bila upaljena.

– Čija je to kuća? – Layla se čvrsto držala za rub sjedala. – Tko živi ovdje?

– Caleb Hawkins. Njegovi preci osnovali su ovaj grad. On je u redu. On zna nešto o ovoj me što smo vidjele.

– Kako?

– To je duga priča s gomilom rupa. A sad se pitaš: 'Što ja radim u ovom automobilu s potpunom neznankom koja me nagovara da uđem u nepoznatu kuću usred ničega

Layla je čvrsto uhvatila kratki remen svoje torbice kao da bi je mogla upotrijebiti za obranu. – To mi je palo na pamet, da.

– Instinkt te gurnuo u ovaj automobil sa mnom, Layla. Možda bi ga mogla slijediti i u sljedećem koraku. Osim toga, hladno je. Nismo stigle uzeti kapute.

– U redu. Da, u redu. – Duboko je udahнула kako bi se ohrabrila pa otvorila vrata i krenula za Quinn prema kući.

– Zgodno mjesto. Ako voliš izolirana mjesta u šumi.

– Za Newyorčanku ovo je kulturni šok.

– Odrasla sam u Altooni, u Pennsylvaniji.

– Stvarno? Philadelphia. Praktično smo susjede. – Quinn je kratko pokucala na vrata i ne čekajući odgovor otvorila ih. – Cal!

Bila je već na pola puta kroz dnevnu sobu kad je Cal dotrčao iz kuhinje. – Quinn? Što? – Ugledao je Laylu. – Hej. Što...?

– Tko je s tobom? – oštro je upitala Quinn. – Vidjela sam još jedan automobil na prilazu.

– Fox. Što se zbiva?

– Pitanje za bonus. – Ponjušila je zrak. – Je li to pečena piletina? Layla – ovo je Layla Darnell, Layla, Cal Hawkins – Layla i ja nismo večerale.

Prošla je ravno pokraj njega i zaputila se prema kuhinji.

– Žao mi je što smo ovako provalile, počela je Layla. Prošlo joj je glavom da ovaj čovjek ne izgleda kao serijski ubojica. Ali opet, kako bi to ona mogla znati? – Ne znam što se događa ni zašto sam ovdje. Imala sam nekoliko konfuznih dana.

– U redu, pa uđite.

Quinn je već imala batak u ruci i upravo je otpijala gutljaj Calova piva. – Layla Darnell, Fox O'Dell. – Nisam baš raspoložena za pivo, obratila se Calu. – Upravo sam namjeravala naručiti vino kad smo Layla i ja bile odvratno prekinute. Imaš li nekog vina u kući?

– Da, da.

– Je li pristojno? Ako je to nešto iz tetrapaka s čepom koji ima navoje, ostat ću pri pivu.

– Imam pristojno prokletu vino. – Iščupao je tanjur iz ormarića i gurnuo ga pred nju. – Upotrijebi tanjur.

– On je potpuna Sally oko takvih stvari, rekao je Fox. Ustao je i privukao stolicu. – Izgledate malo potreseno – Layla, točno? Zašto ne sjednete?

Jednostavno nije mogla vjerovati da psihotični ubojice sjede za stolom u urednoj kuhinji, jedu pečenu piletinu iz kutije za dostavu i raspravljaju hoće li piti vino ili pivo. – Zašto ne? Vjerojatno ni nisam ovdje.

Sjela je i spustila glavu na ruke. – Vjerojatno se nalazim u nekoj tapeciranoj sobi i zamišljam sve to.

– Zamišljate sve, što? – upitao je Fox.

– Pusti mene da počnem, Quinn je bacila pogled na Laylu dok je Cal vadio vinske čaše. – A ti onda dopuni s onoliko detalja svoje priče koliko nam želiš reći.

– Može. To je u redu.

– Layla se jutros prijavila u hotel. Dolazi iz New Yorka. Ja sam malo prije bila u hotelskom restoranu i spremala sam se naručiti zelenu salatu i bakalar uz čašu dobrog vina. Layla je upravo ulazila, pretpostavljam također na večeru. Usput, namjeravala sam te pozvati da mi se pridružiš.

– Oh. Oh, to je lijepo od tebe.

– Prije nego što sam uspjela obratiti joj se, nešto što mogu opisati samo kao ljigavo biće deblje od bedra moje tetke Christine progizalo je kroz restoran preko stola za kojim je mladi par zaljubljeno razgovarao, onda ponovno otklizalo na pod ostavljajući za sobom odvratan trag bog- zna-čega iza sebe. Ona ga je također vidjela.

– Pogledalo me. Pogledalo je ravno u mene, prošaptala je Layla.

– Nemoj škrtariti s vinom, Cal. – Quinn je prišla Layli i protrljala joj rame. – Nitko drugi nije ga vidio osim nas. Ja sam nekako izgubila volju za jelom u hotelu, vjerujem da je i Layla tako mislila, pa smo se predbilježile za večeru kod vas. I sada s ovim batkom upravo gadno prekoračujem svoj dnevni kalorijski unos hrane.

– Silno si... vesela. Hvala. – Layla je prihvatila čašu od Cala i ispraznila sadržaj u jednom gutljaju.

– Ne, zapravo. Obrambeni mehanizam. I tako, evo nas ovdje, i želim znati je li itko od vas vidio nešto nalik na ovo što sam opisala.

Nastupio je trenutak tišine, a onda je Cal podignuo svoje pivo i otpio gutljaj. – Vidjeli smo štošta. Trenutačno mi je važnije pitanje zašto ste vi to vidjele, a odmah zatim, zašto ste vidjele sada?

– Imam teoriju. – Cal se okrenuo prema Foxu. – Kao na primjer?

– Veze. I sam si rekao da mora biti u pitanju neka veza kad je i Quinn sanjala...

– Snovi. – Layla je podignula glavu. – Sanjala si?

– A očito i ti, nastavio je Fox. – Dakle, i Layla je u vezi. Dok ne utvrdimo kako i na koji način, moglo bi proći dosta vremena, ali počnimo s hipotezom da veza postoji. Što ako je zbog te veze, zbog Quinn koja je došla u grad, a za njom i Layla, a posebno zato što je sedma godina već na izmaku, došlo do nekog psihičkog pojačanja? Možda mu je to dalo hrane da se manifestira?

– Nije loše, složio se Cal.

– Ja bih rekla, jako dobro. – Quinn je nagnula glavu razmišljajući. – Energija. Većina paranormalnih aktivnosti proistječe iz energije. Energija... aktivnosti, emocije zaostaju i spajaju se s energijom ljudi unutar neke sfere, recimo. I možemo pretpostaviti da ta psihička energija s vremenom raste, jača, i sada uz nove energetske izvore dobiva snagu da se djelomično probije u našu stvarnost, izvan svog vremenskog okvira.

– O čemu, za ime svijeta, vi ljudi razgovarate? – nervozno je upitala Layla.

– Stići ćemo do toga, obećavam. – Quinn joj se ohrabrujući osmjehnula. Zašto ne pojedеш nešto i smiriš živce?

– Mislim da će proći dosta vremena prije nego što me hrana počne opet zanimati.

– Gospodin Ljigavi balio je ravno preko košare s kruhom, objasnila je Quinn. – Bilo je priлично odvratno. Nažalost, meni ništa ne može ogaditi hranu. – Posegnula je za hladnim krum-

pirićem. – Dakle, ako se složimo s Foxovom teorijom, gdje je kontrapunkt? Dobro i loše, bijelo i crno. Sva moja istraživanja o toj temi upućuje na postojanje obje strane.

– Možda se još uvijek ne može potpuno probiti ili ga nešto potiskuje

– Ili ste vas dvije veza s mračnom, a ne sa svjetlom stranom, dodao je Cal.

Quinn ga je pogledala suženih očiju s bljeskom koji se probio između trepavica. Onda je slegnula ramenima. – Uvredljivo, ali u ovom trenutku ne možemo poreći. Pa ipak, logički gledano, ako smo mi težina koja preteže na tamnu stranu, zašto nas gore spomenuta tamna strana nastoji nasmrtno prestrašiti?

– Dobra poenta, složio se Cal.

– Ja sada želim neke odgovore.

Quinn je kimnula glavom prema Layli. – Kladim se da i ona želi.

– Ja želim neke ozbiljne, razumne odgovore.

– Rekapitulacija: gradu pripada područje u šumi poznato kao Poganski kamen. Tu su se zbivale gadne stvari. Bogovi, demoni, krv, smrt, vatra. Posudit ću ti nekoliko knjiga o tome. Prolaze stoljeća i onda se jednoga dana rupa ponovno otvori. Od 1987. godine, sedam noći u srpnju, svake sedme godine to nešto izlazi na igranje. Opako je, gadno i moćno. To je uvodna slika.

Zahvalno, Layla je pružila svoju čašu tražeći još vina i pomno promatrala Quinn. – Zašto ja nikada nisam čula za to? Ili za ovo mjesto?

– Napisano je nekoliko knjiga i članaka, bilo je nekih izvještaja, ali većina je gađala negdje između otmica izvanzemaljaca i viđenja Jetija, objasnila je Quinn. – Nikad nije došlo do nekog ozbiljnog, temeljitog istraživanja o tim događajima. To će biti moj posao.

– Dobro, recimo da vjerujem u sve to iako imam dojam da upravo doživljavam majku svih halucinacija. Ali zašto ti i ti? – obratila se Foxu i Calu. – Gdje se vi uklapate u sve to?

– Zato što smo mi otvorili rupu, rekao je Fox. – Cal, ja i jedan prijatelj koji trenutačno nije ovdje. Prije dvadeset i jedne godine, toliko će biti u srpnju.

– Ali tada ste bili djeca. Mogli ste imati...

– Deset, potvrdio je Cal. – Imamo rođendan na isti dan. Mi smo pokazali naše karte. Kako bi bilo da vidimo nešto s tvoje strane? Zašto si došla ovamo?

– Pošteno. – Layla je polagano otpila gutljaj vina. Je li to bilo zahvaljujući ugodno osvjetljenoj kuhinji sa psom koji je spavao ispod stola ili samo zbog stranaca koji su bili spremni povjerovati ono što im je namjeravala ispričati, nije znala, ali osjetila se malo smirenije.

– Nekoliko posljednjih noći sanjam mučne snove. Noćne more i strahove. Katkad se probudim u svome krevetu, katkad se probudim dok pokušavam otvoriti vrata svog stana. Spomenuli ste krv i vatru.

U mojim snovima ima i jednog i drugog i neka vrsta oltara na čistini u šumi. Mislim da je to neki kamen. I neka voda. Crna. A ja se utapam u njoj. Bila sam vođa plivačkog tima u srednjoj školi, a ovdje se utapam.

Zadrhtala je i duboko udahnula. – Počela sam se plašiti spavanja. Katkad mi se činilo da čujem glasove čak i kad sam budna. Bila bih na poslu ili u kemijskoj čistionici na putu kući, a ti glasovi doslovno bi mi ispunili glavu. Ali nisam razumjela riječi. Mislila sam da imam slom živaca. Ali zašto? Onda sam pomislila da možda imam tumor na mozgu. Čak sam razmišljala da se naručim za pregled kod neurologa. Onda sam prošle noći popila pilulu za spavanje. Nadala sam se da ću tako prospavati noć bez snova. Ali snovi su došli, a u snovima nešto je bilo u krevetu pokraj mene.

Dah joj je postao isprekidan. – Ne u mom krevetu, negdje drugdje. Mala soba, mala vruća soba sa sićušnim prozorom. Ne mogu to objasniti, stvarno.

– Dobro ti ide, uvjerala ju je Quinn.

– To se događalo meni, ali to nisam bila ja. Imala sam dugu kosu, a oblik mog tijela bio je drugačiji. Bila sam odjevena u dugu spavaćicu. Znam to jer... to ju je podiglo. Dodirivalo me.

Bilo je hladno, bilo je strašno hladno. Nisam mogla vikati, nisam se mogla boriti, čak ni kad me silovalo. Bilo je u meni, ali nisam mogla vidjeti, nisam se mogla pomaknuti. Osjetila sam to, sve to, dok se događalo, ali nisam mogla prekinuti.

Nije bila svjesna suza sve dok joj Fox nije gurnuo maramicu u ruku. – Hvala. Kad je bilo gotovo, kada je to otišlo, ponovno sam čula glas u glavi. Samo jedan glas, i taj glas me smirivao, ugrijao me i odnio bol. Rekao je samo: 'Hawkins Hollow'.

– Layla, jesi li bila silovana? – Fox je progovorio vrlo tiho. – Kad si se probudila, je li bilo ikakvih fizičkih znakova da si bila silovana?

– Ne. – Stisnula je usnice i nepomično ga gledala. Zlatnosmeđe oči bile su pune suosjećanja. – Probudila sam se u krevetu i natjerala se da... provjerim. Nije bilo ničega. Ozlijedilo me, trebalo je biti masnica, ogrebotina, ali ničega nije bilo. Bilo je jako rano, još nije bilo četiri sata ujutro, aj a nisam mogla prestati misliti na Hawkins Hollow. I tako sam se spakirala i sjela u taksu do aerodroma gdje sam iznajmila auto. Onda sam se dovezla ovamo. Nikada prije nisam bila ovdje.

Zastala je i pogledala Quinn, pa Cala. – Ne sjećam se da sam ikada prije čula za Hawkins Hollow, ali znala sam kojom cestom trebam krenuti. Znala sam kako stići ovamo i znala sam gdje ću pronaći hotel. Prijavila sam se jutros, otišla u sobu i spavala kao mrtva sve do šest sati. Kad sam ušla u restoran i vidjela tu stvar, pomislila sam da još uvijek spavam, da ponovno sanjam.

– Čudim se što nisi zbrisala, prokomentirala je Quinn.

Layla ju je iscrpljeno pogledala. – Kamo?

– To je to. – Quinn je položila ruku na Laylino rame i nježno ga protrljala. – Mislim da su nam potrebne sve informacije do kojih možemo doći, iz svih mogućih izvora. Od ovog trenutka mislim da je došlo vrijeme za dijeljenje. To ti se ne sviđa, rekla je kimnuvši Calu, – ali bojim se da ćeš se morati naviknuti na to.

– Vi se suočavate s time nekoliko dana. Fox i ja živimo s time godinama. Živimo u tome. Zato, nemoj još zakačiti značku i prozvati se šerifom, plavušice.

– Živjeti s time dvadeset jednu godinu daje vam izvjesnu prednost. Ali, koliko ja vidim, još uvijek niste shvatili, niste zaustavili, niste čak ni identificirali o čemu je zapravo riječ uza sve to dvadesetogodišnje iskustvo. Zato, opusti malo.

– Danas si zabadala oko moje prabake.

– Bah. Tvoja sjajna i fascinantna prabaka prišla je meni u knjižnici, sjela pokraj mene i razgovarala sa mnom po svojoj slobodnoj volji. Nije bilo nikakva zabadanja. Moje izoštrene promatračke vještine kažu mi da to stisnuto dupe nisi naslijedio od nje.

– Djeco, djeco. – Fox je podignuo ruku. – Napeta situacija, priznajem, ali svi smo na istoj strani, ili smo potencijalno na istoj strani. Zato ohladite. Cal, Quinn je dala dobru primjedbu i to treba uzeti u obzir. Isto tako, Quinn, ti si ovdje tek dva dana, a Layla još manje. Morat ćete biti strpljive i prihvatiti činjenicu da su neke informacije osjetljivije od drugih i da će možda trebati vremena da ih dobijemo. Čak i ako počnemo s onim što može biti potvrđeno ili dokumentirano...

– Što si ti, neki advokat? – upitala je Layla.

– Da.

– Mogla sam misliti, promrmljala je ispod glasa.

– Završimo za večeras, predložio je Cal. – Pustimo da se slegne i promislimo o svemu preko noći. Rekao sam da ću te sutra odvesti do Poganskog kamena, i povest ću te. Onda ćemo vidjeti kako će se stvari dalje razvijati.

– Slažem se.

– Hoće li vam biti nezgodno vratiti se u hotel? Možete ostati ovdje ako vam je neugodno vraćati se.

To što im je ponudio prenoćište dodatno je stišalo Quinninu goropadnost. – Mi nismo male curice, zar ne Layla?

– Prije nekoliko dana to ne bih rekla. Sada više nisam sigurna. Ali, bit će mi dobro u hotelu. – Zapravo, željela se vratiti, zavući u veliki topli krevet i navući meki poplun preko glave. – Tamo sam bolje spavala nego cijeli protekli tjedan u svome stanu, a to je već nešto.

Quinn joj je odlučila reći da spusti sve zavjese i ostavi upaljeno svjetlo tek kad stignu natrag u hotel.

OSAM

Ujutro je Quinn pritisnula uho uz vrata Layline sobe. Čula je prigušeni zvuk jutarnjeg programa na televiziji pa je kratko pokucala. – Ja sam, Quinn, dodala je za slučaj da je Layla još uvijek nervozna.

Layla je otvorila vrata u prilično, ne, u vraški dražesnim ljubičasto bijelim prugastim hlačama pidžame i ljubičastoj majici. Na obrazima je imala nešto boje, a mirne zelene oči bile su bistre i staložene pa je Quinn zaključila da je budna već neko vrijeme.

– Upravo se spremam otići do Cala. Mogu li ući na trenutak?

– Da, naravno. – Povukla se u stranu i propustila je unutra. – Upravo razmišljam što bih mogla raditi danas.

– Mogla bi poći sa mnom, ako želiš.

– U šumu? Nisam još posve spremna za to, hvala. Znaš... – Layla je isključila televizor i spustila se u stolac. – Razmišljala sam o tvojoj sinoćnjoj izjavi o slabićima. Nikada nisam mislila da sam kukavica, ali dok sam ležala u krevetu s navučenim zavjesama i s tim glupim stolcem ispod vrata, shvatila sam da mi se nikada prije nije dogodilo ništa što bi me stavilo na kušnju. Moj život bio je prilično normalan.

– Došla si ovamo i još uvijek si ovdje. Mislim da te to stavlja prilično nisko na ljestvici slabića. Kako si spavala?

– Dobro. Kad sam se napokon srušila u krevet, dobro. Bez snova, bez vizitacija, bez sudaranja s čudnim stvarima u mraku. I sada se, naravno, pitam zašto

– Nikakvih snova ni kod mene. – Quinn je letimice pogledala sobu. Laylin krevet bio je u stilu sanjki, a boje su bile prigušeno zelene i bež. – Mogle bismo teoretizirati i pretpostaviti da su hotelske sobe u nekoj slobodnoj zoni, ali moja nije, a ja sam samo dvoja vrata dalje od tebe. Možda je taj stvor uzeo slobodnu večer. Možda je trebao napuniti potrošene baterije.

– Sretna misao.

– Imaš moj broj telefona, imaš Calov i Foxov broj. Mi imamo tvoj. Inače, zalogajnica preko puta poslužuje odličan doručak.

– Mislila sam iskušati posluhu u sobi i početi čitati neku od onih knjiga koje si mi sinoć dala. Nije mi se činilo pametnim početi čitati prije spavanja.

– Mudro. Dobro onda, ako odlučiš izići, ovo je zgodan gradić. Ima zanimljivih malih dućana, muzej još nisam stigla pogledati pa ti ne mogu dati ocjenu, a tu je i Bowl-a-Rama.

Nagovještaj osmijeha pojavio se oko Laylinih usta. – Je li?

– Pripada Calovim roditeljima. Zanimljivo mjesto, pravo gradsko okupljalište. Dobro, idem sad, ali javit ću ti se kad se vratim, može?

– U redu. Quinn? – dodala je kad je Quinn posegnula za kvakom. – Bila ja slabić ili ne, vjerojatno danas više ne bih bila ovdje da nisam naletjela na tebe.

– Znam kako se osjećaš. Vidimo se.

Cal je već čekao kad se Quinn zaustavila pred kućom. Sišao je s trijema i krenuo joj u susret. Procjenjivački ju je pogledao počevši od stopala. Dobre, čvrste cipele za hodanje vidljivo korištene i razgažene, izbljedjele traperice, čvrsta topla jakna u ja-nisam-jelen crvenoj boji i višebojni šal koji se slagao sa zvonastom kapom na glavi. Šašav šešir, pomislio je, i tako neobjašnjivo privlačan na njoj.

No u svakom slučaju, znala je što treba obući za zimsko pješaćenje po šumi.

– Jesam li prošla, naredniče?

– Aha. – Prišao joj je bliže. – Počnimo s ovim. Sinoć sam malo pretjerao. Nisam još potpuno raščistio ni s tvojim prisustvom u igri, a sad se pojavila još jedna osoba, potpuna nepoznanica. Kad toliko dugo živiš u neizvjesnosti kao ja, djelomično utrneš, a djelomično postaneš još napetiji. I zato ti nudim ispriku, ako je potrebno.

– Pa. Puno vjetra, jedra mlataraju na sve strane i tako to. Dobro, ne mogu se više ljutiti na tebe jer bi to bilo čangrizavo. Ali moram ti reći nešto. Prije nego što sam došla ovamo, sve je bilo tek na razini ideje za knjigu, no sada je postalo osobno. Ja volim svoj posao. Neki to smatraju uvrnutim, a meni je jednostavno fascinantno. Uviđam da si pomalo napet i osjećaš se posjednički prema cijeloj stvari, ali ja donosim na stol nešto važno. Iskustvo i objektivnost. I odvažnost. Imam impresivnu količinu odvažnosti.

– Primijetio sam.

– Onda, hoćemo li to obaviti?

– Da. Obavit ćemo to.

Quinn se sagnula i počejala psa koji joj je prišao i naslonio se na nju. – Lump nas je došao ispratiti u našu pustolovinu?

– On ide s nama. Voli hodati kroz šumu kad je raspoložen. A ako mu je previše, on naprosto legne tamo gdje se našao i zaspri sve dok mu ponovno ne dođe volja da se vrati kući.

– Zvuči kao razumno razmišljanje. – Podignula je ruksak na rame i izvukla snimač iz džepa. – Putem ću snimati svoja opažanja i sve ono što mi odlučiš reći. Je li to uredu?

– Da. – Noćas je dugo razmišljao o tome. „U redu je.

– Onda, ja sam spremna, Tonto.

– Staza će biti mokra i blatna, rekao je kad su krenuli prema šumi. – Po takvom terenu rekao bih da će nam do čistine trebati oko dva sata ili malo više.

– Ja nisam u žurbi.

Cal je pogledao u nebo. – Bit ćeš ako se vrijeme promijeni ili ako nas nešto zadrži do zalaška sunca.

Uključila je snimač i nadala se da je ponijela dovoljno rezervnih baterija. – Zašto?

– Prije su ljudi često lovili i pješaćili po ovom dijelu šume. Više ne. Izgube se, hodaju u krug i na kraju se vrate preplašeni. Neki su tvrdili da su čuli neku buku kao rikanje medvjeda ili vuka. Ovdje nema vukova, a medvjedi vrlo rijetko silaze u nizinu. Ljeti su djeca, uglavnom tinejdžeri, znali odlaziti do jezera na plivanje ili zafrkanciju. Više to ne rade. Ljudi su govorili da je jezero začarano, opsjednuto. Bila je to neka vrsta lokalne legende. Sada više ne vole ni govoriti o tome.

– Misliš li ti da je opsjednuto?

– Znam da unutra ima nešto. Sam sam to vidio. Pričat ćemo o tome kad stignemo do jezera. Nema smisla trčati pred rudo.

– U redu. Jeste li vas trojica išli ovim putem na vaš rođendan prije dvadeset jedne godine?

– Došli smo s istočne strane. – Mahnuo je rukom pokazujući smjer. – To je kraći put, ali trebali bismo ići autom da obiđemo grad s druge strane. Nije se dogodilo ništa... pomaknuto sve dok nismo došli do jezera.

– Jeste li nakon te noći ikada ponovno otišli tamo, zajedno?

– Da, išli smo. Više nego jedanput. – Pogledao ju je iskosa. „A mogu ti reći da odlazak na to mjesto u bilo koje vrijeme oko Sedmice nije iskustvo koje bih želio ponoviti.

- Sedmica?
- Tako zovemo onaj tjedan u srpnju.
- Reci mi još nešto o tome što se zbiva tijekom Sedmice.

Sad je vrijeme da to napravi, pomislio je. Izreći sve bez sustezanja osobi koja želi znati. Osobi koja je možda dio odgovora.

– Ljudi u Hollowu postanu zli, nasilni, čak ubilački raspoloženi. Rade stvari na koje u drugo vrijeme nikada ne bi ni pomislili. Uništavaju posjede, tuku se, podmeću požare. I gore od toga.

– Ubojstva, samoubojstva.

– Da. Kad taj tjedan prođe, sjećanje im blijedi. To je kao kad gledaš osobu koja se budi iz transa ili se oporavlja od duge bolesti. Neki od njih više nikada ne budu isti. Neki napuste grad. A neki poprave svoj dućan ili svoju kuću i jednostavno nastave dalje. To ne pogađa sve i ne pogađa sve na isti način. Približan opis bila bi masovna psihotična epizoda, a svaki put je sve jača.

„A što je s policijom?”

Iz navike, Cal se sagnuo i podignuo štap s tla. Nije bilo svrhe bacati ga Lumpu, to bi ih samo obojicu dovelo u nepriliku. Zato ga je samo držao u ispruženoj ruci kako bi ga Lump mogao prihvatiti i nastavio se vući uz njih.

– Prošli put bio je dežuran šef Larson. Bio je to dobar čovjek, išao je u školu s mojim ocem. Bili su prijatelji. Trećega dana zaključao se u svoj ured. Mislim da je on, ili bar dio njega, znao što mu se događa i nije želio riskirati da takav dođe kući svojoj ženi i djeci. Jedan od zamjenika, tip po imenu Wayne Hawbaker, nećak Foxove sekretarice, došao je po njega jer mu je trebala pomoć. Čuo je Larsona kako plače u uredu. Nije ga mogao nagovoriti da iziđe. Do trenutka kad je Wayne uspio razvaliti vrata, Larson se upucao. Wayne je sada šef policije. I on je dobar čovjek.

Koliko je takvih tragedija vidio? Koliko je gubitaka oplakao od svog desetog rođendana? A ipak, vraća se natrag u tu šumu, natrag na mjesto gdje je za njega sve počelo. Pomislila je da nikada nije vidjela hrabrije držanje.

– Što je s okružnom policijom, državnom policijom?

– Tog tjedna budemo jednostavno odsječeni. – Mali kardinal proletio je pokraj njih, odvažno crven i nemarno slobodan. – Katkad neki ljudi uspiju izići, neki uspiju ući, ali uglavnom, prepušteni smo sebi samima. To je kao... – tražio je riječi. – To je kao da se spusti neki veo i nitko ne može jasno vidjeti. Pomoć ne stiže, a poslije nitko ne postavlja previše pitanja i ozbiljnije ne istražuje. I tako sve završi kao predaja ili nešto tipa Projekt: Vještica iz Blaira. Kasnije sve polako padne u zaborav, sve do sljedećeg puta.

– A ti ostaješ i gledaš ravno u to svaki put iznova?

– To je moj grad, jednostavno je odgovorio.

Ne, pomislila je Quinn, to jest najhrabrije držanje koje je ikada vidjela.

– Kako si sinoć spavala?

– Bez snova. I Layla. A ti?

– Isto. Inače, jednom kad bi započelo, ne bi prestajalo. Ali opet, ovaj put je sve nekako drugačije.

– Jer sam ja nešto vidjela, i Layla.

– To je velika promjena. A nikada prije nije počelo tako rano ili tako jako. Proučavao joj je lice dok su hodali. – Jesi li ikada dala napraviti genealoško stablo?

– Ne. Misliš da možda potječemo od istih predaka ili da sam u rodu s nekim tko je u to doba bio povezan s događajima pokraj Poganskog kamena?

– Ja mislim, mi smo oduvijek mislili da je tu riječ o krvi i krvnim vezama. – Rastreseno je pogledao na blijedi ožiljak na zapešću. – Do sada nam to znanje nije mnogo pomoglo. Otkuda dolaze tvoji preci?

- Primarno iz Engleske, s nešto irske krvi.
- I moji. Ali, s druge strane, mnogi Amerikanci imaju engleske pretke.
- Možda bih trebala početi tražiti te podatke i saznati je li koji Dent ili Twisse u mom rodoslovnom stablu? – Slegnula je ramenima na njegov namršteni pogled. Tvoja prabaka me uputila na tu stazu. Jesi li ti pokušao saznati što o njima? Gilesu Dentu i Lazarusu Twisseu?
- Ma da. Dent bi mogao biti moj predak, ako je uistinu bio otac trojice sinova Ann Hawkins. O njemu nema nikakvih podataka. A uz dokumente iz tog vremena, postoje još neka obiteljska pisma i dijelovi dnevnika, ali nigdje ni slova o Gilesu Dentu. Nema podataka o rođenju ni o smrti. Isto i za Twissea. Prema onome što imamo, njih dvojica mogla su sletjeti s Plutona.
- Imam prijateljicu koja je čarobnjak u pronalaženju podataka. Poslala sam joj najavu da se pripremi. I nemoj me ponovno tako gledati. Znam je godinama i već smo radile zajedno na drugim projektima. Još ne znam ima li vremena uključiti se u ovo, ali vjeruj mi, ako dođe, bit ćeš zahvalan. Brilljantna je.
- Suzdržao se da ne plane. Je li se opirao zbog osjećaja da gubi kontrolu nad situacijom? Zapravo, je li ikada uopće imao ikakvu kontrolu? Djelomično se opirao i zato što je znao da će se osjećati odgovornim za sve ljude koji se uključe u istragu. A najviše od svega brinulo ga je koliko će sve to eksponiranje utjecati na grad?
- Hollow je stekao publicitet tijekom godina. Tako si, na kraju krajeva, i ti saznala za nas. Ali tvoj angažman, uz potencijalno još dvije OSObe, mogao bi pretvoriti i Hollow u neku vrstu kričava, groteskna poglavlja u turističkim vodičima.
- Znao si da postoji taj rizik kad si pristao na razgovor sa mnom.
- Držala je njegov tempo po klizavu tlu, korak za korakom. A koračala je u nepoznato bez krzmanja i nelagode. – Ti bi ionako došla, složio se ja ili ne.
- Znači, tvoja je suradnja djelomično radi saniranja štete. – Kimnula je glavom. – Ne mogu te kriviti. Ali možda bi trebao sagledati širu sliku, Cal. Više ljudi znači više mozгова i veću šansu za rješavanje zagonetke. Želiš li riješiti zagonetku?
- Više nego išta na svijetu.
- Ja želim priču. Nema svrhe vrdati oko toga. Ali i ja to želim zaustaviti. Jer unatoč mojoj nadaleko poznatoj srčanosti, ovo me plaši k'o sam vrag. Imamo veće izgleda ako radimo zajedno i udružimo snage i resurse. Cybil je moj resurs, i to prokleta dobar.
- Promislit ću o tome. – Za početak dao joj je dovoljno. – Reci mi zašto si ti uronila u mistične vode, mislim, što se tiče pisanja.
- To je lako. Uvijek sam voljela sablasne priče. Kad sam bila djevojčica, ako sam mogla birati između, recimo lektire i Stephena Kinga, King bi uvijek pobijedio. Pisala sam i svoje horror-priče i izazivala prijateljima noćne more. Dobra vremena, rekla je patetičnim glasom i nasmijala ga. – Onda je došla točka preokreta kad sam s grupom prijatelja otišla do jedne navodno opsjednute kuće. Noć vještica. Imala sam deset godina. Velik izazov. Kuća se raspadala i bila je na redu za rušenje. Vjerojatno smo imali sreće što nitko nije propao kroz trule daske. I tako smo lunjali okolo, plašili jedni druge i zabavljali se. A onda sam ga ugledala.
- Koga?
- Duha, naravno. – Prijateljski ga je gurnula laktom. – Slušaj dalje. Nitko drugi ga nije vidio. Ali ja jesam. Silazila je niza stepenice. Krvi je bilo posvuda po njoj. Pogledala me. – Quinn je sad govorila tihim glasom. – Činilo mi se da je pogledala ravno u mene, a onda je produžila dalje. Osjetila sam hladnoću koja se širila oko nje.
- Što si napravila? Ako slutim dobro, krenula si za njom?
- Naravno. Slijedila sam je. Moji prijatelji trčkarali su uokolo i hukali, a ja sam uz pomoć baterijske svjetiljke moje prijateljice Leie slijedila je do razrušene kuhinje pa po slomljenim stepenicama u podrum. Bez straha
- Kako se mogu bojati kad u rukama imam svjetlosnu sablju Lukea Skywalkera?

– Ha, ha. Dobro. Pronašla sam mnogo paučine, mišjeg izmeta, mrtvih muha i prljavi betonski pod. Onda je betona nestalo i ostao je zemljani pod s grobom iskopanim ti sredini. Uz njega je bila odložena lopata s crnom drškom. Ona je ušla u grob, ponovno me pogledala, spustila se u rupu... kvragu, izgledalo je kao da je kliznula u toplu pjenušavu kupku. Onda sam ponovno stajala na betonskom podu.

– Što si napravila?

– Pogađaj?

– Mislim da ste ti i Leia pobjegle glavom bez obzira.

– Opet točno. Izletjela sam iz podruma kao raketa. Ispričala sam prijateljima što sam vidjela, a oni mi, naravno, nisu vjerovali. Mislili su da ih samo želim preplašiti kao i obično. Nikome više nisam govorila o tome jer bi inače naši roditelji znali da smo bili u kući i zabranili bi nam izlaske sve dok ne bi došla socijalna služba u potrazi za našim tijelima. Ali kad su radnici srušili kuću i počeli razbijati betonski pod, pronašli su grob. Ležala je tamo još od tridesetih godina. Žena nekog tipa koji je tvrdio da ga je napustila i pobjegla. Tip je tada već bio mrtav i nisu ga mogli pitati zašto i kako ju je ubio. Od kada sam je vidjela pa sve do trenutka kad su pronašli njezine kosti sanjala sam o ubojstvu. I vidjela sam kako se sve dogodilo. Nikome nisam rekla, previše sam se bojala. Otada uvijek govorim o onome što pronađem, bilo istinito ili lažno. Možda se djelomično želim iskupiti Mary Bines - tako se zvala žena iz podruma. A djelomično zato što više nemam deset godina i nitko mi ne može zabraniti izlaske.

Dugo vremena nije ništa rekao. – Vidiš li uvijek stvari koje su se dogodile?

– Ne znam je li to viđenje ili tek intuicija ili imaginacija koja je daleko slavija od moje srčanosti. Ali naučila sam vjerovati osjećajima i slijediti ih.

Cal je zastao i mahnuo rukom. – Ovdje se staze križaju. – Mi smo došli iz onoga smjera i na raskršću nastavili ovuda. Bili smo natovareni. Moja majka napunila je košaru za piknik misleći da ćemo kampirati na farmi Foxove obitelji. Imali smo velik prijenosni stereo, punu vrećicu slatkiša iz trgovine, ruksake natrpane stvarima bez kojih nismo mogli živjeti. Još uvijek smo imali devet godina. Klinci, neustrašivi. Ali kad smo se vratili natrag iz šume, sve se to promijenilo.

Nastavio je hodati, a Quinn ga je uhvatila za mišicu i stisnula. – Krvari li ono drvo ili stabla u ovom kraju ispuštaju stvarno čudan biljni sok?

Okrenuo se i pogledao. Krv je kapala iz kore starog hrasta i cijedila se na raskvašeno tlo pokraj debla.

– Takve se stvari događaju, tu i tamo. Odbija izletnike.

– Kladim se. – Promatrala je Lumpa koji se nakon površnog njuškanja nastavio vući dalje.

– Zašto je tako miran?

– Nije mu to ništa novo. Stari šešir.

Prišla je drvetu da pogleda izbliza i ukočila se. – Čekaj, čekaj. To je to mjesto. Ovdje je ležalo lane. Sigurna sam.

– Dozvaog ga je činima. Nevino i čisto biće.

Zaustila je nešto reći, ali ju je pogled na Calovo lice zaustavio. Oči su mu potamnjele, obrazi problijedjeli.

– Krv laneta i njegova krv. Tugovao je kad je prevlačio oštricu preko vrata životinje i izlio njegov život u svoje ruke.

U glavi mu se zavrtjelo i Cal se savinuo u struku. Molio se da mu ne pozli. – Moram doći do daha.

– Samo polako. – Quinn je vješto skinula svoj ruksak i izvukla bocu vode. – Popij malo.

Uhvatila ga je za ruku i gurnula mu bocu s vodom u šaku. – Vidjela sam to. Prošla sam pokraj tog drveta dok je lane krvarilo, ali nisam vidjela to što i ti. Nisam osjetila.

– Dvoje nas je ovoga puta. Možda je to otvorilo procjep.

Pio je polako. Ne samo dvoje, pomislio je. Prolazio je ovom stazom s Foxom i Gageom. Reakcija je nastala tek kad je došao s njom. Samo ona i ja, zaključio je. – Lane je bilo žrtva.

– Shvatila sam. Devoveo. Rekao je to na latinskom. Krvna žrtva. Bijela magija to ne prakticira. Morao je prestupiti crtu, očehati se o nešto mračno kako bi napravio ono što je osjećao da mora učiniti. Je li to bio Dent? Ili netko tko je došao prije njega?

– Ne znam.

Boja mu se počela vraćati u obraze pa je i Quinnino srce prestalo divlje lupati. – Možeš li vidjeti što je bilo prije?

– Samo fragmente, komadiće, bljeskove. Ne cjelinu. Obično osjetim laganu mučninu. Ako počnem forsirati, postane vraški gadno.

– Onda nemojmo forsirati. Možeš li nastaviti?

– Da, da. – Želudac mu je još uvijek bio uznemiren, ali vrtoglavica je prošla. – Uskoro ćemo doći do Hesterina jezera.

– Znam. Reći ću ti kako izgleda prije nego što stignemo tamo. Kažem ti, nikada prije nisam bila ovdje, ne u stvarnosti, ali vidjela sam. I stajala sam na obali, pretprošle noći. Ima rogoza i divlje trave. Nalazi se podalje od staze, prilazi se uskim puteljkom kroz neko trnovito grmlje. Bila je noć i voda je bila crna. Neprozirna. Jezero nije sasvim okruglo, nije ni ovalno, više kao debeli polumjesec. Ima mnogo kamenja, zaobljenih stijena i sitnijih oblutaka. Ona je punila džepove kamenjem – bili su veličine jabuke ili manji – sve dok se džepovi nisu izobličili i počeli pucati od težine. Kosa joj je bila kratko odrezana kao nasjeckana, očerupana, a oči su djelovale sumanuto.

– Tijelo joj nije ostalo na dnu, ne prema izvješćima.

– Pročitala sam ih, potvrdila je Quinn. – Pronašli su je kako pluta na površini jezera koje je dobilo njezino ime. Pokopali su je na neposvećenu tlu jer si je sama oduzela život. Podaci koje sam do sada iskopala ne govore što se dogodilo s djevojčicom koju je ostavila iza sebe.

Prokopala je po ruksaku i izvukla vrećicu suhog voća i sjemenki. Ponudila je Calu, ali on je samo odmahnuo glavom. – Ima dovoljno hrastove kore i suhih grana ako postanem očajan.

– Nije tako loše. Što ti je onoga dana mama pripremila?

Sendviče od šunke i sira, štapiće mrkve i celera, tvrdo kuhana jaja, jabuke, zobene kolačiće i limunadu. – Nasmiješio se sjećajući se.

– Mama s velikim M.

– Da, uvijek je bila takva.

– Koliko ćemo dugo hodati prije nego što upoznam tvoje roditelje?

Razmišljao je. – Pozvali su me na večeru ovih dana, pa ako želiš poći...

– Mamina domaća hrana? Tu sam. Što ona misli o svemu ovome?

– Teško im je, teško je svima. A oni me nikada u životu nisu iznevjerili.

– Ti si sretan čovjek, Cal.

Sišao je sa staze i razmičući prepletene bodljikave grane kupine počeo slijediti uzak i slabo ugažen puteljak. Lump je išao naprijed kao da razumije kamo su krenuli. Prvi odsjaj vode među gustim raslinjem ispunio ju je jezom.

Ptice su još uvijek pjevale, a Lump je – više slučajno nego namjerno – istjerao zeca koji je pretrčao stazu i nestao u guštari. Zrake sunca probijale su se između golih grana, stvarale šare na sloju lišća i presijavale se na mutnoj smeđoj vodi Hesterina jezera.

– Po danu izgleda drukčije, primijetila je Quinn. – Ni približno tako zlokobno. Ali morala bih biti vrlo mlada i moralo bi biti jako vruće da se poželim bućnuti u to.

– Da, tako je i bilo. Fox je ušao prvi. Već smo i prije znali iskrasti se i doći ovamo na kupanje, ali meni nikada nije bilo baš ugodno. Tko zna što pliva tamo dolje? Uvijek sam zamišljao da će me Hesterine koščate ruke zgrabiti za gležanj i povući me dolje. A onda se to i dogodilo.

Quinnine obrve podigle su se u zrak, a kako Cal nije nastavljao, sjela je na jedan kamen i potaknula ga. – Slušam te pažljivo.

– Fox me zafrkavao. Ja sam bio bolji plivač, ali on je bio podmukao. Gage nije dobro plivao, ali bio je u igri. Mislio sam da me to opet Fox vuče dolje, ali bila je ona. Vidio sam je kad sam potonuo. Kosa joj nije bila kratka, onako kako si je ti vidjela. Sjećam se kako je plutala oko nje.

Nije bila nalik duhu. Izgledala je kao žena. Izletio sam iz vode i natjerao sam Gagea i Foxa da izađu. Oni nisu ništa vidjeli.

– Ali vjerovali su ti.

– To rade prijatelji.

– Jesi li ikada ponovno ušao unutra?

– Dvapat. Ali nikada više nisam je vidio.

Quinn je pružila Lumpu, koji nije bio toliko izbirljiv kao njegov gospodar, šaku sjemenki. – Sada je previše hladno za eksperimentiranje, ali doći ću u lipnju, smočit ću se i vidjet ćemo što će se dogoditi.

Žvakala je sjemenke i promatrala okolicu. – Uzevši sve u obzir, ovo je zgodno mjesto. Primitivno, ali slikovito. Čini se kao pravo mjesto za trojicu dječaka koji su krenuli u avanturu.

Nakrivila je glavu. – Onda, je li ovo uobičajeno mjesto na koje dovodiš svoje djevojke?

– Ti si prva.

– Stvarno? To je zato što one nisu bile zainteresirane ili ti nisi želio davati odgovarajuće odgovore?

– Oboje.

– Znači sada razbijamo kalupe. Inače, to je jedan od mojih najdražih hobija. – Quinn se zagledala u vodu. – Morala je biti tužna, tako silno tužna kad je vjerovala da za nju nema drugog izlaza. Ludilo je još jedan faktor, ali mislim da ju je na dno povukla tuga, puno ranije nego što je napunila džepove kamenjem. To sam osjetila u snu i to osjećam sada, ovog trenutka. Njezinu strašnu, tešku tugu. Čak veću od straha kad ju je ono silovalo.

Zadrhtala je i ustala. – Možemo li krenuti dalje? Ovo je previše, jednostavno previše.

A bit će još gore, pomislio je. Ako je već sad osjetila, osjetila ili razumjela, kasnije će biti još puno gore. Primio ju je za ruku i poveo natrag na stazu. Kako je bar na ovom kratkom dijelu puteljak bio dovoljno širok da hodaju usporedo, zadržao je njezinu ruku. Izgledali su gotovo kao dvoje ljudi koji šecu šumom po lijepom zimskom danu.

– Reci mi nešto iznenađujuće o sebi. Nešto što nikada ne bih pogodila.

Pogledao ju je iskosa. – Zašto bih ti rekao nešto što nikada ne bi pogodila?

– Ne treba to biti neka mračna tajna. – Gurnula ga je bokom. – Tek nešto neočekivano.

– Dobio sam medalju za trčanje u školi.

Quinn je zatresla glavom. – Impresivno, ali nije iznenađujuće. To sam mogla naslutiti. Noge su ti dulje od metra. –

– U redu, u redu. – Promislio je. – Uzgojio sam bundevu koja je srušila okružni rekord za težinu.

– Najdeblja bundeva u povijesti okruga?

– Državni mi je rekord promaknuo za nekoliko grama. Imam to napisмено.

– Pa, to jest iznenađujuće. Nadala sam se nečemu više putenome, ali moram priznati, nikada ne bih pretpostavila da držiš okružni rekord za najdeblju bundevu.

– A što je s tobom?

– Moram priznati da ja nikada nisam uzgojila bundevu bilo koje veličine ili težine.

– Iznenadi me.

– Mogu hodati na rukama. Pokazala bih ti, ali tlo nije baš pogodno za hodanje na rukama. Hajde, priznaj. To nikada ne bi pogodio.

– U pravu si. Ali ipak ću kasnije inzistirati na demonstraciji. Ja, na kraju krajeva, imam potvrdu o bundevi.

– Pošteno.

Nastavila je ćaskati, lagano i veselo, a on se smijao. Nije se smijao na ovoj stazi još od onog sudbonosnog dana s prijateljima. Ali sada je to bilo nekako prirodno, uz pjev ptica i sunce koje se presijavalo između grana.

Sve dok nije začuo režanje.

I ona je čula, također. Nije mogao pomisliti drugi razlog zašto bi joj se glas tako naglo prekinuo, a ruka stisnula njegovu kao škrip. – Cal...

– Da, čuo sam. Gotovo smo stigli. Ponekad stvara buku, ponekad se pojavi kao utvara. – Nikada u ovo doba godine, pomislio je dok je povlačio prema gore ovratnik jakne. Ali ovo su, očigledno, drukčija vremena. – Samo ostani blizu mene.

– Vjeruj mi, ja... – glas joj je zamro kad je on izvukao velik, nazubljen lovački nož. – Dobro. Dobro. E, pa to bi bila jedna od onih neočekivanih stvari. Ti i, ah, nož Crocodile Dundee.

– Ne dolazim ovamo bez oružja.

Ovlažila je usne. „A vjerojatno znaš to upotrijebiti, ukaže li se prilika.

Oštro ju je pogledao. – Vjerojatno, da. Želiš li nastaviti ili se želiš okrenuti i vratiti?

– Ja ne podvijam rep.

Čuo je šuštanje u žbunju, klizanje blata pod nogama. Slijedi nas, pomislio je. Ako se ta stvar naumila baciti na posao, nož je beskoristan kao i dvije grube riječi, ali osjećao se bolje s njim u ruci.

– Lump to ne čuje, promrmljala je Quinn pokazujući bradom prema psu koji je šljapkao po stazi nekoliko koraka ispred njih. – Čak ni on ne može bili toliko lijen. Da je išla čuo ili nanjušio, dao bi to naslutiti. Znači da nije stvarno. – Polako je udahnula pa ispustila zrak. – To je samo predstava.

– U svakom slučaju nije stvarno za njega.

Stvor je ponovno riknuo, a Cal ju je čvrsto uhvatio za ruku i povukao uz rub drveća na čistinu. U sredini blatnjava kruga Poganski kamen stršio je uvis.

– Uzevši sve u obzir, očekivala sam nešto barem napola impozantno kao Stonehenge. – Quinn se odmaknula od Cala i obišla kamen.

– Iako, kad ga dobro pogledaš, stvarno je zadivljujuće... kao oltar. Površina mu je nevjerovatno glatka i ravna. – Položila je ruku na kamen. – I topla. Toplija nego što bi trebala biti površina kamena u veljači.

Stavio je ruku do njezine. – Katkad je hladan. – Vratio je nož natrag u korice. – Dok je topao, na moraš se brinuti. – Povukao je rukav i proučavao ožiljak na zapešću. – Zasad, dodao je.

Ne razmišljajući, stavio je ruku preko njezine. – Sve dok...

– Zagrijava se! Osjećaš li? Jesi li osjetio? – Pomaknula se i krenula položiti i drugu ruku na kamen. Cal se pokrenuo, osjetio je da se kreće kao da juriša kroz plameni zid.

Uhvatio ju je za ramena i okrenuo je pritisnuvši joj leđa o kamen. Tada ga je obuzeo iznenađan, očajnički poriv da uzme njezine usne.

Na trenutak je postao netko drugi, kao i ona, a taj trenutak bio je prepun tuge i zdvojnja očajavanja. Njezin miris, njezina koža, udarci njezina srca.

Tada je ponovno bio on. Osjećao je Quinnine usne na svojim dok se kamen žario pod njihovim rukama. Njezino tijelo drhtalo je uz njegovo, a prsti su se zabijali u njegove bokove.

Želio je još, želio je više, želio ju je gurnuti na kameni stol, prekriti je svojim tijelom, okružiti se sa svim što ona jest.

Ne on, pomislio je kroz omaglicu koja mu je obavila um, ili ne posve on. I zato se otkinuo od nje, natjerao se da prekine vezu.

Zrak je vibrirao oko njih. – Oprosti, promrmljao je. – Nije mi sasvim žao, ali...

– Izenađenje. – Glas joj je bio hrapav. – Ni meni. To je definitivno bilo neočekivano. Omamilo me, šapnula je. – To nije prigovor. To nismo bili mi, a onda jesmo. – Još jedanput duboko je udahnula smirujući se. – Nazovi me djevojčuricom, ali dopalo mi se na oba načina. – Ne odvajajući pogled od njegovih očiju ponovno je položila ruku na kamen. – Želiš pokušati ponovno?

– Mislim da sam još uvijek čovjek i prokleta to želim. Ali ne mislim da bi bilo pametno ili osobito sigurno. Osim toga, ne volim da netko – nešto – čačka po mojim hormonima. Sljedeći put kad te poljubim, bit ćemo samo ti i ja. –

– U redu. – Klimnula je glavom. Sve više sam sklona teoriji o vezama. Je li to krv, je li to neka reinkarnacija ili nešto drugo, ali vrijedi istražiti.

Odmaknula se postrance od kamena i od njega. – Dakle, na neko vrijeme nema više kontakta između nas i te stvari. I odmaknimo se malo da bismo bili posve sigurni.

– Jesi li dobro?

– Priznajem, protreslo me. Ali nikome ništa, nema štete. – Izvadila je bocu s vodom i ovaj put jako potegnula.

– Želio sam te. Na oba načina.

Spustivši bocu, susrela je pogled mirnih sivih očiju. Upravo je progutala pola litre vode, pomislila je, a grlo joj je suho. – Znam. Ono što ne znam jest hoće li to biti problem.

– Postat će problem. Ali neću se sada brinuti oko toga.

Puls joj je malo poskočio. ,Ah... sad vjerojatno nije pravo mjesto za...

– Ne, nije. – Prišao joj je, ali nije ju dodirnuo. A ipak, koža joj se ugrijala – Bit će neko drugo mjesto.

– U redu. – Pročistila je grlo. – Dobro. Idemo na posao.

Ponovno je obišla oko kamena, a Cal ju je promatrao. Činio ju je malo nervoznom. Nije mu to smetalo. Zapravo, smatrao je to bodom u svoju korist. Nešto ga je moglo natjerati da je poljubi, ali znao je što je osjetio kad je to otpustilo stisak. Znao je što osjeća od trenutka kad je izašla iz svog automobila na prilazu njegovoj kući.

Bila je to čista i jednostavna požuda Caleba Hawkinsa za Quinn Black.

– Kampirali ste ovdje, vas trojica, te noći. – Očigledno je uzela na znanje Calove riječi o sigurnosti ovog područja. Polako je hodala po rubu čistine. – Koliko ja znam o dječacima, pretpostavljam da ste jeli nezdravu hranu, zadirkivali jedan drugoga, možda pričali priče o duhovima.

– Malo. Uz to smo pili pivo koje je Gage ukrao od svoga oca i gledali golišave slike u časopisu.

– Naravno, iako bih te aktivnosti prije pripisala, recimo, dvanaestogodišnjacima.

– Rano sazrijevanje. – Zapovjedio si je da prestane misliti o njoj. – Zapalili smo vatru, navili stereo. Bila je lijepa noć, topla, ali ne previše. I bila je naša noć. Ovo je bilo naše mjesto, mislili smo. Sveto tlo.

– To je i tvoja prabaka rekla.

– Zvalo je na obred. – Čekao je da zatvori krug i okrene se prema njemu. – Zapisali smo riječi. Sami smo smislili tekst. U ponoć sam izvadio svoj izviđački nož i zasjekli smo se po zapešćima. Izgovorili smo zakletvu i pritisnuli ruke jednu uz drugu kako bismo postali krvna braća. I tada se otvorio pakao.

– Što se dogodilo?

– Ne znam, ne znam točno. Nitko od nas ne zna, i ne možemo se sjetiti. Bilo je nešto kao eksplozija. Zvučalo je tako. Svjetlost nas je zaslijepila, a sila udara bacila me unatrag. Doslovno me podigla s tla i odbacila. Čuo sam vrištanje, ali nikada nisam ustanovio jesam li to bio ja, Fox, Gage ili nešto drugo. Vatra je sunula u zrak, izgledalo je da gori posvuda, ali nismo bili opečeni. Nešto je grunulo van, gurnulo u mene. Bol, sjećam se boli. Onda sam vidio

nekakvu tamnu masu kako se diže i osjetio sam hladnoću. Odjedanput je sve bilo gotovo i mi smo bili sami i preplašeni, a tlo je bilo crno i sprženo.

Desetogodišnjak, pomislila je. Samo maleni dječak. – Kada ste otišli odavde?

– Krenuli smo sljedeće jutro. Bilo je otprilike isto kao i na dolasku. Osim nekoliko razlika. Došao sam na čistinu kad sam imao devet godina. Nosio sam naočale. Bio sam kratkovidan.

Podigla je obrve. – Bio?

Imao sam dioptriju minus četiri na lijevom oku i minus pet i pol na desnom. Izašao sam kao desetogodišnjak sa savršenim vidom. Nitko od nas nije imao ni ogrebotine, iako je Gage imao neke rane i masnice po tijelu kad smo dolazili. Nakon te noći nitko od nas nije bio ni dana bolestan. Ako se ozlijedimo, rane same zacijele.

Na Quinninu licu nije bilo sumnjičavosti ili nevjerice, samo zanimanje s naznakom, pomislilo je, fascinacije. Sada zna ono što ne zna nitko drugi izvan njegove obitelji. I vjeruje mu.

– Dobili ste neku vrstu imuniteta.

– Moglo bi se i tako reći.

– Osjećáš li bol?

– Naravno. Izišao sam sa savršenim vidom, ne sa x-zrakama. A zacjeljivanje zna boljeti k'o sam vrag, ali brzo prođe. Mogu vidjeti stvari koje su se nekad dogodile, kao ono maloprije na stazi. Ne stalno, ne svaki put, ali mogu vidjeti događaje iz prošlosti.

– Obrnuta vidovitost.

– Kad je uključena. Vidio sam što se dogodilo ovdje sedmog srpnja 1652. godine.

– Što se dogodilo?

– Ispod kamena bio je zatočen demon. A Fox, Gage i ja pustili smo kopilana na slobodu.

Prišla mu je. Željela ga je dodirnuti, olakšati mu brige i ukloniti zabrinutost s lica, ali bojala se. – Nitko vas ne može okriviti za to.

– Krivnja i odgovornost nisu toliko različiti.

Dovraga s tim. Obuhvatila mu je obraze dlanovima i zadržala ih na njegovu licu iako se trgnuo. Onda ga je nježno dotaknula usnama. – To je normalno. Osjećáš se odgovornim jer si voljan preuzeti odgovornost. Ostao si dok bi mnogi ljudi otišli, ne, otrčali bi glavom bez obzira i što dalje odavde. Zato tvrdim, pronaći ćemo način da ga otjeramo tamo gdje pripada. A ja ću učiniti sve što mogu kako bih ti pomogla da to napraviš.

Okrenula se i dohvatila ruksak. – Snimit ću nekoliko fotografija, obaviti ću neka mjerenja, napisati ću bilješke i postaviti mnogo dosadnih i neugodnih pitanja.

Uzdrimala ga je. Dodir, riječi, vjera. Želio ju je uvući u sebe, držati uza sebe. Samo je držati. Normalno, rekla je, a on je žudio za blaženstvom normalnosti.

– Imaš sat vremena. Za sat vremena krećemo natrag. Do sumraka ćemo biti daleko izvan šume.

– Ne protivim se. – Za sada, pomislila je i krenula na posao.

DEVET

Provela je mnogo vremena obilazeći teren, pišući bilješke i slikajući brojne fotografije. A pritom je neprestano nešto mrmljala sebi u bradu.

Nije mu bilo jasno kako bi išta od toga moglo biti posebno korisno, ali kako je ona bila potpuno usredotočena, pustio ju je da radi i sjeo ispod drveta s Lumpom pokraj sebe.

Više nije bilo urlika, nije imao osjećaj da se išta šulja po šumi i uhodi ih. Možda je demon otišao drugim poslom, pomislio je s nadom. Ili se možda samo pritajio i promatra. Čeka.

Pa, on je radio to isto. Čekanje mu nije teško palo, pogotovo kad je pogled tako dobar.

Zabavljalo ga je promatrati kako se kreće. U jednom trenutku žustro i odlučno, u sljedećem sporo i zamišljeno. Kao da ne može točno odlučiti koji će pristup odabrati.

– Jeste li ikada dali ovo na analizu? – doviknula je. – Sam kamen? Stručnu analizu?

– Jesmo. Uzeli smo nekoliko strugotina kad smo bili tinejdžeri i odnijeli smo ih našem učitelju geologije u srednjoj školi. To je vapnenac. Obični vapnenac. – Naslutio je njezinu reakciju i nastavio: – Uzeli smo još jedan uzorak nekoliko godina poslije, a Gage ga je odnio na analizu u laboratorij u New Yorku. Isti rezultat.

– Dobro. Hoće li ti smetati ako i ja uzmem uzorak i pošaljem ga u laboratorij s kojim sam već surađivala, za još jednu potvrdu?

– Samo izvoli. – Mašio se za korice na boku, ali ona je već vadila iz džepa svoj švicarski nož. Trebao je to i pretpostaviti. Ipak, izvukla mu je osmijeh na lice.

Većina žena koje je znao mogle bi imati u džepu ruž za usne, ali malo koja bi se odlučila za švicarski nož. Kladio se da ona ima u džepu i jedno i drugo.

Promatrao joj je ruke dok je vješto strugala kamenu prašinu u vrećicu. Dva prstena na desnoj ruci uhvatila su u pokretu bljesak sunca.

Sjaj se proširio, zaslijepio ga.

Svjetlo se promijenilo, postalo je mekano i prozračno kao u ljetno jutro. Zrak je postao topliji i upio n sebe zimsku vlagu. Lišće je propupalo, otvorilo se i eksplodiralo LI gusto zelenilo na krošnjama bacajući šarenu sjenu po tlu, po kamenu.

Po ženi.

Kosa joj je bila duga i raspuštena, boje sirova meda. Lice oštih crta s velikim duguljastim očima malo zakošenim prema gore. Ispod bijele pregače imala je dugačku haljinu prljavoplave boje. Kretala se oprezno, a ipak graciozno iako je bila u visokoj trudnoći. Hodala je preko čistine prema maloj kolibi pokraj kamena noseći dva vedra s vodom.

Hodala je pjevajući čistim glasom, vedrim kao ljetno jutro.

U zelenom vrtu uz ružin grm vidjeli mladića...

Gledajući je, slušajući joj glas, Cala je ispunila ljubav, tako snažna i puna da je pomislio kako će se rasprsnuti.

Iz kolibe je izišao muškarac, a ta ljubav obasjala mu je lice. Žena je zastala, kimnula mu prisno i koketno i nastavila pjevati dok je on žurno krenuo prema njoj.

... i djevu bajnu. Udvara joj on vješto i govori tiho. Poljubi me nježno, dušice moja.

Podignula je glavu i ponudila mu usne. Čovjek ih je ovlaš dotaknuo, a njezin smijeh razlio se po čistini kao žubor potoka. Čovjek joj je uzeo vedra iz ruku, spustio ih na tlo i uhvatio je u čvrst zagrljaj.

Zar ti nisam rekao da više ne nosiš ni vodu ni drva? Nosiš već dovoljno težine.

Pomilovao ju je i zadržao ruku na ispupčenju trbuha, a ona ga je zagrlila oko vrata. Naši su sinovi snažni i zdravi. Podarit ću ti sinove, ljubavi moja, blistave i snažne kao što im je i otac. Ljubavi moja, dušo moja. Sada je Cal vidio svjetlucaње suza u kutovima tih bademastih očiju. Moram li te napustiti?

Nikada me nećeš napustiti, ne zapravo, niti ću ja napustiti tebe. Bez suza. Upio ih je poljupcima, a Cal je u svome srcu osjetio razdiruću tugu. Bez suza.

Neću plakati. Zaklela sam se. I nasmiješila se. Još imamo vremena. Blistava jutro i duge ljetne dane. To nije smrt, kuneš se?

To nije smrt. Dođi sada. Ja ću ponijeti vodu.

Vizija je izbljedjela, a kad se prenuo, vidio je Quinn kako kleči ispred njega i izgovara njegovo ime, oštrim i zabrinutim glasom.

– Vratio si se. Bio si negdje. Vratio si se. Tvoje oči... postale su crne i... duboke. Ne mogu pronaći drugu riječ za to. Gdje si bio, Cal?

– Ona nije ti.

– Dobro. – Prije ga se bojala dodirnuti, bojala se da bi ih mogla oboje

gurnuti u to nešto, ili ga prerano povući van. Sada je pružila ruku i položila je na njegovo koljeno. – Ja nisam tko?

– Žena koju sam ljubio. Počelo je s njom, ali onda si to bila ti, ali prije, isprva... Isuse. – Pritisnuo je dlanove o čelo. – Glavobolja. Gadna glavobolja.

– Nasloni se na drvo, zatvori oči, ja ću...

– Proći će za minutu. Uvijek je tako. Mi nismo oni. To nije reinkarnacija. Nemam taj osjećaj. Sporadično preuzimanje, možda, što je samo po sebi dovoljno loše. – Tko?

– Kako bih to dovraga mogao znati? – Bol mu je vrištala u glavi i morao ju je spustiti među koljena boreći se s iznenadnom akutnom mučninom. – Nacrtao bih ti prokletu sliku kad bih znao crtati. Daj mi minutu da se saberem.

Quinn je ustala, prišla mu s leđa i počela masirati vrat i ramena.

– Dobro, u redu. Oprosti. Kriste. Kao da mi se električna bušilica pokušava probiti kroz čelo. Sad je već bolje. Ne znam tko su oni. Pretpostavljam, Giles Dent i Ann Hawkins. Očigledno su živjeli ovdje i ona je bila stvarno, stvarno trudna. Pjevala je, rekao je i detaljno joj ispričao što je vidio.

Quinn je slušala i nastavila mu masirati ramena. – Znači, znali su da zlo dolazi, a po svemu sudeći, on ju je slao na neko drugo mjesto prije nego što se to dogodi. Rekao je: 'Nije smrt'. To je zanimljivo, treba to istražiti. Ali za sada, mislim da ti je bilo dosta ovog mjesta. I meni.

Sjela je do njega pa udahnula i polako šišteći ispustila zrak. – Dok te nije bilo, recimo tako, onaj stvor se vratio.

– Isuse Kriste. – Poskočio je i pokušao ustati, ali Quinn ga je povukla natrag.

– Otišao je. Ostanimo još malo sjediti dok nam oboma noge ne prestanu klecati. Čula sam kako reži i počela sam se vrtjeti u krug. Ti si bio na izletu, a ja sam se oduprla instinktu da te protresem, trgnem iz toga jer nisam bila sigurna hoćeš li i mene povući sa sobom.

– A onda bismo oboje bili bespomoćni, rekao je s gađenjem.

– A sada se gospodin Odgovorni ždere jer to nije nekako predvidio i rastjerao magične sile kako bi ostao ovdje i sada i zaštitio djevojku.

Čak i uz glavobolju pošlo mu je za rukom prostrijeliti je hladnim, ledenim pogledom. – Nešto takvo.

– Nešto takvo cijenim, iako je iritantno. Imala sam svoj švicarski nož koji, iako nije na razini Bowie-standarda, sadrži zgodan mali izvijač i pincetu za koje nikada ne znaš kad ti mogu zatrebati.

– Je li to takozvana hrabrost? Junačiš se?

– Baljezgam sve dok ne povratim ravnotežu. Još malo pa sam tamo. Onaj stvor samo je kružio s onim odvratnim pojest ću te moja draga, i tebe i tvog lijenog psa' režanjem. Šušketavo, kvrčeće režanje. Ali nije se pokazao. Onda je nestao, a ti si se vratio.

– Koliko dugo?

– Ne znam. Možda nekoliko minuta iako se u tom trenutku činilo kao vječnost. No, kako god bilo, ja sam spremna za pokret. Nadam se iz sveg srca da možeš hodati, Cal, jer snažna i žilava kakva jesam ipak te ne mogu nositi na leđima sve do kuće.

– Mogu hodati.

– Dobro, onda se gubimo dovraga odavde, a kad stignemo u civilizaciju, dužan si mi stvarno veliko piće.

Skupili su opremu i Cal je zviždukom probudio Lumpu. Dok su izlazili s čistine, Cal se pitao zašto joj nije rekao o krvavom kamenu – o tri komadića koja su on, Fox i Gage nosili. Dijelove kamena koji je Giles Dent nosio kao amulet.

Dok su Cal i Quinn hodali prema Poganskom kamenu, Layla je krenula u besciljnu šetnju gradom. Bilo je neobično pustiti noge da same biraju smjer. U New Yorku uvijek je išla s određenim ciljem, uvijek je imala neki zadatak koji je trebala obaviti u zadanom roku.

Sada je razvlačila vrijeme, pročitala je tek dio poglavlja u jednoj od knjiga koje joj je Quinn ostavila. Mogla je ostati u sobi, unutar sigurne zone kako ju je Quinn nazvala.

Ali morala se maknuti od tih knjiga. U svakom slučaju, tako je bar omogućila sobarici da pospremi sobu. A sebi je dala priliku da razgleda grad.

Nije joj se dalo ulaziti u dućane, iako je ustanovila da je Quinn dobro procijenila. Bilo je nekih stvarno zanimljivih mjesta.

Ali čak i od razgledavanja izloga osjetila je krivnju što je ostavila kolegice u butiku na cjedilu. Otišla je na brzinu, jedva je uhvatila vremena da s ceste nazove vlasnika i najavi mu da je neće biti nekoliko dana zbog osobnih razloga.

Osobni razlozi, to pokriva sve, zaključila je.

I moglo bi je vrlo lako stajati otkaza. Ipak, čak iako je bila svjesna te mogućnosti, nije se mogla vratiti natrag, nastaviti tamo gdje je stala i zaboraviti sve ovo.

Ako bude potrebno, naći će drugi posao. Imala je nešto uštedevine, mali bunker za crne dane. Ako joj gazda neće htjeti pogledati kroz prste, onda joj tako i tako ne treba taj glupi posao.

I, oh, Bože, već se opravdava sama sobi što je nezaposlena.

Nemoj misliti o tome, zapovjedila je sama sebi. Ove sekunde prestani misliti o tome.

Nije više mislila na to, a nije razmišljala ni kuda ide. Zastala je na prilazu velikoj kamenoj zgradi. Na gredi iznad vrata pisalo je KNJIŽNICA, ali sjajni natpis sa strane proturječio je starim uklesanim slovima i samouvjereno tvrdio:

DRUŠTVENI CENTAR HAWKINS HOLLOWA.

Dovoljno bezopasno, pomislila je, ali kad joj je jeza zaplesala po koži, naredila je nogama da nastave put.

Dvumila se oko posjeta muzeju, ali nije imala baš puno volje za to. Pomislila je da ode do Salona A na drugoj strani ulice i potroši malo vremena na manikuru, ali uistinu joj u tom trenutku izgled noktiju nije bio važan.

Umorna i nezadovoljna sama sobom zamalo se okrenula i uputila natrag u hotel. Ali ugledala je natpis koji joj je pobudio zanimanje i privukao je bliže.

FOX O'DELL, ODVJETNIK.

Ako ništa drugo, to je bio netko koga poznaje, manje-više. Zgodan odvjetnik s osjećajnim očima. Vjerojatno je zauzet s klijentima ili je negdje vani na sudu, ali nije marila. Posjet nje-govu uredu bar je nešto svrhovito, bolje od lutanja po gradu i utapanja u samosažaljenju.

Ušla je u ugodan prijavni ured koji je djelovao prisno i domaće. Žena iza raskošnog starog pisaćeg stola ljubazno joj se nasmiješila.

– Dobro jutro. Mogu li vam pomoći?

– Zapravo ja sam... – Što? Upitala se. Što je ona u stvari? – Nadala sam se da ću moći popričati s gospodinom O'Dellom na trenutak, ako je slobodan.

– Upravo ima sastanak s klijenticom, ali neće dugo trajati. Ako želite pri...

Žena u tijesnim trapericama i pripijenoj ružičastoj vesti s vrtlogom kose u neuvjerljivoj nijansi crvene boje odlučno je promarširala kroz vrta na vrtoglavo visokim potpeticama. – Želim da ga oguliš, Fox, čuješ me? Dala sam tom pasjem sinu najbolje dvije godine i tri mjeseca svoga života i želim da ga oguliš kao zeca.

– Primljeno na znanje, Shelley.

– Kako mi je to mogao napraviti? – Jecajući, srušila se Foxu u naručje.

I on je imao na sebi traperice, košulju s tankim prugama i rezignirani izraz na licu. – Hajde, hajde, govorio je tapšući uplakanu Shelley po leđima. – Hajde, hajde.

– Upravo sam mu kupila nove gume za kamion! Razrezat ću ih na komadiće, sve do jedne.

– Nemoj. – Fox ju je uhvatio za ruke i čvrsto je pogledao u oči. – Nemoj to raditi. Nemoj ni prilaziti tom kamionu. Dušo, pokušaj se također držati podalje od njega i od Sami.

– Ta prevrtljiva pokvarena droljica.

– O njoj je riječ. Prepusti to meni, u redu? Otiđi natrag na posao i pusti da ja to riješim. Zato si me angažirala, točno?

– Valjda. Ali oguli ga do gole kože, Fox. Zdrobi tom kopilanu muda kao orahe.

– Bacam se odmah na posao, uvjeravao ju je dok su se kretali prema vratima. – Ti se samo drži iznad svega toga, kao prava dama. Bit ćemo u kontaktu i javit ću ti čim nešto obavim.

Zatvorio je vrata i iscrpljeno se naslonio na njih teško dišući. – Sveta Majko Božja.

– Trebali ste prosljediti taj slučaj nekome drugome, rekla mu je Alice.

– Ne možeš otpiriti prvu djevojku koju si doveo do druge baze kad podnosi zahtjev za razvod. To se protivi zakonima Boga i čovjeka. Hej, Layla, trebaš odvjetnika?

– Nadam se da ne. – Izgledao je bolje nego što joj je ostalo u sjećanju, što samo dokazuje u kako je lošem stanju bila sinoć. Osim toga, uopće nije nalikovao na odvjetnika. – Bez uvrede.

– Primljeno na znanje. Layla... Darnell, je li tako?

– Jest.

– Layla Darnell, Alice Hawbaker. Gospođo H, jesam li slobodan za neko vrijeme?

– Jeste. Nemate ništa dogovoreno.

– Dođi, Layla. – Mahnuo je rukom prema svome uredu. – Obično ne radimo cirkus tako rano u danu, ali moja prijateljica Shelley navratila je u posjet sestri blizanki Sami i zatekla svoga muža Blocka kako drži Saminu napojnicu.

– Oprosti, podnijela je zahtjev za razvod jer je njezin muž držao u ruci sestrinu napojnicu?

– U tom trenutku nalazila se u Saminu grudnjaku Victorias Secret.

– Oh. Razumijem.

– To nije povjerljiva informacija jer ih je Shelley oboje istjerala metlom na Main Street. Hoćeš Colu?

– Ne, ne bih. Mislim da mi nije potrebno ništa što podiže.

Nervozno je koračala po uredu pa joj nije ni pokušao ponuditi stolac. Umjesto toga i sam je ostao stajati i naslonio se na svoj radni stol. – Teška noć?

– Naprotiv. Dobro sam spavala. Samo ne mogu dokučiti što radim ovdje. Ne razumijem ništa od ovoga što se događa, i sasvim sigurno ne razumijem koja je moja uloga u tome. Prije nekoliko sati odlučila sam se vratiti u New York kao razumna osoba. Ali nisam. – Okrenula se prema njemu. – Nisam mogla. A ni to ne mogu razumjeti.

– Nalaziš se tu gdje trebaš biti. To je najjednostavniji odgovor.

– Ti se ne bojiš?

– Često.

– Mislim da nikada prije nisam bila stvarno uplašena. Pitam se bih li bila toliko proketo napeta kad bih imala što raditi. Posao, zadatak, nešto, bilo što.

– Slušaj, moram odnijeti neke papire klijentu koji živi malo izvan grada.

– Oh, oprosti, ja te ometam.

– Ne, a onog trenutka kad pomislim da me lijepe žene ometaju, molim obavijesti moje najbliže da se okupe kako bi me pozdravili na smrtnoj postelji. Namjeravao sam ti predložiti da se odvezeš sa mnom. Nije bogzna što, ali ipak je neki cilj. A možeš popiti čaj od kamilice i pojesti ustajale kolačiće od limuna s gospođom Oldiger, što je pravi zadatak. Ona voli društvo i to je jedini razlog zašto me tjera da joj sastavim petnaesti dodatak oporuci.

Nastavio je govoriti znajući daje to jedini način na koji može smiriti osobu napetu kao opruga. – Mogao bih svratiti do još jednog klijenta koji stanuje u blizini i uštedjeti mu putovanje u grad. Prema mojem računu, dok sve to obavimo, Cal i Quinn mogli bi se već vratiti kući.

– Možeš li toliko dugo izbivati iz ureda?

– Vjeruj mi. – Dohvatio je svoj kaput i torbu za spise. – Gospođa H pozvat će me ako nešto iskrсне. Ako nemaš u planu ništa pametnije, izvući ću spise i idemo na vožnju.

To je bilo bolje od kupanja u turobnim mislima.

Nije baš uobičajeno da odvjetnik, pa i odvjetnik u malome gradu, vozi stari prljavi terenac s omotima čokoladnih bombona razbacanima po podu, pomislila je ulazeći u automobil.

– Što radiš za drugog klijenta?

– To je Charlie Deen. Udario ga je neki pijani vozač kad se vraćao kući s posla, a osiguravajuće društvo sad pokušava osporiti neke liječničke račune. To se neće dogoditi.

– Razvodi, oporuke, odštete. Znači nemaš neku specijalizaciju?

– Sve vrste prava, puno radno vrijeme, rekao je nasmiješivši se veselo i samosvjesno. – Osim poreznog prava, ako to ikako mogu izbjeći. To prepuštam svojoj sestri. Ona se bavi poreznim i poslovnim pravom.

– Ali nemate zajedničku praksu.

– To bi bilo teško izvesti. Sage je otišla u Seattle kako bi postala lezbijka.

– Molim?

– Oprosti. – Povećao je brzinu jer su izišli iz grada. – Obiteljska šala. Htio sam reći da je moja sestra Sage lezbijka i živi u Seattleu. Ona je aktivistica i sa svojom partnericom već, hmmm, oko osam godina, vodi tvrtku koju su nazvale Girl on Girl. Ozbiljno, dodao je kad Layla nije ništa rekla. – Specijalizirale su poslovno i porezno pravo za homoseksualce.

– Tvoja obitelj to ne odobrava?

– Šališ se? – Moji roditelji to gutaju kao tofu. Kad su se Sage i Paula – to je njezina partnerica – vjenčale, svi smo otišli tamo i slavili kao mentalni slučajevi. Ona je sretna i to je jedino važno. Alternativni životni izbor za moje je roditelje neka vrsta bonusa. Govoreći o obitelji, ono je kuća moga brata.

Layla je ugledala nisku dugačku kuću gotovo potpuno zaklonjenu gustim drvećem i znak uz cestu na kojemu je pisalo LONČARSTVO HAWKINS CREEK.

– Brat ti je keramičar?

– Da, i to odličan. Kao i moja majka, kad je raspoložena. Želiš li navratiti?

– Oh, ja...

– Bolje ne, zaključio je. – Ridge će se raspričati, a gospođa H. već je nazvala gospođu Oldinger i najavila naš dolazak. Neki drugi put.

– Dobro. – Razgovor, razmišljala je. Časkanje. Dobro je za duševno zdravlje. – Znači imaš brata i sestru.

– Dvije sestre. Najmlađa sestra vodi mali vegetarijanski restoran u gradu. Prilično dobar, s obzirom na vrstu hrane. Od nas četvero, ja sam najviše skrenuo sa staze posute cvijećem koju su moji roditelji utabali. Ali ipak me vole. To je otprilike sve o meni. Što je s tobom?

– Pa... ja nemam obitelj ni približno zanimljivu kao tvoja, ali sigurna sam da moja majka još uvijek negdje ima stare albume Joan Baez.

– Evo ga, opet to čudno i sudbonosno križanje putova.

Počela se smijati, a onda se zagrenula od oduševljenja jer je ugledala jelene koji su pasli na rubu šume. – Gledaj! Oh, gledaj. Zar nisu divni?

Kako bi joj ugodio, Fox se zaustavio na malom proširenju uz cestu.

– Tebi je to uobičajen prizor, pretpostavljam?

– Ali to ne znači da ih ne volim gledati. Dok sam bio dječak, bilo ih je toliko da smo ih morali tjerati s farme.

– Odrastao si na farmi!

U glasu joj se osjetila ta romantična čežnja urbanog stanovnika. Onog koji kaže: 'Vidi kako je lijep ovaj jelen, i ovaj zeko, i suncokreti i vidi ove sretne kokoši.' Ali ne spominje ora-
nje, okopavanje, čupanje korova, žetvu. – Mala obiteljska farma. Uzgajali smo vlastito povr-
će, imali smo kokoši, koze i pčele. Prodavali smo ono što je bilo viška, nešto rukotvorina
moje majke i očeve tesarske radove.

– Još uvijek imaju farmu? – Aha.

– Kad sam bila mala, moji roditelji imali su malu trgovinu s tekstilom. Prodali su je prije
nekih petnaestak godina. Uvijek sam željela... Bože, oh, Bože moj!

Zgrabila ga je za ruku.

Vuk je iskočio iz šume i bacio se na leđa mlade srne. Zario je zube u gornji dio vrata, a
srna je unezvijereno skičala - čula je visoke prodorne krikove koji su joj parali mozak - i
krvarila, dok je ostatak krda nastavio ravnodušno pasti travu.

– To nije stvarno.

Glas mu je bio metalan i dalek. Pred njezinim užasnutim očima vuk je srušio srnu i počeo
derati i trgati meso.

– To nije stvarno, ponovio je. Obuhvatio ju je oko ramena, a ona je osjetila kako je nešto
kliknulo. Nešto iznutra, iz nje, gurnulo ju je prema njemu i dalje od onog užasa uz rub ceste.

– Pogledaj tamo, pogledaj ravno u to, govorio joj je. – Pogledaj i znaj da nije stvarno.

Krv je bila tako crvena, tako gusta. Štrcala je uokolo prljajući suhu zimsku travu. – Nije
stvarno.

– Nemoj to samo reći. Znaj to, budi sigurna. On laže, Layla. Laže i zavarava. On živi u
laži. Nije stvarno.

Duboko je udisala zrak i polako izdisala pokušavajući se smiriti. – To nije stvarno. To je
laž. Odvratna laž. Mala, okrutna laž. Nije stvarno.

Polje je bilo prazno, zimska trava neizgažena i bez krvavih mrlja.

– Kako možeš živjeti s tim? – Layla se upirala o naslon sjedala i zurila u njega. – Kako to
možeš podnijeti?

– Znajući – kao što sam i sada znao da to nije stvarno – da ćemo jednoga dana, na neki
način rasturiti to šugavo kopile.

Grlo joj je bilo suho i goruće. – Nešto si mi napravio. Kad si me primio za ramena, nešto si
mi napravio.

– Ne. – Porekao je bez oklijevanja. Napravio sam nešto za nju, pomislio je. – Samo sam ti
pomogao da se sjetiš kako to nije stvarnost. Idemo sad ravno kod gospođe Oldinger. Kladam
se da bi ti sada prijao čaj od kamilice.

– Ima li ona kakav viski koji bi išao uz to?

– Ne bi me iznenadilo.

Quinn je već nazirala Calovu kuću kroz drveće kad joj je telefon zavibrirao signalizirajući
da ima tekstualnu poruku. – Sranje, zašto me nije nazvala?

– Možda je pokušala. U šumi ima dosta mjesta do kojih ne dopire
signal.

– Zašto me to ne čudi? – Otvorila je poruku i nasmiješila se prepoznavši Cybilin steno-
grafski stil.

Ja u poslu, ali zanimljivo. Daj detalje kad stigneš. Dođem za tjedan, mžd. 2. U kontaktu s
nekim, Q? Čuvaj se. Ozbiljno. C.

– U redu. – Quinn je spremila telefon natrag u džep i donijela odluku o kojoj je razmišljala
na povratku. – Pretpostavljam da ćemo nazvati Foxa i Laylu nakon što popijem to stvarno
veliko piće kod vatre koju ćeš zapaliti.

– Moći ću to preživjeti.

– Zatim, budući da si ti neka veća zvjerka u gradu, ti ćeš se raspitati okolo i pronaći zgodnu, prikladnu, prostranu kuću za najam na rok od sljedećih hm, recimo šest mjeseci.

– A stanar bi bio...?

– Stanari. To bih bila ja, moja divna prijateljica Cybil koju ću nagovoriti da nam se pridruži i najvjerojatnije Layla koju će – pretpostavljam – trebati malo više nagovarati. Ali ja sam jako uvjerljiva.

– Što je bilo s onim 'dolazim na tjedan dana za preliminarno istraživanje i možda ponovno u travnju ?

– Promjena plana, odgovorila je vedro i nasmiješila mu se kad su kročili na šljunčani prilaz. – Zar ne voliš takve stvari?

– Zapravo, ne. – Ali popeo se s njom na trijem i pridržao joj vrata kako bi ušla u njegov miran dom prije njega.

DESET

Calova rodna kuća bila je u stanju trajne evolucije. Svakih nekoliko godina njegova bi majka zaključila kako zidove treba – osvježiti, što je značilo obojiti ili im je trebalo – dati novi tretman.

Tu su još bile riječi kao četkanje, sapunanje i razni drugi termini koje je nastojao zaboraviti.

Naravno, nova boja vodila je do novih presvlaka na pokuštvu ili do tretmana prozora, a kad bi na red došle spavaće sobe, svakako je trebalo sve uskladiti s novom posteljinom. Što je beziznimno vodilo do novih rasporeda i – aranžmana.

Nije više mogao ni nabrojiti koliko je puta vukao i premještao namještaj po kući kako bi se uskladio s prinovama koje je majka rutinski generirala.

Njegov je otac običavao govoriti da čim Frannie uredi kuću na način koji joj se sviđa, to je pravi trenutak da se sve počne raditi iznova.

Cal je neko vrijeme mislio kako njegova majka neprestano nešto boji, šije, popravlja, preuređuje, aranžira i rearanžira iz čiste dosade. Iako je volontirala, aktivno sudjelovala u raznim odborima i bila članica brojnih organizacija, nikada nije radila izvan kuće. Bilo je jedno razdoblje u njegovim kasnim dvadesetim godinama kad ju je sažalijevao i smatrao nerealiziranim, poluočajnom kućanicom.

U jednom trenutku, sa svojim bogatim životnim iskustvom od dva fakultetska semestra, uhvatio ju je nasamo i objasnio joj kako razumije njezin osjećaj inferiornosti i potrebu za samoostvarenjem. Počela se smijati toliko jako da je morala sjesti na rukohvat naslonjača i obrisati oči.

– Zlato moje, – rekla je kad je došla do daha, „u cijelom mom tijelu nema nijedne stanice koja se osjeća potisnuto. Obožavam boje i teksture i uzorke i kombiniranje. I, oh, još puno toga. Ova kuća moj je studio, moj znanstveni projekt, moj laboratorij i moj izložbeni salon. Tu sam direktor, dizajner, scenograf i zvijezda programa. I zašto bih željela otići van i tražiti posao ili karijeru kad nam novac nije potreban i prepustila nekom drugom da mi govori što ću raditi i kada ću to raditi.

Pozvala ga je svinutim kažiprstom i kad se Cal prignuo, pomilovala ga je po obrazu. – Ti si tako drag dječak, Calebe. S vremenom ćeš saznati da ne žele baš svi ono što im društvo sugerira kao idealan životni izbor. Ja se smatram sretnom, čak privilegiranom što sam mogla ostati kod kuće i podizati svoju djecu. I sretna sam što sam se udala za čovjeka kojemu ne smeta što koristim svoje talente – a ja sam proketo talentirana – i svako toliko poremetim

njegov mirni dom s novim uzorcima boje i draperija. Sretna sam. I drago mi je što se brineš za mene.

Cal je s vremenom shvatio da je to posve točno. Radila je ono što voli i bila je sjajna u tome. I shvatio je, kad se sve zbroji, da je ona pokretačka snaga u kući. Otac je donosio novac, ali majka je vodila kućne financije. Otac je vodio posao, ali majka je vodila kuću.

A to je bilo upravo onako kako mu se sviđalo.

Zato joj nije ni pokušao reći da ne radi gužvu oko večere u nedjelju -jednako kao što nije ni pokušao spriječiti je da pozove i Quinn, Laylu i Foxa. Živjela je za metež i uživala je spremati komplicirana jela za mnogo ljudi, čak iako ih nije poznavala.

Fox se ponudio dovesti djevojke pa je Cal otišao ravno do kuće svojih roditelja. Činilo mu se mudrim doći malo ranije kako bi pripremio teren i dao neke načelne informacije o ženi koja namjerava pisati knjigu o Hollowu.

Frannie je bila zaposlena oko štednjaka i upravo je provjeravala stanje u pećnici. Očigledno zadovoljna, prešla je do radnog pulta i nastavila aranžirati slojeve svog slavnog predjela.

– Pa, mama, počeo je otvarajući vrata hladnjaka.

– Uz večeru ću poslužiti vino i zato sad nemoj čačkati po pivu.

Ukoren, Cal je zatvorio hladnjak. – Dobro, samo sam htio napomenuti da ne zaboraviš kako Quinn piše knjigu.

– Primijetio si da u posljednje vrijeme postajem zaboravna?

– Ne. – Ta žena nikada ništa nije zaboravljala, što je katkad znalo biti zastrašujuće. – Hoću reći, svi bismo trebali paziti što govorimo i radimo jer bi se to moglo pojaviti u knjizi.

– Hmmm. – Frannie je slagala tanke ploške ljute kobasice preko sira provolone. – Očekuješ li da ćemo ja ili tvoj otac izlanuti nešto nepromišljeno već kod predjela? Ili ćemo čekati sve do deserta? Usput, danas je to pita od jabuka.

– Ne, ja... Napravila si pitu od jabuka?

Iskosa ga je pogledala i nasmiješila se. – Tvoj omiljeni kolač, zar ne?

– Aha, ali možda si izgubila gril. Kušat ću komadić prije nego što stigne društvo. Uštedjet ću ti neugodnost ako nije ispalo dobro.

– To nije prolazilo ni kad si imao dvanaest godina.

– Znam, ali uvijek si mi nabijala u glavu onaj ako-ne-uspješ-od-prve orah.

– Samo se ti nastavi truditi, zlato. A sada mi reci zašto si zabrinut zbog toga što ta djevojka dolazi na večeru?

– Nije riječ o tome. – Nije bio siguran o čemu se zapravo radi. – Riječ je o razlogu zbog kojeg je ona ovdje. To ne smijemo zaboraviti i to je sve što želim reći.

– Ja nikada ne zaboravljam. Kako bih mogla? Moramo živjeti, guliti krumpire, primati poštu, kuhati i kupovati cipele – unatoč svemu ili možda zbog toga. – U njezinu glasu osjetio se trag žestine koji je prepoznao kao tugu. „A taj život uključuje priliku za ugodno druženje uz večeru.

– Želio bih da su stvari drukčije.

– Znam, ali nisu. – Nastavljala je slagati slojeve, no podigla je pogled prema njemu. – I Cal, moj zgodni dječake, ne možeš učiniti više od onoga što već radiš. Ali... Reci mi, sviđa li ti se ta djevojka? Quinn Black?

– Naravno. – Želio bih ponovno osjetiti okus tih sočnih usana, pomislio je. Onda je naglo iskočio iz vlaka takvih misli jer je znao koliko je mama vješta u čitanju misli svoje djece.

– U tom slučaju namjeravam njoj i drugima prirediti ugodnu večer i veličanstven obrok. I Cal, da nisi želio da dođe, da nisi želio da razgovara sa mnom i s tvojim ocem, ne bi je pustio kroz ta vrata. Ja ne bih mogla, iako sam snažna, gurnuti te u stranu i pustiti je unutra.

– Nikome neću dopustiti da te povrijedi.

– Isto je i kod mene, ali dvostruko. A sada se gubi iz moje kuhinje. Moram dovršiti predjelo.

Ponudio bi joj pomoć, no samo bi zaradio jedan od onih sažaljivih pogleda. Ne može se reći da baš nikada nije prihvaćala pomoć u kuhinji. Ocu je ne samo dopuštala vrznanje oko roštilja nego ga je i poticala. A s vremena na vrijeme svi su bili pozivani na nauk u kuhinju kao pomoćni kuhari.

Ali kad je majka bila u punom zamahu priprema za dolaze-nam-gosti večeru, kuhinja je bila samo njezina.

Prošao je kroz blagovaonicu gdje je, naravno, stol već bio postavljen. Izvadila je tanjure za svečane prilike, što je značilo da ne planira ležeran pristup. Lepezasto složeni platneni ubrusi, male dekorativne svijeće u kobaltnim zdjelicama, a na sredini stola zeleni aranžman sa zimskiin bobicama.

Čak i u najgorim vremenima, čak i tijekom Sedmice, mogao bi doći ovamo, a na stolu bi bila vaza s umjetnički aranžiranim svježim cvijećem, namještaj bi bio ulašten i sjajan, a u toaletu u prizemlju uvijek su bili mali zanimljivi sapuni u posudici pokraj umivaonika.

Čak ni pakao nije mogao natjerati Frannie Hawkins da promijeni korak.

Možda je, razmišljao je Cal, to bio dio razloga što je opstao. Jer, što god se dogodilo, njegova bi majka održala svoju vrstu reda i duševnog zdravlja.

Kao i njegov otac. To su mu oni dali, oboje. Tvrde temelje. A njih ništa, čak ni demon iz pakla nije ih mogao uzdrmati.

Krenuo je uza stepenice u potrazi za ocem, ali čuo je približavanje Foxova automobila pa je zastao uz prozor. Quinn je iskočila prva štiteći buket cvijeća zamotan u zeleni papir. Za njom je kliznula Layla s duguljastim tuljcem koji je izgledao kao ukrasna vrećica za vino. Majka će s odobravanjem primiti darove, pomislio je. Na policama, u njezinoj vojnički organiziranoj radnoj sobi, bili su poredani odabrani darovi za iznenadne potrebe, ukrasne vrećice, šareni papiri za zamatanje i cijeli asortiman vrpci.

Sišao je u prizemlje i otvorio vrata. Quinn je umarširala ravno unutra. – Hej, kuća i dvorište su divni! Već po vrtu vidi se otkuda potječeš. Sjajno. Layla, pogledaj ove zidove, kao talijanska vila.

– To je njihova zadnja inkarnacija, prokomentirao je Cal.

– Kao dom, uz dodatak stila. Kao, mogao bi se smotati na ovoj božanstvenoj sofi i zadrijemati, ali vjerojatno bi prije toga morao pročitati Southern Homes

– Hvala. – Frannie joj je izišla u susret. – To je divan kompliment. Cal, uzmi gostima kapute, hoćeš li? Ja sam Frannie Hawkins.

– Drago mi je. Ja sam Quinn. Hvala vam što ste nas pozvali. Nadam se da volite miješano cvijeće. Ja se teško odlučujem o izboru gotovo svega.

– Cvijeće je krasno, hvala vam. – Frannie je prihvatila buket i s očekivanjem se nasmiješila Layli.

– Ja sam Layla Darnell, zahvaljujem na pozivu. Nadam se da će vino odgovarati.

– Sigurna sam da hoće. – Frannie je zavirila u vrećicu. – Jimov omiljeni cabernet. Odličan izbor. – Cal, molim te, javi ocu da su stigli gosti. – I hej, Fox, dugo se nismo vidjeli.

– I ja sam vam nešto donio. – Uhvatio ju je, zavrtio i nagnuo kao plesač pa je poljubio u oba obraza. – Što se kuha, najdraža moja?

Kao što bi napravila uvijek, još otkako je bio dječak, Frannie mu je razbarušila kosu. – Nećeš morati još dugo čekati kako bi saznao. Quinn i Layla, raskomotite se, a ti, Fox, pođi sa mnom. Moram staviti ovo cvijeće u vodu.

– Možemo li vam kako pomoći?

– Ne, sve je pod kontrolom, hvala.

Kad su Cal i njegov otac sišli u prizemlje, Fox je izvodio svoju verziju nadutog francuskog konobara i posluživao predjela. Žene su se smijale, svijeće su bile upaljene, a majka je iznosila Quinnino šareno cvijeće u svojoj najboljoj kristalnoj vazii.

Katkad je sve je dobro na ovome svijetu, pomislio je Cal.

Na pola objeda dok je razgovor ostajao na onome što je Cal smatrao sigurnim teritorijem, Quinn je odložila vilicu i zatresla glavom. – Gospođo Hawkins, ovo je nevjerojatan obrok i ja jednostavno moram pitati. Jeste li to učili? Jeste li imali karijeru kao gurmanski šef kuhinje ili je ovo bio stvarno sretan dan?

– Bila sam na nekoliko predavanja.

– Frannie je bila na mnogo 'nekih predavanja' – , dodao je Jim. O svim mogućim stvarima. Ali za kuhanje, vrtlarstvo i uređenje interijera ima prirodni talent. Sve ovo što vidite njezino je djelo. Obojila je zidove, sašila zavjese – oprostila, osvježila prozore, ispravio se i namignuo ženi.

– Nije moguće! Sve draperije i štukature? Sami?

– Uživam u tome.

– Pronašla je ovu starudiju na buvljaku prije tri godine i natjerala me da ga dovučem u garažu. – Mahnuo je prema sjajnom ormaru za posude od mahagonija. – Za nekoliko tjedana natjerala me da ga odvučem ovamo. Pomislio sam da me zafrkava, da se iskrala iz kuće i kupila novi ormar u prodavaonici antikviteta.

– Martha Stewart guta prašinu za vama, presudila je Quinn. – Mislim to kao kompliment.

– Prihvaćam.

– Ja sam potpuno neupotrebljiva za takve stvari. Jedva mogu obojiti i svoje nokte. A ti? – upitala je Quinn Laylu.

– Ne znam šivati, ali volim bojiti zidove. Izbrusila sam i prebojila nekoliko zidova i ispalo je prilično dobro.

– Ja sam uspješno izbrusila samo svog bivšeg zaručnika.

– Bili ste zaručeni? – upitala je Frannie.

– Mislila sam da jesam. Ali naše definicije tog pojma drastično su se razlikovale.

– Spojiti karijere i privatni život zna biti vrlo teško.

– Oh, ne znam. Ljudi to rade cijelo vrijeme – s različitim uspjehom, naravno, ali rade. Mislim da se jednostavno moraju naći pravi ljudi. Trik je, prvi od vjerojatno mnogo trikova, u pronalaženju i prepoznavanju prave osobe. Zar nije bilo tako i s vama? Zar se niste trebali prepoznati?

– Znao sam od prvog trenutka kad sam upoznao Frannie. To je ona. – Jim se s ljubavlju nasmiješio svojoj ženi. – S druge strane, Frannie je u početku bila malo kratkovidna.

– Malo praktičnija, – ispravila ga je. – Budući da smo imali osam i deset godina. Osim toga, voljela sam kad si me zadirivao i naganjao po dvorištu. Da, u pravu ste. – Frannie je ponovno pogledala Quinn. – Morate se prepoznati i vidjeti jedno u drugome nešto što će vas navesti na rizik i dati vam vjeru da možete zajedno krenuti na dugačko putovanje.

– A katkad pomisliš da vidiš nešto, dodala je Quinn, a ispostavi se da je to samo hmm... recimo... trompe l'oeil.

Ako je Quinn u čemu bila dobra, to je bilo driblanje. Frannie Hawkins nije bila laka meta, ali Quinn ju je uspjela šarmirati da je povede sa sobom u kuhinju i pomogne joj oko pripreme deserta i kave.

– Volim kuhinje. Ja sam jadna kuharica, ali sam slaba na sve kuhinjske naprave i aparate, sve te sjajne površine.

– Pretpostavljam da u svom poslu često jedete vani.

– Zapravo, stalno jedem vani ili naručujem dostavu u kuću. Odlučila sam promijeniti stil života - glede hrane - prije nekoliko godina. Odlučila sam jesti zdravije, manje ovisiti o mikrovalnoj i posudama za podgrijavanje. Ovih dana već radim prilično dobre salate. To je početak. O, Bože, to je pita od jabuka. Morat ću odraditi dvostruku satnicu u teretani kao pokoru za veliki komad koji ću vas zamoliti da mi odrežete.

Vidljivo polaskana, Frannie joj je uputila zločesti smiješak. – Sa sladoledom od vanilije?

– Da, molim, ali tako samo pokazujem svoje besprijeorne manire. – Quinn je na trenutak oklijevala, a onda skočila ravno na stvar. – Pitat ću vas nešto, a ako je to neprihvatljivo dok uživam vaše gostoprimstvo, samo mi recite i povući ću se. Je li vam teško njegovali normalan život, držati obitelj, samu sebe i dom na okupu kad znate da će sve to biti ugroženo?

– To je vrlo teško. – Frannie se posvetila rezanju kolača. – Kao što je i neizbježno. Željela sam da Cal ode, a kad bi on otišao, sigurno bih uspjela nagovoriti i Jima da napustimo grad. Mogla bih to napraviti. Mogla bih svemu okrenuti leđa. Ali Cal nije mogao. I ja sam silno ponosna na njega što je ostao, što nije odustao.

– Možete li mi reći što se dogodilo onoga jutra kad se vratio kući na svoj deseti rođendan?

– Bila sam u dvorištu. – Frannie je prišla prozoru okrenutom prema stražnjoj strani kuće. Vidjela je u glavi sve, svaki detalj. Zelenu travu, prozirnoplavo nebo. Hortenzije su već dizale glave i počele se otvarati, kokotići su ponosno pokazivali svoja egzotično plava koplja.

Čula je škljocanje vrtnih škara dok je rezala ocvale cvjetove s ružina grma, prigušen razgovor susjeda, brundanje kosilice. Razmišljala je o Calu i o njegovoj rođendanskoj proslavi. Torta u pećnici već je bila gotovo pečena.

Torta s kremom od čokolade i kiselog vrhnja, sjećala se. Namjeravala je kasnije napraviti glazuru od šećera kako bi podsjećala na bijeli planet iz Ratova zvijezda. Cal je godinama volio gledati Ratove zvijezda. Nabavila je i male figurice likova iz filma koje je namjeravala staviti na tortu i deset svijeća. Sve je već bilo spremno na kuhinjskom pultu.

Je li ga čula ili osjetila – vjerojatno i jedno i drugo – ali okrenula se kad je dojurio na svom biciklu, blijed, prljav i znojan. Njezina prva pomisao bila je nesreća, dogodila se nesreća. I već je jurila prema njemu prije nego što je primijetila da ne nosi naočale.

– Onaj dio koji je registrirao da nema naočala bio je spreman dati mu porciju jezikove juhe. Ali ostatak je i dalje trčao dok je on sjahao s bicikla i krenuo prema meni. Dotrčao je do mene i zagrlio me svom snagom. Tresao se – moj mali dječak – tresao se kao prut. Spustila sam se na koljena i odvojila ga od sebe kako bih provjerila krvari li i nema li slomljenih kostiju.

Što je, što se dogodilo, jesi li ozlijeđen? Sve to, prisjećala se, izletjelo je iz nje toliko brzo da je zvučalo kao jedna riječ. U šumi, rekao je. Mama, mama. U šumi.

– I opet je onaj dio u meni pomislio: Što si radio u šumi, Calebe Hawkinsu? A iz njega je prokuljalo sve, kako su on, Fox i Gage planirali tu avanturu, što su radili, gdje su bili. A onaj isti dio hladno je odmjeravao kaznu koja će pristajati zločinu, čak i dok sam ostatkom tijela osjećala užas i olakšanje dok sam grlila svog prljavog, dragog dječaka. Onda mi je ispričao i ostatak.

– Jeste li mu povjerovali?

– Nisam željela. Željela sam vjerovati da je imao noćnu moru, što je svakako zaslužio. Željela sam vjerovati da se prejeo slatkiša i nezdrave hrane i da je loše sanjao. Čak i da ih je netko slijedio po šumi. Ali nisam mogla gledati u njegovo lice i povjerovati u to. Nisam mogla vjerovati u jednostavno objašnjenje, logično objašnjenje. Osim toga, tu su bile njegove oči. Mogao je vidjeti pčelu koja je letjela iznad kokotića u dvorištu. A ispod prljavštine i znoja, na njemu nije bilo nikakve modrice. Devetogodišnji dječak kojeg sam ispratila dan prije imao je razderana koljena i modrice na listovima. Onaj koji je došao natrag nije imao nikakvih tragova ozljeda na sebi, osim tankog bijelog ožiljka preko zapešća koji nije postojao kad je krenuo na izlet.

– Čak i tada, mnogi roditelji, čak i majke, ne bi povjerovali djetetu koje se vrati kući s takvom pričom.

– Ne mogu reći da mi Cal nikada nije lagao jer očito jest. Slagao je. Ali znala sam da tada ne laže. Znala sam da mi govori istinu, svu istinu koju je znao.

Odvela sam ga unutra, rekla mu da se opere i presvuče. Nazvala sam njegova oca i pozvala njegove sestre da se vrate kući. Potpuno sam zaboravila na rođendansku tortu, nisam čula zvono na pećnici i kolač je izgorio. Mogla se zapaliti i kuća, ali srećom Cal je osjetio da nešto gori. I tako nije dobio svoju ledenu planetu i svojih deset svjećica. Mrzim se prisjećati toga. Upropastila sam njegov kolač i on nije imao priliku puhati u svoje rođendanske svjećice. Nije li to šašavo?

– Ne, gospođo, rekla je Quinn suosjećajno kad ju je Frannie pogledala, – Nije.

– On nikada više nije stvarno bio dječak, ne u potpunosti. – Frannie je uzdahnula. – Otišli smo ravno do O'Dellovih jer su Fox i Gage već bili tamo. Imali smo ono što biste, pretpostavljam, nazvali prvim sastankom na vrhu.

– Što ste...

– Moramo odnijeti desert i kavu. Možete li nositi pladanj?

Uvidjevši da je tema za sada zatvorena, Quinn je prišla bliže. – Naravno. Ovo izgleda savršeno, gospodo Hawkins.

Između uzvika veselja i suza radosnica zbog pite, Quinn je usmjerila svoj šarm na Jima Hawkinsa. Cal je izbjegavao, izvrdavao i klonio se susreta s njom sve od njihova posjeta Poganskom kamenu.

– Gospodine Hawkins, vi ste cijeli život proveli u Hawkins Hollowu?

– Rođen i odrastao ovdje. Hawkinsi su bili ovdje još otkako se grad sastojao samo od nekoliko kamenih koliba.

– Srela sam vašu baku i čini se da ona odlično poznaje povijest grada.

– Nitko ne zna više od nje.

– Ljudi kažu da vi dobro poznajete posao s nekretninama i lokalnu politiku.

– Pretpostavljam da je tako.

– Onda biste me možda mogli uputiti u pravome smjeru. – Postrance je pogledala Cala pa se blistavo osmjehnula njegovu ocu. – Željela bih unajmiti kuću, negdje u gradu ili u bližoj okolici. Ništa luksuzno, ali dovoljno prostrano. Uskoro mi dolazi prijateljica, a zamalo sam uspjela nagovoriti i Laylu da produlji boravak. Bilo bi komotnije i efikasnije kad bismo nas tri imale kuću umjesto da stanujemo u hotelu.

– Koliko dugo biste ostale?

– Šest mjeseci. – Vidjela je na njegovu licu da je registrirao taj podatak, jednako kao što je primijetila Calovo mrštenje. – Ostat ću do kraja srpnja, gospodine Hawkins, i tražim kuću za smještaj triju žena, potencijalno tri, rekla je pogledavši Laylu.

– Pretpostavljam da ste dobro promislili o tome.

– Jesam. Namjeravam napisati tu knjigu, a dio priče jest činjenica da grad odolijeva. I ljudi. Mnogi ljudi ostaju i spremaju pitu od jabuka i u nedjelju pozivaju ljude na večeru. Kuglaju i odlaze u kupovinu. Svađaju se i vole. Žive. Ako to želim napisati kako treba, moram biti ovdje, prije, za vrijeme i poslije. I zato želim unajmiti kuću.

Jim je zgrabio komad pite na žličicu, progutao, zalio ga gutljajem kave. – Slučajno znam jednu kuću na High Streetu, samo blok iza Main Streeta. Stara je, glavni dio je sagrađen prije Građanskoga rata. Ima četiri spavaonice, tri kupaonice. Dva zgodna trijema, sprijeda i straga. Novi krov, od prije dvije godine. Kuhinja je dovoljno prostrana za objedovanje, ali blagovao-nica sa strane prilično je mala. Kućanski aparati nisu zadnji krik mode, no nisu ni stariji od pet godina. Zidovi su svježe oličeni. Stanari su se iselili prije nepunih mjesec dana.

– Zvuči idealno. Izgleda da ste dobro upoznati sa stanjem.

– Trebao bih biti. To je naša kuća. Cal, ti bi je mogao pokazati. Možda na povratku prove-žeš nju i Laylu do kuće da pogledaju. Znaš gdje stoje ključevi.

– Da, rekao je, a Quinn mu je uputila široki, blistavi osmijeh. – Znam gdje su ključevi.

Činilo se najlogičnijim da Quinn sjedne s Calom u njegov auto, a Fox i Layla slijedili su ih. Zavalila se u sjedalu, ispružila noge i uzdahnula.

– Za početak moram reći da su ti roditelji fantastični i mislim da si imao sreće što si odrastao u tako toplom, gostoljubivom domu.

– Slažem se.

– Tata ti je šarmantan kao Ward Cleaver u obličju Jimmy Stewarta. Mogla bih ga pojesti kao pitu - Martha Stewart križana s Gracee Kelly preko Julie Child – – tvoje majke.

Usnice su mu se trznule. – Oboje bi bili zadovoljni tim opisima.

– Znao si za kuću u High Streetu.

– Aha, znao sam.

– Znao si za kuću u High Streetu i izbjegavao si mi to spomenuti.

– Točno. A ti si to saznala još prije nego što si došla na večeru i zato si se trudila šarmirati mog oca.

– Točno. – Kucnula ga je prstom po ramenu. – Pretpostavila sam da će me uputiti tamo. Sviđam mu se. A ti mi nisi rekao za kuću jer si nespokojan zbog onoga što bih mogla napisati o Hawkins Hollowu?

– Djelomično. Ali više zato što sam se nadao da ćeš se predomisлити i otići. Meni se, naime, također sviđaš.

– Sviđam ti se, i zato želiš da odem?

– Sviđaš mi se, Quinn, i želim da budeš sigurna. – Ponovno ju je pogledao, ovaj put dulje.

– Ali neke stvari koje si večeras rekla o Hollowu slične su onome što mi je majka danas rekla. To nimalo ne umanjuje moju nespokojnost zbog onoga što bi mogla napisati, ali mi se sviđaš još više, a to postaje problem.

– Trebao si znati, nakon onoga što nam se dogodilo u šumi, da neću otići.

– Vjerojatno sam trebao.

Skrenuo je na kratak, strmi kućni prilaz.

– To je ta kuća? Savršena je! Pogledaj ove klesane ornamente, i ovaj trijem, a prozori... prozori imaju škure, oh, divno.

Škure su bile obojene u tamnoplavo i efektno su se isticale na sivom kamenu. Maleno prednje dvorište bilo je prepolovljeno uskom pristupnom stazom koja je završavala pred stepenicama trijema. Uredno podrezano drvo koje je moglo biti cvjetni drijen naglasilo je lijevi kvadrat dvorišta.

Fox i Layla upravo su se zaustavljali na prilazu iza njih, a Quinn je iskočila iz auta i propele se na prste s rukama na bokovima. – Prilično prokleta divno. Zar ne, Layla?

– Da, ali...

– Ništa ali, ne još. Pogledajmo unutra. – Nakrivila je glavu i pogledala Cama. „U redu, gazda?

Popeli su se na trijem, a Cal je izvadio ključeve koje je skinuo s kuke u očevu uredu. Na privjesku je čitkim slovima bila napisana adresa.

Vrata su se otvorila bez škripanja i potvrdila Quinninu pretpostavku da je kuća dobro održavana.

Ulazilo se ravno u dugačku prostoriju za boravak iz koje su, nekoliko koraka ulijevo vodile stepenice na prvi kat. Drveni pod pokazivao je tragove vremena, ali bio je besprijeekorno čist i ulašten. U prohladnom zraku osjećao se miris svježeg boje.

Maleno ognjište od cigle izmamilo joj je novi uzvik oduševljenja.

– Tvoja majka stvarno zna odabrati boje.

– Nekretnine za iznajmljivanje moraju se temeljito oličiti zaštitnom bojom. To je hawkinsovsko pravilo. Ako stanari žele nešto mijenjati po svom ukusu, to je njihova stvar.

– Razumno. Želim krenuti u obilazak od vrha. Layla, hoćeš li sa mnom gore da se odmah potučemo oko izbora spavaće sobe?

– Ne. – Calu se učinilo da na njezinu licu vidi otpor i frustraciju. – Ja imam spavaću sobu u New Yorku.

– Sada nisi u New Yorku, rekla je Quinn jednostavno i pojurila uza stepenice.

– Ona me naprosto ne sluša, promrmljala je Layla. – Izgleda da ni ja ne slušam samu sebe.

– Svi smo ovdje. – Fox je slegnuo ramenima. – Kad smo već tu, mogli bismo malo pronjuškati okolo. Ja se stvarno palim na prazne kuće.

– Ja idem gore. – Cal je krenuo uza stepenice.

Našao ju je u jednoj od spavaćih soba, onoj koja je gledala na sićušno stražnje dvorište. Stajala je uz dugačak, uzak prozor s prstima desne ruke pritisnutima o staklo. – Mislila sam da ću htjeti jednu od soba okrenutih prema ulici... gledati tko prolazi, kada i s kim. Obično izaberem takvu varijantu. Naprosto moram znati što se zbiva oko mene. Ali ovo je prava soba za mene. Po danu, kladim se, možeš stajati ovdje i gledati dvorišta, druge kuće i, vau, ravno naprijed prema planinama.

– Uvijek tako brzo donosiš odluke?

– Da. Čak i kad iznenadim samu sebe, kao sada. – Okrenula se i pokazala vrata na bočnoj strani sobe. „A budući da ćemo tu stanovati samo mi, djevojke, ako se ijedna od nas odluči za susjednu sobu, neće biti previše čudno ako spojimo dvije spavaonice s ove strane.

– Sigurna si da će svi prihvatiti tvoj plan?

Sada se potpuno okrenula prema njemu. – Pouzdanje je prvi korak u doseganju onoga što želiš, ili trebaš. Ali recimo ovako, nadam se da će

se Layla i Cyb složiti kako je efikasnije i praktičnije dijeliti kuću nekoliko mjeseci nego stanovati u hotelu. A naročito zato što, nakon susreta s Ljigom, ni Layla ni ja ne osjećamo pretjeranu naklonost prema hotelskom restoranu.

– Ali nemate namještaja.

– Buvljaci. Nabavit ćemo najnužnije. Cal, živjela sam u ofucanim stanovima, ni približno ovako božanstvenim, i radila sam to samo zbog jedne stvari. Priče. Ali ovo je više od toga. Na neki način sam povezana sa zbivanjima ovdje, s ovim mjestom. Ne mogu samo okrenuti prekidač i otići.

Želio je da može to napraviti, a isto tako je znao da tada njegovi osjećaji prema njoj ne bi bili tako snažni i kompleksni. – Dobro, ali dogovorimo se, sada i ovdje, ako promijeniš mišljenje i odlučiš otići, ne moraš ništa objašnjavati.

– Dogovoreno. A sad, o stanarini. Koliko će nas ovo mjesto koštati?

– Vi plaćate režije – grijanje, telefon, struju, kabelsku televiziju.

– Naravno. I?

– To je to.

– Kako to misliš, to je to?

– Neću ti naplatiti stanarinu, ne sada kad si odlučila ostati djelomično i zbog mene. Moje obitelji, mojih prijatelja, moga grada. Mi ne želimo profitirati na tome.

– Ravan kao strijela, to si ti, zar ne, Calebe?

– Većinom.

– Ja ću profitirati, rekla je optimistično, – od knjige koju ću napisati.

– Ako proguramo srpanj, a ti napišeš knjigu, zaslužila si to.

– Pa, s tobom nije lako pregovarati, ali izgleda da smo sklopili pogodbu. – Prišla mu je i pružila ruku.

Prihvatio ju je i drugom rukom je obuhvatio oko vrata. Iznenadenje joj je zaplesalo u očima, ali nije se opirala kad ju je privukao k sebi.

Bilo je sporo, spajanje tijela, doticanje usana, testiranje okusa jezikom. Nije bilo eksplozije žudnje kao u onom trenutku pokraj Poganskog kamena. Nije bilo iznenadnog, gotovo bolnog šoka želje. Ne, bilo je to sporo, postupno klizanje od zanimanja do užitka i do bolne čežnje

kad joj je glava postala lagana, a krv topla. Činilo se da se sve unutar nje smiruje i postaje tiho i jedini zvuk bilo je prigušeno vibriranje koje je dolazilo iz njezin grla.

Osjetio je kako se predaje, dio po dio, a ruka koja je još uvijek počivala u njegovoj postala je mlitava. Napetost koja ga je nagrizala tijekom cijelog dana nestala je i ostao je samo ovaj trenutak. Miran, beskrajn trenetak.

Čak i kada se povukao, uz unutarnju nepomičnost i dalje je trajala. A Quinn je otvorila oči i susrela njegove.

– To smo bili samo ti i ja.

– Da, pomilovao ju je prstima po stražnjoj strani vrata. – Samo ti i ja.

– Moram reći da imam pravilo o romantičnim, intimnim ili seksualnim vezama - tu pokrивam sve baze – s osobama izravno povezanim s pričom na kojoj radim.

– To je vjerojatno pametno.

– Ja sam pametna. Također želim reći da ću u ovom konkretnom slučaju revidirati to pravilo.

– Sasvim sigurno.

– Prepotentno. Ali u kombinaciji s ravnom strijelom, sviđa mi se. Nažalost, moram se vratiti natrag u hotel. Moram obaviti mnogo... stvari, detalja, prije nego što se preselim ovamo.

– Naravno. Pričekat ću.

Zadržao je njezinu ruku u svojoj dok je gasio svjetla i vodio je iz sobe.

JEDANAEST

Cal je poslao majci tucet ružičastih ruža. Ona je voljela tradicionalno cvijeće za Valentino, a znao je da njegov otac uvijek odabere crvene ruže. Čak i da nije znao, cvjećarica Amy Yost podsjetila bi ga, blagoslovljena bila, kao što je to činila svake godine.

– Tvoj tata prošli tjedan naručio je tucet crvenih ruža s dostavom danas, geranije u tegli za baku i poslao je naš specijal Valentino tvojim sestrama.

– Ta ulizica, rekao je Cal znajući da će Amy ciknuti i nasmijati se. – Može li tucet žutih za baku? U vazi, Amy. Ne želim da se još muči sa slaganjem cvijeća.

– Au, to je baš lijepo do tebe. Imam Essienu adresu u računalu, ti samo ispuni čestitku.

Izvukao je jednu karticu iz kutije, malo promislio pa napisao: Srca su crvena, ruže su žute. Sretno Valentino od tvog najvjernijeg obožavatelja.

Baš banalno pomislio je, ali baki će se svidjeti.

Posegnuo je za lisnicom i spazio crveno-bijele tulipane iza staklenih vrata rashladne vitrine. – Ah, ti tulipani djeluju... zanimljivo.

– Zar nisu prekrasni? Kad ih pogledam pomislim na proljeće. Ako želiš zamijeniti ruže, nema problema. Samo ću...

– Ne, ne, možda... uzmem i tucet tulipana. Još jednu dostavu s vazom, Amy.

– Naravno. – Veslo okruglo lice cvjećarice preplavila je radoznalost i iščekivanje sočnog trača. – Tko je tvoja Valentina, Cal?

– To je više kao neki dar za useljenje. – Nije mogao smisliti nijedan razlog zašto ne bi poslao Quinn cvijeće. Žene vole cvijeće, pomislio je dok je ispunjavao obrazac za dostavu. Danas je Valentino, a ona se useljava u kuću na High Streetu. Ne kupuje prsten i ne bira glazbu za vjenčanje. To je samo ljubazna gesta.

– Quinn Black. – Amyne obrve zaplesale su kad je pročitala ime. – Mag Stanley naletjela je na nju jučer na buvljaku. Bila je u društvu one prijateljice iz New Yorka. Kupile su gomilu stvari, kaže Meg. A ja sam čula da vas dvoje hodate.

– Mi nismo... – Ili jesu? Pa, u svakom slučaju najbolje je da sada ne ulazi u to. – Kolika je šteta, Amy?

S kreditnom karticom koja se još žarila izišao je i odmah skupio ramena štiteći se od ledenog vjetrova. U cvjećarnici je možda već bilo crvenih tulipana, ali vani nije izgledalo kao da Majka Priroda čak i uzgred pomišlja na proljeće. Nebo je pljuvalo gorku susnježicu koja je ležala na cesti i pločnicima kao klizavi masni talog.

Prošetao je od kuglane, kao što je običavao, i tempirao dolazak u cvjećarnicu na otvaranje u deset sati. To je bilo najbolje rješenje za izbjegavanje panične gužve onih koji kupuju cvijeće u zadnji čas.

Ali nije bilo razloga za žurbu. Ne samo da u cvjećarnici nije bilo drugih mušterija nego nije bilo nikoga ni na pločnicima. Čak ni automobili nisu miljeli kroz susnježicu prema priručnom parkiralištu ispred Flower Pota.

– Čudno. – Glas mu je šuplje odjeknuo kroz šuštanje ledene kiše koja je udarala u asfalt. Čak i po najgorem vremenu susretao bi mnogo ljudi tijekom svoje šetnje kroz grad. Gurnuo je ruke u džepove i opsovao samog sebe što nije odustao od rutine i otišao automobilom.

– Ovisnici o navikama zaslužuju da im se dupe smrzne na vjetru, promrmljao je. Poželio je da se u tom trenutku nalazi u svom toplom uredu i pijucka kavu. Da je samo uzeo prokleti automobil, sada bi već bio tamo.

Tako razmišljajući podignuo je glavu i opazio da semafor na gradskom trgu ne radi.

Nestalo je struje, pomislio je. U tome je problem. Ubrzao je korak. Znao je da će Bill Turner uključiti generator za izvanredno napajanje, ali morao je osobno nadgledati posao. Škola ne radi, znači kod njega već visi gomila klinaca željnih igrica.

Šištavi zvuk pojačavao se sve dok nije zvučao kao usiljeni marš vojske golemih kukaca. Unatoč klizavici Cal je počeo trčati, a onda mu je sinulo.

Zašto nije bilo automobila na trgu, zašto ih nije bilo parkiranih uz rub pločnika? Zašto uopće nije bilo automobila?

Zaustavio se, a istovremeno je stalo i šištanje susnježice. U iznenadnoj tišini čuo je udarce svog srca, kao da šaka udara o čelik.

Stajala je posve blizu njega, gotovo ju je mogao dotaknuti. Ali znao je da bi mu ruka prošla kroz nju kao kroz vodu.

Kosa joj je bila tamnoplava, dugačka i raspuštena kao kad je nosila vedra prema kolibi pokraj Poganskog kamena. Kad je pjevala o ljubavnome vrtu. Ali tijelo joj je sada bilo vitko i ravno u dugoj sivoj haljini.

Pala mu je na pamet idiotska pomisao; kad već mora sresti duha, neka to barem ne bude trudnica.

Nasmiješila se kao da je čula njegove misli. – Ja nisam tvoj strah, ali ti si moja nada. Ti i oni koji s tobom čine cjelinu. Vi ste iz prošlosti, sadašnjosti i iz onoga što tek treba doći.

– Tko si ti? Jesi li ti Ann?

– Ja sam ono što je bilo prije tebe, a ti si stvoren iz ljubavi. Znaj da si bio voljen mnogo prije nego što si došao na svijet.

– Ljubav nije dovoljna.

– Ne, ali to je stijena na kojoj sve drugo stoji. Moraš gledati, moraš vidjeti. Sada je vrijeme, Cal. Ovo je oduvijek trebao biti taj trenutak.

– Vrijeme za što?

– Za okončanje. Sedam puta tri. Smrt ili život.

– Samo mi reci što trebam napraviti. Prokletstvo!

– Kad bih mogla. Kad bih te samo mogla poštediti. – Podignula je ruku i pustila je da ponovno padne. – Mora doći do borbe, i žrtve, i velike hrabrosti. Mora biti vjere. Mora biti ljubavi. Hrabrost, vjera, ljubav, to ga zadržava toliko dugo, sprečava da preuzme sve što živi i diše na ovome mjestu. A sada je sve na vama.

– Mi ne znamo kako. Pokušali smo.

– Sada je vrijeme, ponovila je. – Ojačalo je, ali i vi ste ojačali, i mi. Upotrijebi ono što ti je dano, uzmi ono što je posijano, ali nikada se ne može posjedovati. Ne možeš pogriješiti.

– Lako je tebi govoriti. Ti si mrtva.

– Ali ti nisi. Oni nisu mrtvi. Zapamti to.

Počela je blijedjeti i nestajati i Cal je posegnuo za njom. Uzaludno. – Čekaj, prokletstvo. Čekaj! Tko si ti?

– Tvoja sam, odgovorila je. – Tvoja kao što jesam, a uvijek ću biti njegova.

Nestala je, a susnježica je zapištala po pločniku. Automobili su prolazili, a svjetlo na semaforu bilo je zeleno.

– Loše mjesto za sanjarenje, Meg Stanley kliznula je pokraj njega i namignula mu otvarajući vrata zalogajnice Ma's Pantry.

– Ne, promrmljao je Cal. – Nije.

Ponovno je krenuo prema centru, onda naglo skrenuo i uputio se prema High Streetu.

Quinnina auto bio je parkiran na prilazu, a kroz prozore je vidio svjetla koja je vjerojatno upalila da rastjera sumorno sivilo dana. Pokucao je i čuo prigušen poziv da uđe.

Ušao je i ugledao Quinn i Laylu kako pokušavaju odvući uza stepenice nešto što je nalikovalo na stol.

– Što to radite? Isuse. – Priskočio je i prihvatio stol na Quinninoj strani. – Ozlijedit ćete se. Razdraženo je zabacila kosu s lica. – Snalazimo se.

– Snaći ćete se na putu do hitne službe. Prijeđi tamo do Layla i prihvati s njezine strane.

– Onda ćemo obje hodati natraške. Zašto ti ne prijeđeš na tu stranu?

– Zato što ću ovako preuzeti veću težinu.

– Oh. – Ispustila je teret i provukla se između zida i stola.

Nije ni pokušavao pitati zašto stol mora ići gore. Dovoljno je dugo živio sa svojom majkom da bi naučio kako ne valja trošiti dah na uzaludne rasprave. Umjesto toga gundao je upute kako bi spriječio da stol udari u zid na vrhu stepeništa. Potom su slijedili Quinn koja je usmjeravala proces prema prozoru u najmanjoj spavaonici.

– Vidiš, bile smo u pravu, zadihano je izjavila Quinn i povukla prema dolje znojnu majicu.

– Ovo je pravo mjesto.

U sobi je već bio stolac iz sedamdesetih godina koji je vidio i bolje dane, stojeća lampa s ružičastim staklenim sjenilom s kojega su visjeli duguljasti kristali i otrcana niska polica za knjige premazana crnom bojom koja se zaljuljala kad je oslonio ruku na nju.

– Znam, znam. – Quinn je odmahнула rukom na njegov mračan pogled. – Ali potrebno ju je samo lupiti čekićem ili tako nešto. Tako i tako smo je uzele samo zato da malo popuni prostor. Namjeravale smo ovdje urediti malu zajedničku dnevnu sobu, a onda smo zaključile da će bolje poslužiti kao priručni ured. Zato smo morale ovamo odvući stol koji je inicijalno bio namijenjen za blagovaonicu.

– U redu.

– Lampa izgleda kao da je stigla iz Najboljeg malog kupleraja u Teksasu. – Layla je kvrcnula prstom jedan od visećih kristala. – Ali ovo nam se sviđa na njoj. Stolac je užasan.

– Ali udoban, dometnula je Quinn.

Djevojke su s iščekivanjem gledale u Cala dok je on samo stajao i promatrao. – Dobro, ponovio je naposljetku, a tako je uglavnom komentirao i majčina dekoraterska objašnjenja.

– Bile smo vrijedne. Vratile smo Laylin iznajmljeni auto, zatim smo odjurile na buvljak, tamo na ulazu u grad. Bonanza. Onda smo se dogovorile da neće biti rabljenih madraca. Naručile smo nove i trebali bi biti isporučeni danas poslije podne. No dođi vidjeti što smo sve do sada obavile.

Quinn ga je povukla za ruku i odvušla ga preko hodnika do sobe koju je odabrala za sebe. Tu je već bio dugački toaletni stolić kojemu je bilo očajnički potrebno lakiranje s pohabanim

ogledalom na vrhu. Uza zid sa suprotne strane bila je postavljena četvrtasta škrinja koju je netko obojio u ubitačno kričavu crvenu boju. Na njoj je bila lampa Wonder Woman".

- Domaći ugođaj.
- Bit će sasvim u redu kad sve sredimo.
- Aha. Znaš, mislim da je ta lampa mogla pripadati mojoj sestri prije nekih dvadeset, dvadeset pet godina.
- To je klasika, ustvrdila je Quinn. – Originalni kič.
- Odlučio se za standardni odgovor. Tu ne može promašiti. – U redu.
- Mislim da ja imam dansku modernu, komentirala je Layla stojeći na vratima. – Ili možda flamansku. Apsolutno je jeziva. Nemam pojma zašto sam je kupila.
- Jeste li vas dvije same dovukle sve te stvari ovamo?
- Molim te. – Quinn je zatresla glavom.
- Dajemo prednost mozgu nad mišićima.
- Svaki put. To, plus mala investicija. Imaš li pojma koliko će dva tinejdžera vući i nositi za dvadeset dolara po glavi i priliku da očijukaju s dvije vruće cure kao što smo nas dvije? – Quinn je podbočila ruku na kuk i zauzela pozu.
- Ja bih to napravio za deset dolara. Mogle ste me pozvati.
- Što je i bila naša namjera. Ali dječaci su se našli pri ruci. Zašto ne siđemo dolje i sjedemo na našu novu trostruko-četverostruko polovnu sofou?
- Priuštile smo si i malo ekstravagancije, dodala je Layla. – Imamo nov novcat aparat za kavu i vrlo eklektičnu selekciju šalica.
- Kava će mi dobro doći.
- Idem je odmah pripremiti.
- Cal je gledao za Laylom.
- Čini se da je napravila zaokret za sto osamdeset stupnjeva.
- Ja sam vrlo uvjerljiva. A ti si velikodušan. Mislim da ti to mogu podmetnuti kao osobinu.
- Samo naprijed. Mogu ja to podnijeti.
- Smijući se uhvatila ga je za ramena i udijelila mu čvrst glasan poljubac.
- To znači da neću dobiti svojih deset dolara?
- Ozareno ga je bocnula prstom u trbuh. – Uzet ćeš taj poljubac i bit ćeš sretan s tim. U svakom slučaju, jedan od razloga Laylina oklijevanja bio je novac. Sama ideja o ostanku ovdje bila joj je – jest – problematična. Ali ideja o produljenom, neplaćenom izostanku s posla, plaćanje stanarine ovdje i plaćanje stana u New Yorku, pa to jednostavno nije bila moguća opcija.
- Prišla je sjajnoj crvenoj škrinji i nekoliko puta upalila i ugasila svoju lampu Wonder Woman. Cal je po izrazu na njezinu licu vidio da je to zabavlja.
- I tako je varijanta bez stanarine skinula jedan problem s njezina popisa, nastavila je. – Još uvijek nije u potpunosti predana ovoj stvari. Trenutačno je to za nju status dan-po-dan.
- Moram vam nešto reći, objema.
- Nešto se dogodilo? – Spustila je ruku i okrenula se. – Što se dogodilo?
- Prvo želim nazvati Foxa i pozvati ga ovamo. Onda ću ispričati svima odjedanput.

Morao je to ipak prvo ispričati djevojkama jer je Fox, prema riječima gospođe Hawbaker, imao parnicu na sudu. I tako je sjedio u diskrepantno namještenoj dnevnoj sobi na mekanom i ulegnutom kauču i ispričao im o pojavi pokraj cvjećarnice.

- ITI, presudila je Quinn.
- ITI, što? Ne vjeruješ mi?
- Ne, to je kratica, kao BMW. Izvan-tjelesno-iskustvo. Čini se da si to imao, ili je možda došlo do malog pomaka u dimenzijama i našao si se u alternativnom Hawkins Hollowu.

Proveo je dvije trećine života upleten u stvari koje su izvan racionalnih okvira mišljenja, ali nikada nije čuo neku ženu da govori kao Quinn Black. Nisam bio u alternativnom nečemu i bio sam unutar svoga tijela kamo i pripadam.

– Već neko vrijeme proučavam, istražujem i pišem o paranormalnim pojavama. – Quinn je otpila malo kave i zamišljeno se zagledala u šalicu.

– Možda je razgovarao s duhom koji je stvorio iluziju da su sami na cesti i izazvao da sve drugo - ne znam - blipne i nestane na nekoliko minuta. – Layla je slegnula ramenima kad ju je Quinn iskosa pogledala. – Nova sam u ovome i još uvijek se silno trudim da se ne sakrijem pod pokrivač i ostanem tako sve dok me netko ne probudi i ne kaže mi kako je sve bio samo san.

– Za novajliju, ta teorija prilično je dobra, pohvalno je rekla Quinn.

– A što je s mojom teorijom? Moja teorija kaže kako je u ovom trenutku prokleta važnije ono što mi je ta žena rekla nego način na koji je to izvela.

– Prihvaća se. – Quinn je kimnula Calu. – Ovo je trenutak, rekla je. Tri puta sedam, to je prilično lako protumačiti.

– Dvadeset jedna godina. – Cal je ustao i počeo koračati po sobi. – Ovoga srpnja bit će dvadeset jedna godina.

– Broj tri, kao i broj sedam, smatra se magičnim brojem. Čini se kao da ti je htjela reći kako je oduvijek bilo predviđeno da će do razrješenja doći sada, ovog srpnja, ove godine. Ono je jače, vi ste jači, oni su jači. – Quinn je čvrsto stisnula oči.

– Znači to i ta žena – duh - oboje su se uspjeli...

– Manifestirati. – Quinn je završila Laylinu misao. – To logično slijedi iz svega.

– Ništa ovdje nije logično.

– Ali jest, uistinu. – Otvorivši oči Quinn je suosjećajno pogledala Laylu. – Unutar ove sfere postoji logika. To samo nije logika kojom se mi vodimo ili kojom se većina ljudi svakodnevno vodi. Prošlost, sadašnjost, ono što tek treba doći. Stvari koje su se dogodile, stvari koje se događaju i one koje će se dogoditi bit će, ili bi mogle biti, dio rješenja, načina da se sve okonča.

– Mislim da tu ima više od toga. – Cal se okrenuo od prozora. – Nakon one noći na čistini postali smo drukčiji.

– Ne razbolijevate se, a rane vam zarastu gotovo odmah nakon što se ozlijedite. Znam, Quinn mi je rekla.

– Da. Uz to, mogu vidjeti.

– Bez naočala.

– Mogu vidjeti i ono prije. Počeo sam – tri minute nakon onog događaja - imati bljeskove sjećanja.. vizija iz prošlosti.

– Ono kako si - kako smo oboje vidjeli, ispravila se Quinn, – kad smo zajedno dotaknuli kamen. I kasnije kada smo...

– Tako nekako. Nije uvijek posve jasno, nije uvijek tako intenzivno. Katkad se javlja kad sam budan, ponekad u snu. Katkad je nešto posve irelevantno. A Fox... njemu je trebalo vremena da shvati. Isuse, imali smo deset godina. Sada može vidjeti... – Ljutit na sebe, Cal je zatresao glavom. – On može vidjeti, ili osjetiti, ono što mislite ili osjećate.

– Fox je vidovit? – Layla je zahtijevala precizan odgovor. – Vidoviti odvjetnik. O, on je moj, sada i zauvijek.

Unatoč svemu, Calu se oteo nakrivljeni smiješak. – Ne baš tako, ne doslovno. To nikada nije bilo nešto što možemo u potpunosti kontrolirati. Fox mora uložiti napor i posegnuti za tim, ali ne radi uvijek. Ali odonda on ima neki instinkt o ljudima. A Gage...

– On vidi ono što bi se moglo dogoditi, dodala je Quinn. – On je prorok.

– Njemu je najteže. To je jedan od razloga zašto ne provodi mnogo vremena ovdje. Ovdje je to puno teže. Imao je nekih stvarno mučnih i gadnih snova, vizija, noćnih mora, kakogod to dovraga želite nazvati.

A tebe boli kad njega boli, pomislila je Quinn. – Ali nije vidio ono što biste trebali napraviti?

– Ne, to bi bilo previše lako, zar ne? – ogorčeno je rekao. – Mnogo je zabavnije razjebati živote trojice klinaca, dopustiti da nevini ljudi umiru ili ubijaju, mrcvare i sakate jedni druge. Razvući to na dva desetljeća i onda reci: 'Dobro, dječaci, sada je došlo vrijeme'.

– Možda prije nije bilo moguće uspostaviti kontakt. – Quinn je podignula ruku kad ju je Cal užareno pogledao. – Ne kažem da je fer. Zapravo, to je šugavo. Izvana i iznutra, šugavo je. Ali samo kažem, možda nije bilo drugog načina. Možda je to Giles Dent napravio ili se nešto pokrenulo stoljećima prije njega. Možda nije bilo drugog izbora. Ann ti je rekla je da je Giles zadržavao tog stvora, sprečavao ga da ne uništi Hollow. Znači li to da je on uhvatio u stupicu tu stvar, tu beštiju, i u nekoj formi je i on – beatus – bio uhvaćen zajedno s njom i bori se sa zvijeri sve ovo vrijeme? – Tristo pedeset godina i nešto sitno. I to je šugavo, stvarno šugavo.

Layla se trgnula kad se na ulaznim vratima čulo energično kucanje, a onda poskočila iz stolca. Ja ću otvoriti. Možda je dostava.

– Vjerojatno si u pravu, tiho je rekao Cal. – Ali zato nije ništa lakše. Nije lakše znati u dubini duše da se sada suočavamo s posljednjom šansom.

Quinn je ustala. – Želim...

– To je cvijeće! – Layla se sva ushićena vratila u sobu noseći vazu s tulipanima. – Za tebe, Quinn.

– Isuse, govoreći o lošem tempiranju... – promrmljao je Cal.

– Za mene? Oh, Bože, izgledaju kao kuglice lilihipa. Predivni su! – Postavila je vazu na prastari stolić za kavu. – Vjerojatno je od mog urednika. Podmićuje me da završim onaj članak na...

Prekinula se u pola riječi kad je pročitala karticu. Podigla je pogled prema Calu. A izraz lica bio joj je prazan od šoka. – Ti si mi poslao cvijeće?

– Bio sam u cvjećarnici prije...

– Poslao si mi cvijeće na Valentinovo?

– Mislim da me mama zove, najavila je Layla. – Evo me, mama, stižem! – I brzo je izašla iz sobe.

– Poslao si mi tulipane koji izgledaju kao rascvjetani bomboni, na Valentinovo.

– Izgledali su štosno.

– Upravo kao što si napisao na kartici. Izgledali su zabavno i nisam mogao odoljeti. – – Vau. – Prošla je prstima kroz kosu. – Moram reći da sam ja razumna osoba koja zna da je Valentinovo komercijalno generiran praznik konstruiran za prodaju čestitki, cvijeća i slatkiša.

– Da, hm. – Gurnuo je ruke u džepove.

– I ja nisam vrsta žene koja se sva raspekmezi zbog cvijeća ili ga doživljava kao izgovor za svađu ili uvod u seks ili bilo koju od često korištenih primjena.

– Vidio sam ih i pomislio sam da će te razveseliti. Točka. Moram se vratiti na posao.

– Ali, – nastavila je i prišla mu, – začudo, ništa od toga gore navedenoga ne mogu primijeniti na ovaj konkretan slučaj. Zabavni su. – Podigla se na prste i poljubila ga u obraz. – I prekrasni. – Zatim u drugi obraz. – I to je bilo pažljivo od tebe. – Pa u usta. – Hvala.

– Nema na čemu.

– Želim dodati da... – Prošla je rukama niz njegovu košulju pa ponovno prema gore. – Ako mi kažeš kada završavaš večeras s poslom, ja u sobi imam bocu vina i mogu ti obećati da će ti se jako, jako posrećiti ako dođeš.

– Jedanaest, – ispalio je bez razmišljanja. – Mogu biti ovdje u jedanaest nula pet. I... Oh, sranje. Ples zaljubljenih. To počinje u ponoć. Organizirano specijalno za Valentinovo. Nema problema. Dođi. Vrhunac će biti spektakularan.

– To i planiram. – Nacerio se, a ona je zakolotala očima. – Mislio si na taj ples. U Bowl-a-Rami. Ples zaljubljenih u Bowl-a-Rami. Bože, to bih stvarno voljela vidjeti. Ali ne mogu ostaviti Laylu ovdje, ne po noći. Ne samu.

– Može nam se i ona pridružiti – na plesu.

Sada je kolutanje očima bilo potpuno ozbiljno. – Cal, nijedna žena ne želi se prikrpati paru na plesu za Valentinovo. To utisne veliko G kao gubitnik posred čela i prokleta ga je teško isprati.

– Fox bi je mogao povesti. Razgovarat ću s njim.

– To bi već bilo izvedivo, pogotovo ako napravimo totalnu zezalicu iz toga. Ti vidi s njim, ja ću vidjeti s Laylom, a onda ćemo vidjeti kako ćemo dalje. Ali u svakom slučaju, uhvatila ga je za košulju na prsima i privukla ga k sebi na dug, dug poljubac. – Moja spavaća soba, dvanaest nula pet.

Layla je sjedila na svome novom novcatom madracu s akcije dok je Quinn zadubljeno prekopavala po Laylinoj odjeći tek obješenoj u ormar.

– Quinn, cijenim tvoju pažnju, uistinu cijenim, ali stavi se u moj položaj. Položaj trećeg kotača.

– Pobuno je prihvatljivo biti treći kotač na vozilu s četiri kotača. I Fox ide s nama.

– Zato što ga je Cal zamolio da se sažali na sirotu gubitnicu V-dana koja nema kavalira. Vjerojatno si ga ti nagovorila ili potkupila ili...

– U pravu si. Cal mu je morao zavrutati ruku kako bi ga prisilio da izađe s takvom rugobom kao što si ti. Moram priznati, svaki put kad te vidim dođem u napast da kažem: 'Uh, uh, kakva babuskara!' Osim toga... Oh, obožavam ovu vestu! Sva je tvoja odjeća divna. Ali ova vesta, ona je naprosto fantastična. Mrak. Mmmm. – Quinn ju je milovala kao mačku. – Kašmir.

– Ne znam zašto sam je spakirala. Ne znam zašto sam spakirala pola od tih stvari. Samo sam bacala u torbu. A ti mi pokušavaš odvući pažnju.

– Ne, zapravo, ali je dobar bonus. O čemu sam govorila? A da. Osim toga to nije spoj. To je samo sastanak bande, rekla je i natjerala Laylu u smijeh. – Nas četvero idemo u kuglanu, za Boga miloga, slušati kako svira lokalni bend i malo plesati.

– Naravno. Nakon čega ćeš objesiti maramu na kvaku svoje spavaće sobe. Išla sam u koledž, Quinn. Imala sam cimericu. Zapravo, imala sam nimfo-cimericu koja je imala neiscrpnu zalihu marama.

– Je li to problem? – Quinn je na trenutak prestala kopati po ormaru i pogledala je preko ramena. – Cal i ja, s druge strane hodnika?

– Ne. Ne. – Sad se stvarno osjećala glupo i sitničavo. – Mislim da je to sjajno. Stvarno to mislim. Svima je jasno da vas dvoje turirate kao motori na startu svaki put kad se nađete na metar udaljenosti jedan od drugoga.

– Svima? – Quinn se sad potpuno okrenula prema Layli. – To radimo?

– Vruuum, vruuum. On je sjajan, to je sjajno. Samo se ja osjećam... – Layla je podigla ramena pa ih polako spustila. – Kao smetnja.

– Nije istina. Ne bih mogla ostati ovdje bez tebe. Ja sam prilično stabilna, ali ne bih mogla živjeti u ovoj kući sama. Taj ples nije ništa posebno. Ne moramo ići, ali mislim da bi moglo biti zabavno, za sve nas. I prilika da napravimo nešto potpuno normalno i skrenemo misli od svega što nije normalno.

– To je dobar argument.

– Onda se obuci. Nabaci nešto veselo, možda malkice seksi i idemo rasturiti Bowl-a-Ramu.

Bend, lokalna grupa koja se nazivala Hollowed upravo je zagrijavala publiku prvim glazbenim setom. Bili su popularan izbor za vjenčanja i poslovne domjenke, a redovito dolaze na svim društvenim događanjima Centra jer su imali raznovrstan repertoar, sve od starih standardnih stvari do hip-hopa. Ponešto za svakoga održavalo je živost na plesnom podiju, a oni koji su radije sjedili ili odmarali između plesova mogli su ćaskati za stolovima oko podija, pijuckati piće ili grickati nešto iz ponude hrane na dugačkom švedskom stolu postavljenom uz bočni zid.

Cal je smatrao da postoji dobar razlog zašto je to jedno od najpopularnijih godišnjih događanja u Centru. Njegova majka bila je na čelu grupe za dekoraciju i uvijek je bilo mnogo cvijeća i svijeća, crvenih i bijelih vrpce, svjetlucavih crvenih srca. Ples je pružao ljudima priliku da se malo dotjeraju u sumornim danima veljače, izađu, druže se, poslušaju glazbu i pokažu svoje umijeće u plesu. Ako ga imaju. Ili kao Cy Hudson, čak i ako ga nemaju. To je bila mala svijetla točka na kraju duge zime i Centar je svaki put bio dupkom pun.

Cal je plesao s Essie na Fly Me to the Moon.

– Tvoje majka imala je pravo kad te natjerala u plesnu školu.
– Bio sam predmet sprdnje svojim vršnjacima, ali lagan na nogama.
– Žene znaju izgubiti glavu u rukama dobrog plesača.
– Činjenica koju sam iskoristio kadgod je to bilo moguće, nasmiješio joj se. – Lijepo izgledaš, bako.

– Izgledam dostojanstveno. A bilo je dana kad se za mnom okretalo mnogo glava.
– Još uvijek okrećeš moju.
– A ti si još uvijek najslađi od svih mojih udvarača. Kada ćeš mi dovesti svoju lijepu spisateljicu?

– Uskoro, ako to želiš.

– Čini se da je došlo vrijeme. Ne znam zašto. A govoreći o... Pokazala je glavom prema dvostrukim ulaznim vratima. – Ove dvije svakako okreću glave za sobom.

Pogledao je. Registrirao je Laylu, činjenicu da je došla. Ali sva pažnja bila mu je fokusirana na Quinn. Podigla je onu masu plave kose i nosila je raskopčan crni sako preko neke vrste čipkastoga topa. Camisole, sjetio se nakon trenutka razmišljanja. To se zove camisole, i blagoslovio Bog onoga tko je to izmislio.

Neke stvarčice svjetlucale su na njezinim ušima, oko zapešća, ali sve što je primjećivao bile su njezine ključne kosti, bez konkurencije najseksepilnije ključne kosti u povijesti ključnih kostiju, i nije mogao dočekati da spusti svoje usne na njih.

– Još malo pa ćeš početi sliniti, Cal'.

– Što? – Trepnuo je i vratio pozornost na Essie. – Oh, Isuse.

– Ona stvarno ima pojavu. Povedi me sada do mog stola i pođi k njoj. Dovedi nju i njezinu prijateljicu da se pozdravimo prije nego što odem.

Dok se probijao do njih, Fox ih je već odveo do priručnog bara i pružao im šampanjac. Quinn se okrenula prema Calu i podigla glas da bi nadglasala glazbu. – Ovo je super! Bend je žestok, mjehurići su hladni, a prostorija izgleda kao stvorena za romansu.

– Očekivala si dva bezuba tipa s harmonikom, pivo u kriglama, rakiju i nekoliko plastičnih srca?

– Ne. – Nasmijala se i bocnula ga prstom. – Ali nešto između toga i ovoga. Ovo je moj prvi ples u kuglani i impresionirana sam. Gledaj! Nije li to počasni lik, gradonačelnik glavom i bradom?

– S rođakom svoje žene koja vodi zbor u Prvoj metodističkoj crkvi.

– A nije li ono tvoja tajnica, Fox? – Layla je pokazala prema jednom stolu.

– Na sreću, tip kojega ljubi njezin je muž.

– Izgledaju kao mladi ljubavnici.

– Valjda. Ne znam što ću bez nje. Za nekoliko mjeseci odlaze u Minneapolis. Kad bi samo otišli na godišnji odmor u srpnju... – Prekinuo se u pola riječi. – Ne, nećemo večeras o tome. Želite li da se izborimo za neki stol?

– Savršeno za promatranje ljudi, složila se Quinn, a onda se naglo okrenula prema sviračima. – In the Mood!

– Njihov zaštitni znak. Znaš plesati swing? – upitao je Cal.

– Naravno. – Procjenjivački ga je pogledala „A ti?

– Da vidimo što imaš za reći, plavušice. – Primio ju je za ruku i povukao prema podiju. Fox je promatrao okrete i plesne korake. – Ja to definitivno nisam u stanju izvesti.

– Ni ja. Hej! – Layla je raširila oči. – Stvarno su dobri.

Cal je zavrtio Quinn u dvostruki okret i povukao je natrag. – Lekcije?

– Četiri godine. Ti?

– Tri. – Kad je pjesma završila i pretopila se u lagani instrumentalni blok, Cal je privio Quinn k sebi i blagoslivljao svoju majku. – Drago mi je da si došla.

– I meni. – Protrljala je obraz uz njegov. – Večeras je sve dobro. Ugodno i blistavo. I mmm, promrmljala je kad ju je poveo u elegantan okret. – Seksi. – Nagnula je glavu unatrag i nasmiješila mu se. – Potpuno sam revidirala svoj ciničan stav o Valentinovu. Od danas to smatram savršenim praznikom.

Lagano je očešao usne o njezine. – Nakon ovoga plesa, mogli bismo se odšuljati gore do skladišta, što misliš?

– Zašto čekati?

Nasmijao se i ponovno je privukao bliže. I sledio se.

Srca su krvarila. Sjajni ukrasi topili su se u bezobličnu masu iz koje je kapala gusta crvena tekućina na plesni podij, po stolovima, klizila po kosi i nasmijanim licima gostiju koji su i dalje plesali, čavrljali i hodali uokolo.

– Quinn.

– Vidim. Oh, Bože.

Pjevač je i dalje pjevao o ljubavi i čežnji, a crveni i srebrni baloni iznad njih počeli su glasno se rasprskavati kao puščani meci. A iz njih se izlila kiša paukova.

DVANAEST

Quinn je jedva uspjela prigušiti vrisak i da je Cal nije čvrsto držao, bezglavo bi otrčala s podija.

– Nije stvarno. – Rekao je ledeno mirno. – To nije stvarno.

Netko se nasmijao, a taj joj je zvuk proparao uši. Čuli su se uzvici odobravanja kad je glazba promijenila tempo u energični rok.

– Odlična zabava, Cal! – Amy iz cvjećarnice plešući je prošla pokraj njih sa širokim smiješkom na krvavu licu.

Čvrsto držeći Quinn, Cal je se počeo polako kretati natraške prema rubu podija. Morao je vidjeti svoju obitelj, morao je... A tamo je bio Fox koji je držao Laylu za ruku i krivudao kroz gomilu ljudi potpuno nesvjesnih onoga što se događa oko njih.

– Moramo ići, doviknuo mu je Fox.

– Moji roditelji...

Fox je stresao glavom. – Ovo se događa samo zato što smo mi ovdje. Može se dogoditi samo zbog nas. Idemo odavde. Idemo, brzo.

Dok su se probijali prema izlazu, male ukrasne svijeće na stolovima bljeskale su kao baklje i bacale vulkanske mlazove crnog dima. Cal je osjetio kako ga štipa u grlu. Pod nogama čuo je neugodno krcanje dok je gazio preko pauka veličine šake. Na pozornici se bubnjar s krvavim palicama uživio u divlji solo. Napokon su došli do vrata, a Cal se osvrnuo po prostori.

Vidio je dječaka kako lebdi iznad plesača. I ceri se.

– Ravno van. – Prihvativši Foxovo razmišljanje povukao je Quinn prema izlazu. – Ravno van iz zgrade.

– Ljudi nisu ništa vidjeli. – Layla je posrtala bez daha. – Ili osjetili. Njima se to nije dogodilo.

– Izašlo je iz kutije, u redu, probilo se van. Ali samo za nas. – Fox je svukao jaknu i prebacio je preko Laylinih drhtavih ramena. – Daje nam uvid u predstojeću glavnu atrakciju. Arogantno kopile.

– Da. – Quinn je kimnula glavom dok joj se želudac okretao. – Mislim da si u pravu. Svaki put kad napravi predstavu, troši energiju, zato imamo tu stanku između točaka.

– Moram se vratiti. – Ostavio je svoju obitelj. Čak iako se povukao kako bi zaštitio druge, Cal nije mogao samo stajati dok je sva njegova obitelj bila unutra. – Moram biti tamo, moram zatvoriti Centar kad ples završi.

– Svi ćemo se vratiti, Quinn je preplela svoje hladne prste s njegovima. – Ove predstave uvijek su prilično kratkotrajne. Izgubio je publiku i, osim ako nema dovoljno energije za drugi čin, za večeras je gotovo. Vratimo se u dvoranu. Ovdje je ledeno.

Unutra su svjetla meko treperila, a srca svjetlucala. Polirani pod bio je bez mrlja. Cal je vidio svoje roditelje kako plešu, majčinu glavu oslonjenu o očevo rame. Uхватила je njegov pogled i nasmiješila mu se, a Cal je osjetio kako se šaka koja mu je čupala utrobu opušta.

– Ne znam kako je s vama, ali ja bih stvarno voljela popiti još jednu čašu šampanjca. – Quinn je otpuhнула, a oči su joj postale oštre i tvrde. – A onda, znaš što? Idemo plesati.

Kad su se Cal i Quinn nakon ponoći vratili u kuću, Fox je ležao na kauču gledajući neki uspavljujući crno-bijeli film. – Layla je otišla gore, rekao je i sjeo. – Bila je izmoždена.

Podtekst je bio savršeno jasan. Željela je biti umivena i već debelo ušuškana u krevetu kad se njezina cimerica i Cal vrate.

– Je li ona dobro? – upitala je Quinn.

– Da, da, dobro se drži. Je li bilo još nekih zanimljivih događaja nakon što smo otišli?

Cal je zatresao glavom, a pogled mu je odlutao prema prozoru, u mrak. – Samo velika, vesela zabava, za neke od nas privremeno prekinuta nadnaravnom kišom krvi i pauka. Ovdje je sve u redu?

– Da, osim činjenice da ove žene kupuju dijetnu Pepsi. Klasična Cola. Mahnuo je kažiprstom prema Quinn. – Čovjek mora održati neki životni standard.

– Pobrinut ćemo se za to, prva stvar ujutro. – Prišla mu je i poljubila ga u obraz. – Hvala, Foxe što si pričekao dok se ne vratimo.

– Sitnica. Izvukao sam se od čišćenja i gledao... – Osvrnuo se prema televizoru. – Nemam pojma što. Trebale biste nabaviti kabelsku. ESPN.

– Ne znam kako sam posljednjih nekoliko dana mogla živjeti bez toga.

Nacerio se dok je navlačio kaput. – Ljudski rod ne bi trebao živjeti samo od mreže. Nazovi me ako ti štogod bude potrebno, dodao je idući prema vratima.

– Fox. – Cal je krenuo za njim. Nakon kratke prigušene konzultacije, Fox je mahnuo Quinn i otišao.

– Što je to bilo?

– Zamolio sam ga da prespava noćas kod mene i provjeri kako je Lump. To nije problem. Imam i Colu i ESPN.

– Pun si briga, Cal.
– Teško ih se otresti.
– Ne može nas ozlijediti, ne još. Sve su to igre uma. Opako je, odvratno, ali to je samo psihološki rat.

– To nešto znači, Quinn. – Kratko joj je, gotovo odsutno, protrljao ramena i ponovno bacio pogled u mrak. – To što to može raditi sada, nama. To, i ona epizoda koju sam imao s Ann. To mora nešto značiti.

– A ti moraš razmišljati o tome. Ti puno misliš. Imaš ovdje razne vrste dućana i pregrada. – Kucnula se po čelu. – To je, pa, utješno i na neki čudan način privlačno. Ali znaš što? Nakon ovog stvarno dugog, pomaknutog dana, moglo bi biti dobro nakratko ne misliti uopće.

– Dobra ideja. – Predahni, rekao je sam sebi. Radi nešto normalno. Ponovno joj je prišao i prešao prstima po obrazu pa kliznuo niz ruku sve dok nije isprepleo prste s njezinima. – Zašto to ne bismo pokušali?

Povukao ju je prema stepenicama. Dok su se uspinjali pratilo ih je škripanje drva, šuštanje peći i ništa drugo.

– Znaš li...

Ušutkao ju je dodirnuvši joj obraz. Poljubio ju je. Meko i lagano kao dah. – I bez pitanja, . Jer onda bismo morali razmišljati o odgovorima.

– Dobro rečeno.

Samo soba, mrak i žena. To je sve što će biti oko njega, sve što je želio te večeri. Njezin miris, njezinu kožu, dodir kose, zvukove dvoje ljudi koji su pronašli jedno drugo.

To je bilo dovoljno. To je bilo više nego dovoljno.

Zatvorio je vrata za njima.

– Volim svijeće. – Povukla se i uzela dugački tanki upaljač da upali svijeće raspoređene po sobi.

U svjetlu svijeća izgledala je krhko i nježno, krhkija nego što je inače bila. Uživao je u kontrastu iluzije i zbilje. Madrac na podu bio je prekriven posteljinom koja je djelovala uštirkano i biserno ispod pokrivača duboke ljubičaste boje. Njegovi tulipani stajali su kao vesele karnevalske lutke na izgrebenom noćnom stoliću s buvljaka.

Preko prozora je prebacila prozračnu tkaninu koja se prelijevala u mnoštvu šarenih boja. A kad se okrenula prema njemu, smiješila se.

Sve je bilo savršeno.

– Možda bih ti trebala reći...

Zatresao je glavom i približio joj se.

– Kasnije. – Učinio je prvo što je spontano poželio. Podignuo je ruke prema njezinoj kosi. Izvadio je ukosnice i pustio je da joj slobodno padne na ramena, preko leđa. Ne skidajući pogled s njezina lica omotao je kosu oko prstiju i povukao je prema sebi.

– Vrijeme će postojati i poslije, rekao je i zatvorio joj usta svojim.

Usne su joj, za njega, bile savršene. Meke i pune, tople i velikodušne. Osjetio je kratki drhtaj kad je ovila ruke i pritisnula svoje tijelo uz njegovo. Nije se prepustila, nije omekšala - ne još. Umjesto toga uzvratila je na njegov polagani, strpljivi napad svojim.

Svukao joj je sako s ramena, pustio ga da padne kao i ukosnice prije toga i počeo istraživati svilu i čipku i kožu. Dok su im se usne dodirivale, povukla je jaknu s njegovih ramena.

Iskušavao je kožu na njezinu vratu, čuo kako prede s odobravanjem. Malo se povukao i prelazio prstima preko primamljive krivulje ključne kosti. Oči su joj bile jasne, zažarene od očekivanja. Želio je vidjeti težinu u njima. Želio je vidjeti kako oslijepe od užitka. Krenuo je prstima niže prema oblini prsa gdje je čipka treperila od udaraca srca. Klizio je preko čipke i niže preko svile kako bi obuhvatio i lagano dodirivao bradavice.

Čuo je kako je zadržala dah i ispustila ga, osjetio je kako drhti dok je posegnula prema njemu da mu otkopča košulju. Uvukla je ruke ispod košulje i raširila prste. Znao je da mu je

srce preskočilo udarac, ali ruke su i dalje putovale, gotovo lijeno prema pasici hlača. Meso je tu bilo vruće, a mišići su zavibrirali kad je zavukao prste ispod pojasa i lagano povukao, iskušavajući. Onda je cimnuo, a hlače su kliznule niz noge.

Pokret je bio tako iznenađan, tako neočekivan. Nije ga mogla predvidjeti i nije se mogla pripremiti. Sve je bilo tako sporo, tako sanjivo, a u sljedećem trenutku njegove ruke uhvatile su je ispod pazuha i podigle. Brzo, nemarno pokazivanje snage uzdrimalo joj je sustav i zamaglilo joj se pred očima. Čak i kad ju je spustio, koljena su joj i dalje bila mekana.

Pogled mu je klizio dolje, preko pjenušava donjeg rublja koje je odjenula s potajnom željom da ga izludi. Usne su mu se izvile kad su im se oči ponovno susrele.

– Zgodno.

To je bilo sve što je rekao, a Quinnine su se usne osušile, to je bilo apsurdno. I drugi muškarci su je gledali, dodirivali, željeli. Ali sada ju je on gledao, a njoj su se osušila usta. Pokušala je smisliti neki domišljat i nonšalantan odgovor, ali jedva je dosjetila se disati.

Tada je zakačio prste pod rub gaćica i lagano cimnuo. Zakoračila je prema njemu kao začarana.

– Pogledajmo što se krije ispod, promrmljao je i povukao joj camisole preko glave. – Vrlo zgodno, dodao je dok je prelazio prstom po rubu grudnjaka.

Pokušala se sjetiti svojih pokreta, morala se prisjetiti da je dobra u tome – aktivno dobra, ne tip žene koja samo omlohavi i pusti tipa da obavi sav posao. Posegnula je za zatvaračem na njegovim hlačama, šepRTLjavo.

– Drhtiš.

– Zašuti. Osjećam se kao idiot.

Uzeo je njezine ruke, skupio ih i prinio usnama, a ona je znala da tone kao Titanik. – Seksi, ispravio ju je. – Ti si neopisivo seksi. To si ti.

– Cal. – Morala se koncentrirati da oblikuje riječi. – Ja stvarno moram leći.

Opet onaj osmijeh samozadovoljnog mužjaka, ali u tom trenutku uopće je nije bilo briga za to.

Onda su se našli na krevetu, užarena tijela na hladnim, svježim plahtama. Svijeće oko njih trepere kao čarolija u tami. A njegove ruke, njegove usne bile su posvuda po njoj.

On vodi kuglanu, pomislila je dok ju je doslovno cijelu prožimao s užitkom. Otkuda mu takve ruke? Gdje je naučio... Oh, moj Bože.

Svršila je u dugom uzgibanom valu koji kao da je započeo od nožnih prstiju, penjao se preko nogu, rasprsnuo se u centru i preplavio njezino srce i um. Držala se za to, pohlepno, cijedila svaku kap šoka i užitka sve dok nije ostala potpuno mlitava i bez daha.

U redu, u redu, to su bile sve riječi koje je njezin um mogao proizvesti. U redu, vau.

Tijelo joj je bilo gozba oblina i drhtaja. Mogao je beskonačno dugo dodirivati ta divna prsa, snažnu liniju torza, ženstvene oble bokove. Onda noge, glatke i snažne i... osjetljive. Toliko mnogo mjesta za milovanje, kušanje i beskrajno duga noć za uživanje.

Podigla se prema njemu, ovila se oko njega, izvila leđa, zaplovila s njim i odgovorila. Osjetio je srce kako joj tuče pod njegovim usnama, čuo je kako stenje dok ju je mučio i razapinjao jezikom. Prsti su se zabijali u njegova ramena, bokove, stiskali i klizili posvuda najući do granice pucanja već razvučenu membranu njegove kontrole.

Poljupci su postali užurbaniji. Prohladni zrak u sobi usijao se i postao gust kao dim. Kad je potreba zamračila sve misli, kliznuo je u nju. i da, promatrao njezine oči kako postaju slijepe.

Uhvatio ju je za ruke kako bi se zadržao, spriječio da jednostavno zaroni, eksplokira od bolnog užitka do olakšanja. Njezini prsti stisnuli su njegove, a užitak bi joj zasjao na licu sa svakim dugim, polaganim pritiskom. Ostani sa mnom, pomislio je, i to je napravila, otkučaj po otkučaj. Sve dok potreba nije nabujala i nastavila rasti u njezinu isprekidanom dahu, u drhtajima tijela. Ispustila je bespomoćni jecaj, sklopila oči i okrenula glavu na jastuku. Kad se njezino tijelo otopilo pod njim, zaronio je lice u tu izloženu krivulju vrata. I pustio se.

Mirno je ležao misleći da je možda zaspala. Sklupčala se uz njega s glavom na njegovu ramenu. Jednu ruku prebacila mu je preko prsa, a nogu je obavila oko njegove. To je, pomislilo je, kao da je vezan uz Quinnin luk. I nije mogao pronaći ništa u tome što mu se ne bi sviđjelo.

– Namjeravala sam reći nešto.

Ne spava, shvatio je, iako su joj riječi bile nerazgovijetne i pijane.

– O čemu?

– Mmm. Htjela sam reći kad smo prvi put došli u sobu. Htjela sam nešto reći. – Privila se bliže, a vrućina koju je generirao seks povukla se i koža joj je sada bila hladna.

– Pričekaj. – Morao ju je odmotati od sebe, na što je ona prosvjedujući mlako zagundala. Ali kad je navukao pokrivač preko njih, odmah se udobno namjestila. – Bolje?

– Bolje ne bi moglo biti. Htjela sam reći da sam razmišljala o tome da te svučem do gola još od trenutka kad smo se upoznali.

– Smiješno. I ja sam mislio to isto o tebi. Imaš nevjerojatno tijelo, Quinn.

– Promjena životnih navika, u što se sada kunem kao evangelist. No, sve u svemu... podigla se na lakat da bi ga mogla pogledati u lice. – Da sam znala kako će biti, svukla bih te na licu mjesta u prvih pet minuta.

Nacerio se. – I opet, naše misli voze paralelno. Napravi to ponovno. Ne, nasmijao se kad su joj obrve zaigrale. – Ovo.

Nježno joj je gurnuo glavu na svoje rame i povukao ruku preko svojih prsa. – I nogu. Tako, to je to, rekao je kad ga je poslušala. – Savršeno.

A njoj su te riječi izazvale ugodno, toplo peckanje oko srca. Sklopila je oči i bez ijedne brige na ovome svijetu otplutala u san.

Nešto je palo na nju u mraku i trgnulo je iz sna. Prestrašeno je ciknula, skočila u sjedeći položaj i stisnula šake.

– Oprosti, oprosti.

Prepoznala je Calov šapat, ali bilo je prekasno da zaustavi udarac. Članci su je zaboljeti kad je udarila u nešto tvrdo. „Au! Au! Sranje.

– I ja to kažem, promrmljao je.

– Što, kog vraga radiš?

– Suplećem se, padam i dobivam udarce po glavi.

– Zašto?

– Zato što je mrkli mrak. – Pomaknuo se masirajući bolno čelo. – Nastojao sam te ne budit, a ti si me udarila. U glavu.

– Pa, žao mi je, proštitala je istim tihim glasom. – Po svemu što sam znala, mogao je to biti neki ludi silovatelj ili, vjerojatnije za ovu lokaciju, demon iz pakla. Zašto se šuljaš ovuda po mraku?

– Pokušavam pronaći svoje cipele, a pretpostavljam da je to ono preko čega sam se sapleo.

– Odlaziš?

– Jutro je, a za dva sata imam sastanak.

– Još je mrak.

– Veljača je, a ti imaš na prozorima ovu zavjesu. Već je šest i trideset.

– Oh, Bože. – Bacila se natrag na krevet. – Šest i trideset nije jutro čak ni u veljači. Ili još bolje, naročito u veljači.

– Upravo zato sam nastojao biti tih. Da te ne probudim.

Namjestila se bolje na krevetu. Sada, kad su joj se oči adaptirale, mogla ga je nazrijeti u sobi. – Pa, sada sam budna, a zašto onda i dalje šapćeš?

– Ne znam. Možda imam oštećenje mozga od udarca u glavu.

Nešto iz prigušene iritacije u njegovu glasu pokrenulo je u njoj sokove. „Au. Uvuci se onda ovdje kod mene gdje je sve ugodno i toplo. Poljubit ću te i bit će bolje.

– Okrutno je predložiti takvo što čovjeku koji žuri na jutarnji sastanak s gradskim vijećem i gradonačelnikom.

– Seks i politika idu zajedno kao maslac i marmelada.

– Možda, ali moram otići kući, nahraniti Lumpu, izvući Foxa iz kreveta jer i on mora prisustvovati sastanku. Zatim tuš, brijanje i presvlačenje. Čini se da nema vremena za vrući jutarnji seks.

Nespretno je navlačio cipele, a ona se prevrnula na krevetu i dogmizala do njega. – Sve to možeš napraviti i kasnije.

Prsa, topla i puna podraškala su ga po leđima dok ga je grickala sa strane po vratu. A ruka joj je kliznula prema dolje gdje je već bio tvrd i napet.

– Imaš gadan udarac, plavušice.

– Možda bi me trebao naučiti pameti. – Prigušeno se zahihotala kad ju je okrenuo i bacio na krevet.

Ovoga puta, kad se popeo na nju, bilo je to s namjerom.

Zakasnio je na sastanak, ali osjećao se tako prokleta dobro da nije mario. Naručio je monumentalni doručak jaja, slaninu, pečene krumpire i dva keksa. Probijao se kroz zastrašujuću količinu hrane na tanjuru dok je Fox trusio bocu Cole kao da je to protuotrov za neku rijetku, smrtonosnu bolest, a ostali su sjedili uokolo i ogovarali.

Ogovaranje je prešlo u gradski posao. Možda je još uvijek veljača, ali planovi za godišnju paradu prigodom Dana sjećanja moraju se dovršiti. Zatim je došla na red debata o instaliranju novih klupa u parku. Većinu razgovora Cal nije registrirao jer je mislio o Quinn.

Trgnuo se i vratio u stvarnost ponajprije zato što ga je Fox udario nogom ispod stola.

– Bransonova kuća samo je nekoliko vrata dalje od Bowl-a-Rame, govorio je gradonačelnik Watson. – Misty je rekla kako je nestalo svjetla u kućama s obje strane, ali preko puta ulice svjetla su i dalje gorjela. Telefoni su također zamrli. Bila je prilično potresena kad smo je Wendy i ja pokupili poslije plesa. Kaže da je trajalo svega nekoliko minuta.

– Možda je pregorio osigurač, rekao je Jim Hawkins, ali gledao je u svoga sina.

– Možda, ali Misty kaže da je nekoliko sekundi sve treperilo i krčalo. Možda nagli udar napona. Ali mislim da ću naložiti Bransonu neka provjeri svoje instalacije. Ne želimo da nam izbije požar.

Kako su to uspjeli zaboraviti? pitao se Cal. Je li to bio obrambeni mehanizam, amnezija ili samo dio cijele užasne situacije na koju su se počeli navikavati?

Ali ne svi. Vidio je pitanje i zabrinutost u očevim očima i u očima nekolicine drugih. Gradonačelnik i većina članova vijeća nastavili su diskutirati o ličenju igrališta Male lige prije početka sezone.

I prije je bilo iznenadnih nestanaka struje i drugih neobjašnjivih oscilacija napona. Ali nikada prije srpnja, nikada prije konačnog odbrojavanja do Sedmice.

Fox je poslije sastanka prošetao do kuglane s Calom i njegovim ocem. Nisu progovorili sve dok nisu ušli unutra i zatvorili vrata za sobom.

– Suviše je rano za te manifestacije, odmah je rekao Jim. Ipak je vjerojatnije da je riječ o lošim instalacijama ili problemu s naponom.

– Ali nije, rekao je Cal.

– Pa, – Jim se teško spustio na jedan od stolova u restoranu, – kako mogu pomoći?

Pazi na sebe, pomislio je Cal. Čuvaj mamu. Ali znao je da to nije dovoljno. – Ako primijetiš išta čudno, odmah mi reci. Reci Foxu ili Gageu kad stigne. Ovoga puta ima nas više. Quinn i Layla također su uključene u to. Morat ćemo saznati kako i zašto.

Njegova prabaka znala je da je Quinn nekako povezana. Osjetila je nešto. – Moram razgovarati s bakom.

Cal, ona ima devedeset sedam godina. Ne zanima me koliko je živahna i bistra, ali i dalje ima devedeset sedam godina.

– Bit ću pažljiv.

– Znaš, ja ću ponovno razgovarati s gospodom H. – Fox je zatresao glavom. – Sva je nervozna i razdražljiva. Prijeti da će otići već sljedeći mjesec, umjesto u travnju. Pretpostavlja sam da je odlučila odseliti jer je zabrinuta zbog budućnosti. Možda je u pitanju nešto više od toga.

– U redu. – Jim je otpuhnuo. – Vas dvojica idite obaviti ono što morate. Ja ću se pobrinuti za posao. Znam kako se vodi Centar, rekao je prije nego što je Cal stigao prosvjedovati. – Radio sam to neko vrijeme.

– Dobro. Ja ću odvesti baku u knjižnicu ako danas želi ići. Poslije ću se vratiti ovamo pa ćemo se zamijeniti. Ti ćeš je pokupiti na povratku.

Cal je prošetao do Essiene kuće. Stanovala je samo blok dalje u dražesnoj maloj kući koju je dijelila sa svojom rođakom Ginger. To je bio njezin ustupak godinama. Ginger se brinula o kući, odlazila je u nabave, kuhala i vozila je kad je Essie imala dogovoren pregled kod liječnika ili stomatologa.

Ginger je bila krupna, praktična osoba koja se nije upletala u bakin život - ni u njezine poslove - osim ako to nije bilo potrebno. Ginger je više voljela televiziju nego knjige i živjela je za trolist poslijepodnevnih sapunica. Katastrofalni brak odbio ju je od muškaraca, osim filmskih ljepotana i onih na slikama časopisa People.

Po onome što je Cal vidio, baka i Gina dobro su se slagale u svojoj maloj kući s pokošenim travnjakom i veselim plavim trijemom.

Na prilazu nije bilo Ginina auta i Cal se pitao nije li baka imala dogovoren neki rani pregled kod liječnika. Njegov otac je znao napamet Essien raspored, kao i mnogo toga drugoga, ali jutros je bio stvarno uzrujan. Možda je to smetnuo s uma.

Ipak, vjerojatnije je da se Gina odvezla do trgovine.

Prešao je preko trijema i pokucao. Nije ga iznenadilo kad su se vrata otvorila. A nije ga ni zabrinula očeva zaboravnost iako je on rijetko kada išta zaboravljao.

Ali iznenadilo ga je kad ga je na pragu dočekala Quinn.

– Hej. Uđi. Essie i ja upravo pijemo čaj u salonu.

Zgrabio ju je za ruku. – Što radiš ovdje?

Pozdravni je osmijeh izbljedio. – Imam posao koji moram obaviti. A Essie me pozvala.

– Zašto?

– Kad bi ušao umjesto što režiš na mene, možda bismo oboje saznali.

Uvidjevši da nema drugog izbora, Cal je ušao u bakinu ugodnu sobu koja je oduvijek odisala čarobnom atmosferom i toplinom. Afričke ljubičice obilno su cvale u finim keramičkim teglama na prozoru, a ugrađene police koje je napravio Foxov otac bile su prepune knjiga, obiteljskih slika, raznih ukrasnih sitnica i uspomena. Servis za čaj već je bio postavljen na niskom stoliću ispred fotelje s visokim naslonom.

A u njoj je sjedila njegova baka, kao kraljica, na svom omiljenom mjestu. – Cal. – Podignula je ruku pozdravljajući ga i ponudila mu obraz za poljubac. – Mislila sam da ćeš cijelo jutro biti zauzet sastancima i poslom u Centru.

– Sastanak je završio, a tata se brine za posao. Nisam vidio Ginin auto.

– Otišla je nešto obaviti budući da ja imam društvo. Quinn upravo toči čaj. Donesi si šalicu iz ormarića.

– Ne, hvala. Upravo sam doručkovao.

– Pozvala bih i tebe da sam znala da ćeš jutros biti slobodan.

– Za tebe uvijek imam vremena.

– To je moj dječak, rekla je stisnuvši Calovu ruku prije nego što je prihvatila čaj koji joj je pružila Quinn. – Hvala. Molim vas, sjednite oboje. Odmah ću prijeći na stvar. Moram vas pitati je li sinoć bio kakav incident tijekom plesa. Malo prije deset sati.

Dok je govorila, oštro je gledala u Cala. Ono što je vidjela na njegovu licu natjeralo ju je da sklopi oči. – Znači, bio je. – Tihi starački glas zadržtao je. – Ne znam trebam li osjetiti olakšanje ili strah. Olakšanje jer sam pomislila da gubim razum. Strah jer ne gubim. Znači bilo je stvarno, – tiho je rekla, – ono što sam vidjela.

– Što si vidjela?

– Bilo je kao da je pala zavjesa ili neki veo, a ja sam gledala kroz to. Činilo mi se da vidim krv, ali nitko drugi nije ništa primijetio. Nitko nije primijetio svu krv ni one životinje što su puzale i klepetale po podu, po stolovima. – Podignula je ruku i dotaknula grlo. – Nisam mogla jasno vidjeti, ali primijetila sam oblik, neki tamni oblik. Činilo se da lebdi zrakom s druge strane zavjese. Mislila sam da je to smrt.

Sitno se nasmiješila i sigurnom rukom prinijela šalicu usnama. „U mojim godinama trebao bi biti spreman za smrt, stvarno spreman. Ali taj oblik silno me uplašio. Onda je nestao, zavjesa se podignula i sve je bilo točno onakvo kakvo treba biti.

– Bako...

– Zašto ti sinoć nisam ništa rekla – prekinula ga je. – Mogu ti čitati lice kao knjigu, Caleb. Ponos, strah. Samo sam željela što prije otići, biti kod kuće i tvoj otac me dovezao. Bio mi je potreban san i zaspala sam. Ali sada moram znati je li to bilo stvarno.

– Gospodo Hawkins...

– Možeš me zvati Essie, rekla je i toplo se nasmiješila.

– Essie, jeste li ikada prije doživjeli neko iskustvo nalik tome?

– Jesam. Nisam ti govorila o tome, rekla je kad je Cal opsovao. – Niti bilo kome drugome. Bilo je to onog ljeta kad si napunio deset godina. Prvo ljeto. Vidjela sam užasne stvari ispred kuće, stvari koje ne bi trebale postojati. Taj crni oblik katkad je bio čovjek, ponekad pas. Ili užasna kombinacija i jednog i drugog. Tvoj djed nije ništa vidio, ili nije htio. Uvijek sam mislila da je jednostavno odbijao vidjeti. Strašne stvari događale su se tog ljeta.

Na trenutak je sklopila oči pa otpila još malo umirujućeg čaja. – Susjedi, prijatelji. Stvari koje su radili sebi i drugima. Nakon druge noći, ti si došao na vrata. Sjećaš li se, Cal?

– Da, bako, sjećam se.

– Deset godina. – Nasmiješila se. – Bio je samo mali dječak sa svoja dva prijatelja. Bili su toliko uplašeni. Mogli ste osjetiti strah i odvažnost koja je isijavala iz njih kao svjetlost. Rekao si mi da se moramo spakirati, tvoj djed i ja. I da dođemo stanovati kod vas. Jer u gradu nije sigurno. Jesi li se ikada upitao zašto nisam raspravljala ili te pogladila po glavi i rekla 'iš, vrati se kući'?

– Ne. Bilo je toliko mnogo drugih stvari. Samo sam želio da ti i djed budete na sigurnom.

– I svakih sedam godina ja bih spakirala naše stvari, a kad je djed umro, samo svoje, a ove godine to ćemo biti Gina i ja. Ali ove godine dolazi ranije, zar ne?

– Da, i smjesta ću početi pakirati vaše stvari.

– Oh, mislim da smo zasad još sigurni, odgovorila je. – Kad dođe vrijeme, Gina i ja spakirat ćemo ono što nam je potrebno. Želim da ponovno uzmeš knjige u ruke. Znam da si ih čitao i iščitavao. Bezbroy puta. Ali nešto nam je... nekako nam je nešto promaknulo. A sada imamo i par svježih očiju.

Quinn se okrenula Calu i suzila oči. – Knjige?

TRINAEST

Fox je otišao do banke. To je bilo potpuno nepotrebno jer je dokumente mogao donijeti bilo kada – ili još efikasnije, klijent je mogao doći u njegov ured i potpisati ih.

Ali želio je izići, udahnuti zrak, hodanjem istjerati frustraciju iz sebe.

Došlo je vrijeme da prizna sam sebi kako se još uvijek drži za končić nade kako će Alice Hawbaker promijeniti mišljenje ili će je on nagovoriti da ga promijeni. Možda je to sebično, ali što onda? Ovisio je o njoj, naviknuo se na nju. I volio ju je.

A ljubav znači da je mora pustiti. Drugog izbora nije bilo. Ljubav znači da kad bi mogao povući zadnjih dvadeset minuta koje je proveo s njom, povukao bi ih.

Nadao se da će se slomiti, prisjećao se dok je gazio dugim koracima. Ali nije se slomila. Nije čak ni napukla iako je pritiskao toliko jako da izazove žuljeve. Uvijek će žaliti zbog toga.

Ako ostanemo, umrijet ćemo. Rekla je sa suzama u grlu.

On je samo želio saznati zašto tako odlučno želi otići, zašto je svaki dan sve nervoznija.

I tako je on navaljivao i navaljivao. I naposljetku mu je rekla.

Vidjela je njihove smrti, iznova i iznova, svaki put kad bi sklopila oči. Vidjela je sebe kako uzima muževljevu pušku za jelene iz zaključana ormara u njegovoj podrumskoj radionici. Vidjela je sebe kako je spokojno puni. Gledala je sebe kako se penje stepenicama, prolazi kroz kuhinju; posuđe uredno složeno u perilici, radna ploča besprijekorno čista. Ulazi u boravak gdje čovjek kojeg voli već trideset šest godina gleda utakmicu Oriolesa protiv Red Soxa. Oriolesi imaju dva boda prednosti, ali Sox i bacaju s igračem na drugoj bazi i s jednim vani. Drugi pokušaj.

Kad se bacač pokrenuo spreman za bacanje, ona je ispalila svome mužu metak u leđa.

Onda je gurnula cijev sebi pod bradu.

I da, naravno, morao ju je pustiti, jednako kao što je morao pronaći izgovor i otići iz ureda. Poznavao ju je dovoljno dobro i znao je da ga ne želi u blizini dok se ponovno ne sabere.

Saznanje da joj je dao ono što joj je potrebno nije nimalo umanjilo osjećaj krivnje, frustracije i nemoći.

Pognut će glavu i kupiti joj cvijeće kao mirovnu ponudu. Voljela je cvijeće u uredu i često ga je sama donosila.

Izišao je s naramkom cvijeća i gotovo srušio Laylu.

Ona je posrnula unazad i uzmičući napravila još nekoliko koraka. Vidio je da je uzrujana i nesretna i upitao se je li to njegova trenutna sudbina, da čini žene nervoznima i nesretnima.

– Oprosti, nisam gledao.

Nije se nasmiješila, samo je počela petljati po gumbima svoga kaputa. – Sve je u redu. Ni ja nisam gledala kuda idem.

Trebao je jednostavno otići. Nije morao zaviriti u njezin mozak kako bi osjetio šum nervoze i jada oko nje. Činilo mu se da ona u njegovoj blizini nikada nije smirena, uvijek uzmiče. Ili možda uopće nikada nije smirena. Možda je to ta stvar s onima iz New Yorka, pomislio je. On se sasvim sigurno tamo nije osjećao smireno.

Ali u njemu je bilo previše onog kako-mogu-pomoći impulsa. – Problemi?

Sada su njezine oči zasvijetlile od suza, a Fox je naprosto poželio iskoračiti na ulicu pred drndajući kamion koji je upravo prolazio.

– Problemi? Kako bi uopće moglo biti problema? Živim u nepoznatoj kući u nepoznatom gradu, vidam stvari koje ne postoje - ili još gore - postoje i žele moju smrt. Gotovo sve što posjedujem ostalo je u mome stanu u New Yorku. Stanu koji moram platiti, a moj vrlo strp-

ljivi šef, pun razumijevanja nazvao me jutros i rekao mi, sa žaljenjem, ako se ne mogu vratiti na posao do ponedjeljka, morat će me zamijeniti. I znaš li što sam napravila.

– Ne.

– Počela sam se pakirati. Žao mi je, stvarno mi je žao, ali ja imam život tamo. Imam obveze i račune koje moram platiti, i prokletu rutinu. – Uхватила se za laktove na suprotnim rukama kao da se pokušava zadržati na mjestu. – Moram se vratiti u svoj život. Ali nisam mogla. Jednostavno nisam mogla otići- Čak ne znam ni zašto. I tako, sada sam bez posla, što znači da si neću moći plaćati stan. I vjerojatno ću završiti mrtva ili u nekoj instituciji, i to nakon što me moj stanodavac tuži zbog neplaćenih stanarina. I što si ono pitao, problemi? Ma ne, ne kod Layle.

Slušao ju je bez prekidanja, a onda samo klimnuo glavom. – Glupo pitanje. Evo. – Gurnuo joj je cvijeće u ruke.

– Što?

– Izgledaš kao da bi li moglo dobro doći.

Zbunjeno je zurila u njega pa u šareno cvijeće u svojim rukama i opet u njega. I osjetila je kako se oštar brid hysterije pretapa u smetenost. – Ali... kupio si ga za nekog drugog.

– Mogu kupiti ponovno još cvijeća. – Palcem je pokazao prema vratima cvjećarnice. – A mogu ti pomoći riješiti problem sa stanodavcem ako mi daš potrebne podatke. Sve ostalo, pa na tome radimo. Možda te nešto nagnalo da dođeš ovamo i možda te nešto zadržava da ostaneš, ali, naposljetku, Layla, izbor je na tebi. Ako smatraš da moraš otići... – Ponovno je pomislio na Alice i nešto od njegove vlastite frustracije je nestalo. – Nitko te neće kriviti zbog toga. Ali ako ostaneš, moraš se obvezati i posvetiti rješavanju problema.

– Ja sam...

– Ne, nisi. – Odsutno je pružio ruku kako bi joj vratio na rame remen torbice. – Još uvijek tražiš izlaz, rupu u pogodbi koja bi ti dala opravdanje da spakiraš stvari i odeš bez posljedica. Ne mogu ti spočitavati zbog toga. Ali odaberi nešto i drži se toga. To je sve. Moram sad prekinuti i vratiti se. Razgovarat ćemo poslije.

Ušao je natrag u cvjećarnicu, a ona je bez riječi ostala stajati na pločniku.

Quinn je viknula iz sobe na katu pitajući tko je došao.

– To sam ja, javila se Layla i još uvijek u konfliktu sama sa sobom otišla do kuhinje s cvijećem, bocama i teglama koje je kupila u suvenirnici na putu kući.

– Kava. – Quinn se stuštila dolje sva uzbuđena. – Trebat će mi litre i litre... Hej, zgodno, rekla je ugledavši cvijeće koje je Layla podrezivala i aranžirala u boce različitih oblika.

– Uistinu. Quinn, moram razgovarati s tobom.

– I ja s tobom. Ti pucaj prva.

– Jutros sam namjeravala otići.

Quinn je zastala na putu do aparata za kavu. „Oh.

– I namjeravala sam se iskrasti prije nego što se ti vratiš i nagovoriš me da ostanem. Žao mi je. Oprosti.

– U redu. Razumijem. – Quinn se užurbala oko aparata za kavu. – I ja bih sebe izbjegavala ako bih željela napraviti nešto što Quinn ne želi. Ako me razumiješ.

– Začudo, razumijem.

– Zašto nisi otišla?

– Ispričat ću ti sve po redu. – Dok je završavala aranžiranje cvijeća, Layla joj je prepričala telefonski razgovor sa svojim šefom.

– Žao mi je. To nije fer. Ne mislim da tvoj šef nije fer. Mora voditi računa o poslu. Ali cijela ta situacija nije fer. – Quinn je gledala kako Layla slaže višebojne ivančice u predimenzioniranu šalicu za čaj. „S praktične strane ja nemam problema jer to je moj posao. Mogu si priuštiti život ovdje jer će mi to omogućiti honorar od članka. Mogla bih ti pomoći...

– To ne želim. Ne želim da mi posuđuješ novac ili preuzimaš moj dio troškova. Ako ostanem, to će biti zato što sam odlučila ostati. Layla je promatrala cvijeće i razmišljala o onome što joj je Fox rekao. – Mislim da do danas to nisam prihvaćala, ili nisam željela prihvatiti. Lakše je bilo misliti da sam bila prisiljena doći ovamo i da ste me vi nagovorili da ostanem. Željela sam otići jer nisam htjela da se išta od ovoga događa. Ali događa se. Ostajem zato što sam odlučila ostati. Samo još moram riješiti tehničku stranu svega.

– Imam ja nekoliko ideja kako ćemo to riješiti, možda smislimo neku zakrpu. Cvijeće je bilo dobra ideja. Unosi malo vedrine u šugavi dan.

– Nije to bila moja ideja. Fox mi ga je dao kad smo se sudarili pred cvjećarnicom. – Slegnula je ramenima i počela skupljati komadiće odrezanih stabljika i papira za zamatanje. – Sretnemo se na cesti i on mene pristojno pita: 'Kako si?' A ja njemu: 'Kako sam? Želiš znati kako sam, ha?' – Bacila je otpatke u kantu, naslonila se na pult i prasnula u smijeh. – Bože, doslovno sam ga izbombardirala. I tako mi on gurne u ruke cvijeće koje je tek kupio, stvarno, i održi mi kratku pregnantnu lekciju. Pretpostavljam da sam to i zaslužila.

– Hmm. – Quinn je dodala tu informaciju u svoj lonac za razmišljanje koji je stalno krčkao. – I sad se osjećaš bolje?

– Bolje? – Layla je krenula u malu blagovaonicu i počela razmještati trio cvjetnih aranžmana na starom stolu. – Osjećam se odlučnije. Ne znam je li to bolje.

– Ja imam nešto što će te okupirati.

..Hvala Bogu. Navikla sam stalno nešto raditi, a sada sa svim tim slobodnim vremenom postajem čangrizava.

– Dođi sa mnom. Nemoj ostaviti sve cvijeće ovdje, trebaš odnijeti nešto i u svoju sobu.

– Mislila sam da je to za kuću. Nije ga kupio za mene ni...

– Dao je cvijeće tebi. Ponesi jednu vazu sa sobom. Ti si mene natjerala da uzmem tulipane. – Kako bi riješila spor, Quinn je uzela jednu vitku vazu i mali lončić. „Oh, kava.

– Ja ću je donijeti. – Layla je natočila kavu za Quinn, dopunila je mlijekom i šećerom, a za sebe je uzela bocu vode. – Kakav je to projekt koji će me zaposliti?

– Knjige.

– Već imamo gomilu knjiga iz knjižnice.

– A sada imamo neke iz osobnog dućana Estelle Hawkins. Nešto od toga su dnevnic. Još nisam stigla ni zagrepsti po površini, objašnjavala je dok su se penjale na kat. – Stigla sam kući malo prije tebe. Ali tri dnevnika napisala je Ann Hawkins. Nakon što je rodila djecu. Djecu s Gilesom Dentom.

– Ali gospođa Hawkins sigurno ih je već davno pročitala i pokazala ih Calu.

– Točno i točno. – Sve su to već pročitali, prostudirali, izvagali i analizirali. Ali mi nismo, Layla. Svježe oči, drugi pristup, drugi kut gledanja. – Skrenula je u Laylinu sobu i spustila cvijeće pa na putu prema radnoj sobi preuzela svoju šalicu s kavom. – I već imam prvo pitanje u bilješkama? Gdje su svi drugi?

– Drugi dnevnic?

Annini ostali dnevnic, jer kladim se da ih ima još. Gdje je dnevnik koji je vodila dok je živjela s Dentom, dok je nosila trojke? To je novi kut koji će naše svježe oči proučiti. Gdje bi mogli biti i zašto nisu među ostalim dnevnicima?

– Ako je bilo još dnevnika, možda su izgubljeni ili uništeni.

– Nadajmo se da nije tako. – Quinn je sjela i podignula malu knjigu uvezanu u smeđu kožu. – Jer mislim da su u njima odgovori koji su nam potrebni.

Cal sve do sedam sati nije mogao pronaći izliku za odlazak iz Centra. Čak i tada se osjetio krivim što je ostavio oca da sam vodi posao do zatvaranja. Tijekom poslijepodneva nazvao je Quinn i najavio da će svratiti čim uhvati malo vremena. Ona mu je posve odsutno odgovorila da ponese hranu sa sobom.

Morat će se zadovoljiti pizzom, razmišljao je dok se penjao po stepenicama noseći kutije s hranom. Nije imao ni vremena ni volje smišljati što bi bio njezin izbor u opciji promjene životnog stila.

Prišao je ulaznim vratima, a vjetar mu je neugodno zazujao po vratu. Nešto dolazi, pomislio je i s nelagodom se osvrnuo. Nešto je u vjetru.

Fox je otvorio vrata. – Hvala Bogu, pizza i nosač testosterona. Ovdje sam definitivno brojno nadmašen, prijatelju.

– Gdje je estrogen?

– Gore. Zakopana u knjigama i bilješkama. I mapama. Layla crta mape. Pogriješio sam i rekao im da imam ploču i kredu u uredu.

Natjerale su me da odem po nju.

Iste sekunde kad je Cal spustio kutije na kuhinjski pult, Fox je skinuo poklopac i izvadio krišku. – Spominju se indeksne kartice. Indeksne kartice u boji. Nemoj me više ostavljati samoga ovdje.

Cal je zagundao, otvorio hladnjak i pronašao ono čemu se nadao i o čemu je sanjao. Fox je donio zalihu piva. – Možda mi nikada nismo bili dovoljno organizirani. Možda nam je promaknuo neki detalj. Možda...

Prekinuo se kad je Quinn sjurila u kuhinju. – Hej! Pizza. Oh-oh. Pa... potrošit ću te kalorije snagom uma i treningom u teretani sutra ujutro.

Izvadila je tanjure, dodala jedan Foxu koji je već napola pojeo svoju prvu krišku. Onda se nasmiješila Calu onim smiješkom. – Imaš li još nešto za mene?

Nagnuo se preko pulta i poljubio je. – Imam ovo.

– Koja slučajnost, upravo ono što sam željela. Ima li još toga u zalihama? – Povukla ga je za košulju i poljubila ga, ovaj put duže i strasnije.

– Želite da odem? Mogu li ponijeti pizzu sa sobom?

– Zapravo, počeo je Cal.

– Hej, hej. – Quinn ga je potapšala po prsima i odmaknula se.

– Mama i tata samo su se pozdravljali, rekla je Foxu. – Večerajmo u blagovaonici kao civilizirani ljudi. Layla će sići svaki čas.

– A zašto ja ne mogu pozdraviti mamu? – žalio se Fox dok je Quinn odnosila tanjure.

– Zato što bih te tada morao prebiti.

– Moš mislit. – Fox je raspoloženo pokupio kutije s pizzama i krenuo prema blagovaonici. – Ti donesi piće, braco.

Uskoro su tanjuri, ubrusi, piće i pizza bili servirani. Sjeli su za stol, a uskoro im se pridružila Layla noseći u rukama veliku zdjelu i set manjih zdjelica. – Ovo sam već pripremila. Nisam znala što ćeš ti donijeti, rekla je Calu.

– Napravila si salatu? – upitala je Quinn.

– Moj specijalitet. Natrgano, nasjeckano, promiješano. Bez kuhanja.

– O, sad sam prisiljena biti dobra. – Quinn se oprostila od sna o dvije kriške pize i zadovoljila se jednom kriškom i zdjelicom Layline salate. – Napredovale smo, izjavila je dok je nabadala prvi zalogaj na vilicu.

– Aha, pitaj dame kako se rade svijeće od sala i pekmez od borovnica, predložio je Fox. – Sve su zapisale.

– Dakle, neke informacije koje smo pronašle u knjigama ne mogu se trenutačno primijeniti na našu situaciju. – Quinn je značajno pogledala Foxa. – Ali jednoga dana možda ću biti pozvana na neku hitnu intervenciju zbog pada napona i moći ću napraviti svijeću od sala. Ipak, kad sam spomenula napredak, mislila sam na zanimljive informacije iz Anninih dnevnika.

– Pročitali smo ih, istaknuo je Cal. – Mnogo puta.

– Vi niste žene. – Podignula je kažiprst u zrak. – Da, Essie je žena. Ali Essie je dio grada, dio cijele ove priče, ona je u krvnom srodstvu. I koliko god se trudila biti objektivna, možda su joj promaknuti neki detalji, nijanse. Prvo pitanje, gdje su drugi dnevnicu?

– To je sve.

– Ne slažem se. To su svi koje smo pronašli. Essie je rekla da je naslijedila te knjige od svoga oca. Nazvala sam je da provjerim. Otac joj nikada nije rekao jesu li to sve knjige.

– Da ih je bilo, – ustrajao je Cal, – otac bi joj ih dao.

– Kad bi ih imao. Mnogo je vremena prošlo od tisućušestote do tisućudevetstote, naglasila je. – Stvari se zametnu, izgube, bace. Prema zapisima i prema usmenoj predaji tvoje obitelji, Ann Hawkins većinu života provela je tamo gdje je sada Društveni centar, a prije je bila stara knjižnica. Zanimljivo.

– Baka knjižnicu poznaje kao svoj džep, uzvratilo je Cal. – Tamo nije moglo biti knjige koju ona nije imala u rukama. A nešto ovakvo? – Zatresao je glavom. – Nemoguće.

– Osim ako ih nikada nije vidjela. Možda su bile skrivene, ili možda, samo kao pretpostavka, nije bilo predviđeno da ih ona nađe. Ne ona, ne tada.

– Diskutabilno, dometnuo je Fox.

– I nešto što se može istražiti. No, stavimo to zasad na stranu, Ann nije datirala svoje dnevnike. Layla i ja počele smo ih slagati kronološki, po onome što piše o svojim sinovima. U prvom svesku, prema našoj procjeni, sinovi su joj imali dvije ili tri godine. U drugom imaju pet godina jer izričito spominje njihov peti rođendan i svezak završava kad su imali približno sedam godina. U trećem su već mladići. Mislimo oko šesnaest godina.

– Između toga je proteklo mnogo godina, rekla je Layla.

– Možda se tijekom tih godina nije dogodilo ništa važno što je trebalo zabilježiti.

– Možda, Quinn je odgovorila Calu. – Ali kladim se da nije tako. Bilo bi bar nešto o marmeladi od borovnica ili neki detalj o trojici živahnih, aktivnih dječaka. Ali sada je puno važnije pitanje, barem tako mislim, gdje je dnevnik ili dnevnicu koji pokrivaju razdoblje njezina života s Dentom, rođenja sinova i prve dvije godine njihova života. Jer možeš se kladiti u svoje cipele da su to bila zanimljiva vremena.

– Piše o njemu, tiho je rekla Layla. – O Gilesu Dentu. Iznova i iznova, u svim dnevnicima koje imamo. Piše o njemu, o svojim osjećajima prema njemu, svojim snovima o njemu.

– I uvijek u sadašnjem vremenu, dodala je Quinn.

– Teško je izgubiti nekoga koga voliš, Fox je okretao bocu piva u ruci.

– Točno, ali ona dosljedno piše o njemu kao da je živ, pogledala je Cala. – To nije smrt. Dent je pronašao način da postoji, opstane uz to biće. Zadržava ga dolje ili kroz sebe ili u sebi. Koji god izraz je primjenjiv. Očito, nije mogao ubiti ili uništiti to biće, ali ni ono nije moglo ubiti ni uništiti njega. Pronašao je način da ga obuzda i nastavi postojati. Možda samo s jednom jedinom svrhom. Ona je znala. Ann je znala što je napravio i kladim se da je znala kako je to napravio.

– Tu nisi uzela u obzir ljubav i tugu, upozorio je Cal.

– Nisam to zanemarila, ali čitajući njezine dnevnike stekla sam dojam da je bila vrlo snažna žena. Žena koju je duboka ljubav povezivala s vrlo snažnim muškarcem. Suprotstavila se konvencijama, riskirala šikaniranje i izolaciju. Dijelila je njihov krevet, ali vjerujem da je dijelila i njegove dužnosti. Što god je on planirao napraviti, pokušao napraviti, bio prisiljen napraviti, to je sigurno podijelio s njom. Oni su bili jedno. Nisi li to osjetio, nismo li to oboje osjetili kad smo bili tamo, na čistini?

– Da. – Nije to mogao poreći. – Da, osjetio sam to.

– Vraćam se natrag na temu. Dakle, Ann je znala. Vjerojatno je ispričala i svojim sinovima kad su dovoljno odrasli, ali s vremenom se taj dio usmene povijesti Hawkinsovih izobličio ili zaboravio. Događa se. Mislim da bi Ann takvo što također zapisala. I skrila negdje gdje će biti sigurno i zaštićeno sve dok ne dođe vrijeme da se otkrije.

- Vrijeme je već dvadeset godina.
- Cal, sada iz tebe govori odgovornost, a ne logika. Bar ne logika koja slijedi ovaj smjer. Rekla ti je da je došlo vrijeme. Do obračuna će doći sada. Ništa što si mogao imati, ništa što si mogao učiniti ne bi moglo zaustaviti događaje prije sadašnjeg vremena.
- Mi smo ga pustili, rekao je Fox. – Ništa sada ne bi ni trebalo raditi da ga nismo pustili.
- Mislim da to nije istina. – Layla se napola okrenula prema njemu. „A možda ćemo, ako pronađemo druge dnevnike, moći razumjeti. Ali primijetile smo još nešto.
- Layla je to odmah uočila, na prvu loptu, dodala je Quinn.
- Zato što je prvo meni došlo u ruke. No, u svakom slučaju riječ je o imenima. Imenima Anninih sinova. Caleb, Fletcher i Gideon.
- Česta imena u to vrijeme. – Cal je slegnuo ramenima i odgurnuo prazan tanjur. – Caleb se održao u obitelji više nego druga dva imena. Ali imam rođaka Fletcha i ujaka Gideona. –
- Ne, sada govorimo o inicijalima. nestrpljivo ga je prekinula Quinn. „Rekla sam ti da neće povezati, rekla je Layli. „C, F,G. Caleb, Fox, Gage.
- Nategnuto, zaključio je Fox nakon trenutka razmišljanja. – Naročito ako uzmeš u obzir da sam ja Fox zato što je moja majka vidjela crvene lisice kako trče preko polja u vrijeme kad je dobila trudove. Moja sestra Sage? Mama je osjetila miris kadulje u vrtu neposredno nakon što se Sage rodila. Tako je birala imena za sve nas.
- Dobio si ime po stvarnoj lisici? Kao... pustite-pse-na-nju lisici? – upitala je Layla.
- Pa ne po nekoj posebnoj lisici. To je bilo više, hm... moraš upoznati moju majku
- No, bez obzira na to kako je Fox dobio svoje slavno ime, mislim da ne smijemo zanemariti koincidenciju. – Quinn je promatrala Cala i vidjela da razmišlja o tome. – I mislim da za ovim stolom sjedi više od jednog potomka Ann Hawkins.
- Quinn, precij mog oca stigli su ovamo iz Irske. Mi smo tek četvrta generacija, uskočio je Fox. – Nisu bili ovdje u vrijeme Ann Hawkins jer su obrađivali polja u Kerryju.
- A što je s precima tvoje majke? – upitala je Layla.
- Šarolika mješavina. Englezi, Irci, mislim čak i nešto Francuza. Nitko se nikada nije zamario s genealogijom, ali nikada nisam čuo za nekog Hawkinsa u obiteljskom stablu.
- Možda bi bilo dobro da to pažljivije proučiš? A što je s Gageom?
- Nemam pojma. – Cal više nije samo razmišljao o toj mogućnosti. – Sumnjam da i on zna. Mogu pitati Billa, Gageova oca. Ako je to istina, ako smo mi izravni potomci, to bi moglo objasniti jednu stvar koju nikada nisam uspio razumjeti.
- Zašto baš vi, tiho je rekla Quinn. "Vaša krv otvorila je vrata.

- Uvijek sam mislio da sam ja kriv.
- U mraku usnule kuće Quinn je ležala privijena uz Cala na svome krevetu. – Samo ti?
- Oni su bili dodatni okidači, ali da, ja. Jer to je bila moja krv - ne samo te noći, nego moje naslijeđe. Naslijede Hawkinsa. Oni nisu odavde, ne na isti način kao i ja. Ne oduvijek. Naraštajima unatrag. Ali, ako je to istina... još uvijek ne znam što osjećam s time u vezi.
- Mogao bi si dati mali predah. – Pomilovala ga je po prsima. – Kad bi bilo moguće.
- Zašto je dopustio da se sve ovo dogodi? Dent? Ako je pronašao način da to zaustavi, zašto je dopustio da dođe do ovoga?
- Još jedno pitanje. – Podignula se na lakat kako bi ga mogla pogledati u oči. – Pronaći ćemo odgovore. 'To se očekuje od nas. Vjerujem u to.
- Uz tebe bih zamalo i ja mogao povjerovati. – Pogladio ju je po obrazu. – Quinn, večeras ne mogu prenočiti kod tebe. Lump je možda lijen, ali ovisi o meni.
- Imaš vremena još jedan sat, više-manje?
- Aha. – Nasmijao se kad se spustila prema njemu. – Mislim da će Lump izdržati još jedan sat.

Kasnije, dok je hodao prema svom autu, vjetar je tresao gole grane drveća i treperio u zraku. Cal je proučavao ulicu tražeći bilo kakav znak, nešto od čega bi se trebao obraniti. Ali na praznoj cesti nije bilo ničega.

Nešto je u vjetru, pomislio je ponovno i ušao u auto.

Prošla je već ponoć kad je u Gageovu mozgu zatreperila maglovita želja za cigaretom. Prestao je pušiti prije dvije godine, tri mjeseca i jedan tjedan, a ta želja još uvijek je povremeno izranjala i opasno ga nervirala.

Uključio je radio kako bi prestao misliti o tome, ali želja je jačala i pretvarala se u potrebu. Mogao je i to ignorirati; činio je to cijelo vrijeme. Kad ne bi tako radio, onda bi stara izreka kakav otac takav sin postala istinita.

On nije bio nimalo nalik na svog oca.

Pio je kad je želio piti, ali nikada se nije napio. Ili bar nije od svoje sedamnaeste godine, a tada je to bilo s apsolutnom svrhom. Nije okrivljavao druge za svoje nedostatke ili udarao šakom manje i slabije od sebe kako bi se osjećao većim i snažnijim.

Nije čak okrivljavao ni svoga starog, ne naročito. Igraš s kartama koje su ti podijeljene. Ili baciš karte na stol i odeš dalje praznih džepova.

Ovisi o tome kako se sreća okrene.

Zato je bio potpuno spreman ignorirati ovu iznenadnu i iznenađujuće jaku želju za cigaretom. Ali kad se sjetio da se nalazi nekoliko milja od Hawkins Hollowa, mjesta na kojem će vrlo vjerojatno umrijeti ružnom i bolnom smrću, upozorenja javnog zdravstva učinila su se prilično neuvjerljiva, a opiranje beskorisno.

Kad je vidio znak za Sheetz, rekao je 'kvrugu sve'. Nije želio živjeti vječno. Skrenuo je do trgovine otvorene dvadeset četiri sata na dan, uzeo kavu, crnu, i kutiju Maribora.

Lagano je prošetao natrag do automobila koji je te večeri kupio na aerodromu u D. C. Vjetar mu je mrsio kosu tamnu kao noć, nešto dužu nego obično jer nije imao povjerenja u brijače u Pragu. Posljednjih nekoliko dana nije mu se dalo ni brijati pa mu je lice obraslo kratkom, oštrom bradom. To je mladoj blagajnici još više dopunilo dojam mračna, opasna lika i izazvalo toplinu u utrobi. Bio je viši od metar osamdeset, a koščatost iz njegove mladosti izgubila se. Na poslu je uglavnom sjedio pa je mišićavu građu održavao redovitim i često okrutnim vježbanjem.

Nije izazivao tučnjave, ali rijetko bi se povukao ako bi do toga došlo. A volio je pobjeđivati. Njegovo tijelo, njegovo lice, njegov um, sve su to bili alati njegova zanata. Kao i oči, glas i samokontrola koju je rijetko puštao s uzice.

Bio je kockar, a dobar kockar drži sve svoje alate dobro naoštrene.

Izvukao se ponovno na cestu i pustio Ferrari da pokaže što može. Možda je bilo ludo baciti toliki dio dobitka na auto, ali, Isuse, kretao se. A prije toliko godina otišao je iz Hollowa s palcem u zraku žicajući prijevoz. Bio je prokleta dobar osjećaj vratiti se natrag sa stilom.

Smiješno, sada kada je kupio cigarete, potreba se stišala. Nije želio čak ni kavu, brzina je bila dovoljan stimulans.

Proletio je zadnjih nekoliko milja međudržavne ceste i šibnuo na izlaz za Hollow. Mračna pokrajinska cesta bila je prazna - ništa čudno, ne u ovo doba noći. Oko njega promicale su sjene i oblici - kuće, brežuljci, polja, drveće. Utroba mu se stezala jer je išao natrag umjesto što dalje, a ipak, sila koja ga je vukla natrag bila je jaka.

Posegnuo je prema papirnatost čaši s kavom više iz navike nego želje, a tada je morao naglo okrenuti volan i nagaziti na kočnicu jer su svjetla presjekla mrak na cesti točno na njegovu putu. Pritisnuo je trubu i vidio kako se drugi automobil zanio.

Pomislio je: Sranje, sranje, sranje! Tek sam kupio ovu kantu.

Kad je vratio dah, a Ferrari se zaustavio postrance nasred ceste, pomislio je kako je pravo čudo što je izbjegao sudar. Za nekoliko centimetara. Manje od toga.

Njegov sretan prokleti dan.

Okrenuo se i parkirao na proširenju uz rub ceste pa izišao provjeriti kako je drugi vozač. Mrtav pijan i sav slinav, pretpostavljao je.

Ali ona nije bila pijana. Bila je bijesna kao ris.

– Otkuda ste se, dovraga, stvorili? – oštro ga je napala. Iskočila je iz svog vozila, zalupila vratima, spotaknula se u plitkom jarku uz cestu, vratila ravnotežu i krenula prema njemu; sve u jednome munjevitom pokretu. Vidio je masu divljih, tamnih ciganskih uvojaka oko lica bijela od šoka.

Sjajno lice, pomislio je jednim kutkom mozga. Goleme oči, gotovo crne na blijedu licu, oštar nos, široka usta, tako zavodljivo puna da bi mogla tu senzualnost dugovati injekcijama kolagena.

Stajala je na praznoj cesti suočena s potpunim strancem, ali nije drhtala i ispod bijesa nije bilo nikakve naznake straha.

– Gospođo, – rekao je zadivljujuće mirnim glasom, – otkuda ste se, dovraga, vi stvorili?

– S glupe ceste koja izgleda kao sve druge glupe ceste u ovom kraju. Pogledala sam u oba prokleta smjera i vas nije bilo. Tada. Kako ste... Oh, nema veze. Nismo poginuli.

– Aha.

Okrenula se s rukama na bokovima i promatrala svoj automobil. – Neću ga moći izvući odavde, točno?

– Aha. Uz to, jedna vam je guma probušena.

– Kakva guma... Oh, za Boga miloga! Morate je promijeniti. – Srdito je šutnula kotač. – To je najmanje što možete učiniti.

Zapravo, to nije bila istina. Najmanje što je mogao učiniti bilo je da se vrati do svoga automobila i mahne joj na pozdrav. Ali cijenio je njezinu srčanost i to mu je bilo draže nego zapodjenuti svađu. – Otvorite prtljažnik. Treba mi rezervna guma i dizalica.

Otvorila je prtljažnik, izvadila svoj kovčeg i odložila ga na zemlju. Gage je samo pogledao rezervnu gumu i odmahnuo glavom. – Ovo nije vaš dan.

– Ne može biti. O čemu, dovraga, govorite? – Gurnula ga je u stranu i zavirila u prtljažnik posvijetivši baterijskom svjetiljkom. – Prokleta bila, prokleta bila, prokleta bila. Moja prokleta sestra. – Okrenula se oko osi i napravila nekoliko bijesnih koraka uz cestu i natrag. – Posudila sam joj auto na dva tjedna. To je tako tipično. Upropasti gumu, ali dati je popraviti? Je li se potrudila barem to spomenuti? Nije.

Gurnula je kosu s lica. – Neću u ovo doba zvati vučnu službu i čekati da dođu tu Bogu iza leđa. Morat ćete me povesti.

– Je li?

– To je vaša pogreška. U svakom slučaju bar jednim dijelom.

– Kojim dijelom?

– Ne znam. Previše sam umorna. Previše sam ljutita. I previše sam izgubljena u ovoj divljini da bi mi bilo stalo. Potreban mi je prijevoz.

– Vama na usluzi. Kamo?

– Hawkins Hollow.

Nasmiješio se, a u tom smiješku bilo je nešto mračno. – Zgodno. I ja sam krenuo tamo. – Mahnuo je prema svom automobilu. – Gage Turner, dodao je.

Ona je zauzvrat dostojanstveno mahnula prema svome kovčegu. „Cybil Kinsky. – Podignula je obrvu kad je prvi put pažljivije pogledala njegov automobil. – Imate vrlo zgodne kotače, gospodine Turner. – Aha, i svi se vrte.

ČETRNAEST

Cal se nije naročito iznenadio kad je vidio Foxov kamionet pred kućom usprkos kasnom satu. Nije se iznenadio ni kad ga je pronašao na kauču kako pospano trepće pred televizorom s Lumpom ispruženim pored njega.

Na stolicu su bili ostaci muškopseće zabave; limenka Cole, zadnja vrećica Calovih čipsa i kutija psećih keksa.

– Što radiš ovdje? – umrtvljeno je progundao Fox.

– Ja živim ovdje.

– Izbacila te?

– Ne, nije me izbacila. Došao sam kući. – Kad je već bila na stolu, Cal je prokopao po vrećici i uspio izvući s dna šaku smrvljenih čipsa. – Koliko si dao njemu?

Fox je bacio pogled na kutiju psećih keksa. – Nekoliko. Možda pet. Što te žulja? Zašto si tako nervozan?

Cal je uzeo limenku i otpio nekoliko gutljaja preostale tople tekućine. – Osjećam... nešto. Jesi li ti večeras imao kakav čudan osjećaj?

– Zadnja dva tjedna osjećam nešto i svašta na trajnoj osnovi. – Fox se počeošao po licu pa zavukao ruku u kosu. – Ali da, osjetio sam nešto neposredno prije nego što si ti došao. Drijemao sam ili sam možda baš spavao. Nešto kao da vjetar huli kroz dimnjak.

– Da. – Cal je prišao prozoru i zagledao se u noć. – Jesi li se u zadnje vrijeme čuo sa svojim roditeljima?

– Danas sam razgovarao s ocem. Kod njih je sve u redu. Zašto?

– Ako smo mi, sva trojica, izravni potomci, onda je i jedan od tvojih roditelja u tom nizu.

– To sam već i sam shvatio.

– Nitko od članova naših obitelji nije pao pod utjecaj ludila tijekom Sedmice. Uvijek smo bili pošteđeni toga. – Okrenuo se od prozora. – Možda smo bili toliko zahvalni zbog toga da nikada nismo pitali zašto.

– Jer smo zaključili, da je to, barem djelomično zato što žive izvan

grada. Osim Billa Turnera, a tko bi dovraga znao što se njemu događa u glavi?

Moji roditelji i tvoji, dolazili su u grad tijekom Sedmice. A bilo je ljudi... sjećaš se što se zadnji put dogodilo kod Poffenbergea?

– Da, da, sjećam se. – Fox je protrljao oči. Iako su živjeli pet milja daleko od grada, to nije spriječilo Poffenbergera da zadavi ženu dok ga je ona ubadala mesarskim nožem.

– A sada znamo da je baka nešto osjetila onog prvog ljeta i da je sinoć vidjela isto što i mi. Zašto?

– Možda nasumično bira žrtve, kako mu se sviđi."Fox je ustao i ubacio cjepanicu u vatru. – Uvijek je bilo ljudi koji nisu osjetili nikakav utjecaj, a kod drugih manifestirao se nejednakom snagom.

– Na strance nikada nije utjecalo. Quinn i Layla su prve. Tražimo vezu, a možda je u pitanju samo krvna veza?

Fox se ponovno zavalio u kauč i počeošao Lumpu po glavi. – Dobra teorija. Ali ne bi trebao paničariti jer se valjuškaš po plahnama s rođakinjom čija je krv već dvjesto, tristo puta promiješana s tuđom i originalni sastojci više ne postoje.

– Huh. – Upravo je o tome mislio. – Ako su i one potomci, moramo utvrditi što njihova prisutnost donosi; daju li nam one više mišića ili nas čine ranjivijima? Jer prilično je jasno da je došlo vrijeme konačnog obračuna. Bit će sve ili ništa. I zato... Hej, netko dolazi.

Fox je skočio iz kauča i brzo se pridružio Calu pokraj prozora. – Mislim da se Veliko Zlo neće dovesti do tvoje kuće u automobilu i to... – Nagnuo se bliže i zagledao u auto koji je

aktivirao senzore za paljenje svjetla pred kućom. – Isuse i Marijo i svi sveci, je li to Ferrari? – Nacerio se i gurnuo Cala laktom.

– Gage, rekli su istovremeno.

Izišli su na trijem samo u košuljama i ostavili iza sebe otvorena vrata. Gage se izvukao iz automobila i preletio pogledom po prijateljima dok je izvlačio torbu iz prtljažnika. Prebacio je remen preko ramena i krenuo prema trijemu. – Vi, djevojke, imate tulum u pidžamama?

– Striptizete su upravo otišle, uzvratio mu je Fox. – Šteta što si zakasnio. – Onda je pojurio naprijed i stisnuo Gagea u čvrst zagrljaj. – Čovječe, nemaš pojma koliko mi je drago što te vidim. Kad ću moći isprobati taj auto?

– Mislio sam otprilike nikada. Hej, Cal.

– Nisi se slomio od proklete žurbe. – Olakšanje, ljubav i čisto zadovoljstvo gurnuli su ga naprijed i zagrljio je prijatelja, kao i Fox prije njega.

– Imao sam još nekih poslova tu i tamo. Hoću piće. Trebam sobu.

– Ulazi.

Cal im je svima natočio viski u kuhinji. Podrazumijevalo se da je to piće dobrodošlice i piće pred odlazak u rat.

– Pa, – počeo je Cal, – čini se da si dobio fleš.

– O da.

– Koliko si pokupio?

Gage je vrtio čašu u ruci. – Sa svim troškovima i ovom novom igračkom, oko pedeset.

– Dobar posao, ako ga možeš dobiti, prokomentirao je Fox.

– A ja mogu.

– Izgledaš malo pohabano, brate.

Gage je slegnuo ramenima. – Nekoliko dugačkih dana koji su zamalo završili monumentalnim sudarom tamo vani na cesti.

– Igračka ti je pobjegla iz ruke? – dobacio je Fox.

– Ma molim te. – Gage je frknuo na tu pomisao. – Neka šuša od žene, i to od vrlo seksi vrste, izletjela je na cestu ravno pred mene. Nema nijednog auta na vidiku, a ona mi prepriječi put u toj prastaraj Karmann Ghiji - dobra pila, usput rečeno – i skoči na mene kao da je to moja pogreška.

– Žene su, – rekao je Fox, – nepresušan izvor svih prokletih stvari.

– I nekoliko nepoznatih. Dakle, djelomično je kliznula u plitki jarak, nastavio je Gage gestikulirajući slobodnom rukom. – Ništa strašno, ali joj je pukla guma. Ništa strašno ni u tome, ali rezerva joj je lošija od palačinke. Ispostavilo se da i ona ide u Hollow pa sam jedva prebacio njezin kovčeg od minimum dvije tone kod sebe. Onda mi je odverglala adresu i pitala, kao da sam prokleti MapQuest, koliko će nam trebati da stignemo tamo.

Otpio je gutljaj viskija. – Srećom, odrastao sam ovdje i mogao sam joj reći da ćemo stići za pet minuta. A ona iščupa telefon iz torbe, nazove neku ženu koju zove Q, kao u James šugavom Bondu, kaže joj, sudeći po pogledu koji mi je Q. uputila na vratima – još jedan dobar komad kad smo već kod toga – neka se probudi jer ona stiže za pet minuta. Onda...

Cal je odrecitirao adresu. – To mjesto?

Gage je spustio čašu. – Zapravo, da.

– Nešto je u zraku, promrmljao je Cal. – Pretpostavljam da si upoznao Quinninu Cybil.

– Cybil Kinski. – Potvrdio je. – Izgleda kao Ciganka križana s Avenijom Park. Vidi, vidi. – Strusio je ostatak viskija iz čaše. – Zanimljiv obrat.

– Stvorio se niotkuda. – Na toaletnom stoliću bila je čaša vina koju je Quinn natočila očekujući Cybilin dolazak.

Komešanje u kući probudilo je Laylu pa je sada i ona sjedila uz Quinn na krevetu u sobi koju su već prije namijenile Cybil. A ona je kovitlala po sobi, vješala odjeću u ormar, gurala rublje u ladice i povremeno srknula malo vina.

– Pomislila sam, to je to, gotovo je, iako nikada nisam zamišljala da ću poginuti na cesti. Kunem se, ne znam kako smo to izbjegli, kako se nismo pretvorili u gomilu mesa zdrobljeni u gorućem metalu. Ja sam dobra vozačica, okrenula se prema Quinn tražeći potvrdu.

– Jesi.

– Ali mora biti da sam bolja nego što sam mislila, a bio je – srećom – i on. Znam da sam imala sreće jer sve što sam zaradila jesu mala porezotina i probušena guma, ali prokleta Rissa, pa... zato što je Rissa.

– Rissa? – Layla ju je pogledala s nerazumijevanjem.

– Cybina sestra Marissa, objasnila je Quinn. – Opet si joj posudila automobil?

– Znam, znam. Znam, rekla je i otpuhнула pramen kose s čela. – Ne znam kako me svaki put uspije preveslati i nagovoriti na takve stvari. No, rezervna guma bila je prazna, zahvaljujući Rissi.

– Što objašnjava zašto si stigla ovamo u stvarno opakom sportskom autu.

– Pa nije me mogao ostaviti tamo, iako je izgledao kao tip koji bi to mogao napraviti. Sav odrpan, bezobrazno zgodan i opasna izgleda.

Zadnji put kad je meni pukla guma, – prisjetila se Quinn, – zaustavio se ljubazan tip s trbuhom veličine vreće cementa i poderanim hlačama na stražnjici.

– Na ovom tipu nema škembe, a, iako nisam dobro vidjela od kaputa, kladim se da Gage Turner ima fenomenalnu stražnjicu.

– Gage Turner. – Layla je spustila ruku na Quinnino bedro. „Quinn.

– Huh. – Quinn je ispuhнула zrak. – Da. Pa djevojke, čini se da je banda na okupu.

Rano ujutro Quinn je ostavila svoje uspavane sustanarke i otrčala do Društvenog centra u teretanu. Zнала je da će to požaliti jer to znači da će morati trčati i natrag – nakon treninga. Ali odvesti se autom tri bloka do teretane činilo joj se kao varanje.

Trebalo joj je vrijeme za razmišljanje.

Nije bilo šanse, ni milijardu prema jedan, da Cybil i Gage slučajno nalete jedno na drugo – doslovno – usred noći, pred ulazom u grad.

Još jedna stvar koju treba dodati na popis bizarnosti, pomislila je dok joj se dah pretvarao u oblačiće pare. Uz činjenicu da Cybil inače ima odličan osjećaj za smjer, ali te je večeri neprestano pogrešno skretala i izišla sa sporedne ceste baš u trenutku kada je glavnom cestom dolazio Gage.

I još jedan dodatak, zaključila je dok se približavala stražnjim vratima Društvenog centra, Cybiline su riječi kojima je opisala susret. Stvorio se niotkuda. Quinn je bila voljna shvatiti to doslovno. Ako ga Cybil nije vidjela, možda on – u njezinoj stvarnosti, u tih nekoliko vitalnih trenutaka – nije ni bio tamo.

I zašto je bilo potrebno da se njih dvoje upoznaju odvojeno, izvan grupe? Nije li bilo dovoljno neobično što su oboje stigli iste večeri, u isto vrijeme?

Izvukla je svoj članski ključ – hvala Calu – i ušla u zgradu. Svjetla još uvijek nisu bila upaljena, što je bilo čudno. Obično je prostorija već bila osvijetljena kad bi došla i bar jedan od tri televizora na pomičnom stalku bio bi uključen i prikazivao program CNN-a, ili ESPN-a ili neku jutarnju govornu emisiju. Često bi se već netko znojio na traci za trčanje ili bi dizao utege.

Upalila je svjetla i javila se. A glas joj je šuplje odjeknuo po praznoj prostoriji. Radoznala, prošla je uokolo, otvorila bočna vrata i vidjela da su svjetla ugašena i u malenom uredu i u svlačionici.

Vjerojatno je dežurni trener sinoć bio na nekom tulumu, zaključila je. Sama se poslužila i uzela ključ ormarića za garderobu, presvukla se u odjeću za vježbanje i uzela ručnik. Odlučila je početi kardiotreningom pa je uključila televizor i popela se na eliptičnu spravu za vježbanje kojom se klub ponosio.

Programirala ga je oduprijevši se želji da upiše nekoliko kilograma svoje težine manje. Kao da to nešto znači, pomislila je. Naravno da znači.

Počela je sa zagrijavanjem zadovoljna svojom disciplinom i samoćom. Ipak, očekivala je da će u svakom trenutku čuti zvuk otvaranja vrata, a Matt ili Tina užurbano će nahrupiti u dvoranu. Nakon deset minuta pojačala je otpor i fokusirala se na televizijski ekran kako bi joj brže prošlo vrijeme.

Kad je pregrmjela prvu milju, otpila je velik gutljaj vode iz sportske boce koju je ponijela sa sobom. Nastavila je prema drugoj milji i pustila da joj misli odlutaju prema obvezama koje je planirala za taj dan. Istraživanje, temelj svakog projekta. A željela je napraviti grubu skicu uvodnog poglavlja. Dok bude pisala, možda joj na pamet padne i neka nova ideja. U neko doba namjeravala je ponovno prošetati gradom sa Cybil. I s Laylom, ako bude raspoložena. U planu je bio i posjet mjesnom groblju. Vrijeme je da odu u posjet Ann Hawkins.

Možda će Cal imati vremena pa će poći s njima. Tako i tako morala je razgovarati s njim, saznati što misli, što osjeća o Gageu kojeg je željela odmjeriti – i o Cybilinu dolasku. Ali primarno željela ga je samo vidjeti i malo se razmetati s njim pred Cybil. Pogledaj! Zar nije zgodan? Dobro, u redu, to je tako tinejdžerski, priznala si je, ali nije marila. Željela ga je ponovno dodirnuti, samo mu nakratko stisnuti ruku. A s nestrpljenjem je očekivala pozdravni poljubac i smišljala s čim će ga razveseliti kako bi mu izbrisala onaj zabrinuti pogled iz očiju. Voljela je kako mu se smijeh pojavi u očima prije nego što se proširi na ostatak tijela i kako...

Hej, hej, hej. Potpuno je izgubila glavu za njim, to joj je postalo jasno. Ozbiljno se zaljubila u momka iz maloga grada. I to je nekako slatko, zaključila je, osim što joj izaziva malo treperenje u želucu. Ali treperenje u želucu i nije baš sasvim loša stvar. Oh-oh! i Oh-ne! u kombinaciji, a to je baš zanimljivo.

Quinn se zaljubljuje, pomislila je i dosegla drugu milju s glupavim smiješkom na licu. Teško je disala, znoj joj se slijevao niz čelo, ali osjećala se svježije i veselo kao proljetni cvijet.

Onda je nestalo svjetla.

Stroj se zaustavio, ekran na televizoru zamračio se i ugasio.

– O, sranje. – Njezina prva reakcija više je bila što sad nego strah. Bila je u potpunom mraku i iako je u glavi imala prilično jasnu sliku gdje se nalazi u odnosu na vrata – i onoga što se nalazilo između nje i vrata – nije čeznula za probijanjem do izlaza naslijepo.

Ali što zatim? pomislila je dok je čekala da joj se disanje stabilizira. Nije mogla napipati put do svlačionice, pronaći u mraku svoj ormarić i uzeti odjeću. Znači, morat će izići u prokletim biciklističkim tajicama i sportskom grudnjaku.

Čula je prvi mukli udarac, a znojna koža iznenada je postala ledeno hladna. Shvatila je da ima mnogo veći problem od oskudne odjeće.

Nije bila sama. Srce joj je počelo mahnjito udarati, a ona se samo očajnički molila da to bude ljudsko biće. Ali zvukovi, to bezbožno lupanje koje je treslo zidove, grozni zvukovi žurnog tapkanja koji su dolazili odozdo i sa strana, nisu bili ljudski. Koža joj se naježila djelomično od straha, a djelomično od iznenadne intenzivne hladnoće.

Ne gubi glavu, zapovjedila si je. Za Boga miloga, nemoj izgubiti glavu. Ščepala je bocu s vodom – jadno oružje, ali jedino koje je imala – i polako se spustila sa sprave za vježbanje na pod.

Potrčala je slijepo u mrak. Spotaknula se i teško pala na pod, ozlijeđivši rame i koljeno. Cijela prostorija tresla se i uvijala dok se koprcala i pokušavala ustati. Dezorijentirana, nije

više znala u kojem smjeru treba bježati. Glas iza nje, ispred nje, u njezinoj glavi – nije mogla odrediti otkuda dolazi – veselo je šaputao o smrti.

Vrisnula je dok je puzala preko poda koji se tresao. Cvokoćući zubima od užasa i hladnoće udarila je ramenom o drugu spravu. Misli, misli, misli! tjerala je mozak da se počne orijentirati jer nešto dolazi prema njoj, nešto dolazi iz mraka. Drhtavim prstima opipala je spravu sobni bicikl - i moleći se svim molitvama koje je znala, odredila je kut prema vratima.

Nešto je tresnulo neposredno iza nje i nagazilo joj na stopalo. Trznula je svom snagom, posrnula, trznula ponovno i ne mareći više što bi se moglo nalaziti između nje i vrata bacila se prema mjestu na kojem se nadala da će vrata biti. S dahom koji joj je palio pluća mahnito je pipala po zidu.

Pronađi ih, dovraga, Quinn. Pronađi prokleta vrata! Dlan joj je okrznuo šarku i uz glasan jecaj napipala je kvaku. Okrenula. Povukla.

Svjetlost joj je bljesnula u oči, a Calovo tijelo – već u pokretu – sudarilo se s njezinim. Da je imala još imalo daha, sad bi ga izgubila. Koljena joj nisu imala vremena popustiti jer ju je već obuhvatio rukama, okrenuo je i postavio svoje tijelo kao štit između nje i unutrašnjosti sobe.

– Drži se. Možeš li se držati za mene? – Glas mu je bio jezivo miran dok je posezao iza leđa za kvakom i zatvarao vrata za njima. – Jesi li ozlijeđena? Reci mi jesi li ozlijeđena. – Grozničavo joj je prelazio rukama po tijelu tražeći rane, a onda joj je obuhvatio lice i poljubio je bez daha.

– Dobro si, mrmljao je. Oslonio ju je o kameni zid i strgnuo kaput sa sebe. – Dobro si, ponavljao je. – Evo, ogrni se ovim. Ledena si.

– Došao si. – Zurila je gore u njegovo lice. – Došao si.

– Nisam mogao otvoriti vrata. Ključ se nije dao okrenuti. – Uzeo joj je dlanove među svoje i trljao ih. – Moj je automobil točno pred vratima. U redu? Otiđi do njega. Sjedni unutra i uključi grijanje. Možeš li to napraviti?

Željela je reći da. Nešto u njoj željelo je reći 'da' svemu što traži. Ali vidjela je u njegovim očima što namjerava napraviti.

– Ideš unutra.

– Moram. Ti samo sjedni u auto i pričekaj me nekoliko minuta.

– Ako ti ideš, idem i ja.

– Quinn.

Kako mu uspijeva, pitala se, zvučati strpljivo i ljutito u isto vrijeme? – Moram to napraviti jednako kao i ti, a mrzila bih se ako bih sjedila na sigurnom dok si ti unutra. Ne želim se mrziti. Osim toga, bolje je ako nas je dvoje. Bolje je. Napravimo to. Samo to napravimo, a raspravljat ćemo poslije.

– Ostani iza mene i ako ti kažem izlazi, izlaziš smjesta, bez pitanja. U redu?

– U redu. Vjeruj mi, nije me sram skrivati se iza tebe.

Ugledala ga je tada, najtananiji nagovještaj smiješka u njegovim očima. A to joj je brže smirilo napete živce nego puna čaša viskija.

Okrenuo je ključ, brava je škljocnula, a Quinn je zadržala dah. Cal je gurnuo vrata u prostoriju okupanu svjetlom. Glas Ala Rokera veselo je najavljavao prognozu vremena. Jedini znak da se išta dogodilo bila je njezina boca s vodom ispod stalka s utezima.

– Cal, kunem se, nestalo je struje, onda je soba...

– Vidio sam. Bio je mrkli mrak kad si ispala kroz vrata. Ovi utezi bili su razbacani svuda po podu. Vidio sam ih kako se kotrljaju. Vidio sam, Quinn. I čuo sam buku još dok sam bio s druge strane vrata.

Tresao je ta vrata, gurao ih svom snagom jer ju je čuo kako vrišti i osjetio je podrhtavanje kao da će se cijela kuća srušiti.

– Dobro. Stvari su mi u garderobi. Stvarno želim uzeti svoje stvari.

– Daj mi ključ i ja ću...
– Zajedno. – Čvrsto ga je uhvatila za ruku. – Tu je neki miris, osjećaš li? Osim mirisa mog znoja od vježbanja i panike.
– Da. Pretpostavljam da tako vonja sumpor. Već polako nestaje. – Nasmiješio se kad se zaustavila i čvrsto uhvatila uteg od pet kilograma kao oružje.
Otvorio je vrata ženske svlačionice. Sve je bilo uredno i na svome mjestu kao i u dvorani. Ipak, uzeo je njezin ključ i gurnuo je iza sebe prije nego što je otvorio ormarić. Quinn je žurno navukla trenirku preko tajica, vratila Calu njegov kaput i odjenula svoj. – Idemo oдавде.
Držeći se za ruke krenuli su natrag, a uto se na ulaznim vratima pojavio Matt.
On je bio studentski atletičar i honorarno je radio u Centru kao podvornik i povremeni osobni trener. Usne su mu se nakrivile u smetenom smiješku kad ih je vidio kako zajedno izlaze iz ženske svlačionice. Onda je pročistio grlo.
– Oprostite, kasnim. Glupa stvar. Prvo budilica nije zvonila, a znam kako to zvuči. Onda nisam mogao upaliti auto. Jedan od onih dana kada ništa ne ide za rukom.
– Da, složila se i Quinn dok je vraćala uteg na mjesto i uzimala svoju bocu s vodom. – Jedan od onih dana. Ja sam gotova. – Dobacila mu je ključ ormarića. – Vidimo se kasnije.
– Naravno.
Čekala je dok se nisu našli izvan zgrade. – On misli da smo...
– Aha.
– Jesi li to ikada radio u svlačionici?
– Budući da je ovo bio moj prvi izlet u žensku svlačionicu, moram reći da nisam.
– Ni ja. Cal, imaš li vremena... možeš li svratiti do mene, popiti kavu Bože, čak ću pripremiti doručak – i popričati o svemu ovome?
– Stvorit ću vrijeme.

Dok je pripremala jaja, ispričala mu je sve što se dogodilo. – Izgubila sam razum od straha, završila je noseći kavu u malu blagovaonicu.
– Ne, nisi. – Cal je postavljao tanjure s jajima i prepečencem od cjelovitog brašna na stol.
– Pronašla si vrata u mrklome mraku. Sa svim onim užasom oko sebe, sačuvala si razum i pronašla vrata.
– Hvala. – Sjela je za stol. Više nije drhtala, ali koljena su joj još uvijek bila mekana kao puding. – Hvala ti na tim riječima.
– To je istina.
– Bio si tamo kad sam otvorila vrata, a to je bio jedan od najboljih trenutaka u mom životu. Kako si znao?
– Krenuo sam rano jer sam te htio vidjeti prije posla i razgovarati s tobom. Gage...
– Znam za to. Prvo mi ispričaj o ovome jutros.
– Dobro. Skrenuo sam iz Main Streeta prema stražnjem ulazu i vidio sam Ann Hawkins. Stajala je pred vratima. A iznutra sam čuo tebe kako vrištiš.
– Iz svoga automobila, na ulici. S tolike udaljenosti - kroz kamene zidove, čuo si me?
– Čuo sam te. – To nije bio jedan od najboljih trenutaka u njegovu životu. – Iskočio sam van, potrčao prema vratima i čuo lupanje, razbijanje, strašnu buku. A nisam mogao otvoriti prokleta vrata.
Sada je to čula, napetost od emocija u glasu, strah kojem nije dopuštao da izbije na površinu dok je radio ono što je morao. Ustala je i sjela mu u krilo učinivši im oboma uslugu.
Kad je Cybil ušla u kuhinju, još uvijek je sjedila tamo sklupčana u njegovu naručju.
– Hej. Nemoj ustajati. – Dohvatila je Quinninu stolicu i sjela u nju. – Namjerava li netko od vas pojesti ovo? – Zagrabila je jaja vilicom i promatrala ih. – Ti si vjerojatno Cal.
– Cybil Kinski, Caleb Hawkins, upoznala ih je Quinn. – Imali smo čupavo jutro.

Layla je ušla u kuhinju sa šalicom za kavu i pospanim očima koje su se zamaglile od brige čim je spazila Quinn. – Što se dogodilo?

– Sjedni. Ispričat ćemo vam sve po redu.

– Moram vidjeti to mjesto, rekla je Cybil čim je priča bila gotova. „i plesnu dvoranu u kuglani, sva mjesta na kojima je došlo do incidenta.

– Proširi na cijeli grad, suho je rekla Quinn.

– I moram vidjeti čistinu i taj kamen što prije moguće.

– Ona voli zapovijedati, pojasnila je Quinn Calu.

– Mislio sam da se to odnosi na tebe, ali ona te nadmašuje. Možeš doći u kuglanu kad god poželiš. Quinn te može odvesti do fitness- centra, ali ako ja neću moći ići s vama, pobrinut ću se da podu Fox ili Gage. Najbolje obojica. A što se tiče Poganskog kamena, razgovarao sam sinoć o tome s Foxom i Gageom. Složili smo se da kad sljedeći put pođemo tamo, idemo svi zajedno. Svi. Ja sam danas zauzet, kao i Fox. Najbolje će biti u nedjelju.

– On je organiziran i preuzima kontrolu, Quinn je pojasnila Cybil.

– Da. – Poljubila je Cala u obraz. – Da, takav je. I zbog mene ti se ohladio doručak.

– To je bila dobra trampa. Sad stvarno moram ići.

– Moramo još o mnogočemu razgovarati. Slušaj, možda biste vas trojica mogli doći na večeru.

– Netko kuha? – zainteresirano je upitao Cal.

– Cybil.

– Hej!

– Ti si pojela moj doručak. Osim toga, ti stvarno znaš kuhati. Ali u međuvremenu, samo još jedna stvar. – Ustala je iz Calova krila i pogledala ga. – Može li Fox zaposliti Laylu?

– Što? Tko? Zašto? – zamucala je Layla.

– Zato što trebaš posao, odgovorila je Quinn. „A on treba voditelja ureda.

– Ja ne znam ništa o – ne možeš samo...

– Vodila si butik, podsjetila ju je. – I to je pola posla. Vođenje. Ti si na analnoj strani pojma organizirano, gospođice Indeksne Kartice u Boji & Mape i Nacrti, dakle možeš ulagati spise, voditi kalendar obveza i što god je potrebno kao i najbolji iz te struke. Ako ima još nešto, naučit ćeš u hodu. Pitaj Foxa, može, Cal?

– Naravno, nema problema.

– A meni kaže da volim zapovijedati, prokomentirala je Cybil ispijajući ostatak Quinine kave.

– Ja to zovem kreativnim razmišljanjem i rukovođenjem. A sada dopuni tu šalicu kavom dok ja ispratim Cala do vrata i dam mu jedan veliki, bljuzgavi ti-si-moj-heroj poljubac.

Izvukla je Cala kroz vrata, a Cybil se nasmiješila za njima. – Zaljubljena je.

– Stvarno?

Preusmjerila je osmijeh prema Layli. – To joj je skrenulo misli od namjere da joj odgrizeš glavu jer ti je gurnula taj posao u lice.

– Vratit ću se na to. Misliš da je zaljubljena u Cala – s velikim Z?

– Sve velikim slovima i boldano. – Uzela je šalicu i ustala. „Q voli usmjeravati ljude, – dodala je, – ali uvijek vodi računa da ih usmjeri prema nečemu korisnom ili, u svakom slučaju, zanimljivom. Ona ne bi navaljivala s tim poslom kad ne bi bila uvjerena da ti to možeš.

Udahнула je zrak i glasno otpuhнула hodajući prema kuhinji. – Što bih, koga vraga, trebala pripremiti za večeru?

PETNAEST

Calu je teško palo što mora prešutjeti da je Gage u gradu. Ali dobro je poznao svoga prijatelja. Kada Gage bude želio, ako to bude želio, sam će se javiti ocu. Zato se Cal zatvorio u svoj ured kako bi izbjegao susret s Billom.

Rješavao je narudžbe, račune, rezervacije i diskutirao s namještenikom zaduženim za doranu s igrama o zamjeni jednog flipera nekim atraktivnijim aparatom.

Kad je obavio taj dio posla, pogledao je na sat. Ako Gage još uvijek spava, vrijeme je da se probudi, zaključio je i podignuo slušalicu.

Nije budan, shvatio je po nervoznom glasu s druge strane. Još nije popio kavu. Ignorirajući prijateljevu bunovnost upustio se u detaljno prepričavanje svega što se dogodilo tog jutra, izložio mu plan za zajedničku večeru i spustio slušalicu.

– Dobro, sad je na redu Fox. – Kolutajući očima okrenuo je njegov broj i ponovio sve što je ispričao Gageu. – Osim toga, Layli je potreban posao i trebao bi je zaposliti umjesto gospode Hawbaker, dodao je na kraju ravnim glasom.

– Ha?

– Moram ići, rekao je Cal i spustio slušalicu.

– Tako, sve su dužnosti izvršene, zadovoljno je promrmljao je u bradu. Okrenuo se prema računaru i počeo tražiti informacije o automatskom sustavu za bilježenje rezultata u kuglanju.

Već je bilo krajnje vrijeme da se moderniziraju. Možda je bilo ludo razmišljati o takvoj investiciji kad bi sve moglo otići do vrha za nekoliko mjeseci. Ali, ako sve uistinu ode do vrha, ta investicija neće boljeti nikoga.

Otac će tvrditi kako se to neće svidjeti starim igračima, veteranima, ali Cal nije bio tog mišljenja. Ako žele bilježiti rezultate ručno, Centar će im i dalje davati markere i obrasce za vođenje rezultata. No bio je uvjeren da će se oduševiti kad im pokažu kako to radi i ponude nekoliko besplatnih termina da se uhodaju.

Uz to, ako bude trebalo, imali su Billa koji je mogao popraviti doslovno sve.

Tradicionalno je jedna stvar, ali staromodno je sasvim nešto drugo.

Ne, to nije bio dobar pristup. Otac je volio sve što je staromodno. Bolje da se posluži brojkama. Kuglana je donosila više od pola, gotovo šezdeset posto profita, pa...

Trgnuo se kad je netko pokucao na vrata. Pomislio je da ga traži Bili Turner i stegnulo mu se grlo.

Ali bila je to njegova majka. Gurnula je glavu kroz vrata i upitala: – Previše zauzet?

– Za tebe nikada. Došla si odigrati nekoliko partija?

– Apsolutno ne. – Frannie je voljela svog muža, ali običavala je reći kako nije položila zavjet da voli, poštuje i kugla. Sjela je za stol i nagnula glavu prema monitoru i podignula jednu obrvu. – Sretno s tim.

– Nemoj to spominjati tati, dobro?

– Usne su mi zapečaćene.

– S kim ideš na ručak?

– Kako znaš da idem s nekim na ručak?

Mahnulo je rukom prema dobro krojenoj jakni, izglačanim hlačama, čizmama s visokom petom. – Previše elegantno za šoping.

– Ma baš si pametan. Moram obaviti neke stvari, a poslije uistinu imam dogovor za ručak s prijateljicom. Joanne Barry.

Foxova majka, pomislio je Cal i kimnuo glavom.

– Povremeno znamo otići na ručak, ali jučer me nazvala posebno zbog toga i pitala možemo li se naći danas. Zabrinuta je. Zato sam prvo došla ovamo. Trebam li išta znati? Želiš li mi nešto reći prije nego što se nađem s njom?

– Stvari su toliko pod kontrolom koliko ih mogu držati, mama. Još nemam odgovore. Ali imam nova pitanja i mislim daje to neki napredak. Zapravo imam jedno pitanje koje možeš postaviti Foxovoj mami umjesto mene.

– Reci.

– Pitaj je postoji li mogućnost da provjeri je li netko od njezinih predaka bio Hawkins.

– Misliš da bismo mogli biti u nekoj krvnoj vezi? Bi li to išta pomoglo?

– Znat ću kad dobijem odgovor.

– Dobro, onda ću je pitati. A sad ti meni odgovori na jedno pitanje. Jesi li dobro? Bit će dovoljno samo da ili ne.

– Da.

– Dobro onda. – Ustala je. – Imam još gomilu stvari na popisu prije sastanka s Jo. – Krenula je prema vratima, promrsila – prokletstvo – vrlo tiho, sebi u bradu, i okrenula se. – Nisam namjeravala pitati, ali za takve stvari jednostavno nemam dovoljno jaku snagu volje. Jeste li ti i Quinn Black ozbiljni?

– Oko čega?

– Calebe Hawkinsu, nemoj biti glup.

Nasmijao bi se, ali taj ton izazvao je Pavlovljev refleks skupljanja ramena. – Ne znam točan odgovor. A nisam siguran je li pametno upustiti se u nešto ozbiljno, na taj način, uza sve ovo što se zbiva. Kad je toliko toga na kocki.

– Koje bi vrijeme moglo biti bolje? – odgovorila je Frannie. – Moj razboriti sine. – Uхвати-la je kvaku i nasmiješila mu se. „Oh, a onaj šminkerski sustav za bodovanje? Pokušaj podsjetiti svog oca koliko se njegov otac opirao monitorima za bodovanje prije trideset godina ili tako nekako.

– Imat ću to na umu.

Ostavši sam, Cal je ispisao podatke o novom automatskom sustavu i procjeni troškova za popravak staroga pa otišao dolje provjeriti stanje na recepciji, u restoranu i u kuglani.

Miris roštilja podsjetio ga je da je preskočio doručak pa je uzeo topli perez i Colu i popeo se natrag u ured.

Tako opremljen hranom odlučio je napraviti malu stanku jer su se svi poslovi u Centru odvijali bez problema. Htio je još malo dublje istražiti podatke o Ann Hawkins.

Pojavila se pred njim dva puta u tri dana. U oba slučaja bila je riječ o nekoj vrsti upozorenja. Viđao ju je i prije, ali samo u snovima. Želio ju je u svojim snovima – ili je to preko nje-ga želio Giles Dent.

Ovi događaji bili su drukčiji i osjećaj je bio drukčiji.

Ipak nije to bio razlog, nije to svrha, podsjetio se žvačući komad pereca.

Vjerovao je Quinninim instinktima o dnevnicima. Negdje, u neko doba bilo ih je još. Možda su bili u staroj knjižnici. Svakako je namjeravao otići tamo i pretražiti cijeli prostor centimetar po centimetar. Ako su, ne daj Bože, nekako prebačeni u novu knjižnicu i zametnuti na policama ili odbačeni u skladištu, ta potraga bi se mogla pretvoriti u pravu noćnu moru.

Zato je želio saznati još nešto o Ann kako bi si olakšao potragu za odgovorima.

Gdje je bila gotovo dvije godine? Sve informacije, sve priče koje je čuo ili pročitao spominju da je nestala u noći požara na čistini i nije se vratila u Hollow sve dok joj sinovi nisu navršili dvije godine.

– Kamo si otišla, Ann?

Kamo bi žena, trudna žena koja nosi trojke, otišla zadnjih nekoliko tjedana prije porođaja? Putovanje bi bilo iznimno teško čak i ženi koja se ne bi morala mučiti s tom težinom.

Bilo je i drugih naselja, ali ni do jednog od tih mjesta žena u njezinu stanju ne bi mogla doći pješice, čak ni dojahati na konju. Znači, morala je otići do nekog mjesta u blizini i netko ju je morao prihvatiti.

Tko bi bio najvjerojatniji kandidat? Tko bi primio k sebi mladu, neudanu ženu? Neki rođak, to bi bila najlogičnija pretpostavka.

Možda neki prijatelj, možda neka dobrodušna stara udovica, ali rodbina je vjerojatniji izbor. – Tamo si otišla kad su počele nevolje, je li?

Dok o Ann Hawkins nije bilo lako pronaći pisanih podataka, o njezinu ocu, osnivaču Hawkinsa, bilo ih je mnogo.

Sve ih je pročitao, naravno. Proučavao ih je, ali nikada ih nije čitao iz tog ugla. I sada je izvukao iz računala sve pohranjene podatke o Jamesu Hawkinsu.

Brzo je čitao zadržavajući se samo na dijelovima u kojima su se spominjali rođaci i rodbina po ženidbenoj liniji. Žetva je bila slaba, ali ipak ne sasvim bez rezultata. Prebirao je po prikupljenim podacima kad se začulo kucanje na vratima. Quinn je provirila unutra baš kao i njegova majka malo prije.

– Radiš. Kladiš se da mrziš kad te netko prekida, ali...

– U redu je. – Bacio je pogled na sat i s ugrizom krivnje shvatio da je njegova stanka trajala više od jednog sata. – Bavio sam se ovim dulje nego što sam namjeravao.

– Surova borba s konkurencijom, rekla je smiješeći se i ušla u ured. – Samo sam ti htjela javiti da smo bile ovdje. Povele smo Cyb u brzi obilazak grada. Jesi li znao da u Hawkins Hollowu nema prodavaonice cipela? Cyb je to jako rastužilo jer je ona uvijek u lovu. Sada dolje galami zbog kuglanja. Ima opaku natjecateljsku žicu. Zato sam pobjegla prije nego što me uvuče u to. Namjeravali smo na brzinu nešto pojesti s tvoga roštilja – možda bi nam se mogao pridružiti – prije nego Cyb...

Glas joj je zamro. Ne samo što nije rekao ni riječ, nego je netremice zurio u nju. Samo je zurio. – Što? – Počešala se po nosu pa prošla prstima kroz kosu. – Nešto imam na nosu? U kosi?

– To je dio toga. Vjerojatno dio toga.

Ustao je i obišao oko stola. Nije skidao pogled s njezina lica dok je prolazio pored nje. A onda je zatvorio vrata i zaključao ih.

– Oh. Oh. Stvarno? Ozbiljno? Ovdje? Sada?

– Stvarno, ozbiljno. Ovdje i sada. – Djelovala je smeteno, a to je bila rijetka poslastica. Izgledala je, svaki centimetar nje, zadivljujuće. Nije znao kako je, dok pucneš prstima, prešao od zadovoljstva što je vidi do uzbuđenja. I nije ga bilo ni briga Samo je znao, bespogovomo, da je želi dodirivati, udisati njezin miris, osjetiti kako joj se tijelo napinje i predaje. Samo predaje.

– Ti nisi ni približno tako predvidljiv kao što bi trebao biti. – Promatrajući ga, svukla je džemper i raskopčala košulju.

– Ja bih trebao biti predvidljiv? – Ne zamarajući se gumbima povukao je svoju košulju preko glave.

– Dobar dečko iz susjedstva s divnom, stabilnom obitelji koji vodi već treću generaciju obiteljskog posla. Trebao bi biti predvidljiv, Calebe, govorila je dok je on povlačio zatvarač na njezinim hlačama. – Ali meni se sviđa što nisi takav. Ne mislim samo na seks iako su tu veliki poeni.

Sagnula se da skine čizme i zbacila kosu kako bi ga mogla gledati. – Trebao bi biti oženjen, nastavila je. – Ili biti na najboljem putu prema braku sa svojom djevojkom iz školskih dana. Razmišljati o životnom osiguranju.

– Ja razmišljam o životnom osiguranju. Ali ne sada. Sada, Quinn, sve o čemu mogu misliti si ti.

Na to joj je srce poskočilo, čak i prije nego što je posegnuo prema njoj i dlanovima prešao preko njezinih golih ruku. Čak i prije nego što ju je privukao k sebi i počeo je zavoditi usnama.

Mogla se nasmijati kad su se spustili na pod, ali puls joj je divljao. Ovo je bio drukčiji ton od onoga u krevetu. Bilo je više hitnosti, lakomislenosti i nužde. Strgnuo je grudnjak s nje i usnama, zubima, jezikom kušao bujna prsa sve dok joj u bedrima nije počelo pulsirati. Spustila je ruku, pronašla ga i obavila prste oko ukrućena uda, a on je zastenjao.

Nije mogao čekati, ne ovaj put. Nije mogao odugovlačiti i uživati u slasti dodira; morao ju je uzeti. Prevrnuo se i povukao je na sebe kako bi ga zajahala. Još dok joj je obuhvaćao bokove ona se uzdigla i uzela ga u sebe. Nagnula se naprijed pohlepno tražeći poljubac, a kosa joj je kao zavjesa pala preko njihovih lica. Okružen s njom, pomislio je. Njezinim tijelom, njezinim mirisom, njezinom energijom. Milovao je njezina leđa, obline bokova dok se ona gibala i uvijala i vodila ga od užitka do očajanja.

Kad su joj se leđa uvila unatrag, zamagljena vida očarano je promatrao njezin obris.

Prepustila se, naprosto je uronila u uzbuđenje. Bučni otkucaji srca, klizava glatka tijela i omamljujuće trenje. Osjetila je kad je svršio, taj iznenadni oštri trzaj, i zadrhtala od užitka. Navela ga je da prvi izgubi kontrolu, preuzela ga je. A sada je iskoristila tu moć, to uzbuđenje i odvela sebe preko tog istog naoštrenog ruba.

Skliznula je i legla na njega, vruća i omamljena, sve dok oboje nisu vratili dah. A onda se počela smijati.

– Bože, kao dva tinejdžera. Ili zeca.

– Dva zeca tinejdžera.

Raspoloženo se podignula na lakat. – Često ovako u uredu prakticiraš multitasking? – Ah...

Lagano ga je bocnula prstom i počela oblačiti grudnjak. – Vidiš, nepredvidljiv.

Dodao joj je košulju. – Ovo je prvi put da sam obavljao više poslova odjedanput tijekom radnog vremena.

Napućila je usne dok je zakopčavala košulju. – Lijepo.

– A nisam se osjećao kao zec tinejdžer sve otkako sam to prestao biti.

Nagnula se i cmoknula ga u obraz. – Još ljepše. – Još uvijek na podu navlačili su hlače na sebe. – Moram ti reći nešto, rekla je uzimajući čizmu. – Mislim... moram to reći jer je izbjeganje kukavički.

Duboko je uzdahnula, navukla drugu čizmu na nogu i pogledala ga u oči. – Zaljubljena sam u tebe.

Prvo je došao šok - brz oštar udar ravno u želudac. Zatim se zabrinutost stegnula u ljepljivu šaku straha. „Quinn...

– Nemoj trošiti dah na 'znamo se tek nekoliko tjedana' gambit. I stvarno ne želim čuti polaskan sam, ali'. Nisam ti to rekla zato što očekujem odgovor. Rekla sam ti jer trebaš znati. Nije važno koliko dugo se poznajemo. Ja poznajem sebe već dugo vremena i poznajem se jako dobro. Znam što osjećam kad to osjećam. Drugo, trebaš biti polaskan, i to se podrazumijeva. I nema potrebe da šiziš. Od tebe se ne traži i ne očekuje da osjećaš isto što i ja.

– Quinn, mi smo – svi mi – pod velikim pritiskom. Ne znamo čak ni hoćemo li preživjeti do kolovoza. Ne možemo...

– Upravo to. Nitko ne zna pouzdano što će se dogoditi, ali imamo više razloga za zabrinutost. Zato, Cal. – Obuhvatila mu je lice rukama. – Trenutak je dragocjen. Sada ove sekunde znači vraški puno. Sumnjam da bih ti inače rekla iako znam biti impulzivna. Ali u drugim okolnostima pričekala bih da me sustigneš. Nadam se da će se to dogoditi, ali u međuvremenu stvari su dobre upravo ovakve kakve jesu.

– Moraš znati...

– Nemoj, ni u kojem slučaju nemoj reći kako ti je stalo do mene. – Prvi nagovještaj bijesa zavibrirao joj je u glasu. – Instinkt te navodi da izbrbljaš neki od klišeja kojima ljudi mlataju u ovakvim trenucima. A to će me samo opasno razljutiti.

– Dobro, u redu, odgovori mi samo na jedno pitanje, ali nemoj podivljati. Jesi li pomislila da je možda ovo što osjećaš neka refleksija onoga što se dogodilo na čistini? Odras osjećaja koje je Ann gajila prema Dentu? –

„Jesam, i nije to. Skočila je na noge i navukla džemper. – Iako to nije loše pitanje. I dobra pitanja me ne ljute. Ono što je ona osjećala, i što sam posredno ja osjetila, bilo je razarajuće intenzivno i hipnotično. Ne kažem da i ja no osjećam nešto slično. Ali u njezinim osjećajima bilo je također mnogo boli i silne tuge. Ispod radosti probijala je tuga. A ovo nije nalik na to. Ovo nije bolno. Nisam tužna. Onda, imaš li vremena sići dolje i na brzinu ručati s nama prije nego što Cyb, Layla i ja krenemo dalje?“

– Ah... naravno.

– Super. Vidimo se dolje u restoranu. Skočit ću na trenutak u kupaonicu i malo se srediti.

– Quinn. – Oklijevao je dok je zastala na vratima. – Nikad se nisam ovako osjećao ni s kim prije tebe.

– E, pa to je sasvim prihvatljiv odgovor.

Nasmiješila se i izašla. Ako je to rekao, to je i mislio jer je on takav čovjek. Jadnik, pomislila je. Nije ni svjestan da je uhvaćen.

Brežuljci i gusti šumarak zaklanjali su groblje sa zapadne strane. Prostiralo se na neravnu terenu na kraju zemljane ceste jedva dovoljno široke da se mimoiđu dva automobila. Na oznaci izbljedjeloj od vremena pisalo je da se na ovome mjestu nalazila Prva crkva Pobožnih, ali je uništena u požaru nakon udara munje 7. srpnja 1652. godine.

Quinn je pročitala taj podatak u dokumentima koje je istraživala, ali bilo je drukčije stajati sada ovdje na vjetru i hladnoći i zamišljati što se dogodilo. Znala je već i ono što je pisalo na mesinganoj pločici: na tome mjestu bila je sagrađena mala kapela kao zamjena za izgorjelu crkvu, ali oštećena je tijekom Građanskoga rata i sada je od nje ostala samo ruševina.

Sada su tu bile samo oznake, porušeno kamenje i tvrdi zimski korov. Iza niskog kamenog zida bili su grobovi nedavno preminulih. Tu i tamo vidjele su se sjajne mrlje cvijeća i svijeća koje su se isticale kao oštrice tuge na sumornom sivilu zime.

– Trebale smo donijeti cvijeće, tiho je rekla Layla gledajući u jednostavan mali nadgrobni kamen na kojemu je pisalo samo: ANN HAWKINS

– Njoj ne treba cvijeće, rekla je Cybil. – Spomenici su i cvijeće za žive. Mrtvi se bave drugim stvarima.

– Vesela misao.

Cybil je samo slegnula ramenima i pogledala Quinn. – Stvarno to mislim. Nema svrhe biti mrtav i dosađivati se. Zanimljivo je što nema datuma rođenja i smrti. Hladno. Imala je tri sina, a oni nisu imali ništa za reći, ništa osim što su urezali njezino ime u kamen. Iako su i oni pokopani ovdje, pretpostavljam, sa svojim ženama i nekima od svoje djece. Kamo god ih je život odnio, vratili su se kući i pokopani su ovdje uz. Ann.

– Možda su znali ili su vjerovali da će se vratiti. Možda im je rekla da smrt nije kraj. – Quinn se namrštila gledajući u kamen. – Možda su samo željeli jednostavan nadgrobni kamen, ali sad kad si spomenula, pitam se je li to bilo namjerno. Bez početka i bez kraja. Bar ne do...

– Do ovog srpnja, dovršila je Layla. – Još jedna vedra misao.

– Pa, dok mi tako hvatamo dobro raspoloženje, ja ću napraviti nekoliko slika. – Quinn je izvadila svoj fotoaparat iz torbe. – Vas dvije mogle biste zapisati neka od ovih imena. Možda ćemo trebati istražiti imaju li kakve veze s...

Spotaknula se dok se povlačila unatrag da uhvati bolji kadar i teško pala na stražnjicu. „Au, prokleta bilo! Sranje. Točno na masnicu koju sam jutros zaradila. Savršeno.

Layla je pritrčala da joj pomogne. Prišla je i Cybil iako se borila da suspregne smijeh.

– Samo šuti, progundala je Quinn. – Tlo je toliko neravno da spomenici jedva strše van. – Trljala je ozlijeđeni kuk i bacila pogled na nadgrobni kamen preko kojeg se saplela. – Ha, baš zgodno. Joseph Black, umro 1843. – Boja kojom su joj se zarumenjeli obrazi zbog nezgode izbljedad je. – Isto prezirne kao i moje. Uobičajeno, zapravo. Osim ako ne uzmemo u obzir da je ovdje i da sam se baš ja spotaknula preko njegova groba.

– Lako moguće da je on jedan od tvojih rođaka, složila se Cybil.

– I Anninih.

Quinn je zatresla glavom na tu pretpostavku. – Ne znam. Cal je istraživao Hawkinsovo obiteljsko stablo, a ja sam samo preletjela podatke. Znam da su neki stariji dokumenti izgubljeni ili su samo zakopani dublje nego što smo mislili, ali ne vidim kako nam je, i jednom i drugom, mogla promaknuti grana s mojim imenom. Zato mislim da bismo trebali pročačkati i vidjeti što možemo saznati o našem prijatelju Josephu.

Otac joj nije nimalo pomogao, a poziv kući trajao je više od četrdeset minuta jer je morala poslušati sva obiteljska ogovaranja. Zatim je nazvala baku koja se maglovito sjećala da je čula svoju svekrvu kako spominje nekog ujaka, moguće praujaka, možda rođaka koji se rodio u brdima Marylanda. Ili je to bila Virginia. Proslavio se u obitelji jer je pobjegao sa salonskom pjevačicom, napustio ženu i četvero djece i ponio sa sobom svu njihovu ušteđevinu u kutiji za kekse.

– Drag čovjek, taj Joe, rekla je Quinn. – Možda je to moj Joe.

Odlučila je otići do Town Halla i potražili podatke o Josephu Blacku. Ako je umro ovdje, možda se i rodio ovdje. Imala je taman dovoljno vremena do večere, a kao bonus, izvukla se od sudjelovanja u pripremi hrane. Veliki bonus.

Kad se vratila natrag, kuća je bila puna ljudi, zvukova i mirisa hrane. Cybil, kao Cybil, uključila je glazbu, upalila svijeće i pripremila vino. Svi su bili nagurani u kuhinji i jačali su apetit mariniranim maslinama. Quinn je ubola jednu na čačkalicu, uzela Calovo vino i pogurnula je niz grlo.

– Jesu li mi oči krvave?

– Ne još.

– Probijala sam se kroz registre gotovo tri sata. Mislim da imam modrice na mozgu.

– Joseph Black. – Fox joj je pružio njezinu čašu s vinom. – Informirani smo.

– Dobro, to je spas. Ušla sam mu u trag samo do njegova djeda – Quinton Black, rođen 1676. Ne postoji nikakav zapis prije toga, bar ne ovdje. I ništa nakon Josepha, također. Tražila sam i bočne veze, bilo kakve rođake. Imao je tri sestre, ali o njima nisam saznala ništa osim datuma rođenja. Imao je tetke, ujake i tako dalje, ali nema nikakvih detaljnijih zapisa. Čini se da Blackovi nisu ostavili dubljeg traga u Hollowu.

– To bi me ime već podsjetilo na nešto, rekao je Cal.

– Da. Ipak, izazvala sam bakinu znatiželju i ona je sad krenula u potragu za starom obiteljskom Biblijom. Nazvala me na mobitel. Misli da je došla u ruke njezinu šurjaku kad su njegovi roditelji umrli. Možda. U svakom slučaju, to je moguća linija.

Obratila je pažnju na čovjeka koji je stajao oslonjen o pult i igrao se svojom čašom. – Oprosti. Gage, točno?

– Točno. Usluge na cesti moja su specijalnost.

Quinn se nacerila kad je Cybil zakolotala očima vadeći štrucu kruha sa začinskim travama iz pećnice.

– Tako se priča po gradu, a čini se da je i večera gotova. Umirem od gladi. Ništa ne popravlja tek kao listanje kroz knjige rođenih i umrlih Blackova, Robbitsa i Clarkova.

– Clark. – Layla je spustila pladanj na koji je htjela staviti tek pečeni kruh. „U knjigama su i Clarkovi?

– Da, neka Alma i Richard Clark, ako se dobro sjećam. Moram provjeriti u bilješkama. Zašto?

– Djevojačko prezime moje bake bilo je Clark. – Layla se blijedo nasmiješila. – To vjerojatno također nije slučajnost.

– Je li još uvijek živa? – odmah je upitala Quinn. – Možeš li stupiti u kontakt s njom i...

– Sada ćemo jesti, dok je još toplo, prekinula ju je Cybil. – Kasnije će biti dovoljno vremena da dobro protresemo obiteljska stabla. Ali kad ja kuham... – Gurnula je Gageu u ruke pladanj s vrućim kruhom. – Svi jedu.

ŠESNAEST

Moralo je biti važno. Moralo je nešto značiti. Cal je neprestano prevrtao tu misao u glavi, iznova i iznova. Intenzivno se bacio na istraživanje obiteljskih loza Hawkins-Black i tražio veze među njima. Ovo je nešto novo i značajno, razmišljao je. Nova vrata za koja prije nisu ni znali, a kamoli da su ih pokušali razvaliti.

Pronalaženje odgovora bilo je od vitalne važnosti i potpuno ga je zaokupilo. Radio je kod kuće, u predasima na poslu, u svakom slobodnom trenutku. Zato su se Quinn i on posljednjih nekoliko dana jedva viđali. On je bio zaposlen, ona je bila zaposlena i tu nije bilo pomoći.

Osim toga, vjerojatno je dobro napraviti mali predah. Pustiti da se stvari malo slegnu. Kao što je rekao i svojoj majci, ovo nije bilo vrijeme za ozbiljnu vezu, za zaljubljanje. Kad se ljudi ozbiljno zaljube, dolazi do velikih životnih prekretnica, a on je sada imao dovoljno velikih životnih prekretnica o kojima je morao misliti.

Ubacio je hranu u zdjelicu pred kojom je Lump strpljivo čekao svoj doručak. Bio je četvrtak, dan za pranje, pa je ubacio rublje u perilicu i pustio Lumpa van u šetnju. Nastavio je sa svojom jutarnjom rutinom pripremajući prvu šalicu kave.

Ali kad je posegnuo za mlijekom, sjetio se Quinn. Mlijeko s dva posto masnoće, pomislio je tresući glavom. Možda upravo sad ona priprema svoju mješavinu žitarica za doručak. Možda stoji u kuhinji iz koje se širi miris kave i misli na njega.

Zanesen maštanjem podignuo je slušalicu da je nazove i naglo poskočio jer je čuo neki zvuk iza sebe.

Gage je vadio šalicu za kavu iz kuhinjskog ormarića. – Nervozan?

– Ne. Nisam te čuo kad si ušao.

– Sanjario si o ženi.

– Trenutačno mislim o mnogočemu.

– Naročito o ženi. Znakovi te izdaju, Hawkins. Počevši s čeznutljivim pogledom koker španijela.

– Jebi se, Turner.

Gage se samo nacerio i natočio kavu. – Onda imamo i udicu koja ti viri iz kuta usana. – Zakačio je prst u svoj obraz i povukao. – Očito.

– Ljubomorani si jer ti u zadnje vrijeme fali seks.

– To je nepobitno. – Gage je otpio gutljaj kave i bosom nogom počeo Lumpa koji je s nepomučenom koncentracijom tamanio sadržaj svoje zdjelice. – Ona nije tvoj uobičajeni tip žene.

– Oh? – Iritacija se počela penjati uz Calova leđa kao gušter. „A koji je moj uobičajeni tip žene?

– Otprilike isti kao i moj. Sve ležerno, bez dubokih misli, bez obveza, bez velikih briga. Uzevši sve u obzir, tko bi nas mogao kriviti? – Izvukao je kutiju sa žitaricama i pretresao. – Ali ona se ne uklapa u obrazac. Pametna je, pouzdana i ima veliko debelo klupko uzice u stražnjem džepu. I već ju je počela omatati oko tebe.

– Dojadi li ti ikada taj tvoj vječni cinizam?

– Realizam, ispravio ga je Gage žvačući žitarice. – I drži me u formi. Quinn mi se sviđa.

– I meni. – Cal je zaboravio na mlijeko i samo zagrabio šaku žitarica iz zdjelice. – Ona... rekla mi je da je zaljubljena u mene.

– Brz posao. A sada je iznenada silno prokleta zaposlena, a ti spavaš sam, prijatelju. Rekao sam da je pametna.

– Isuse, Gage. – Uvreda je gorjela s dva kraja – s jednog za njega i s drugog za Quinn. – Ona nije takva. Ona ne iskorištava ljude na taj način.

– A to znaš jer je tako dobro poznaješ.

– Da. – Svaka naznaka ljutnje presahnula je kad je ta jednostavna činjenica sjela na svoje mjesto. – To je upravo to. Ja nju poznajem. Vjerojatno postoji desetak, kvragu, stotinjak stvari koje ne znam, ali znam tko je ona, kakva je ona. Ne znam je li na to djelomično utjecala ova situacija, to što smo svi nekako povezani, ali znam da je to istina. U trenutku kad smo se upoznali nešto se promijenilo. Ne znam točno što. Nešto se u meni promijenilo. Ti možeš svrdlati i kopati, ali stvari stoje tako.

– Moram priznati da si srećković, rekao je Gage nakon nekoliko trenutaka. – I nadam se da će sve završiti onako kako želiš. Nikada nisam mislio da će itko od nas zagrabiti i najmanju dozu normalnosti. – Slegnuo je ramenima. – Neće mi smetati ako se ispostavi da nisam u pravu. Osim toga, baš si sladak s tom udicom u ustima.

Cal je podignuo srednji prst.

– Moram odmah dalje. – Fox je nahrupio u kuću i krenuo ravno prema hladnjaku tražeći Colu. Što se zbiva?

– Što se zbiva? Zbiva se to da ti opet tamaniš moje Cole i nikada ne doneseš nove.

– Prošli tjedan donio sam pivo. Osim toga, Gage mi je rekao da navratim, i kad navratim, onda očekujem prokletu Colu.

– Ti si ga pozvao?

– Da. Dakle, O'Dell, Cal je zaljubljen u plavušu.

– Nisam rekao...

– Reci mi nešto što ne znam. – Fox je otvorio limenku i otpio veliki gutljaj.

Fox je samo preko ramena pogledao Cala. – Znam što znače te male zvjezdice u tvojim očima. U redu je. Ona je onako, kao stvorena za tebe.

– On tvrdi kako ona nije moj tip, ti kažeš da je stvorena za mene.

– Obojica smo u pravu. Ona nije od one vrste koju si obično lovio. – Fox je otpio još malo Cole pa uzeo Gageu iz ruke kutiju sa žitaricama. – Zato što nisi želio pronaći onu koja odgovara. Quinn odgovara, ali se pojavila kao iznenađenje. Praktično iz zasjede. Jesam li se to ja probudio sat vremena ranije kako bih došao ovamo prije posla samo zato da bismo mogli diskutirati o Calovu ljubavnom životu?

– Ne, to je bila samo zanimljiva digresija. Dok sam bio u Češkoj, naišao sam na neke informacije. Uglavnom glasine i neke stare predaje koje sam istraživao kad sam imao vremena. Sinoć mi se javio jedan stručnjak i zato sam te pozvao ovamo. Mislim da bi mogao identificirati naše Veliko Zlo.

Sjeli su za kuhinjski stol s kavom i suhim žitaricama; Fox u jednome od svojih odvjetačkih odijela, Gage u crnoj majici i trenirci, Cal u trapericama i flanelskoj košulji.

I razgovarali su o demonima.

– Obišao sam neka manja udaljena sela, počeo je Gage. – Dok skupljam žetone i čekam akciju, volim upoznati lokalne boje, možda i pokoju lokalnu suknju. To nikada nije na odmet.

To je radio već godinama. Slijedio je svaki tračak informacija o demonima i neobjašnjenim fenomenima. Uvijek se vraćao s pričama, ali nikada se ništa nije uklapalo u profil njihova konkretnog problema.

– Čuo sam priče o nekom starom demonu koji može preuzeti druge oblike. Tamo se sve vrti oko vukodlaka i isprva nisam obraćao puno pažnje. Ali tu nije riječ o pregrizenim vratovima i srebrnim mecima. Priča govori o stvoru koji progoni ljude, podjarmljuje ih i hrani se... prijevod je malo neodređen, ali najpribližnije, njihovom suštinom ljudskosti.

– Hrani se kako?

– I to je nejasno – ili slikovito – onako kako obično biva u legendama. Nije riječ o mesu i kostima, o očnjacima, kandžama i takvim stvarima.

Riječ je o demonu, ili stvoru, koji može preuzeti ljudski um i dušu i natjerati ih da polude, natjerati ih da ubijaju.

– Moglo bi imati isti korijen kao i naša draga zloća, rekao je Fox.

– Zvučalo je poznato pa sam istražio malo dublje. Trebalo je raskrčiti mnogo mulja; u tom kraju sve vrvi od takvih priča. Ali u tom selu u brdima, okruženom gustom šumom koja me podsjetila na našu, saznao sam nešto. Ime mu je Tmavy. Taman

Pomislio je, svi su pomislili na ono što je izišlo iz zemlje kod Poganskog kamena. – Došlo je kao čovjek koji nije čovjek i lovilo je kao vuk koji nije vuk. A katkad je bio dječak, dječak koji je mamio žene i djecu, naročito djecu, u šumu. Većina se nikada nije vratila, a oni koji su se vratili, vratili su se pomračena uma. Njihove obitelji također su skrenule pameću. Ubijali su susjede, ubijali su se međusobno i ubijali su sami sebe.

Gage je zastao i ustao od stola da im natoči još kave. – Nešto od toga saznao sam dok sam bio tamo. Upoznao sam svećenika koji mi je dao broj tog tipa, profesora koji piše o demonologiji srednje Europe. On mi se sinoć javio. Tvrdi da je taj demon – a on se ne libi upotrijebiti tu riječ – stoljećima harao Europom. A njega je naposljetku ulovio čovjek – neki kažu drugi demon ili vrač ili samo čovjek s misijom. Legenda kaže da su se sukobili u šumi. Borba je bila strašna i dugotrajna, ali vrač je na kraju podlegao. Demon ga je ostavio misleći da je mrtav. A to je, po profesoru Linzu, bila kobna pogreška. Naišao je neki dječak i vrač mu je, prije nego što je izdahnuo, prenio svoju moć.

– I što se dogodilo? – napeto je upitao Fox.

– Nitko, uključujući Linza, ne zna točno. Legenda kaže da je stvor nestao, prešao na neko drugo mjesto ili umro, negdje početkom ili sredinom sedamnaestog stoljeća.

– Kad je uskočio u prokleti brod i otplovio u Novi svijet, dodao je Cal.

– Možda. Možda je tako bilo.

– A dječak je krenuo za njim, nastavio je Cal. – Ili čovjek u kojega je izrastao ili njegov potomak. Ali gotovo ga je dokrajčio, tamo... u jednom trenutku zamalo ga je dokrajčio. Mislim da sam vidio nešto od toga, čini mi se. Njega i ženu, kolibu. On drži krvavi mač i zna da su gotovo svi mrtvi. Nije to mogao zaustaviti i prenio je sve što je imao Dentu. A Dent je pokušao ponovno. Ovdje.

– A što je prenio nama? – pitao je Fox. – Kakvu moć? Otpornost na prehlade, samozaccjeljivanje rana? Kakve koristi o toga?

– Održat će nas zdravima i cijelima kad se suočimo s njim. A tu su ti bljeskovi koje vidim, koje svi mi vidimo na različite načine. – Cal je zapleo prste u kosu – Ne znam, ali to mora biti nešto važno. Tri komadića jednog kamena. Oni moraju nešto značiti. Mi samo još nismo uspjeli shvatiti što je to.

– A vrijeme je gotovo isteklo.

Cal je kimnuo glavom. – Moramo i ostalima pokazati to kamenje. Zakleli smo se i svi se moramo složiti oko toga. Da nismo, ja bih...

– ...već pokazao svoj kamen Quinn, dovršio je Fox. – I da, možda si u pravu. Vrijedi pokušati. Možda smo mu potrebni svi mi da bi se spojio u cjelinu.

– Ili se možda u onom događaju pokraj Poganskog kamena amulet ošteti i izgubio svoju moć. Možda je uništen.

– Tvoja čaša uvijek je napola prazna, Turneru, progundao je Fox. – U svakom slučaju, vriedi pokušati. Slažemo se?

– Slažemo se. – Cal je pogledao Gagea, a on je slegnuo ramenima.

– Ma kvragu sve.

Cijelim putem prema gradu Cal je raspravljao sam sa sobom. Nije mu trebao izgovor da navrati do Quinn. Za Boga miloga, pa oni spavaju zajedno. Nije mu trebala najava ili prethodni dogovor ili poseban razlog da pokuca na njezina vrata, provjeri kako je. I zapita je što se kog vraga događa. Svaki put kad bi je uspio dobiti na telefon u posljednjih nekoliko dana bila je očito rastresena. A više nije navraćala ni u Centar.

A rekla mu je da je zaljubljena u njega.

To je bio problem. Ulje na vodi, pijesak u cipeli ili kakva god prokleta analogija. Rekla mu je da ga voli, a on nije rekao 'i ja tebe volim', što tvrdi da nije ni očekivala. Ali svaki tip koji povjeruje da žena uvijek misli točno ono što kaže duboko je zaglibio u opasne zablude.

A sada ga izbjegava.

Nemaju vremena za igre, povrijeđene osjećaje i durenje. Mnogo su važnije stvari na kocki. I zato se, kao prvo, trebao držati dalje od nje. Dodajući seks u mješavinu zamaglili su i zakomplicirali problem, a problem je sam po sebi već bio dovoljno zamagljen i kompliciran. Moraju biti praktični. Moraju biti pametni. Objektivni. S tom definitivnom odlukom zaustavio se na prilazu kući. Hladnokrvni, razboriti.

U seksu nema ništa od svega toga. Naročito ako je to stvarno dobar seks.

Zabio je ruke duboko u džepove i krenuo prema vratima. Onda je jednu ruku izvukao i pokucao pa je ponovno gurnuo u džep. To što se izluđivao do ludila možda nije bilo objektivno ni praktično, ali činilo se potpuno ispravnim.

Sve dok nije otvorila vrata.

Kosa joj je bila vlažna. Vezala ju je straga u glatki rep i vidjelo se da nije posve suha. Osjetio je miris djevojačkog šampona i sapuna, a ti su se mirisi probili duboko unutra sve dok mu se trbušni mišići nisu stegnuli u odgovor na napad.

Na sebi je imala pahuljaste ljubičaste sokne, crne flanelne hlače i ružičastu seksi majicu koja je davala izjavu: H. B. J. Ž. HVALA BOGU, JA SAM ŽENA.

On je tome dodao i svoju osobnu zahvalu.

– Hej.

Uvjerenje da se duri teško je opstajalo pokraj blistava osmijeha i pulsirajuće energije.

– Baš sam mislila na tebe. Uđi. Isuse, što je hladno. Već mi je stvarno dosta zime. Upravo sam se namjeravala počastiti velikom šalicom tople čokolade. Hoćeš li i ti?

– Ah... Stvarno, ne bih.

– Pa dođi ovamo jer me baš uhvatio napad čežnje. – Podigla se na prste i udijelila mu dug, čvrst poljubac pa ga povukla za ruku i odvukla natrag u kuhinju. – Jutros sam uspjela nagovoriti Cyb i Laylu da odu sa mnom u teretanu. Cyb je trebalo malo pritisnuti, ali mislila sam, što nas je više, to je sigurnije. Nije se dogodilo ništa neobično ako ne računaš promatranje Cybil u nekim stvarno naprednim položajima joge. A to se Mattu svidjelo, vjeruj mi na riječ. Vijesti s onoga svijeta ovih su dana poprilično šture.

Izvadila je paketić čokolade u prahu, protresla ga nekoliko puta pa istresla sadržaj u šalicu. – Siguran si da se nećeš pridružiti?

– Siguran. Pričaj dalje.

– U našoj košnici sve je zujalo od aktivnosti, nastavila je dok je ulijevala vodu i mlijeko preko čokoladnog praha. – Ja čekam vijesti o obiteljskoj Bibliji i svemu što moja baka uspije

iskopati. Danas možda, vjerojatnije sutra. U međuvremenu smo napravile shemu obiteljskih grana za koje znamo, a Layla pokušava izvući podatke o precima od svojih rođaka.

Promiješala je mješavinu i gurnula šalicu u mikrovalnu. – Moram prepustiti mnogo istraživačkog posla svojim partnericama u zločinu jer moram završiti članak za časopis. Prije ili kasnije treba platiti gazdi stanarinu. Onda? – Okrenula se prema njemu. – Što je nova kod tebe?

– Nedostajala si mi. – Nije to namjeravao reći, svakako nije očekivao da će to biti prve riječi koje će mu izletjeti iz usta. Onda je shvatio da je to očito prva stvar koja mu je na umu.

Oči su joj se raznježile, a zavodljive usne izvile su se u osmijeh. – To je lijepo čuti. I ti si meni nedostajao, posebno sinoć kad sam se oko jedan sat zavukla u krevet. Moj hladan, prazan krevet.

– Nisam mislio samo na seks, Quinn. – A otkuda je to došlo?

– Ni ja. – Nagnula je glavu ignorirajući zvuk mikrovalke. – Nedostaješ mi ovdje krajem dana kad napokon mogu prestati čekićem kovati tekst za članak, kad želim prestati misliti o onome što moram napraviti i o onome što će se dogoditi. Ali vidim da si ti ljutit zbog nečega. Reci mi o čemu je riječ?

Okrenula se prema pećnici dok je govorila i izvadila šalicu s čokoladom. Cal je shvatio da je spremna povući svoj potez, ali u tom trenutku Cybil je zakoračila u kuhinju. Quinn je samo zatresla glavom i Cybil se povukla bez riječi.

– Ne znam točno. – Skinuo je kaput i bacio ga preko stolca. – Pretpostavljam da sam mislio, nakon onog dana, nakon... onoga što si rekla...

– Rekla sam da sam zaljubljena u tebe. Od toga si se počeo tresti iznutra, izjavila je mirno. – Muškarci.

– Nisam ja tebe počeo izbjegavati.

– Ti misliš... – Duboko je udahnula kroz nos i srdito ispuhнула zrak. – Pa, onda stvarno imaš jako visoko mišljenje o sebi i jako loše o meni.

– Ne, samo...

– Imala sam posla, morala sam mnogo toga obaviti. Ja ti ne visim na leđima kao ni ti na mojima.

– Nisam to mislio.

– Misliš da bih ja igrala takve igre? Naročito sada?

– Naročito sada glavna je riječ. Ovo nije vrijeme za velike osobne stvari.

„Ako nije sada, kada jest? – upitala je. – Zar uistinu, uistinu ozbiljno misliš da možemo staviti naljepnice na svoje privatne stvari i arhivirati ih u ormar sve dok ne dođe povoljno vrijeme? I ja volim kad su sve stvari na svome mjestu. I ja volim znati gdje se što nalazi zato ih stavljam tamo gdje želim da budu ili gdje trebaju biti. Ali osjećaji i misli nisu isto što i prokleti ključevi od auta, Cal.

– Slažem se, ali...

– I moji osjećaji i misli zakrčeni su kao bakin tavan, prekinula ga je uzrujano ne pokazujući namjeru da se smiri. "Da je neko normalno vrijeme, svakodnevica, vjerojatno ti ne bih ni rekla. Zar misliš da je to moja prva bomba bačena u bazen Veze & Izlasci? Bila sam zaručena, za Boga miloga. Rekla sam ti jer – jer sam mislila da su, možda, posebno sada osjećaji ono što je najvažnije. Ako te je to toliko prignječilo, pa baš mi je proketo žao.

– Želio bih da zašutiš na pet prokletih minuta.

Oči su joj se stisnule u prorez. „Oh, stvarno?

– Da. Iskreno ne znam kako bih reagirao na sve to jer nikada nisam ni pomislio da bih se mogao naći u toj situaciji. Kako bih i mogao, sa svim tim što nam visi nad glavom? Nisam mogao riskirati i zaljubiti se u nekoga. Koliko bih joj mogao reći? Koliko je previše? Mi - Fox, Gage i ja – navikli smo sve potiskivati, držati većinu stvari za sebe.

– Čuvati tajne.

– Točno, rekao je jednoličnim glasom. – Upravo to. Jer je tako sigurnije. Kako sam ikada mogao i pomisliti o zaljubljanju, braku, djeci? Donijeti dijete na svijet u ovu noćnu moru izvan je diskusije.

Prorezi plavih očiju postali su hladni kao srce zime. – Ne sjećam se da sam izrazila želju da zanesem tvog potomka.

– Sjeti se s kim razgovaraš, tiho je rekao. – Ako izvučeš ovu situaciju iz jednadžbe, dobit ćeš normalnog tipa iz normalne obitelji. Od vrste koja se oženi, podiže obitelj, ima hipoteku i velikog trapavog psa. Ako si dopustim zavoleti neku ženu, to će tako izgledati.

– Smatram se obaviještenom.

– A neodgovorno je čak i pomišljati na...

– U tome se ne slažemo. Ja mislim, uzevši sve u obzir, da je ovo čemu se približavamo lov u mraku. A na kraju, svatko od nas ima pravo nositi se s tim kako zna i može. Ali shvati i neka to bude kristalno jasno, to što sam ti rekla da te volim ne znači kako očekujem da mi odmah zaglaviš burmu na prst.

– Zato što si to već prošla.

Kimnula je. – Da, jesam. A tebe zanima što se dogodilo.

– To nije moja stvar. – Kvragu. – Da.

– Dobro, stvar je vrlo jednostavna. Vidala sam se s Dirkom...

– Dirk...

– Zašuti. – Ali usne su joj zaigrale. – Vidali smo se oko šest mjeseci. Uživali smo u zajedničkom druženju. Mislila sam da sam spremna za sljedeću fazu u svom životu i rekla sam 'da' kad me zaprosio. Bili smo zaručeni dva mjeseca kad sam shvatila da sam pogriješila. Nisam ga voljela. Bio mi je drag, to je sve. Ni on nije volio mene. Nije me razumio – ne uistinu, i zato je mislio da će prsten na mojoj ruci značiti da mi može početi davati savjete o mom poslu, o mojoj garderobi, navikama i odlukama o karijeri. Bilo je mnogo malih stvari koje i nisu toliko važne. Činjenica je da to jednostavno ne bi funkcioniralo i zato sam prekinula.

Ponovno je otpuhнула jer nije bilo ugodno prisjećati se. – Bio je više ljutit nego slomljena srca, što me uvjerilo da sam ispravno postupila. A taj ispravni postupak znači da sam prije toga gadno pogriješila u procjeni. I to me peče. Predložila sam mu da kaže prijateljima kako je on mene ostavio, ako će mu tako biti lakše. Vratila sam mu prsten, pokupila sam stvari koje sam držala u njegovom stanu, on je pokupio svoje stvari iz mogega stana i otišli smo svatko svojim putem.

– Nije te povrijedio.

– Oh, Cal. – Napravila je korak prema njemu i pogladila ga po licu. – Ne, nije me povrijedio. Situacija me povrijedila, ali ne on. A jedan od razloga jest taj što on nije bio onaj pravi. Ako želiš da te uvjerim kako mi nećeš, ne možeš slomiti srce, to ti ne mogu reći. Zato što možeš, jer bi mogao, a i zato što znam da si ti onaj pravi. Jedini. – Ovila je ruke oko njega i lagano ga poljubila. – To te vjerojatno plaši.

– Užasava. – Privukao ju je bliže, uhvatio za ruku. – Nijedna žena koju sam poznavao nije mi priuštila toliko teških trenutaka kao ti.

– Oduševljena sam što to čujem.

– I mislio sam da ćeš biti. – Prislonio je obraz na njezinu kosu. – Najradije bih ostao ovdje, ovako, još sat ili dva. – Poljubio ju je u tjeme pa se odmaknuo. – Ali ima mnogo stvari koje moram obaviti, a moraš i ti. Što sam znao i prije nego što sam došao ovamo i započeo svađu.

– Nemam ništa protiv svađa. Ne, ako se poslije njih raščisti zrak.

Obuhvatio joj je lice dlanovima i nježno je poljubio. – Čokolada ti se hladi.

– Čokolada nikada nije na pogrešnoj temperaturi.

– A ono što sam rekao na početku? Apsolutna je istina. Nedostaješ mi.

– Vjerujem kako ću moći osloboditi malo vremena u svom pretrpanom rasporedu.

– Večeras moram raditi. Mogla bi navratiti na novu lekciju iz kuglanja.

– Može.

– Quinn, mi - svi zajedno - moramo razgovarati. O mnogočemu. Što prije bude moguće.

– Da, moramo. Samo još nešto prije nego što odeš. Hoće li Fox ponuditi Layli posao?

– Spomenuo sam mu to. – Pogledala ga je, a Cal je samo tiho opsovao u bradu. – Pogurnut ću ga još malo.

– Hvala.

Ostavši sama, Quinn je uzela svoju šalicu i polako pijuckala mlaku čokoladu. Muškarci, razmišljala je, oni su tako zanimljiva bića.

Cybil je provirila u kuhinju. – Sve je u redu?

– Jest, hvala.

– Dobro. – Otvorila je ormarić i izvadila malu limenku čaja od jasmína iz svoje zalihe. – Razgovaramo ili se držim svog posla?

– Razgovaramo. Bio je sav uzrujan jer sam mu rekla da ga volim.

– Ljutit ili u panici?

– Pomalo od svega. Ali više zabrinut jer se moramo suočiti s gadnim stvarima, a to je druga vrsta zastrašujućeg.

– Najstravičnija, najgora, kad smo već kod toga. – Cybil je napunila čajnik vodom. – Kako se ti osjećaš?

– Osjećam se... sjajno, odlučila je na kraju. – Energično, poletno i nekako ispunjeno i blistavo. Znaš, s Dirkom je bilo sve... – Ispružila je ruku i povukla crtu po zraku. „A ovo je... – Povlačila je ruku gore-dolje pa opet gore. – Ovako stoje stvari. Kad mi govori zašto je to sve ludo, kaže kako si nikada nije mogao dopustiti da misli o ljubavi, braku, obitelji.

– Vau, od slova A do Z u deset riječi i manje.

– Točno. – Quinn je gestikulirala šalicom. „A vozio je prebrzo da bi uočio kako me riječ na B bocnula. Praktično sam skočila u zrak, i ups, evo me opet na zemlji.

– Izravan pogodak. – Cybil je mjerila čaj. – Ali ne vidim da odskakuješ dalje.

– Sviđa mi se tlo po kojemu gazim. Sviđa mi se pomisao da hodam s Calom po istoj stazi kamogod ona vodila. On je sada u velikoj nevolji, promrmljala je pijuckajući čokoladu.

– Kao i ti, Q. Ali s druge strane, nevolja ti je uvijek dobro pristajala.

– Bolje nego Revlonova kozmetika kod Saksa. – Quinn je podignula slušalicu kuhinjskog telefona na prvi zvuk zvona. – Halo. Hej, Essie. Oh. Stvarno? Ne, to je sjajno. Savršeno. Puno vam hvala. Sasvim sigurno hoću. Hvala još jedanput. Doviđenja. – Spustila je slušalicu i nacerila se. – Essie Hawkins nabavila nam je propusnicu za Društveni centar. Danas u glavnom prostoru nema nikoga. Možemo otići tamo i njuškati koliko nam srce želi.

– Ludo ćemo se zabaviti, rekla se Cybil suho i prelila vruću vodu preko čaja.

Opremljena buntom ključeva Quinn je otvorila velika ulazna vrata stare knjižnice. – Došle smo ovdje na izvor. U jednu od najstarijih zgrada u gradu, dom obitelji Hawkins. Ali... – Upalila je svjetla. – Primarno tražimo skrovnita mjesta. Nešto što nisu opazili, što su previdjeli.

– Već tri i pol stoljeća, promrmljala je Cybil.

– Ako ti nešto promakne u jednom trenutku, može ostati nevidljivo zauvijek. – Quinn je napućila usne i ogledavala se oko sebe. – Modernizirali su zgradu, uvjetno rečeno, kad su je pretvorili u knjižnicu, ali kad je sagrađena nova zgrada, maknuli su neke dekorativne dodatke. Još uvijek nije onako kako je bilo nekada, ali je bliže.

U sredini prostorije bilo je nekoliko stolova i stolaca, a stare lampe, keramičke posude i drvorezi na policama trebali su prostoru dati malo starinskog ugođaja. Saznale su da članovi povijesnog društva i kluba vrtlara ovdje povremeno održavaju sastanke. A u vrijeme izbora ovdje je glasačko mjesto.

– Kameni kamin, rekla je. – Evo, to je odlično mjesto. – Prešla je preko prostorije i počela opipavati kamene ploče. – Osim toga, tu je i tavan. Essie kaže da je gore bilo skladište. Još je uvijek. Tamo drže sklopive stolove, rezervne stolice i takve stvari. Tavani su škrinje s blagom.

– Zašto je u ovakvim kućama tako hladno i sablasno kad ljudi prestanu živjeti u njima? – pitala se Layla.

– U ovoj smo sada mi. Počnimo odozgo i polako ćemo se spuštati prema dolje, predložila je Quinn.

– Tavani su škrinje s blagom koje čine prašina i pauzi, rekla je Cybil dvadeset minuta poslije.

– Nije tako strašno. – Quinn je puzala po podu nadajući se da će pronaći labavu podnu dasku.

– Ali nije baš ni dobro. – Layla je hrabro stajala na klimavom stolcu i provjeravala krovne grede. – Ne znam zašto ljudi smatraju da skladišta ne treba redovito čistiti kao i sva druga mjesta.

– U neko doba bilo je čisto. Ona ga je održavala čistim.

– Tko... – započela je Layla, ali je Cybil samo mahnula rukom i pokazala prema Quinn.

– Ann Hawkins?

– Ann i njezini sinovi. Dovala ih je kući i s njima dijelila tavan. Sa svoja tri sina. Dok nisu dovoljno odrasli da dobiju sobu u prizemlju. Ali ona je živjela ovdje. Željela je biti visoko, željela je moći gledati kroz prozor u daljinu. Iako je znala da se on neće vratiti, željela je gledati i čekati ga. Ovdje je bila sretna, dovoljno sretna. A kad je umrla ovdje, bila je spremna za odlazak.

Quinn je naglo sjela na pete. – Sveca mu, jesam li to ja govorila?

Cybil je čučnula do nje i zagledala joj se u lice. – To ti reci nama.

– Čini mi se da jesam. – Pritisnula je dlanove na čelo. – Prokletstvo, imam jednu od onih popila-sam-prebrzo-nekoliko-hladnih-margarita-i- sada-mi-šiljak-za-led-svrkla-kroz-čelo glavobolja. Vidjela sam, nju, njih u glavi. Potpuno jasno. Sve u pokretu kao u brzom premo-tavanju videa. Godine u sekundi. Ali više od toga, osjetila sam. Tako je i kod tebe, je li? Samo u suprotnom smjeru?

– Često, složila se Cybil.

– Vidjela sam kako piše u dnevnik i kupa svoje sinove. Vidjela sam kako se smije ili plače. Vidjela sam je kako stoji pokraj prozora i gleda u noć. Osjetila sam... – Quinn je stavila ruku na srce. – Osjetila sam njezinu čežnju. Bilo je... brutalno.

– Ne izgledaš dobro. – Layla ju je dodirnula po ramenu. Trebali bismo sići dolje, trebaš popiti malo vode.

– Vjerojatno. Da. – Prihvatila je Laylinu ruku i ustala. – Možda bih trebala pokušati ponovno. Pokušati je dozvati natrag, saznati više.

– Užasno si blijeda, rekla joj je Layla. – i, dušo, ruka ti je hladna kao led.

– Dovoljno za jedan dan, složila se Cybil. – Nema smisla pretjerivati.

– Nisam vidjela kamo je stavila dnevnike. Ako ih je skrila ovdje na nekome mjestu, nisam to vidjela.

SEDAMNAEST

Sada nije pravo vrijeme za razgovor o slomljenom kamenu, zaključio je Cal. Quinn je bila sva navijena i nije prestajala govoriti o svom izletu u prošlost s Ann Hawkins. U svakom slučaju, kuglana nije bila mjesto za razmjenu takvih informacija.

Namjeravao je to spomenuti nakon zatvaranja kad su stigli do njezine kuće, ali ona ga je odmah odvela u radnu sobu kako bi mu pokazala Laylin grafikon na kojem su bila ucrtana sva mjesta, označeno približno vrijeme, trajanje i sve osobe uključene u incidente koji su se dogodili od Qunnina dolaska.

Zaboravio je na to kad se napokon našao u krevetu s njom, kad se kretala s njim, kad je sve ponovno postalo dobro.

Poslije, kad je ležala sklupčana pokraj njega, bilo je već jako kasno i odlučio je povesti razgovor o tome u neko primjerenije vrijeme.

Možda je to bilo izbjegavanje, ali on je bio skloniji objasniti to kao svoju naviku da obavlja stvari u pravo vrijeme i na pravome mjestu. Uzeo je slobodan dan u nedjelju tako da svi zajedno mogu otići do Poganskog kamena. To je, prema njegovu mišljenju, bilo pravo vrijeme i pravo mjesto.

A onda se Priroda umiješala i pokvarila mu planove.

Kad su u vremenskoj prognozi najavili mećavu, jalmim okom pratio je izvješća. Prema njegovu iskustvu, prognoze su često bile pogrešne ili bar upola točne. Čak i kad su se sredinom jutra prve pahulje počele lijepiti za prozorska stakla, još uvijek nije bio uvjeren. Ovo je bila već treća alarmantna najava, a u najjačoj mećavi ove zime napadalo je tek sasvim prihvatljivih dvadesetak centimetara snijega.

Nije se zabrinuo ni kad su igrači poslijepodnevene lige otkazali dolazak. To se moglo i očekivati. Ljudi otkazuju sve aktivnosti čim padne prvih nekoliko centimetara snijega i kreću u rat za kruh i toaletni papir po supermarketima. A kako su oko podneva nadležni najavili prekid nastave u školama, dvorana za igre i kafić bili su krcati.

Ali kad je oko dva sata stigao njegov otac sav zabundan i prekriven snijegom kao Bigfoot, Cal je počeo obraćati pozornost.

– Mislim da ćemo morati zatvoriti dućan, rekao je Jim na svoj ležeran način.

– Nije tako loše. U igraonici su okupljeni uobičajeni osumnjičeni, a roštilj radi punom parom. Nekoliko je staza rezervirano. Mnogi će doći kasnije, tijekom poslijepodneva, tražeći neku razonodu.

– Već sada je dovoljno loše, a bit će sve gore. – Jim je gurnuo rukavice u džep parke. – Kako je krenulo, do večeri će napadati tridesetak centimetara snijega. Moramo poslati te klince kući, a za one koji stanuju dalje organizirat ćemo prijevoz. Zatvorit ćemo, a onda i ti pođi kući. Ili kupi svog psa i Gagea pa svi dođite kod nas. Tvoja će se majka razboljeti od brige ako sazna da si se zadržao u gradu ili da voziš automobil po ovom vremenu.

Zaustio je reći da ima trideset godina i auto s pogonom na četiri kotača i da vozi pola svojega života. Ali znao je da je besmisleno prepirati se i samo je klimnuo glavom. – Bit će nam dobro, tata. Imamo dovoljno zaliha u kući. Sad ću ispratiti goste i zatvoriti. Ti pođi kući. Bit će zabrinuta i zbog tebe.

– Imamo dovoljno vremena da sve raščistimo i zatvorimo. – Jim je bacio pogled na staze gdje su šestorica tinejdžera isijavali energiju i hormone u jednakim omjerima. – Imali smo jednu gadnu oluju kad sam ja bio klinac. Djed nije stigao zatvoriti na vrijeme i ostali smo zatvoreni ovdje tri dana. Provod mog života.

– Kladam se. – Cal se nacerio. – Želiš nazvati mamu i reći joj da smo zapeli ovdje? Možemo se razmahati. Odigrati kuglački maraton.

– Još kako. – Bore oko Jimovih očiju namreškale su se na tu pomisao. – Naravno, poslije bih čuo svog Boga i to bi bio posljednji put da sam uzeo kuglu u ruku.

– Onda bolje da odmah zatvorimo.

Uz pomoć drugih namještenika uspjeli su se, uz mnogo prosvjedovanja i gundanja, riješiti svih gostiju i organizirati prijevoz za one kojima je bio potreban. U nastaloj tišini Cal je sam počeo gasiti uređaje i svjetla u restoranu. Znao je da je otac otišao do Billa Turnera. Ne samo zbog uputa u slučaju nužde nego i zato da bi se uvjerio ima li Bili sve što mu je potrebno.

Kad je sve pogasio, izvukao je telefon i pozvao Foxov ured. – Hej, pitao sam se hoću li te uhvatiti.

– Jedva. Upravo zatvaram. Gospođu H. već sam poslao kući. Ovdje postaje stvarno gadno.

– Dođi k meni. Ako ovo nastavi padati kao što su prognozirali, ceste bi mogle biti zakrčene nekoliko dana. Nema smisla gubiti vrijeme. I mogao bi usput kupiti, znaš, kruh, toaletni papir i te stvari.

– Toalet.. Dovodiš li žene?

– Točno. – Odlučio je to čim je izvirio na cestu. – Nabavi... stvari. Smisli sam što treba. Ja ću doći čim uzmognem.

Prekinuo je i počeo gasiti rasvjetu u kuglani. Uto se i Jim vratio iz stražnje prostorije.

– Sve sređeno? – upitao je Cal.

– Jest, sve je sređeno.

Po načinu kako se Jim osvrtao po zamračenoj prostoriji Cal je shvatio da otac ne misli kako će izgubiti samo večernji promet za petak nego vjerojatno i cijeli vikend.

– Nadoknadićemo to, tata.

– Tako je. Uvijek se izvučemo. – Lupnuo je sina po ramenu. – Hajdemo kući.

Quinn mu je otvorila vrata smijući se. – Ovo je sjajno! Rekli su da će napadati metar snijega, možda više! Cyb sprema gulaš, a Layla je donijela rezervne baterije i svijeće iz trgovine u slučaju da ostanemo bez struje.

– Dobro. Odlično. – Cal je toptao nogama kako bi otesao snijeg s čizama. – Spakirajte ih uz sve ostalo što vam je potrebno. Idemo k meni.

– Nemoj biti smiješan. Dobro smo. Ti možeš ostati i pripremit ćemo...

Stresao je sa sebe onoliko snijega koliko je mogao pa ušao unutra i zatvorio vrata. – Imam mali generator koji pokreće male stvari kao što je, pa pumpa za vodu, što uključuje i vodokotlić.

– Oh. Toalet. Na to nisam pomislila. Ali kako ćemo svi stati u tvoj auto?

– Snaći ćemo se. Spakirajte se, što prije.

Trebalo im je pola sata, ali to je i očekivao. Na kraju je prtljažnik njegova terenca bio napunjen s dovoljno zaliha za tjedan dana života u divljini. A žene su bile zgurane s njim u kabini.

Trebao je reći Foxu da prvo navrati ovamo i pokupi jednu od njih. A onda bi Fox natovarilo cijeli sadržaj njihove kuće u svoj auto. Ali sada je bilo prekasno za to.

– Ovo je super. – Layla je sjedila u Quinninu krilu i pridržavala se rukom za prednju ploču dok su Chevyjeve metlice radile prekovremeno uzaludno pokušavajući očistiti snijeg sa stakla. – Znam da će sve biti kaotično, ali tako je lijepo, toliko različito od grada.

– Sjeti se toga dok se budemo borile za kupaonicu s trojicom muškaraca, upozorila ju je Cybil. – I uzmite na znanje odmah sada, odbijam biti odgovorna za sve obroke samo zato što znam uključiti pećnicu.

– Primljeno na znanje, promrmljao je Cal.

– Stvarno je prelijepo, složila se Quinn pomičući glavu lijevo desno kako bi gledala van preko Layline glave. – Oh, zaboravila sam vam reći. Čula sam se s bakom. Uspjela je pronaći Bibliju. Unuka njezine šogorice kopirat će je i skenirati odgovarajuće stranice pa će ili poslati

e-mailom. – Quinn se vrpaljila pokušavajući dobiti više prostora. – Nadam se da ćemo sutra već imati te informacije. Zar to nije sjajno?

Zaglavljena između Quinnine stražnjice i vrata, Cybil se ukopala štiteći svoj komadić sjedala. – Bolje bi bilo kad bi se malo pomaknula i oslobodila pola centimetra prostora.

– Ja imam Laylu u krilu i zato zaslužujem više prostora. Definitivno želim kokice, svečano je objavila. – Zar vama sav taj snijeg ne izaziva želju za kokicama? Jesmo li ih spakirale? Imaš li ih ti kod kuće? – upitala je Cala. – Mogli bismo usput stati i kupiti kokice kod Orvillea.

Držao je usta zatvorena i koncentrirao se na preživljavanje onoga što bi moglo postati najduljom vožnjom njegova života.

Probijao se kroz nanose snijega na praznoj cesti i, iako je imao povjerenja u svoj terenac i u svoje vozačko umijeće, odahnuo je kad su skrenuli na njegov kućni odvojak. Kabina je bila vruća i zaparena kao sauna jer je bio jednoglasno nadglasan o jačini grijanja.

Čak i u ovim okolnostima, Cal je s uživanjem gledao svoj posjed, kuću i šumu. Terasasti teren pod debelim slojem snijega, drveće odjeveno u bijelo, bijele gomilice grmlja oko kuće, dim se vijori iz dimnjaka, a svjetlost s prozora obasjava spokojnu bjelinu svjetlucavim sjajem. Kao na slici, pomislio je.

Oprezno je slijedio tragove Foxova terenca po svome malome mostu preko zaleđena potoka.

Lump je tapkao prema kući ostavljajući za sobom duboke tragove u snijegu. Mahnuo je repom, jedanput, i kratko zalajao.

– Hej, vidi ti Lumpa, Quinn je gurnula Cala laktom. – Sav je razigran.

– Snijeg ga razbudi. – Cal se zaustavio iza Foxova vozila, frknuo na Ferrari koji je polako tonuo pod slojem snijega i oštro zatrubio. Neka bude proklet ako će sam vući u kuću sav taj teret bez kojega tri žene ne mogu preživjeti noć ili dvije.

Izišao je i počeo izvlačiti prtljagu iz prtljažnika.

– Ovo je prekrasno mjesto, Cal. – Layla je uzela prvu torbu iz njegovih ruku. – Currier i Ives dvadeset prvog stoljeća. Mogu li ovo odnijeti u kuću?

– Naravno.

– Lijepo kao na slici. Cybil je odmjerava prtljagu i izabrala jednu torbu. – Posebno ako ti ne smeta samoća i izoliranost.

– Ne smeta mi.

Pogledala je prema Foxu i Gageu koji su dolazili iz kuće. – Nadam se da ti ne smeta ni gužva.

Unijeli su sve stvari ostavljajući posvuda mokre tragove cipela. Djevojke su se prihvatile svaka svog posla bez ikakva prethodnog dogovora o podjeli rada. Cal je bio uvjeren da je to nekakva ženska telepatija na djelu. Layla je zatražila stare ručnike i krpe i počela brisati podove. Cybil je preuzela kuhinju sa svojim gulašom i kuhinjskim potrepštinama. A Quinn je osmotrila sadržaj ormara s posteljinom pa počela organizirati raspored spavanja i davati upute za razvrstavanje prtljage po sobama.

Zapravo nije imao što raditi pa je odlučio popiti pivo.

Gage se doklatio u sobu baš kad je raspirivao vatru u kaminu. – Kupaonica je prepuna bočica i ženskih stvari. – Gage je trznuo palcem prema stropu. – Što si to napravio?

– Ono što sam morao. Nisam ih mogao ostaviti. Bile bi odsječene od svijeta nekoliko dana.

– Pa si to pretvorio u Donnerov pohod? Tvoja ženska natjerala je Foxa da mi namjesti krevet koji se sada nalazi na kauču u tvom uredu. I koji ću, očito, dijeliti s njim. A ti znaš da taj pasji sin hrče tako da se kuća tresu.

– Tu nema pomoći.

– Lako je tebi govoriti. Ti ćeš dijeliti sobu sa svojom plavušom.

Sada se Cal samozadovoljno nacerio. – Tu nema pomoći.

- Esmeralda nešto krčka u kuhinji.
- Gulaš – i zove se Cybil.
- Kakogod, stvar dobro miriše. To joj moram priznati. Ona miriše bolje. Ali stvar je u tome da sam dobio po prstima kad sam htio uzeti prokletu vrećicu čipsa uz pivo.
- Želiš kuhati za šestero ljudi?

Gage je samo zagundao, zavalio se u fotelju i podignuo noge na čajni stolić. – Koliko snijega su najavili?

- Oko jedan metar. – Cal se smjestio preko puta zauzevši istu pozu. – Nekada smo to voljeli više od svega. Nema škole, jurnjava na sanjkama, grudanje, ratovi s grudama.
- To su bili dani, prijatelju.
- A sada pripremamo generator, dovlačimo drva za potpalu, kupujemo rezervne baterije i toaletni papir.
- Šugavo. Bolje je kad si klinac.

Ipak, bilo je toplo i dok je vani snijeg padao u krpama i lijepio se za prozore, unutra je bilo svjetlo i mirisalo je na ukusnu hranu. Tomu je teško prigovarati, pomislio je Cal, dok je stavljao u tanjur vruć, začinjen gulaš oko kojega nije ni prstom maknuo. Plus, tu su i okruglice od kruha, a na njih je bio stvarno slab.

- Nedavno sam bio u Budimpešti. – Gage je dohvatio kutlaču iz zdjele promatrajući Cybil.

– Ovo je ukusno baš kao i tamo kod njih.

- Zapravo, ovo nije mađarski gulaš. Hrvatska varijanta.
- Vraški dobar gulaš, – rekao je Fox, – otkuda god da potječe.
- I sama Cybil istočnoeuropski je gulaš. – Quinn je kušala komadić okruglice koju si je dopustila pojesti. – Hrvatsko-ukrajinsko-poljski, začinjeno s francuskim osjećajem za modu i oholost.
- Kad je tvoja obitelj došla ovamo? – upitao je Cal.
- Najranije u sedamnaestom stoljeću, najkasnije neposredno prije Drugoga svjetskog rata, ovisno o grani. – Ali shvatila je zašto je to pitao.
- Ne znam jesam li nekako povezana s ovim događajima ili s Laylom i Quinn, ali počela sam istraživati.
- Nas dvije stvorile smo vezu, dodala je Quinn, – na samom početku.
- Jesmo.

Cal je razumio tu vrstu prijateljstva, prepoznao ju je u pogledu koji su djevojke izmijenile. To nije dolazilo iz krvi, dolazilo je iz srca.

- Spojile smo se odmah prvoga dana, zapravo prve večeri na koledžu. – Susrele smo se u hodniku spavaonice. Sobe su nam bile jedna nasuprot drugoj. U roku od dva dana zamijenile smo sobe i živjele zajedno do kraja škole.
- I, po svemu sudeći, živimo i dalje, dodala je Cybil.
- Sjećaš se kako si mi prve večeri čitala iz dlana?
- Čitaš iz dlana? – uskočio je Fox.
- Kad me uhvati raspoloženje. Moje cigansko naslijeđe, dodala je mahnuvši rukom u velikoj gesti.

A Cal je osjetio gvalju u svom irskom želucu. – Bilo je Cigana u Hollowu.

- Stvarno? – Cybil je pažljivo podignula svoju čašu za vino i otpila mali gutljaj. – Kada?
- Moram provjeriti. Znam to iz bakinih priča koje je njoj pričala njezina baka. O Romima koji su stigli jednog ljeta i podignuli logor pokraj Hollowa.
- Zanimljivo. Potencijalno. – glasno je razmišljala Quinn. – Neki lokalni mogao se zagrijati za jednu od tih tamnookih ljepotica i devet mjeseci kasnije, ups! Moglo je dovesti ravno do tebe, Cyb.
- Velika sretna obitelj, promrmljala je Cybil.

Nakon večere ponovno su se dodjeljivali kućni poslovi. Trebalo je donijeti drva, pustiti psa van, počistiti stol, oprati suđe.

– Tko još ovdje kuha? – upitala je Cybil.

– Gage, jednoglasno su odgovorili Cal i Fox.

– Hej!

– Dobro. – Cybil ga je odmjerila pogledom. – Ako se odlučimo za zajednički doručak, ti ga spremaš. A sada...

– Prvo moramo o nečemu razgovarati, uskočio je Cal. – Možemo ostati i ovdje u blagovaonici. Ali prije nego što počnemo, moramo nešto donijeti, dodao je gledajući Foxa i Gagea. Vi do tada otvorite još jednu bocu vina.

– O čemu je riječ? – Quinn se namrštila kad su muškarci otišli. – Što spremaju?

– Više je riječ o onome što su nam prešutjeli, rekla je Layla. – Krivnja i oklijevanje, to osjećam. Ali ne mogu biti sigurna, ne poznajem ih toliko dobro.

– Ti znaš ono što znaš, rekla je Cybil. – Donesi još jednu bocu, Q. – Lagano se stresla. – Mogli bismo zapaliti još nekoliko svijeća, za svaki slučaj. Već nekako osjećam... mrak.

Prepustili su to Calu jer se nalaze u njegovoj kući. Kad su ponovno svi sjeli za stol, tražio je riječi kojima bi započeo.

– Ispričali smo vam što se dogodilo one noći na čistini i što se počelo zbivati kasnije. Quinn, i ti si osjetila nešto od toga prije dva tjedana, kad smo zajedno bili kod kamena.

– Da. Cyb i Layla moraju to također vidjeti, čim vrijeme dopusti.

Oklijevao je samo trenutak. – Dogovoreno.

– To nije šetnja po Champs Elyséeju, dodao je Gage, a Cybil ga je hladno pogledala i podignula obrvu.

– Snaći ćemo se.

– Ali ima još jedan element priče iz te noći, još jedan aspekt koji nismo spominjali.

– Nikome, naglasio je Fox.

– Teško je objasniti zašto. Imali smo deset godina, sve je krenulo dovraga i... Evo! – Cal je stavio svoj komad kamena na stol.

– Komad stijene? – rekla je Layla.

– Heliotrop. Krvavi kamen. – Cybil je napućila usne, posegnula za kamenom pa zastala. – Mogu li?

Gage i Fox položili su svoje komadiće na stol. – Biraj, ponudio je Gage.

– Tri dijela jednoga, Quinn je uzela u ruku njoj najbliži kamen. – Točno, je li? To su tri dijela jednog kamena.

– Kamena koji je bio zaobljen, brušen, uglačan, nastavila je Cybil. – Gdje ste pronašli te komadiće?

– Držali smo ih u ruci, odgovorio je Cal. – Nakon svjetla, nakon tmine, kad se zemlja prestala tresti, svaki od nas držao je u ruci svoj dio kamena. – Gledao je u svoju ruku, sjećao se kako ga je čvrsto stiskao u šaci kao da mu život ovisi o tome.

– Nismo znali što je to. Fox je saznao. Njegova majka imala je knjige o stijenama i kristalima i Fox je potražio o kojoj vrsti kamena je riječ. Krvavi kamen, ponovio je. – Uklapa se.

– Potrebno ga je ponovno sastaviti, rekla je Layla. – Zar ne? Mora ponovno biti potpun.

– Pokušali smo. Rezovi su oštri, objašnjavao je Fox. – Dijelovi pristaju jedan u drugi kao slagalica. – Mahnuo je rukom i Cal ih je spojio u kružni oblik.

– Ali nema nikakvo djelovanje.

– Zato što ih držiš spojene? – Quinn je znatiželjno ispružila ruku i Cal joj je stavio kamenčiće na dlan. – Nisu... sjedinjeni, pretpostavljam da je to prava riječ.

– Pokušali smo. Ovaj MacGyver preko puta mene pokušao ga je zalijepiti ljepilom Super-Glue.

Cal je umiljato pogledao Gagea. – Koje navodno može zalijepiti slona za palmu. Ali mogao sam ih isto tako pokušati slijepiti vodom. Ništa se ne prima. Pokušali smo ih omotati zavojem i svezati, pokušali smo ih zagrijati, smrznuti. Ništa. Zapravo, čak i ne mijenjaju temperaturu.

– Osim... – Fox je prekinuo u pola riječi i pričekao da Cal i Gage klimnu glavama pa nastavio. – Tijekom Sedmice se zagriju. Ne previše, ne toliko da ih se ne može držati u ruci, i samo po rubovima.

– Jeste li ih pokušali spojiti tijekom tog tjedna? – upitala je Quinn.

– Naravno. Bez rezultata. Sve što znamo jest da ga je Giles Dent nosio oko vrata kao amulet one noći kad je Lazarus Twisse doveo rulju na čistinu. Vidio sam to. A sada je kamen kod nas.

– Jeste li pokušali s čaranjem? – upitala je Cybil.

Cal se promeškoltio pa pročistio grlo.

– Isuse, Cal, opusti se malo. – Fox je stresao glavom. – Naravno. Nabavio sam neke knjige o čaranju i pokušali smo. Kasnije je Gage pronašao nekoga tko so bavi time i pokušali smo s nekim obredima i takvim stvarima.

– Ali nikome ili nikada niste pokazali? – Quinn je pažljivo odložila kamenčiće i uzela svoju čašu s vinom. – Nikome tko bi mogao raditi s njima ili pokušati shvatili njihovu svrhu. Možda njihovu povijest.

– To se od nas nije očekivalo. – Fox je podignuo ramena. – Znam kako to zvuči, ali znam da ih nismo trebali odnijeti, kome ono, geolozima ili nekakvim vikanskim svećenicima ili prokletom Pentagonu. Ja samo... Cal se od početka zalagao za znanstveni pristup.

– MacGyver, ponovio je Gage.

– Fox je bio siguran da to ne trebamo napraviti i to je bilo dovoljno objašnjenje. To je bilo dovoljno nama trojici. – Cal je pogledao svoje prijatelje. – Tako smo rješavali stvari sve do sada. Da je Fox osjećao kako nije u redu, ne bismo to ni vama spomenuli.

– Zato što su tvoji osjećaji najsnažniji? – Layla je upitala Foxa.

– Ne znam. Možda. Samo znam da sam vjerovao – vjerujem da smo preživjeli onu noć, da smo se izvukli samo zato što je svatko od nas imao u ruci komadić tog kamena. I sve dok je tako, imamo šansu. To je jednostavno nešto što znam na isti način na koji ga je Cal vidio, prepoznao kao amulet oko Dentova vrata.

, A što je s tobom? – upitala je Cybil Gagea. – Što ti znaš? Što ti vidiš?

Pogledao ju je ravno u oči. – Ja ga vidim cijeloga, na vrhu Poganskog kamena. Kamen na kamenu. I iz njega izbija plamen, a potpaljuju ga krvave mrlje. Onda ga plamen proguta, proširi se, klizne niz podnožje kao vatreni omotač. I vidim vatru kako juri po tlu, zariva se u stabla dok ne počnu pucati od vrućine. A na čistini nastane takav razorni požar da u njemu ni sam vrag ne bi mogao preživjeti.

Otpio je malo vina. – To je ono što vidim nakon što se amulet ponovno sjedini i nisam baš u nekoj žurbi da to zapravo doživim.

– Možda je tako bio formiran, pretpostavila je Layla.

– Ja ne vidim unatrag. To je Calova gaža. Ja vidim ono što bi se moglo dogoditi.

– A to dobro dođe u tvojoj profesiji.

Gage je ponovno skrenuo pogled na Cybil i sporo se nasmiješio. – Nije naodmet. – Podignuo je svoj dio kamena i protresao ga na dlanu. – Je li netko za jedno bacanje karata?

U trenutku kad je to rekao, nestalo je struje.

Ostali su u mraku osvijetljeni samo slabim treperenjem svijeća koje su upalili prije večere. Ali ugođaj koji su stvarale nije bio romantičan nego sablastan. Na prostoriju se spustio osjećaj jeze. – Idem uključiti generator, Cal se odgurnuo od stola. – Za sada samo voda, hladnjak i peć.

– Nemoj ići sam. – Layla je trepnula kao da je iznenađena riječima koje su joj izletjele iz usta. – Mislila sam...

– Idem ja s tobom.

Dok se Fox podizao sa stolca, nešto je bolno urliknulo u mraku.

– Lump. – Cal je kao metak izjurio iz sobe, preko kuhinje i kroz stražnja vrata. Jedva je zastao da strgne baterijsku svjetiljku sa zida i uključi je.

Posvijetlio je prema izvoru zvuka. Svjetlo se zaustavljalo i raspršivalo na debeloj, gustoj pregradi od snijega.

Propadao je do koljena kroz snježni prekrivač i dozivao psa. S mukom se probijao dalje i pokušavao odrediti odakle dopire zavijanje. Činilo se da dolazi sa svih strana, i niotkuda.

Čuo je neki zvuk iza sebe i zavrtio se oko osi držeći svjetiljku kao oružje.

– Ne pucaj na pojačanje, viknuo je Fox. – Kriste, ovo je vrijeme suludo. – Uhvatio je Cala za ruku dok mu je Gage prilazio s druge strane.

– Hej, Lump! Hajde, Lump, dođi ovamo. Nikada nije tako zavijao. Nikada.

– Kako znaš da je to on? – upitao je Gage.

– Vрати se unutra, oštro je odgovorio Cal. – Ne možemo ostaviti žene same. Ja idem pronaći psa.

– O da, naravno, ostavit ćemo te ovdje samoga, tek tako da bauljaš okolo po jebenoj mećavi. – Gage je gurnuo hladne ruke duboko u džepove i osvrnuo se. – Osim toga...

Stajale su na trijemu prepletenih ruku i opremljene baterijskim svjetiljkama. Što je bilo pametno, uvidio je Cal. I navukle su kapute, vjerojatno i čizme, što ni njemu ni njegovim prijateljima nije palo na pamet.

– Vratite se natrag. – Sada je već morao vikati kako bi nadglasao sve jače hujanje vjetra. – Mi ćemo potražiti Lumpa. Ostanite tu, ne mičite se.

– Idemo svi ili nitko ne ide. – Quinn je izvukla ruku ispod Laylina lakta i zavukla je pod Calov. – Ne gubi vrijeme, rekla je prije nego što se stigao pobuniti. – Trebali bismo se raširiti po terenu, zar ne?

– U parovima. Ti i Layla krenite na onu stranu, Quinn i ja ćemo ovamo. Gage i Cybil, vi krenite prema stražnjoj strani. Mora biti negdje u blizini. On nikada ne odlazi daleko od kuće.

Ali zvučao je uplašeno, a to Cal nije htio izreći naglas. Njegov glupi, lijeni pas zvučao je uplašeno. – Uhvati se za moj remen. Čvrsto se drži.

Ciknuo je od hladnoće kad ga je hladna rukavica dotaknula po koži i polako krenuo naprijed. Nije prešao ni dva metra kad je začuo još neki zvuk pomiješan s cviležom psa.

– Čuješ li to?

– Da. Smijeh. Zvuči kao smijeh zlobnoga malog dječaka.

– Vрати...

– Ne namjeravam ostaviti tog psa vani ništa manje nego ti.

Divlji nalet vjetra suknuo je kao plimni val pljujući oblake snijega koji se zabadao u kožu kao ledena sačma, a debele grane drveća svijale su se i pucale kao suho triješće. Iza njega, Quinn je posrnula i zamalo ih oboje povukla na tlo.

Vratit će je natrag u kuću, odlučio je. Odvući će je u prokletu kuću i zaključat će je u prokleti ormar ako bude potrebno, a onda će se vratiti natrag i pronaći svog psa.

Okrenuo se i potegnulo je za ruku i u tom trenutku ih je primijetio.

Pas je sjedio na stražnjim nogama napola zakopan u snijegu. Visoko je podignuo glavu i bolno zavijao očajničkim, isprekidanim jaucima.

Dječak je plutao nekoliko centimetara iznad površine snijega i cerekao se. Likuje, pomislio je. To je riječ koja pristaje tom prljavom zlobnom zvuku.

Nasmijao se glasnije, a za tim zvukom ponovno je nahrupio vjetar. Lump je sada bio zatrpan već do vrata.

– Goni se dalje od mog psa!

Cal se bacio naprijed, ali vjetar ga je srušio i našao se, zajedno s Quinn, na leđima ispružen na snijegu.

– Pozovi ga, vikala je Quinn. – Pozovi ga, natjeraj ga da se pokrene! – Skinula je rukavice, gurnula dva prsta u usta i počela prodorno zviždati dok je Cal izvikivao Lumpovo ime.

Lump se tresao i upinjao; stvor se cerekao.

Cal je nastavio dozivati, psovati i puzati dok mu se snijeg lijepio za oči, a ruke odrvenjele od hladnoće. Čuo je vikanje iza sebe, ali fokusirao je svu energiju na kretanje naprijed da stigne do psa prije nego što ga sljedeći nalet vjetrom nošena snijega potpuno zatrpa.

Ugušit će se, mislio je dok se probijao, gurao, posrtao i puzao naprijed. Ako ne stigne na vrijeme, njegov će Lump ugušiti u tom oceanu snijega.

Nečija ruka uhvatila ga je za gležanj, ali on se samo nastavio probijati naprijed.

Škrugućući zubima zamahnuo je rukom i uhvatio klizavu ogrlicu oko Lumpova vrata. Ukopao se i pogledao u oči s crvenim rubom koje su svjetlucale neprirodnim zelenim sjajem. – Nećeš ga dobiti.

Trgnuo je ogrlicu. Ništa. Ignorirajući Lumpovo bolno cviljenje povukao je ponovno, divljački, očajnički. Pas je tulio i trzao se, ali činilo se kao da mu je tijelo zarobljeno u bloku stvrdnuta cementa.

A Quinn se stvorila pokraj njega, opružena na trbuhu i počela razgrtati snijeg rukama.

Fox je kliznuo s druge strane razbacujući snijeg kao šrapnele. Cal je skupio svu snagu, još jedanput pogledao u te monstruoze oči i lice dječaka. – Rekao sam da ga nećeš dobiti.

Sa sljedećim trzajem, okov je popustio i veliko drhtavo cmizdravo tijelo sručilo se na nje-ga.

– U redu, u redu. Sve je u redu. – Pritisnuo je lice uz hladnu mokru dlaku.

– Odnesimo ga do kamina. – Layla se naprezala pokušavajući izvući Quinn iz snijega dok ju je Cybil klečeći podupirala s druge strane. Gage je gurnuo baterijsku svjetiljku u džep i podignuo Cybil, a potom je iščupao Quinn i osovio je na noge.

– Možeš li hodati? – upitao je.

– Da, da. Hajdemo unutra, u kuću, prije nego što svi dobijemo ozeblinae.

Ručnici i pokrivači, suha odjeća, vruća kava. Brendi – čak i za Lumpa – ugrijali su smrznute kosti, utrnulo tkivo.

Gomila cjepanica užarila je kamin.

– Držao ga je. Nije se mogao micati. – Cal je sjedio na podu, a Lumpova glava počivala mu je u krilu. – Nije se mogao micati. Zakopao bi ga u snijegu. Glupog, bezazlenog psa.

– Je li se to već događalo? – upitala je Quinn. – Je li već nasrtao na životinje na takav način?

Nekoliko tjedana prije Sedmice neke životinje bi se utopile ili bi poginule na cesti. Katkad kućni ljubimci postanu zli. Ali nikada ništa ovakvo. Ovo je...

– Demonstracija. – Cybil je čvršće obavila pokrivač preko Quinninih nogu. – Želio je pokazati što može, želio je da mi to vidimo.

– Možda je želio vidjeti što mi možemo napraviti, dodao je Gage i zaradio zamišljen pogled od Cybil.

– To je vjerojatnije. Hoćemo li popustiti? Pas nije ljudsko biće, lakše ga je podčiniti. Bez uvrede, Cal, ali umne sposobnosti tvog psa nisu veće od onih u dojenčeta.

Nježno, s ljubavlju, Cal je potegnuo jedno Lumpovo mlohavo uho. – Tup je kao noć.

– Znači, razmetao se. Ozlijedio je ovog jadnog psa iz sporta, za rekreaciju. – Layla je kleknula i pomilovala Lumpa po leđima. – To zaslužuje neku odmazdu.

Quinn je zainteresirano nagnula glavu. – Što imaš na umu?

– Još ne znam, ali to je svakako nešto o čemu treba promisliti.

OSAMNAEST

Cal nije znao u koliko sati su otišli u krevet ni kada su zaspali. Ali kad je otvorio oči, traka blijedoga zimskog svjetla probijala se između zavjesa. Snijeg je još uvijek padao u savršanim ravnim bijelim pahuljama dostojnim hollywoodskog božićnog specijala.

Tišinu kakvu samo snijeg može stvoriti remetilo je postojano i nekako zadovoljno hrkanje. Lump se prostro u podnožju kreveta kao pseći prekrivač. Cal mu obično nije dopuštao takve izlete, ali sada, zvuk njegova hrkanja, težina, toplina po nogama, sve je bilo točno kako treba biti.

Od sada nadalje šašavi pas ide svuda s njim.

Stopalo mu je bilo pritisnuto težinom glomazna tijela pa se pomaknuo kako bi izvukao nogu. Quinn se promeškoljila, uzdahnula i ugnijezdila se uz njega i uglavila nogu oko njegova koljena. Imala je na sebi pidžamu od flanela, što ne bi trebalo biti ni izdaleka seksi, i tijekom noći spavala je na njegovoj ruci koju su sada trnci vraćali u život. A to bi trebalo biti bar malkice neugodno i razdražujuće.

Ali i to je bilo upravo onakvo kakvo treba biti.

Budući da su ležali zagrljeni u krevetu u toploj sobi, nije mogao smisliti nijedan razlog zašto to ne bi iskoristio.

Smiješeci se, zavukao je ruku pod majicu i pomilovao toplu, glatku kožu. Obuhvatio je dojkicu pa osjetio kako joj srce tuče pod njegovim dlanom, polako i postojano kao Lumpovo hrkanje. Dodirivao ju je lijenim pokretima, samo vršcima prstiju i promatrao njezino lice. Lagano, nježno, draškao joj je bradavice i uzbudio se zamišljajući kako ih dodiruje usnama i klizi jezikom preko njih.

Ponovno je uzdahnula u snu.

Putovao je dalje, prelazeći preko trbuha, ispod ruba pidžame prema unutrašnjoj strani bedra pa ponovno gore. Dolje pa gore, dodirom laganim kao šapat približavao se sve bliže i bliže centru.

A zvuk koji je izišao iz usnula grla bio je mekan i bespomoćan.

Bila je mokra kad ju je dotaknuo, vruća kad je ušao u nju. Gurnuo je jače i spustio usne na njezine da joj preuzme uzdah.

Svršila je u trenutku kad se razbudila, tijelo je doslovno eruptiralo kad je um iskočio iz sna i utonuo u šok zadovoljstva.

– O, Bože!

– Sššš. – Nasmijao se uz njezine usne. – Probudit ćeš psa.

Svukao joj je hlače i prevrnuo se na nju. Prije nego što joj se um razbistrio, prikovao ju je svojim tijelom i ispunio.

– Oh. Pa... Isuse. – Riječi su joj zapinjale i podrhtavale. – Dobro jutro.

Ponovno se nasmijao, odupro na laktove i nastavio mučno sporim, do bola sporim tempom. Borila se da zadrži njegov ritam, potisne plimu i polako se uspne zajedno s njim, ali ponovno ju je preplavila i razrušila sve brane.

– Bože. Bože. Bože. Mislim da ne mogu...

– Sšš, ššš, opet ju je ušutkao i meko spustio usne na njezine jedva ih dodirnuvši. – Ići ću polako – prošaptao je. – Samo se prepusti.

Ništa drugo nije ni mogla. Sustav joj je bio potpuno izmožden, a tijelo u njegovoj vlasti. U potpunosti njegovo.

Savršeno zadovoljna, potpuno iscijeđena, Quinn je ležala pod Calovim tijelom. Povukao se malo niže i odmarao glavu među njezinim prsima, a ona se igrala njegovom kosom. Zami-

šljala je neko daleko nedjeljno jutro kad neće imati važnijih briga od odluke hoće li ponovno voditi ljubav prije doručka ili poslije doručka.

– Uzimaš li neke specijalne vitamine? – upitala je. – Hmm?

– Mislim, imaš prilično impresivnu količinu energije.

Osjetila je na koži kako mu se usne izvijaju. – Samo zdrav život, plavušice.

– Možda je to od kuglanja. Možda kuglanje... gdje je Lump?

– Posramio se negdje u pola predstave. – Cal je okrenuo glavu i pokazao rukom. – Tamo.

Pas je sjedio u kutu s njuškom okrenutom prema zidu. – Posramili smo psa. Ovo još nisam doživjela. Bože! Osjećam se tako dobro. Kako se mogu tako osjećati nakon sinočnjeg užasa?

– Zatresla je glavom pa raširila ruke, protegnula se i ovila ih oko Cala. „A o tome je riječ, zar ne? Čak ako cijeli svijet sleti u pakao, još uvijek nam ostaje ovo.

– Da. – Sjeo je i pomilovao je po raščupanoj kosi. Pažljivo ju je gledao. „Quinn. – Uzeo je njezin dlan, igrao se s prstima.

– Cal, rekla je imitirajući njegov ozbiljan ton.

– Puzala si kroz mećavu kako bi spasila mog psa.

– Lump je dobar pas. Svatko bi to napravio za njega.

– Ne. Nemoj bili naivna. Fox i Gage, da, za psa, i za mene. Layla i Cybil, možda. Možda ih je ponio trenutak ili su možda takve.

Pogladila ga je po licu, nježno povukla prstom ispod tih strpljivih sivih očiju. – Nitko od nas ne bi ostavio tog psa vani, Cal.

– Onda je taj pas prilično sretan kad ima oko sebe ljude kao što ste vi. I ja sam sretan. Puzala si kroz snijeg prema tom stvoru. Kopala si snijeg golim rukama.

– Ako želiš napraviti heroja od mene... samo nastavi, zaključila je. – Mislim da mi se počinje sviđati.

– Zviždala si kroz prste.

Sad se nacerila. – Sitnica koju sam usput naučila. Zapravo, mogu zviždati puno glasnije, ali kad nisam zadihana, kad ne cvokoćem od hladnoće i ne umirem od straha.

– Volim te.

– Demonstrirat ću ti jednom prilikom kad... Što?

– Nikad nisam mislio da ću izgovoriti te riječi ijednoj ženi koja mi nije u rodu. Nikada nisam išao u tom smjeru.

Kroz srce joj je prošao oštar udar. Ne bi poskočilo jače ni da je primila električni šok. – Možeš li, molim te, reći to još jedanput, sad kad mogu bolje obratiti pozornost?

– Volim te.

Evo opet, pomislila je. Udarac, preskok i snažno lupanje. – Zato što znam zviždati kroz prste?

– To je bilo odlučujuće.

– Bože. – Zatvorila je oči. – Želim da me voliš, a ja stvarno volim dobiti ono što želim. – Udahnula je. – Ali, Cal, ako je ovo zbog prošle noći, zato što sam ti pomogla izvući Lumpa, onda...

– To je zato što misliš da se ne računa ako pojedješ pola moje kriške pizze.

– Pa i ne računa se, tehnički.

– Zato što uvijek znaš gdje su ti ključevi i jer možeš misliti o deset stvari istovremeno. Zato što se ne predaješ, a kosa ti sjaji kao da ju je istkalo Sunce. Zato što govoriš istinu i znaš biti prijatelj. I zbog mnoštva razloga koje još nisam sasvim dokučio. I mogu ti reći ono što sam mislio da nikada nikome neću reći.

Ovila mu je ruke oko vrata i naslonila čelo na njegovo. Na trenutak je morala samo disati, samo disati u ljepoti trenutka, kao što je često radila kad bi joj neko umjetničko djelo ili pjesma stisnuli grlo suzama.

– Danas je stvarno dobar dan. – Nježno gaje poljubila. – Danas je stvarno sjajan dan.

Neko vrijeme sjedili su zagrljeni u tišini dok je Lump spavao u kutu, a vani je snijeg i dalje bešumno padao.

Cal se spustio u kuhinju prateći miris kave i pronašao Gagea kako mrgodno baca tavu na štednjak. Progundali su jutarnji pozdrav, a Cal je izvukao čistu šalicu iz perilice.

– Čini se da ima već više od metar snijega, a još pada.

– Imam oči. – Gage je parao omot slanine. „A ti si sav zadovoljan zbog toga.

– Danas je stvarno dobar dan.

– I ja bih to mislio da sam ga započeo jutarnjom ševom.

– Bože, muškarci su stvarno prosti. – Cybil je ušla u kuhinju mutnih očiju.

– Onda moraš začepiti uši kad si u blizini naše vrste, jaja s prženom slaninom, prijavio je Gage. – Ako netko ima primjedbe, neka potraži drugi restoran.

Cybil si je natočila kavu i promatrala ga preko ruba šalice dok je ispijala prvi gutljaj. Nije se obrijao ni počeošljao tu tamnu masu kose. Očigledno nije jutarnji tip, i baš ništa od toga, razmišljala je, nije ga činilo manje privlačnim.

Šteta.

– Znaš što sam primijetila kod tebe, Gage?

– Što?

– Imaš sjajno dupe i ušljivo držanje. Javi mi kad doručak bude gotov, rekla je i lijeno odšetala iz kuhinje.

– U pravu je. I ja to često kažem.

– Telefoni ne rade, objavio je Fox ulazeći. Trgnuo je vrata hladnjaka i bacio se na Colu. – Uspio sam dobiti mamu na mobitel. Kod njih je sve u redu.

– Znajući tvoje roditelje, oni su upravo završili s jutarnjim seksom. – Gage je namrgođeno nastavio pripremati doručak.

– Hej! Zapravo točno, priznao je Fox nakon trenutka razmišljanja, – ali, hej!

– Mozak mu cvrči od seksa.

– Zašto ne bi? Nije bolestan i ne gleda sport, a to su jedine dvije prilike kad muškarac nužno ne razmišlja o seksu.

Gage je stavljao slaninu na tavu. – Neka netko napravi prepečenac ili nešto. I trebat će nam još jedan vrč kave.

– Ja moram izvesti Lumpa. Ne puštam ga više samoga.

– Ja ću ga odvesti. – Fox se sagnuo i počeošao psa iza ušiju. – Tako i tako želim prošetati. – Okrenuo se i gotovo pregazio Laylu. – Hej, oprost. Ahm... Upravo vodim Lumpa van. Hoćeš li i ti s nama?

– Pa, valjda. Može. Samo da uzmem svoje stvari.

– Lukavo. – Komentirao je Gage kad je Layla izišla. – Ti si snalažljiv tip, Fox.

– Što?

– Dobro jutro, lijepa žena. Želiš li se probijati sa mnom po zametenoj stazi i gledati psa kako piša po stablu? Prije nego što si popila jutarnju kavu?

– To je bio samo prijedlog. Mogla je odbiti.

– Što bi i napravila da joj je kofein stigao pokrenuti mozak.

– Zato se vjerojatno tebi posreći samo sa ženama bez mozga.

– Ti naprosto isijavaš sunčevu svjetlost, rekao je Cal kad je Fox ljutito izjurio.

– Pripremi još jedan vrč proklete kave.

– Moram donijeti drva, napuniti generator i početi razgrtati metar snijega s trijema. Javi mi kad doručak bude gotov.

Ostavši sam, Gage je zarežao i okrenuo slaninu na tavi. Još uvijek je frktao i kad je Quinn sišla u kuhinju.

– Mislila sam da će svi biti ovdje, ali društvo se raspršilo. – Uzela je šalicu. – Izgleda da će nam trebati još jedan vrč kave.

Gage se nije stigao obrecnuti jer je upravo spašavao komad slanine da ne izgori.

– Ja ću se pobrnuti za to. Mogu li ti još kako pomoći?

Okrenuo je glavu i pogledao je. – Zašto?

– Zato što računam, ako ti sada pomognem s doručkom, oboje ćemo biti oslobođeni od rotacije kuhanja za sljedećih nekoliko obroka.

Klimnuo je glavom uvaživši njezinu logiku. – Pametno. Prepečenac i kava.

– Dogovoreno.

Quinn se primila posla, a on je počeo mutiti jaja u velikoj zdjeli. Brza je i efikasna, zaključio je. Brzina nije toliko važna za Cala, ali efikasnost je veliki plus. Dobro je građena, bistra je, a kao što se sinoć i sam uvjerio, imala je veliku zalihu srčanosti.

– Usrećuješ ga.

Quinn je zastala i pogledala ga preko ramena. – Dobro, jer on usrećuje mene.

– Samo jedna stvar, ako to već nisi ustanovila i sama. On je ukorijenjen ovdje. Ovo je njegovo mjesto. Štogaod se dogodi, Hollow će uvijek biti Calovo mjesto.

– Shvatila sam to. – Izvadila je gotovi prepečenac i ubacila sljedeću turu kruha u toster. – Uzevši sve u obzir, ovo je prilično zgodan grad.

– Uzevši sve u obzir, složio se i izlio izmučena jaja na vruće ulje.

Fox je vani, kao što je Gage i predvidio, gledao Lumpa kako ostavlja tragove mokraće po drveću. Zanimljivije je bilo gledati ga dok se proguravao i povremeno pokušavao poskočiti preko visokih nanosa snijega. Taj faktor, snijeg do struka, zaustavio je Foxa i Laylu već na trijemu. Nije mu bilo druge nego prihvatiti lopatu koju mu je Cal dobacio u prolazu i primiti se razgrtanja snijega.

Ipak, uživao je u čaroliji jutra i razbacivao rahli snijeg uokolo dok ga je sve više padalo po njemu.

– Ja ću sići dolje i otresti snijeg s ovog krhkoga grmlja. – Layla je navukla skijašku kapu i oko vrata omotala topli šal. A po njoj je već napadao sloj snijega. – Potonut ćeš pa ćemo ti morati dobaciti užu za spašavanje i izvući te. Uskoro ćemo prokopati stazu do tamo.

– Ne djeluje prestrašeno. – Nije skidala pogled s Lumpa. – Mislila sam, nakon prošle noći, skanjivat će se od izlaska na snijeg.

– Kratkotrajno pseće pamćenje. Vjerojatno je tako bolje.

– Ja neću zaboraviti.

– Ne. – Nije ju trebao pozvati van, shvatio je. Naročito jer nije znao kako bi pristupio razgovoru oko posla, što je bio jedan od razloga zašto je htio biti s njom nasamo.

Obično je bio bolji u tim stvarima, odnosima s ljudima, odnosima sa ženama. Sada je prokopavao stazu preko trijema i prešao ravno na stvar.

– I tako, Cal kaže da tražiš posao.

– Ne, zapravo. Želim reći, morat ću naći neki posao, ali još nisam počela tražiti.

– Moja sekretarica – voditeljica ureda – asistentica. – Odbacio je jednu hrpu i zabio lopatu u snijeg. – Sad kad promislim, nikada nismo točno odredili status. U svakom slučaju, ona se seli u Minneapolis. Potrebna mi je osoba koja će je zamijeniti u tim stvarima.

Prokleta Quinn, pomislila je. „U tim stvarima?

Foxa su inače smatrali prilično artikuliranom osobom. – Ulaganje spisa, odgovaranje na telefon, dogovaranje termina, promjena termina kad je potrebno, prihvaćanje klijenata, pisanje dokumenata i korespondencija. Ona je i bilježnik, ali to sada nije najvažnije.

– Koji softver koristite?

– Ne znam. To ćemo morati nju pitati. Koristi li neki softver? Otkuda bi on to mogao znati?

– Ja ne znam ništa o poslovima sekretarice ili o vođenju ureda. Ne znam ništa o pravu.

Fox je mogao prepoznati ton u glasu, a njezin je bio defenzivan. Nastavio je kopati. – Znaš li abecedu?

– Naravno, ali riječ je...

– O tome, prekinuo ju je. – Ako znaš abecedu, moći ćeš ulagati spise. A ako se znaš služiti telefonom, možeš odgovarati na pozive i telefonirati u moje ime. To su temeljne vještine potrebne za ovaj posao. Znaš li tipkati?

– Da, ali to ovisi o...

– Ona će ti pokazati ono što ona radi.

– Čini se da ne znaš puno o onome što ona radi.

Znao je prepoznati i neodobravanje u nečijem glasu. – Dobro. – Uspravio se, naslonio na lopatu i pogledao je ravno u oči. – Ona je bila sa mnom otpočeka, otkako sam započeo posao. Nedostajat će mi kao jedna ruka. Ali ljudi kreću dalje, a ostali se moraju pomiriti s tim. Treba mi netko tko će stavljati papire tamo gdje im je mjesto i pronaći ih kad su mi potrebni, treba mi netko tko će slati račune na naplatu tako da ja mogu platiti svoje, tko će me podsjetiti kad se moram pojaviti na sudu, odgovarati na telefone koji će, nadamo se, zvoniti kako bismo imali kome slati račune i temeljno održavati kakav takav red kako bih se ja mogao baviti pravom. I mislim da bismo mogli pomoći jedno drugome.

– Cal te zamolio da mi ponudiš posao jer je Quinn njega zamolila da zamoli tebe.

– Tako nekako. Ali to ne mijenja bit.

Ne, ne mijenja, pomislila je. Ali svejedno žulja. – To ne bi bilo trajno. Ja samo tražim privremeni posao dok...

– Dok ne kreneš dalje. – Fox je kimnuo. – To i meni odgovara. Na taj način nismo zaglavili zajedno. Samo privremeno pomažemo jedno drugome.

Razgrnuo je još dvije lopate snijega pa ponovno zastao i pogledao u nju.

– Osim toga, znala si da ću ti ponuditi posao jer ti hvataš te vibre.

– Quinn je to spomenula Calu preda mnom. Sjedili smo svi zajedno u kuhinji.

– Ti hvataš takve stvari, ponovio je. – To je tvoj udio u ovome ili dio tvog udjela. Imaš osjećaj za ljude, za situacije.

– Ja nisam vidovita, ako si to mislio. – Defenzivan ton se ponovno probio van.

– Odvezla si se u Hollow iako nikada prije nisi ni čula za to mjesto. Znala si kojim smjerom treba ići, kojom cestom.

– Ne znam što je to bilo. – Prekrižila je ruke na prsima i to nije bilo samo obrambeno. Bilo je tvrdoglavo.

– Naravno da znaš, samo te plaši k'o sam vrag. Pridružila si se Quinn, one prve noći, sjela si s njom u auto, sa ženom koju nikada prije nisi vidjela.

– Ona je bila razborita alternativa velikom, ljigavom, zlom pužu, odgovorila je.

– Nisi pobjegla, nisi odjurila u svoju sobu i zaključala vrata. Sjela si s njom u auto, dovezla se ovamo – na mjesto koje također ne poznaješ, i ušla si u kuću u kojoj su bila dva potpuno nepoznata, strana muškaraca.

– Strano bi mogla biti ključna riječ. Bila sam preplašena, zbunjena, i natopljena adrenalinom. – Skrenula je pogled prema Lumpu koji se valjao po snijegu kao da je na livadi punoj tratinčica. – Vjerovala sam svojim instinktima.

– Instinkt je jedna od riječi za to. Kladim se da si u tom svom butiku imala prilično dobre instinkte o onome što kupci žele. Kladim se da si bila vraški dobra u tome.

Nije mu odgovorila, a on je nastavio kopati. – Kladim se da si uvijek bila dobra u takvim stvarima. Quinn na mahove prima odbleske prošlosti, kao i Cal. Cybil očigledno može naslutiti buduće događaje. Rekao bih da si ti zaglavila u sadašnjosti, zajedno sa mnom.

– Ja ne mogu čitati misli i ne želim da itko čita moje.

– Nije baš tako. – Morat će raditi s njom, to mu je postalo jasno. Morat će joj pomoći da shvati sposobnosti koje ima i pokazati joj kako ih može upotrijebiti. I morat će joj dati malo vremena i prostora da se navikne na sve to.

– U svakom slučaju, preko vikenda ćemo vjerojatno ostati zameteni ovdje. Sljedeći tjedan sam zauzet nekim poslovima, ali kad se uspijemo vratiti u grad, navrati kad ti bude odgovaralo i gospođa H. pokazat će ti gdje stoje konci i igle. Onda ćemo vidjeti što misliš o tom poslu.

– Gledaj, zahvalna sam što si mi ponudio...

– Ne, nisi. – Sada se nasmiješio i prebacio još jednu lopatu snijega preko ograde. – Ne baš. I ja također imam instinkte.

To je bila šala, ali i razumijevanje. Štunula je snijeg i ukočenost je nestala iz nje. – To je zahvalnost, ali zakopana ispod nepravilike i ljutnje.

Nakrivio je glavu i ponudio joj lopatu. – Želiš li je iskopati na površinu?

Nasmijala se. – Pokušajmo ovako. Ako dođem k tebi, i ako stvarno odlučim prihvatiti posao, podrazumijeva se da ako ijedno od nas zaključiti kako to nije bila dobra ideja, odmah to i kaže. Bez zamjerki.

– Dogovoreno. – Pružio je ruku i čvrsto stisnuo njezinu zapečativši nagodbu. I zadržao ju je dok se snijeg kovitlao oko njih.

Morala je to osjetiti, pomislio je, morala je osjetiti tu trenutačnu i opipljivu vezu. Prepoznavanje.

Cybil je odškrinuta vrata i provirila. – Doručak je gotov.

Fox je ispustio Lylinu ruku i okrenuo se. Tiho je otpuhnuo zrak iz pluća i pozvao psa da se vrati kući.

Trebalo je riješiti praktične stvari, raskrčiti snijeg, donijeti zalihi drva, oprati posuđe i pripremiti sljedeći obrok. Cal je osjećao kako njegova kuća koja mu se uvijek činila prostranom, postaje u svakom trenutku sve tješnja. Šestero ljudi i pas zatvoreni u njoj. Ali znao je da su sigurniji zajedno.

– Ne samo sigurniji. – Quinn je preuzela lopatu. Probijanje staze do spremišta smatrala je zamjenom za formalno vježbanje. – Mislim da je sve ovo nekako bilo predviđeno. Ta pojačana zajednica. Daje nam vremena da se naviknemo jedni na druge, upoznamo se, naučimo funkcionirati kao grupa.

– Pusti, ja ću iskopati ovaj humak. – Cal je odložio kanistar benzina kojim je punio generator.

– Ne, vidiš, to nije timski rad. Vi momci morate naučiti prepustiti ženama da ponesu svoj dio obveza. Gage je jutros pripremio doručak i to je elementarni primjer spolno-nespecifičnoga timskog rada.

Spolno-nespecifični timski rad, ponovio je u sebi. Tko ne bi volio ženu koja smišlja takve izraze.

– Svi možemo kuhati, nastavila je. – Svi možemo razgrtati snijeg, ložiti peć, namještati krevete. Svi možemo raditi ono što je potrebno – u sklopu svojih snaga, u redu, ali do sada je sve bilo prilično nalik na srednjoškolski ples.

– Kako to misliš?

– Momci na jednoj strani, djevojke na drugoj i nitko ne zna točno kako ih povezati. A sada samo ovdje. – Zastala je i podignula ramena. – I moramo smisliti kako dalje. Čak i mi, Cal, bez obzira na naše osjećaje, još uvijek upoznajemo jedno drugo, učimo kako vjerovati jedno drugome.

– Ako je riječ o onom razbijenom kamenu, razumijem da si ljutita što to nismo spomenuli.

– Ne, stvarno nisam ljutita. – Nastavila je razgrtati snijeg, ali sada je to bilo više forme radi. Ruke su joj vrištale. – Bila sam na putu prema tome, čak sam željela biti ljutita, ali nekako nisam mogla zakuhati za ozbiljno. Jer razumijem. Vas trojica bili ste tim, cjelina, cij-

log života. Pretpostavljam da se i ne sjećaš vremena prije toga. Dodaj tome ono što ste zajedno prošli – a mislim da nije pretjerivanje nazvati to potresnim iskustvom. Vas ste trojica kao... tijelo s tri glave, zar ne? – rekla je i predala mu lopatu.

– Nismo mi prokleti Borg.

– Ne, ali ste blizu. Vi ste šaka, stisnuta, izdvojena do neke mjere, ali... – Micala je prstima u rukavicama. – Postojite kao cjelina, jedinka. Zajedno djelujete i to dolazi instinktivno. A sada, – podignula je i drugu ruku, – sada se priključio još jedan tim. I pokušavamo naučiti kako ispreplesti sve dijelove u novu cjelinu. – Spojila je ruke i ispreplela prste.

– To zapravo ima smisla. – Rekao je i osjetio lagani ugriz krivnje. – Ja sam i sam malo kopao, onako, na svoju ruku.

– Pritom ne misliš na snijeg. A to sam podrazumijeva da si rekao Foxu i Gageu.

– Vjerojatno sam im spomenuo. Mi još ne znamo gdje je Ann provela dvije godine, gdje je rodila sinove i gdje je živjela prije nego što se vratila u Hollow, u kuću svojih roditelja. Zato sam razmišljao o široj obitelji. Bratići, tetke, ujaci. A zaključio sam da trudna žena ne bi mogla otputovati jako daleko, ne u ono vrijeme. I vjerojatno je bila negdje u bližoj okolini. U sedamnaestom stoljeću je deset, dvadeset milja bilo puno dalje nego što je to danas.

– Dobra ideja. I ja sam se toga trebala sjetiti.

– A ja sam to već prije trebao spomenuti.

– Da. A sad kad si to spomenuo, trebaš to proslijediti Cybil, daj joj sve informacije koje imaš. Ona je kraljica istraživanja. Ja sam dobra, ali ona je bolja.

– A ja sam drugorazredni amater.

– Kod tebe ništa nije drugorazredno. – Nasmijala se i poskočila mu u naručje. Iznenaden, zanio se i počeo gubiti ravnotežu. Quinn je ciknula od smijeha; on je tresnuo na stražnjicu, ona je zaronila licem u snijeg.

Zadihana, izvukla je dvije šake snijega i zamahnula da mu ih utrlja u lice. Cal ju je uhvatio za zglavke i bacio je natrag u snijeg dok je ona vrištala od bespomoćna smijeha.

– Ja sam prvak u hrvanju na snijegu, upozorio ju je. – To nije tvoja liga, plavušice. Dakle...

Uspjela je zaući ruku među njegove noge i čvrsto pritisnuti. Odmah potom iskoristila je prednost od iznenadnog i dramatičnog pada njegova kvocijenta inteligencije i gurnula mu šaku snijega za vrat.

– Ti trikovi nisu u skladu s pravilima Svjetske grudačke federacije.

– Provjeri još jedanput, prijatelju. Ovo je žensko-muški sport. Međuspolno nadmetanje u spretnosti.

Pokušala je ustati pa se srušila natrag i ispustila zrak iz pluća kad ju je pritisnuo svom težinom svog tijela. – Prvak ostaje neporažen, slavodobitno je objavio i spremao se poljubiti nasmijane usne kad su se otvorila vrata.

– Djeco, – rekla je Cybil, – ako se želite igrati, gore vas čeka udoban, topao krevet. I za vašu informaciju, opet imamo struju. – Bacila je pogled preko ramena. „A očigledno su pro radili i telefoni.

– Telefoni, struja. Računalo. – Quinn se iskobeljala ispod Cala. – Moram pogledati poruke.

Cybil je stajala oslonjena na ormarić dok je Layla razvrstavala rublje i stavljala ručnike u perilicu. – Izgledali su kako dvoje napaljenih snježnih ljudi. Bijeli, skoreni, ružičastih obraza i pipkali su se.

– Mlada ljubav imuna je na klimatske uvjete.

Cybil se zasmijuljila. – Znaš, nisi se morala prihvatiti pranja rublja.

– Čisti ručnici postali su samo sjećanje, a ne možemo znati hoće li uskoro ponovno nestati struje. Osim toga, radije bih bila ovdje na suhom i prala ručnike nago vani na zimi razgrtala snijeg. – Zabacila je kosu s lica. – Naročito kad me nema tko pipkati.

– Dobro rečeno. Ali spomenula sam to jer prema mome računanju ti i Fox morat ćete bacati novčić za pripremanje večere.

– Quinn još nije kuhala, ni Cal.

– Quinn je pomogla oko doručka. A kuća je Calova.

Poražena, Layla je zurila u perilicu. – Kvragu, ja ću preuzeti večeru.

– Možeš to uvaliti Foxu i iskoristiti pranje rublja kao prednost.

– Ne, ne znamo kakav je on za štednjakom, a ja znam kuhati.

Cybil je suzila oči. – Ti kuhaš? Nitko to nije spomenuo.

– Da sam spomenula, morala bih kuhati.

Napućivši usne, Cybil je polako zaklimala glavom. – Dijabolična i egoistična logika. Svi-đa mi se.

– Proverit ću zalihe namirnica i vidjeti što se da napraviti. Nešto,.. – Prekinula se i zakoračila naprijed. – Quinn? Što se dogodilo?

– Moramo razgovarati. Svi zajedno. – Potpuno blijeda Quinn je izgubljeno stajala na vratima.

– Q? Dušo. – Cybil joj je priskočila i zagrlila je. – Što se dogodilo? – Sjetila se kako je Quinn odjurila pogledati poruke na računalu. – Jesu li svi dobro? Tvoji roditelji?

– Da. da. Želim to ispričati odjedanput, svima. Moramo ih sve okupiti.

Sjedila je u naslonjaču u dnevnoj sobi, a Cybil se smjestila na rukohvatu pružajući joj potporu. Quinn je poželjela skutriti se u Calovu krilu kao što je to već jedanput napravila. Ali sada se to činilo pogrešnim.

Sada se sve činilo pogrešnim.

Željela je da su zauvijek ostali bez struje. Kajala se što je uopće kontaktirala s bakom i nagovarala je da čačka po obiteljskoj povijesti.

Nije željela znati ovo što sada zna.

Ali sada više nema povratka, znala je to. A ono što je morala reći moglo bi promijeniti sve ono što ih čeka.

Iskosa je pogledala Cala. Zнала je da gaje zabrinula. Nije pošteno izvlačiti to van. A kako će je on poslije gledati? Hoće li je uopće moći pogledati?

Strgni flaster odjedanput, tako je najlakše, i završimo s time. Odlučila je, duboko udahnula i ispričala im što je saznala.

– Moja baka dobila je informacije koje sam tražila. Stranice iz obiteljske Biblije. Postojali su čak i neki zapisi obiteljskog povjesnika iz kasnoga devetnaestog stoljeća. Ah, imam i neke informacije o lozi Clark, koje bi tebi mogle pomoći Layla. Nitko tu stranu nije dublje istražio, ali ti bi sad mogla početi.

– Dobro.

– Pa ovako, čini se da je obiteljska povijest kod nas bila velika stvar. Moj djed nije bio toliko zaokupljen time, ali njegove sestre i dva bratića jesu. Očigledno im je mnogo značilo što su njihovi preci bili jedni od prvih doseljenika u Novome svijetu. Ima puno više dokumenata od same Biblije, neki podaci dodavali su se i kasnije. Da li su napraviti genealoško stablo koje seže sve do predaka u Engleskoj i Irskoj u šesnaestom stoljeću. Ali ono što se tiče nas, grana je obitelji koja je došla ovamo. Ovamo u Hawkins Hollow, rekla je gledajući Cala.

Skupila je snagu i nastavila. – Sebastian Deale 1651. godine došao je u naselje sa svojom ženom i tri kćeri. Njegova najstarija kći zvala se Hester. Hester Deale.

– Hesterino jezero, promrmljao je Fox. – Ona je tvoja.

– Točno. Hester Deale koja je, prema predaji, u noći sedmog srpnja 1652. godine denuncirala Gileasa Denta i optužila ga da je vještac. Koja je osam mjeseci kasnije rodila kćer, i koja se dva tjedna nakon poroda utopila u jezeru u Hawkinsovoj šumi. Ne postoje nikakvi pisani tragovi o ocu djevojčice. Ali mi znamo tko je napravio to dijete.

– Ne možemo biti sigurni u to.

– Mi to znamo, Calebe. – Ma koliko je to razdiralo, Quinn je znala. – Vidjeli smo to, ti i ja. I Layla. Layla je osjetila. Silovao ju je. Imala je jedva šesnaest godina. Salijetao ju je, podčinio i njezin um i tijelo, i napravio joj dijete. Dijete koje nosi njegovu krv. – Quinn je čvrsto stiskala ruke kako bi spriječila podrhtavanje. – Poludemonско dijete. Nije mogla živjeti s tim, s onim što joj je napravio, s onim što je donijela na svijet. Zato je napunila džepove kame-njem, ušla u vodu i utopila se.

– Što se dogodilo s djevojčicom? – upitala je Layla.

– Umrkla je u dvadesetoj godini, nakon što je rodila dvije djevojčice. Jedna je umrla prije svog trećeg rođendana, a druga se udala za čovjeka po imenu Duncan Clark. S njim je dobila tri sina i kćer. Ona, suprug i najmlađi sin poginuli su kad im je kuću zahvatio požar a troje starije djece spasilo se.

– S Duncanom Clarkom vjerojatno ja ulazim u priču – rekla je Layla.

– A s vremenom se netko od njih spetljao s Cigankom iz starog svijeta, dovršila je Cybil. – Nije pošteno, oni potječu od hrabrih vještica, a mi smo naslijedile demonsko sjeme.

– To nije šala, otresla se Quinn.

– Ne, ali nije ni tragedija. Jednostavno je tako.

– Prokletstvo, Cybil, zar ne uviđaš što to znači? To znači da je vjerojatno naš pra-pra-pradjed desetak generacija unatrag. To znači da mi nosimo u sebi nešto od njega.

– I ako mi uskoro počnu rasti rogovi i repić, ja ću biti vrlo ljutita.

– Oh, zajebi to! – Quinn je skočila na noge i okomila se na prijateljicu – Prekini s cybilesknim štosovima. Silovao je tu djevojku prije tri i pol stoljeća, ali ono što je posijao dovelo je do ovoga. Što ako mi nismo ovdje da ga zaustavimo? Što ako smo ovdje iz drugog razloga. Što ako smo tu da pomognemo njemu?

– Kad ti mozak ne bi bio raskvašen od ljubavi uvidjela bi da je to bezvezna teorija. Panična reakcija začinjena velikom dozom samosažaljenja. – Cybilin glas je bio brutalno miran i hladan. – Mi nismo pod nekom demonskom vlašću. Nećemo odjedanput promijeniti stranu i odjenuti odoru nekog mračnog entiteta koji pokušava ubiti psa kako bi se zabavio. Mi smo potpuno iste osobe, one iste osobe od prije pet minuta, i zato se prestani ponašati kao glupača i saberi se.

– U pravu je, umiješala se Layla. – Mi smo ono što jesmo. Ako je to dio nas, moramo naučiti služiti se time i iskoristiti što imamo.

– Super. Počet ću vježbati okretati glavu u krug.

– Tanko, rekla je Cybil. – Mogla bi ti smisliti puno bolji štos kad te ne bi toliko brinulo hoće li te Cal napucati zato što imaš na čelu urezano veliko demonsko D.

– Prestani, zapovjedila je Layla, a Cybil je samo slegnula ramenima.

– Ako to napravi, – nastavila je nepromijenjenim glasom, – tako i tako te nije vrijedan.

U iznenadnoj, bremenitoj tišini srušio se nagorjeli trupac i rasuo iskre po kaminu.

– Jesi li sprintala poruku i privitke? – upitao je Cal.

– Ne, ja... – Quinn je zamukla i zatresla glavom.

– Onda ćemo to sad napraviti i detaljno pogledati. – Ustao je, uzeo Quinn za ruku i odvu-kao je iz sobe.

– Dobar posao, rekao je Gage kad su izišli. Prije nego što je Cybil stigla zarezati, nagnuo je glavu i nastavio: – To nije bilo rečeno sarkastično. Trebalo ju je doslovno ili verbalno ošamariti. Verbalni šamar je teži, ali napravi manju zbrku.

– I jedno i drugo je bolno. – Cybil je ustala i pogledala prema stepenicama. – Ako je povri-jedi, otkinut ću mu onu stvar i nahraniti psa njome. – I izjurila iz sobe.

– Ta žena ulijeva strah, rekao je Fox.

– Nije jedina. Ja ću mu izroštiljati muda za desert. – Rekla je Layla i krenula za Cybilom.

– Idem pronaći nešto što ću spremi za večeru.

– Začudo, trenutačno baš nemam apetita. – Fox je pogledao Gagea. Ti?

Gore na katu Cal je čekao dok nisu ušli u radnu sobu koja je sada služila kao muška spavaonica. Zatvorio je vrata i gurnuo Quinn na njih. Prvi poljubac bio je tvrd s oštrim rubovima gnjeva. Drugi je bio frustriran. A posljednji mekan.

– Štogaod si pomislila o meni zbog ovoga, izbaci to van i zaboravi. Sada. Odmah. Jasno?

– Cal...

– Trebao mi je cijeli život da pronađem nekoga kome mogu reći ono što sam ti rekao jutros. Volim te. Ništa se nije promijenilo. Zato, izbaci to iz glave, Quinn, ili ću se stvarno razljutiti.

– Nisam... to nije... – Sklopila je oči jer joj je tijelo potresao tsunami emocija. – Dobro, i toga je bilo, djelomično, ali cijela priča, sve to je užasno. Kad sam pročitala poruku...

– Odrezale su ti se noge. Razumijem. Ali znaš što? Ja sam tu, pokraj tebe, i pomoći ću ti. – Podignuo je dlan, stisnuo ga u šaku i otvorio.

Razumjevši ga, potisnula je suze. Razumjevši ga, prislonila je dlan uz njegov i preplela prste.

– U redu?

– Ne samo to, tiho je rekla. – Hvala Bogu točniji je izraz.

– Ispišimo sad te papire da vidimo što sve tu ima.

– Da. – Malo mirnija pogledala je po sobi. Razbacana posteljina, neuredne hrpice odjeće. – Prijatelji su ti neotesani barbari.

– Jesu.

Zajedno su se počeli probijati prema računalu.

DEVETNAEST

Quinn je svakome za stolom dala kopiju ispisa. Na stolu je bila zdjela kokica, boca vina, čaše i papirnati ručnici presavijeni u trokute. Zнала je da je za to zaslužna Cybil.

Kao što je znala da je kokice pripremila za nju. Ne kao mirovnu ponudu, to među njima nije bilo potrebno. Pripremila ih je za nju. Točka.

Dotaknula je Cybil po ramenu i sjela.

– Ispričavam se zbog dramske točke, započela je.

– Ako misliš da je to bila drama, trebala bi doći kod nas na neko od obiteljskih okupljanja. – Fox joj se nasmiješio i zagrabio u zdjelu s kokicama. – Barry-O'Dellovi ne trebaju demon-sku krv da naprave pakao.

– Svi se slažemo da će demonijada odsada nadalje biti interni vic. – Quinn je privukla bocu i natočila si vino. – Ne znam koliko će ovo koristiti, ali ipak je više nego što smo prije znali. Pokazuje izravnu vezu s drugom stranom.

– Jesi li sigurna da je Twisse silovao Hester Deale? – upitao je Gage. – Sigurna si da ju je on napumpao?

Quinn je kimnula glavom. – Vjeruj mi.

– Ja sam to osjetila. – Layla je uvtala ubrus dok je govorila. – To nije nalik bljeskovima sjećanja kakve imaju Cal i Quinn, to je više... Možda je objašnjenje u krvnoj vezi, ne znam. Ali znam što joj je napravio. I znam da je bila djevica prije toga.

Fox joj je nježno uzeo iz ruke razderan ubrus i dao joj svoj.

– Dobro, – nastavio je Gage, – jesmo li sigurni da je taj stvor kojega u nedostatku boljega izraza nazivamo demonom tada bio u obličju Twissea?

– Gage nikada nije volio tu riječ, dobacio je Cal. – Mislim da se svi slažemo oko toga.

– Dakle, Twisse iskoristi Hester da posije sjeme, produlji svoju lozu. Ako se on muva po svijetu onoliko dugo koliko pretpostavljamo – uz neko stvari koje je Cal vidio ili naslutio, vjerojatno je to već i prije napravio.

– Točno, složila se Cybil. – Možda otuda dolaze ljudi kao Hitler ili Osama bin Laden, Jack Trbosjek, zlostavljači djece, serijski ubojice.

– Ako bolje pogledate dokumente, vidjet ćete da je bilo mnogo samoubojstava i nasilnih smrti, posebno u prvih sto, sto dvadeset godina nakon Hester, nastavila je Quinn polako. Ako prokopamo malo dublje, mogli bismo pronaći slučajeve umorstva i ludila koji odskaču od uobičajenog obiteljskog prosjeka.

– Ističe li se išta u tvojoj nedavnoj povijesti? – upitao je Fox. – Obiteljski leševi u ormaru, skandali i takve stvari?

– Ne, koliko je meni poznato. Imam uobičajeni niz šašavih i napornih rođaka, ali nitko nije završio u zatvoru ili u ludnici.

– Razrjeđuje se. – Fox je suzio oči prelazeći po tekstu pred sobom. – To nije bio njegov plan, to nije njegova strategija. A ja se razumijem u strategiju. Promislite! Twisse ne zna što mu Dent sprema. Ima Hester – podjarmio je njezin um i smjestio demončića u pećnicu, ali ne zna što će se dogoditi.

– Ne zna da je Dent spreman za njega i da kuje druge planove, nastavila je Layla. – Vidim kamo smjeraš. Te je noći namjeravao uništiti Denta ili mu bar naškoditi i otjerati ga.

– I grad ostaje njemu, ubacio se Fox, – iskoristi ga i nastavi dalje. A prije toga ostavi za sobom potomke.

– Ali Dent ga je srušio, držao ga zarobljena sve dok... – Cal je ispružio ruku pokazujući tanak ožiljak na zapešću. – Sve dok ga Dentovi potomci nisu pustili van. Zašto bi to želio? Zašto bi to dopustio?

– Možda je mislio da je tri stoljeća držanja demona u klinču dovoljno dugo. – Gage je uzeo šaku kokica. – Ili je to najdulje što ga je mogao držati i pozvao je u pomoć pojačanje.

– Desetogodišnji dječaci, rekao je Cal s gađenjem.

– Djeca su sklonija vjerovati, prihvatiti ono što odrasli ne mogu. Ili ne žele, dodala je Cybil. „A kvragu, nitko nije rekao da je išta od ovoga fer. Dao vam je što je mogao. Sposobnost da brzo zacijelite, uvid u ono što je bilo, što će biti. Dao vam je kamen, u tri dijela.

– I dovoljno vremena da odrastete, umetnula je Layla. Dvadeset jednu godinu. Možda je uspio i nas dovesti ovamo. Quinn, Cybil i mene. Ja ne vidim drugu logiku ni svrhu. Jer natjerati me da dođem ovamo, a onda me zastrašivati i tjerati natrag, to nema smisla.

– Dobar zaključak. – I čvor u Quinninu želucu počeo je popuštati. – To je prokletu dobar zaključak. Zašto zastrašivati kad možeš zavesti? Stvarno dobar zaključak.

„Ja mogu još detaljnije proučiti tvoje obiteljsko slabio, Q. A vidjet ću što mogu iskopati o Laylinim i mojim precima. Ali to je samo informativno. Znamo gdje je korijen svega.

Cybil je okrenula jednu ispisanu stranicu naopako i na dnu praznog lista nacrtala dvije vodoravne linije. – Giles Dent i Ann Hawkins ovdje. Lazarus Twisse i nesretna Hester ovdje. Iz svakog korijena naraste drvo, a iz drveta rastu grane. – Brzo je crtala pojednostavljene linije. „A u određenom trenutku, na pravome mjestu, grane sa svakog drveta se preklapaju. U hiromantiji križanje linija znači moć, snagu.

Završila je crtež s tri grane koje su presijecale tri grane s drugoga stabla. – Sad samo trebamo pronaći tu moć i upotrijebiti je.

Layla je za večeru spremila prilično ukusna pileća prsa, bijeli grah i pirjane rajčice. Po prešutnom dogovoru, razgovarali su o općenitim, nevažnim stvarima. Normalno, mislila je Quinn dok se razgovor prebacivao od seciranja novih filmova do loših šala o putovanjima. Svima je bila potrebna velika doza normalnosti.

– Gagea su oduvijek svrbjele noge, pričao je Cal. – Otisnuo se na dugačko samotno putovanje s osamnaest godina.

– Nije baš uvijek bilo samotno.

– Cal je rekao da si bio u Pragu, zamišljeno je rekla Quinn. – Voljela bih upoznati Prag.

– Mislila sam da si bio u Budimpešti.

Gage je pogledao Cybil. – Bio sam i tamo. Prag je bio zadnja postaja prije povratka.

– Je li čarobno? – upitala je Layla. – Umjetnost, arhitektura, hrana?

– Ima svega. Palače, rijeka, opera. Uspio sam malo zagrepsti po površini, ali uglavnom sam radio. Doletio sam iz Budimpešte na partiju pokera.

– Proveo si cijelo vrijeme u - kako ga ono zovu - Parizu istočne Europe – igrajući poker? – upitala je Quinn.

– Ne cijelo vrijeme, ali lavovski dio. Igra je trajala sedamdeset tri sata.

– Tri dana pokera? – Cybiline obrve poskočile su u zrak. – Nije li to malo opsesivno?

– Ovisi s koje strane gledaš.

– Ali zar ti nije potreban san, hrana? Toalet? – čudila se Layla.

– Stanke su uključene. Sedamdeset tri sata trajala je sama igra. To je bila privatna igra, u privatnoj kući. Ozbiljan novac, ozbiljno osiguranje.

– Jesi li dobio ili izgubio? – nakesila se Quinn.

– Nije bilo loše.

– Pomaže li ti tvoja sposobnost predviđanja da ne bude loše? – upitala je Cybil.

– To bi bilo varanje.

– Da bilo bi, ali to nije odgovor na moje pitanje.

Podignuo je čašu i zadržao pogled na njoj. – Kad bih morao varati dok igram poker, onda bi bolje bilo da prodajem osiguranja. Ja ne moram varati.

– Zakleli smo se. – Fox je ispružio ruku, a Gage se namrštio. – Sada smo svi uključeni, a one trebaju razumjeti kako to funkcionira kod nas. Položili smo zakletvu kad smo shvatili da svatko od nas ima neku dodatnu sposobnost. Zakleli smo se da je nećemo upotrijebiti ni na kome, da nikoga nećemo povrijediti, pa ni zeznuti. Mi ne kršimo riječ koju damo jedan drugome.

– U tom slučaju, – rekla je Cybil Gageu, – trebao bi se igrati s ponijima, a ne kartama.

Nacerio se. – Radio sam i to, ali karte su mi draže. Jesi za igru?

– Možda kasnije.

Cybil je postrance pogledala Quinn ispričavajući se i Quinn je znala što slijedi. – Pretpostavljam da se moramo vratiti na naš problem, rekla je. – Imam pitanje, nešto čim bih htjela započeti.

– Napravimo kratku stanku. – Quinn je ustala iz stolice. – Raskrčimo stol, pustimo psa van, razgibajmo se malo. Petnaest minuta.

Cal je ustao istovremeno s njom i lagano je očešao rukom. – Ja tako i tako moram provjeriti vatru, vjerojatno će trebati donijeti još drva. Najbolje bi bilo da se poslije preselimo u sobu.

Cal je promatrao svoje društvo. Djelovali su kao obični ljudi. Grupa prijatelja okupljena oko vatre u zimsku večer. Gage je prešao na kavu, kao i obično. Još od onog ljeta kad su imali sedamnaest godina Gage nije popio više od nekoliko pića odjedanput. Fox se vratio na Colu, a Cal se opredijelio za vodu.

Svi žele zadržati bistre glave, razmišljao je. Treba pronaći odgovore na mnoga pitanja i potrebne su im bistre glave.

Opet su se podijelili prema spolovima. Je li to bilo automatsko ponašanje? Tri žene na kauču. Fox na podu s Lumpom. On je odabrao naslonjač, a Gage je stajao pored kamina kao da bi mogao naprosto otići ako mu tema ne bude odgovarala.

– Dakle. – Cybil je podvila noge i proučavala okupljene tamnim očima. – Zanima me što je bila prva stvar, događaj, incident, prvi primjer koji vam je signalizirao da nešto u gradu nije u redu. Nakon one noći na čistini, nakon što ste se vratili kući.

– Gospodin Guthrie i vilica. – Fox se opružio na podu i oslonio glavu na Lumpov trbuh. – To je bio veliki znak.

– Zvuči kao naslov dječje knjige. – Quinn je pisala bilješke u svoj blok. – Može li netko dati neko objašnjenje?

– Počni ti, Cal, predložio je Fox.

– Bio nam je rođendan, večer na dan našeg rođendana. Bili smo još uvijek preplašeni. I bilo nam je puno teže jer smo bili razdvojeni, svaki od nas u svome domu. Nagovorio sam mamu da me pusti u kuglanu kako bih imao što raditi, a i Gage je trebao biti tamo. Mama se nije mogla odlučiti treba li me staviti u kaznu ili ne, rekao je s poluosmijehom. – Prvi i jedini put bila je neodlučna s tim u vezi. Na kraju me pustila da odem u pratnji oca. Gage?

– Ja sam radio. Gospodin Hawkins davao mi je sitne poslove u Centru kako bih zaradio džeparac; brisanje podova ili posluživanje kod roštilja. Čim je došao Cal, odmah sam se počeo osjećati znatno bolje. A onda je došao i Fox.

– Nasmrt sam izjavio roditelje da me puste. Tata je naposljetku popustio i odvezao me. Mislim da je želio popričati s Calovim tatom, i Gageovim ako se ukaže prilika.

I tako, Brian - gospodin O'Dell - i moj otac sjede za šankom i piju kavu. U tom trenutku još nisu uključili Billa, Gageova oca.

– Zato što on, za početak, uopće nije znao da sam otišao, dodao je Gage. – Nije imalo smisla uvaliti me u nevolju dok ne odluče što će poduzeti.

– Gdje je bio tvoj otac? – pitala je Cybil.

– Tamo negdje iza mehanizma za podizanje čunjeva. Bio je trijezan nekoliko sati i gospodin Hawkins zaposlio ga je nečim.

– Vraćanje kugle, staza dva, promrmljao je Cal. – Sjećam se. Bila je tipična ljetna večer. Tinejdžeri i nekoliko tipova s koledža kod flipera. Roštilj se dimi, čunjevi padaju. Bio je neki klinac – dvije, tri godine ne više - s obitelji u stazi četiri. Velika dreka i plač. Majka gaje izvela van neposredno prije nego što je sve započelo.

Otpio je malo vode. Ponovno je to vidio, kristalno jasno. – Gospodin Guthrie stajao je za šankom, pio je pivo i jeo hrenovku s krumpirima. Dolazio je jedanput tjedno. Ugodan tip. Prodavao je podne obloge, imao dvoje djece srednjoškolaca. Dolazio je jedanput tjedno kad je njegova žena išla u kino s prijateljicama. Uvijek u isto vrijeme, točan kao sat. Naručio bi hrenovku i pržene krumpire i pristojno bi se napio.

– Izazivao je nered? – upitala je Quinn i zabilježila još nešto u blok.

– Ni slučajno. On je bio ono što je moj tata nazivao pitomim pijancem. Nikad nije bio zao, ni neuredan. Utorkom navečer gospodin Guthrie došao bi u Centar, naručio hrenovku i krumpire, popio četiri ili pet piva, gledao bi igru, razgovarao s ljudima. Negdje oko jedanaest sati ostavio bi napojnicu od pet dolara na roštilju i otišao kući. Koliko ja znam, ostale dane ne bi ni pomirisao piće. To je bilo rezervirano za utorak navečer.

– Znao je kupovati jaja od nas, prisjećao se Fox. – Dvanaest smeđih jaja svake subote ujutro. No, skrenuo sam s teme.

– Bilo je gotovo deset sati i gospodin Guthrie pio je svoje drugo pivo. Prolazio je s pićem u ruci među stolovima, nastavio je Cal. – Vjerojatno je htio stati iza staze i promatrati igru. Neki momci jeli su hamburgere. Jedan od njih bio je Frank Dibbs – držao je rekord u rušenju čunjeva, trenirao je malu ligu. Mi smo sjedili za susjednim stolom. Tata nam je rekao da malo predahnemo pa smo podijelili pizzu. Dibbs je rekao: 'Hej Guth, moja žena želi nove pločice u kuhinji. Imaš li što po povoljnijoj cijeni?'

A Guthrie, on se samo nasmiješio. Jedan od onih tankih osmijeha koji ne otkrivaju zube. Uzeo je jednu vilicu sa stola, zabio ju je u Dibbsov obraz, naprosto ju je zabio čovjeku u lice i

nastavio hodati. Ljudi vrište i bježe, a, Kriste, ta vilica tako viri iz obraza gospodina Dibbsa, a krv mu se slijeva niz lice. A gospodin Guthrie mirno odseće do staze dva i pije svoje pivo.

Cal je otpio veliki gutljaj vode kako bi se malo sabrao. – Moj tata tjera nas van. Svi su poludjeli osim gospodina Guthriea koji očigledno jest lud. Tvoj se tata pobrinuo za Dibbsa, kimnuo je Foxu. – Sjećam se kako je držao glavu. Dibbs je već sám iščupao vilicu iz obraza, a tvoj tata zgrabio je snop ubrusa i zaustavio krvarenje. Ruke su mu još bile krvave kad nas je doveo kući.

Cal je stresao glavom. – No to nije bitno. Foxov tata odvezao nas je kući. Gage je išao sa mnom. A moj tata vratio se tek pred zoru. Čuo sam ga kad je stigao, mama ga je čekala. Čuo sam kako joj govori da su Guthriea strpali u zatvor i da on samo sjedi u svojoj ćeliji i smije se. Smije se kao da je riječ o nekoj velikoj šali. Kasnije, kad je sve bilo gotovo, nije se čak ni sjećao tog događaja. Nitko ne pamti mnogo od tog tjedna, a oni koji pamte drže to duboko u sebi. Guthrie nikada više nije došao u Centar. Odselili su se iz grada sljedeće zime.

– Je li to bilo sve što se dogodilo te noći? – upitala je Cybil prekinuvši tišinu koja je nastala nakon što je Cal završio priču.

– Jedna je djevojka silovana. – Gage je odložio svoju praznu šalicu na okvir kamina. – Ljubila se sa svojim dečkom u njegovu automobilu. On se nije zaustavio kad mu je rekla da stane, nije se zaustavio kad je počela plakati, ni kad je počela vrištati. Silovao ju je na stražnjem sjedalu svoga Buicka, izbacio u jarak uz cestu i odvezao se. Nekoliko sati kasnije zabio se autom u drvo. Završio je u istoj bolnici kao i ona, ali on nije preživio.

– Obiteljski kućni ljubimac napao je osmogodišnjeg dječaka, nastavio je Fox. – Usred noći. Pas je tri godine spavao s dječakom u istom krevetu. Roditelje je probudilo vrištanje, a kad su dotrčali u sobu, pas je napao i njih. Otac ga je morao umlatiti palicom za bejzbol.

– I od tog trenutka postaje sve gore. Te noći, sljedeće noći, Cal je duboko udahnuo."Onda više nije čekalo da padne noć. Ne uvijek.

– Tu postoji obrazac, tiho je progovorila Quinn, pa podignula glavu kad se Calov glas probio kroz njezine misli. – Gdje? Gdje su još obični ljudi postajali nasilni ili psihotični? Vidjeli smo što se dogodilo s Lumpom. Sad si upravo ispričao što se dogodilo s drugim kućnim ljubimcem. Bilo je i drugih sličnih incidenata. A rekli ste da se prvi javni incident kojemu ste svi svjedočili dogodio s čovjekom koji je popio nekoliko piva. Razina alkohola u njegovoj krvi vjerojatno je bila iznad dopuštene granice, što znači da je bio smanjeno uračunljiv. Um nije više oštar nakon toliko pića. Čovjek postane podložniji utjecajima.

– Znači da je na Guthriea bilo lakše utjecati jer je bio pijan ili dobrano na putu da postane pijan? – Fox se uspravio u sjedeći položaj. – To je dobro. To ima smisla.

– Mladić koji je silovao svoju djevojku i zatim se zabio u drvo nije pio. – Gage je odmahivao glavom. – Gdje se to uklapa u obrazac?

– Seksualno uzbuđenje i frustracija mogu smanjiti uračunljivost. – Quinn je kuckala olovkom po bloku. – Stavi to u mladog tinejdžera i dobit ćeš - podložnost utjecaju.

– Dobar argument. – Cal je zavukao prste u kosu. Zašto to oni nisu uočili već davno prije? – Mrtve vrane. Te godine na naš rođendan ujutro su osvanuli deseci mrtvih vrana na Main Streetu. Popucali su prozori na nekim zgradama jer su se neprestano zalijetale u stakla. Uvjereni smo kako ni to nije bilo slučajno.

– Uvijek počinje na taj način? – upitala je Layla. – Možete li točno odrediti?

– Prvi slučaj kojeg se sjećam bio je kad je Mayers pronašao susjedova psa utopljena u svome bazenu. Onda je neka žena ostavila dijete zaključano u automobilu i otišla u kozmetički salon na manikuru i sve ostalo. To je bilo u devedesetima, dodao je Fox. – Netko je čuo dječji plač i pozvao policiju. Izvadili su dijete iz auta, ali kad su otišli po ženu, ona je tvrdila da uopće nema dijete. Nije znala o čemu govore. Ispostavilo se da je probdjela dvije noći jer je dijete imalo kolike.

– Nedostatak sna. – Quinn je nastavila bilježiti.

– Ali pouzdano znamo svaki put kad se ponovno dogodi, polako je rekao Cal. – Sigurni smo za noć na naš sedamnaesti rođendan. Lisa Hodges izišla je iz bara na križanju Maina i Butterfielda, svukla se do gola i počela pucati na automobile koji su prolazili iz pištolja, dvadesetice, koji je nosila u torbi.

– Mi smo bili u automobilima, dodao je Gage. – Srećom za sve koji su sudjelovali, preciznost joj nije jača strana.

– Dohvatila te po ramenu, podsjetio ga je Fox.

– Pogodila te?

Gage se lagano nasmiješio. – Okrznula me, a mi brzo zacjeljujemo. Uspjeli smo joj oteći oružje prije nego što pogodi još nekoga i da je ne pregazi automobil dok gola stoji na ulici. Onda je ponudila da nam popuši. Priča se da njezine usluge mogu biti poprilično ekstravagantne, ali mi nismo baš bili raspoloženi da to saznamo.

– Dobro. Sad idemo dalje, od obrasca prema teoriji. – Quinn je ustala i počela razrađivati misao. – Tom stvoru, zvat ćemo ga Twisse, potrebna je energija. Mi se svi sastojimo od energije, a Twisseu je ona potrebna kako bi se manifestirao, kako bi mogao djelovati. Kada je vani, a Dent ga tada ne može obuzdavati, prvo traži najlakše dostupne izvore energije. Ptice i životinje, ljude koji su najranjiviji. Kad ojača, počinje se uspinjati po hranidbenom lancu.

– Mislim da uništavanje svih kućnih ljubimaca nije najpraktičnije rješenje, započeo je Gage. – Ni potpuna zabrana alkohola, droge, seksa, a ni uvođenje policijskog sata.

– Šteta, – dobacila mu je Cybil, – jer to bi nam moglo kupiti malo vremena. Nastavi, Q.

– Sljedeće pitanje. Kako on generira energiju koja mu je potrebna?

– Strah, mržnja, nasilje, kimnuo je Cal. – To znamo. Ne možemo mu uskratiti izvor jer te emocije ne možeš blokirati kod ljudi. One jednostavno postoje.

– A postoje i pozitivne emocije, je li tako? Dakle, one bi mogle poslužiti kao protumjere, kao oružje protiv njega. Vi ste s vremenom ojačali, a tako je ojačao i on. Možda može pohraniti dio energije koju izvuče i sačuvati je tijekom razdoblja mirovanja.

– Zato svaki put može početi ranije i napasti sve snažnije. Dobro, prihvatio je Cal. – Dobro, to ima smisla.

– Sada koristi nešto od svoje zalihe, – dodala je Layla, jer ne želi da se ujedini protiv njega. Želi razdvojiti grupu prije srpnja. –

– Vjerojatno je razočaran. – Cybil je otpila malo vina iz čaše koju je cijelo vrijeme netaknutu držala u rukama. – Znanje je moć i sve to. Dobro je imati logične teorije, više terena za istraživanje, ali moramo se i pokrenuti. Treba nam strategija. Imate li nešto na umu, gospodine Strategijo?

Fox se nakesio sa svog mjesta na podu. – Nego. Čim se snijeg dovoljno otopi, trebali bismo otići do čistine. Otići ćemo do Poganskog kamena svi zajedno. I dobacit ćemo prokletom pasjem sinu dvostruki izazov.

Zvučalo je dobro, u teoriji. Ali kad dodaš ljudski faktor, to postaje sasvim druga stvar. Kad dodaš Quinn, na primjer. Već ju je jedanput odveo do kamena i što se dogodilo? Izgubio je svijest i ostavio je samu i ranjivu.

A tada još nije bio zaljubljen u nju.

Znao je da nema izbora, važne su stvari u pitanju. Ali pomisao da će je izložiti riziku, da će je svjesno staviti u središte zbivanja, držala ga je budnim i nemirnim.

Lunjao je po kući, provjeravao brave, zurio kroz prozore tražeći bilo kakvu naznaku prijetnje izvana. Mjesec je izišao i obojio snijeg plavkastim sjajem. Sutra će vjerojatno raskršiti stazu, iskopati automobile ispod naslage snijega. Vratiti se za dan ili dva u ono što bi se moglo nazvati normalom.

Želio joj je reći da ostane ovdje, ali znao je što bi mu odgovorila. Ne može ostaviti Laylu i Cybil same. Znao je da je mora pustiti.

Ne može je štititi svakog trenutka, svakoga dana, a ako bi pokušao, počeli bi gušiti jedno drugo.

Prolazio je kroz dnevnu sobu i vidio trag svjetla iz kuhinje. Ušao je unutra kako bi ugasio svjetlo i provjerio je li sve zaključano. A unutra je bio Gage. Sjedio je na pultu i igrao pasijans. U šalici pokraj njega dimila se svježe pripremljena kava.

– Čovjek koji pije kavu u jedan sat ujutro neće zaspati cijelu noć.

– Kava me nikad ne razbudi. – Gage je okrenuo kartu. – Kad želim spavati, zaspim. Znaš to, vrlo dobro. Koji je tvoj izgovor?

– Mislim da će put kroz šumu biti blatnjav, naporan i prljav, čak i ako pričekamo još mjesec dana. Što bismo vjerojatno trebali napraviti.

– Ne. Crvena šestica na crnu sedmicu. Pokušavaš smisliti način da odeš tamo bez Quinn. Bez ijedne od njih, zapravo, ali primarno bez plavuše.

– Ispričao sam ti što se dogodilo zadnji put kad smo otišli tamo.

– A ona je izišla bez pomoći, na svoje dvije seksi noge. Dečko tref na kraljicu karo. Ja se ne brinem za nju. Brinem se za tebe.

Cal se ukočio. – Jesam li ikada zakazao?

– Ne do sada. Ali gadno te zakvačilo, Hawkins. Zakvačila te plavuša. A ti si Cal, i ako išta krene po zlu, ti ćeš prvo pokušati zaštititi nju. To će biti tvoj prvi instinkt.

– Zar ne bi trebao biti? – Nije m u se pila prokleta kava, ali kako nije vjerovao da će ionako moći zaspati, natočio si je malo u šalicu. – Zašto ne bi?

– Kladio bih se da se plavuša može brinuti sama za sebe. Ne znači da ti nisi u pravu. Kad bih imao ženu u sebi onako kako je ona u tebi, ne bih je želio testirati da vidim kako će se držati. Problem je u tome što ćeš morati.

– Nikada nisam želio da dođe do toga. – Rekao je Cal nakon trenutka šutnje. – To je dobar dio onoga zašto. Dobri smo zajedno.

– To vidim i sam. Ne razumijem što ona vidi u gubitniku kakav si ti, ali čini se da joj odgovara.

– Moglo bi nam biti dobro, osjećam da bismo mogli stvoriti nešto stvarno, solidno. Kad bismo imali šansu, kad bismo imali vremena, stvorili bismo nešto zajedno.

Gage je ležerno skupio karte i promiješao ih brzinom svjetlosti. – Ti misliš da se ovaj put nećemo izvući.

– Da. – Cal se zagledao kroz prozor u hladnu, plavu mjesječinu. „A ti?

– Vjerojatno. – Gage im je obojici podijelio karte za ajnc. – Ali tko želi živjeti zauvijek?

– U tome je problem. Sada kad sam pronašao Quinn, zauvijek zvuči prilično primamljivo.

Cal je spustio pogled na svoje karte. Kralj, trojka, puna karta. – Pucaj.

Gage se nacerio i spustio devetku. – Naivčina.

DVADESET

Cal se molio za tjedan dana, dva ako uspije toliko navući. A dobio je tri dana. Priroda mu je ponovno pokvarila planove. Ovaj put s naglim porastom temperature na punih deset stupnjeva. Planine snijega otopile su se u brežuljke, potoci su podbuhli i počeli se izljevati, a navečer, kad bi se temperatura ponovno spustila ispod nule, gadna bljuzgavica smrzavala se u crni, prljavi led.

Ali tri dana nakon što je ralica prokrčila put do njegova posjeda, a žene se vratile u grad, vrijeme se stabiliziralo. Vodostaj je bio visok, ali zemlja je upijala većinu izlivenih vode. A njemu je ponestajalo izgovora za odgađanje puta do Poganskog kamena.

Sjedio je za svojim stolom i rješavao tekuće poslove dok je Lump zadovoljno ležao ispružen na pragu. Zimska su natjecanja završavala, a proljetne grupe već su se pripremale. Znao je da je već zamalo uvjerio oca u profitabilnost automatskog sustava bilježenja rezultata i spremao se još jedanput pogurnuti tu ideju. Ako ga sada nabave, mogli bi ga instalirati i staviti u funkciju do početka proljetne lige.

Morat će malo uložiti u reklamu, organizirati nekoliko probnih natjecanja. Moraju obučiti osoblje, a i sami moraju naučiti rukovati novim sustavom.

Proučavao je poslovne izvještaje za veljaču i ustanovio da su poslovali solidno, čak i nešto bolje nego prošle godine. Upotrijebit će i taj podatak kao streljivo. Što će otac, naravno, upotrijebiti kao protuargument jer ako posao ide tako dobro, zašto ga mijenjati?

Dok je smišljao taktiku za razgovor s ocem, čuo je pisak iz računala koji je signalizirao da je primio novu poruku. Otvorio je prozor s elektroničkom poštom i vidio Quinninu adresu.

Hej, ljubavi mog života, nisam te zvala jer-pretpostavljam da si do koljena uronjen u neki posao, kao i obično. Javi mi kad isplivaš.

U međuvremenu, servisna služba Black šalje vremensko izvješće: Danas će biti djelomično oblačno s maksimalnom temperaturom do 9°C i najnižom oko -1°C. Padaline se ne očekuju. Sutra sunčano s maksimalnih 10°C.

Dodatni komentar s terena: u dvorištu se pokazuju sve veće plohe zemlje i snijeg se na očigled otapa. Može se očekivati da u šumi ima više snijega i blata, ali, dušo, vrijeme je da osedlamo konje i krenemo na put.

Moja je ekipa orna i spremna za polazak sutra ujutro, a ponijet ćemo i hranu.

Također, Cyb je našla potvrdu za vezu s granom Clark i trenutačno se penje po stablu Kin-ski. Pronašla je nekoliko mogućih mjesta kamo je Ann Hawkins mogla otići i roditi djecu. Detaljnije o tome kad se vidimo.

Javi mi što prije ako važi dogovor za sutra.

XXOO Quinn.

(P. S. Znam da je ovo sa x-ovima glupavo, ali činilo mi se otmjenije nego, Željela bih da dođeš ovamo i povališ me. Iako to stvarno želim!)

P. S. izmamio mu je osmijeh iako mu je poruka izazvala glavobolju.

Mogao bi zavlačiti još dan ili dva, i zavlačiti pošteno. Ne može očekivati da Fox tek tako otkaže sve klijente ili obveze na sudu. To bi sigurno razumjela. Ali ako to namjerava iskoristiti kao argument, treba to učiniti odmah.

Nevoljko je napisao poruku Foxu i pitao ga može li sutra osloboditi vrijeme za putovanje. Fox mu je odmah odgovorio i Calovo nezadovoljstvo se dramatično povećalo.

Petak je u redu. Jutro je slobodno, mogu osloboditi i cijeli dan ako je potrebno.

– Sranje. – Glavobolja se pojačavala. Kako s porukama nije imao sreće, odlučio je osobno posjetiti Quinn u stanci za ručak.

Bill Turner zakucao je na vrata ureda baš kad je Cal završavao jutarnje poslove i spremao se izići.

– Ahm, popravio sam vodokotlić u ženskom toaletu u prizemlju, a na zamrzivaču samo je trebalo promijeniti gumicu na vratima.

– Hvala, Bille, odgovorio je navlačeći kaput. – Moram obaviti nekoliko poslova u gradu. Neću se zadržati dulje od sat vremena.

– Dobro onda. Ah, pitao sam se... – Bili se počeošao po obrazu pa pustio ruku da padne uz tijelo. – Znaš li možda hoće li Gage navratiti ovih dana. Ili bih možda mogao, možda, doći do tebe i porazgovarati s njim. –

Klizak teren, pomislio je Cal i dao si malo vremena namještajući ovratnik kaputa. – Ne znam namjerava li dolaziti ovamo, Bille. Nije ništa spominjao. Mislim... gledaj, ja bih mu dao malo vremena. Daj mu malo vremena prije nego što mu pristupiš. Znam da želiš...

– U redu je. Sve je u redu. Cijenim tvoju pomoć.

– Sranje, opsovao je u bradu kad je Bili otišao. I ponovno – sranje, sranje, sranje – dok je izlazio iz ureda.

Morao je držati Gageovu stranu u ovome. Morao je. Vidio je iz prve ruke što mu je Billov remen radio kad su bili djeca. A s druge strane, vidio je iz prve ruke koliko se u proteklih nekoliko godina Bili promijenio, u mnogo stvari.

A nije li na Billovu licu sada vidio bol, krivnju, čak i žaljenje? I znao je, kako god postu-
pio, osjećat će se krivim.

Krenuo je ravno do Quinn.

Otvorila je vrata i povukla ga unutra. Prije nego što je mogao izustiti i riječ, njezine ruke već su mu bile ovijene oko vrata, a usne zaposlene na njegovima. – Nadala sam se da si to ti.

Na svu sreću jer bi poštar Greg mogao doći na neke čudne ideje kad bi ga ovako pozdravila.

– On je baš sladak. Dođi u kuhinju. Upravo spremam kavu. Gore smo svi zaposleni na različitim projektima. Jesi li dobio moju poruku?

– Aha.

– Znači dogovoreno je za sutra? – Ovlaš ga je pogledala dok je uzimala vrč s kavom.

– Ne, sutra ne možemo. Fox ne može osloboditi svoj raspored do petka.

– Oh. – Napućila je usne, ali brzo se razvedrila. Petak je u redu. U međuvremenu mi ćemo nastaviti čitati, istraživati i raditi. Cyb misli da je pronašla nekoliko dobrih... Što? – Tek sad ga je dobro pogledala. – Što se dogodilo?

– Dobro. – Napravio je nekoliko koraka naprijed-natrag. – Dobro. Samo ću to reći. Ne želim da ponovno ideš tamo. Samo me pusti da završim, može? – rekao je kad je vidio kako se sprema eksplozija. – Želio bih da te mogu spriječiti, želio bih da mogu ignorirati činjenicu da svi moramo ići. Znam da si ti dio toga i znam da moraš otići do Poganskog kamena. Sve to znam iako bih želio da nije tako. Želio bih da si negdje na sigurnom dok sve ovo ne prođe. Mogu to željeti iako znam da ne mogu dobiti ono što želim.

– Ako se želiš živcirati zbog toga, onda se živciraj. – Pričekala je trenutak pa upitala: – Jesi li ručao?

– Ne. Kakve to ima veze s ovim?

– Napraviti ću ti sendvič – a to je ponuda koju ne dajem olako.

– Zašto sada?

– Zato što te volim. Skini kaput. Drago mi je što si mi sve to rekao, – započela je otvarajući hladnjak, – što si imao potrebu reći mi što osjećaš. Da si mi pokušao zabraniti ili da si mi lagao ili da si me pokušao preveslati nekim izgovorima, osjećala bih se drukčije. I dalje bih te voljela jer na to ne mogu utjecati, ali bila bih bijesna, i još gore, bila bih razočarana. A kako stvari stoje, prokleta sam zadovoljna i vraški samozadovoljna jer sam izabrala savršenog momka. Savršenog za mene.

Razrezala je sendvič na dva uredna trokuta i ponudila mu. – Želiš li kavu ili mlijeko?

– Ti nemaš mlijeko, ti imaš bijelu vodu. Kava će biti u redu, hvala. – Zagrizao je komad sendviča od puretine, sira i alfa-alfa klica u kruhu od cjelovitih žitarica. – Prilično ukusno.

– Nemoj se naviknuti. – Pogledala ga je preko ramena dok je točila kavu. – Trebali bismo rano krenuti u petak, zar ne? Negdje u zoru?

– Da. – Dodirnuo joj je obraz slobodnom rukom. – Krenut ćemo čim svane.

Budući da mu se posrećilo s Quinn, a uz to je dobio i dobar ručak, odlučio je otići do Gagea i održati mu lekciju. U trenutku kad je stupio u kuću, osjetio je miris hrane. Pronašao je Gagea u kuhinji kako pije pivo i miješa nešto u loncu.

– Kuhaš nešto?

– Chili. Ogladnio sam. Fox je nazvao. Kaže da u petak vodimo dame na izlet.

– Da, čim svane.

– Bit će zanimljivo.

– Moramo to napraviti. – Istresao je Lumpu hranu u zdjelicu pa se i sam poslužio pivom. A treba napraviti i ovo, pomislio je. – Moram razgovarati s tobom o tvome ocu.

Gage se u istom trenutku zatvorio. Lice mu je kao na pritisak prekidača izgubilo svaki izraz, postalo je potpuno prazno. – On radi za tebe, to je tvoja stvar. Ja nema ništa s tim.

– Imaš svako pravo isključiti ga iz svog života. Ne kažem suprotno. Samo ti spominjem da se raspituje o tebi. Želio bi te vidjeti. Gledaj, trijezan je već pet godina, a da je trijezan i pedeset godina, to ne bi promijenilo ono kako se ponašao prema tebi. Ali ovo je mali grad i ne možeš ga izbjegavati zauvijek. Mislim da ti želi nešto reći, a tebi bi dobro činilo da to obaviš, i ostaviš iza sebe. To je sve.

Gage je s dobrim razlogom zaradivao za život igrajući poker. Sada se to vidjelo u odsutnosti svakog izraza na njegovu licu, u glasu. – Ja mislim da bi se ti trebao maknuti sa sredine terena. Nisam tražio tvoje posredovanje.

Cal je ispružio ruku nudeći pomirenje. „U redu.

– Čini se da je stari zapeo na osmom koraku sa mnom. Za to nema iskupljenja, Cal. I boli me briga za njegova pokajanja.

– Dobro, ne namjeravam te uvjeriti u suprotno. Samo sam ti dao na znanje.

– Sada znam.

Dok je u petak ujutro stajao pokraj prozora i gledao automobilska svjetla kako se razlijevaju u bljedilu zore, shvatio je da je prošlo točno mjesec dana otkako je Quinn prvi put došla na njegova vrata.

Kako se toliko toga moglo dogoditi u toliko malo vremena? Kako se toliko toga moglo promijeniti?

Prije manje od mjesec dana prvi put odveo ju je u šumu. Odveo ju je do Poganskog kame-
na.

Oduvijek je znao da će se on i njegova dva krvna brata na kraju morati suočiti s prijetećim zlom. Ali u ovim kratkim danima najkraćeg mjeseca u njegovu životu sudbina im je dovela u pomoć tri žene.

A on je bio beznadno zaljubljen u jednu od njih.

Stajao je pokraj prozora i gledao kako izlazi iz Foxova auta. Zlatna kosa prosipala se ispod tamne kape. Na sebi je imala žarko crvenu jaknu i iznošene gojzerice. Gledao je kako se smije dok nešto govori Cybil, a dah joj se pretvara u oblačice pare na ranojutarnjoj hladnoći.

Znala je dovoljno da bi bila uplašena. Ali nije dopuštala da joj strah određuje postupke. Nadao se da to može reći i za sebe jer sada je riskirao puno više, mogao je izgubiti puno više. Imao je nju.

Pokrenuo se tek kad je čuo kako Fox otvara ulazna vrata i sišao u prizemlje po svoju opremu.

Fox je žurio po stazi koju je noćna hladnoća stvrdnula kao kamen. Do podneva će zemlja opet postati gnjecava, ali zasad su se kretali brzo i lako.

Ponegdje je još uvijek bilo džepova i gomilica snijega i Cal je na Laylino oduševljenje prepoznao tragove jelena. Ako je itko iz grupe bio nervozan, dobro je to skrivao, bar na ovoj prvoj etapi puta.

Bilo je toliko različito od onog davnog dana u srpnju kad su on, Fox i Gage prvi put prolazili ovom stazom. Nije bilo radija koji je treštao, nije bilo čokoladica, nevinog mladenačkog uzbuđenja zbog ukradena dana i uzbuđljive noći pred njima.

Nitko od njih nije ponovno vratio tu nevinost.

Uhvatio se kako podiže ruku do mjesta gdje su mu naočale znale kliznuti s korijena nosa.

– Kako ste, kapetane? – Quinn je produžila korak kako bi uhvatila njegov tempo i gurnula ga laktom.

– Dobro. Samo sam mislio o tom danu. Vrućina i sve zeleno oko nas, Fox vuče taj glupi stereo, limunada moje majke, keksi.

– A znoj se cijedi u potocima, nastavio je Fox hodajući iza njih.

– Dolazimo do Hesterina jezera, najavio je Gage prekinuvši prisjećanje.

Voda je više nalikovala na živi pijesak nego na hladno, zabranjeno jezero u koje su skočili onog davnog dana. Cal je zamislio kako sada ulazi unutra, a tamna masa ga usisava sve dublje i dublje dok zauvijek ne nestane svjetla.

Zastali su kao i prošli put, ali sada su pili kavu umjesto limunade.

– I ovuda je prošao jelen, Layla je pokazivala na tragove uz stazu, – zar ne?

– Sitan neki jelen, rekao je Fox nehajno. – Rakun.

– Rakun? – nasmijala se i sagnula da bolje pogleda. – Što bi još moglo biti ovdje?

– Neke od mojih imenjakinja, divlje patke, a katkad, iako se zadržavaju dalje na sjeveru, možeš vidjeti medvjeda.

Naglo se uspravila. – Medvjed.

– Uglavnom dalje na sjeveru, ponovio je, ali to je bila dobra izlika da je uhvati za ruku.

Cybil je čučala uz rub jezera i zurila u vodu.

– Malo je prohladno, ako razmišljaš o kupanju, rekao joj je Gage.

– Hester se utopila ovdje. – Pogledala je gore pa u Cala. – I kad si zaronio onoga dana, vidio si je unutra.

– Da, točno.

– I Quinn ju je vidjela. A Layla je tako živo sanjala o njoj pa možda... možda i ja mogu nešto osjetiti.

– Mislio sam da je tvoja specijalnost budućnost, a ne prošlost, rekao je Cal.

– Da, ali znam osjetiti vibracije nekih ljudi ili mjesta koja dovoljno snažno emitiraju. A ti?

– Osvrnula se prema Gageu. – Možda bismo zajedno mogli nešto uskomešati. Jesi li za to?

Gage je šutke ispružio ruku. Prihvatila ju je i ustala. Zajedno su se zagledali u nepomičnu smeđu površinu.

Voda je počela pulsirati i pjeniti se. Vrtložila se i izbacivala sitne valove zapjenjenih vrhova. Hućala je kao more koje se pari s divljom zlokobnom olujom.

A iz vode je simula ruka i zabila nokte u zemlju.

Hester se izvukla iz uzburkane vode – kao kost bijela koža, masa mokre, tamne zapletene kose, staklaste oči.

Od napora ili ludila usne su se povukle unatrag i ogolile zube.

Cybil je čula samu sebe kako vrišti dok je Hester Deale širila ruke, obavijala ih oko nje i počela ih obje povlačiti dolje prema smeđem vrtlogu.

– Cyb! Cyb! Cyb!

Trgnula se u stvarnost i našla se, ne u Hesterinu zagrljaju, nego u Gageovu. – Što je to, kog vruga, bilo?

– Krenula si u vodu.

Stajala je nepomično, osjećajući kako joj srce mahnito udara uz njegovo i pokušavala se sabrati. Quinn ju je uhvatila za rame, a Cybil je ponovno pogledala mirnu površinu vode. – To stvarno ne bi bilo ugodno.

Drhtala je, jedan žestoki trzaj za drugim, ali Gage joj je pripisao bodove jer je uspjela održati glas mirnim.

– Jesi li ti išta uhvatio? – upitala ga je.

– Voda se uzburkala, ona je izišla. Ti si se počela ljuljati.

– Zgrabila me. Ona... zagrlila me. Ali nisam bila dovoljno fokusirana da osjetim ili naslutim što ona osjeća. Možda ako pokušamo ponovno...

– Sada moramo krenuti dalje, prekinuo ju je Cal.

– Ali to je samo minuta.

– Gotovo petnaest, ispravio ju je Fox.

– Ali... – Cybil se odmaknula shvativši da je još uvijek u Gageovu zagrljaju. – Je li i tebi izgledalo tako dugo?

– Ne, sve se dogodilo u trenutku.

– E, pa nije, Layla je pružila kavu u poklopcu termosice. – Raspravljali smo trebamo li te povući natrag i kako ćemo to izvesti. Quinn je rekla da te pustimo još nekoliko minuta jer ti je katkad potrebno više vremena da se zagriješ.

– Pa, meni se činilo kao da je prošla samo minuta, ne više od toga. I nije djelovalo kao nešto iz prošlosti, Cybil je ponovno pogledala Gagea.

– Ne, nije. I da sam na tvome mjestu u skorije vrijeme ne bih razmišljao o kupanju.

– Draži mi je veliki plavi bazen s barom.

– Bikini margante, Quinn joj je trljala ruku.

– Proljetni praznici, devedeset devete. Cybil je stisnula Quinninu ruku. – Dobro sam, Q.

– Kad ovo bude gotovo, ja plaćam prvu rundu tih margarita. Spremni za pokret? – upitao je Cal.

Zabacio je naprtnjaču na rame i okrenuo se. Onda je stresao glavom. – To nije u redu.

– Napuštamo opsjednuto jezero na putu prema demonskoj šumi. – Quinn se tanko nasmiješila. – Što bi u tome moglo biti pogrešno?

– To nije pravi put. – Pokazao je prema raskvašenoj stazi. Pogrešan smjer. Zaškiljio je u Sunce i izvukao iz džepa svoj stari kompas.

– Jesi li ikada pomislio na dogradnju GPS-om? – upitao je Gage.

– Ovome ništa ne nedostaje. Vidiš, odavde trebamo krenuti na zapad. Ova staza ide na sjever. Ona uopće ne bi trebala biti ovdje.

– I nije ovdje, Foxove su oči potamnjele, suzile se. – Nema staze, samo grmlje i buseni divlje kupine. To nije stvarno. – Pomaknuo se i nagnuo u stranu. – Onuda. – Pokazao je prema zapadu. – Teško je vidjeti, kao da gledam kroz blato, ali...

Layla je stala uz njega i uzela ga za ruku.

– O da. Sada je bolje.

– Pokazuješ prema jednom stvarno velikom debeloguzom stablu, rekla je Cybil.

– Ni ono nije ovdje. – I dalje držeći Laylinu ruku Fox je krenuo naprijed. Privid velikog hrasta raspršio se kad je prošao kroz njega.

– Zgodan trik, huknula je Quinn. – Znači Twisse ne želi da dođemo do čistine. Primljeno na znanje. Ja idem prva.

– Ja idem prvi. – Cal ju je uhvatio za ruku i gurnuo iza sebe. – Ja imam kompas. – Samo je bacio pogled na prijatelje i oni su se svrstali u red iza njega. Fox je stao u sredinu, Gage na začelje, a žene su bile u sredini.

Čim se staza dovoljno proširila, Quinn je prišla Calu. – Ovako to ide. – Osvrnula se i vidjela da su i druge dvije žene slijedile njezin primjer i hodaju usporedno sa svojim partnerima. – Na taj smo način povezani, Cal. Dvoje i dvoje, grupa od šestero. Stvari su tako postavljene.

– Krećemo prema nečemu. Ne vidim što je to, ali vodim tebe i druge ravno u to.

– Mi smo svi odrasli ljudi, Cal. – Dodala mu je bocu s vodom koju je nosila u vanjskom džepu jakne. – Ne znam volim li te zato što si Gospodin Odgovornost ili unatoč tomu.

– Nije važno sve dok me voliš. A budući da me voliš, mogli bismo razmisliti o tome da se vjenčamo.

– Sviđa mi se ta ideja, rekla je nakon nekoliko trenutaka. – Ako te zanima moje mišljenje o tome.

– Zanima me. – Glupo, pomislio je, glup način za prosidbu i još apsurdnije mjesto. S druge strane, kad ne znaš što te čeka iza sljedećeg zavoja, ima smisla zgrabiti ono što je pred tobom,

brzo i čvrsto. „U daljnjoj razradi ideje moram dodati da će moja majka željeti cijeli paket veliku pompu, veliki prijam, zvona i sve ostalo.

– Zapravo se slažem i s tim. Kako ona stoji s komunikacijom telefonom i e-mailom?

– Ne može živjeti bez toga.

– Super. Povezat ću je sa svojom majkom i onda se mogu zajedno baciti u to. Kakav ti je raspored za rujjan?

– Rujan?

Promatrala je golo drveće, vjevericu koja je žurno trčkarala po debeloj grani. – Kladam se da je Hollow prekrasan u rujnu. Još uvijek je sve zeleno, ali s tragovima jesenskih boja.

– Ja sam mislio prije. Na primjer u travnju ili svibnju. – Prije, pomislio je. Prije srpnja kada bi sve što je znao i volio moglo nestati.

– Treba vremena za organiziranje tih zvona i ostaloga. – Pogledala ga je i on je shvatio da je pročitala njegove misli. – Poslije, Cal, nakon što pobijedimo. Imat ćemo još jedan razlog za slavlje. Kad budemo...

Cal ju je uhvatio za rame i stavio joj prst na usta.

Zastali su i sad kad je sav razgovor zamro jasno su čuli zvuk. Slinavo, grleno režanje vibriralo je zrakom i ledilo im kosti. Lump se sklupčao na zemlju i cvilio.

– Sada ga i pas čuje. – Cal se pomaknuo u stranu i iako je pokret bio neznan, postavio je Quinn između njega i Foxa.

– Pretpostavljam da to nije medvjed. – Layla je pročistila grlo. „U svakom slučaju mislim da trebamo nastaviti. Što god to bilo, ne želi da idemo dalje, dakle...

– Pokazat ćemo mu srednji prst, dovršio je rečenicu Fox.

– Dođi, Lump, pođi sa mnom.

Pas se stresao na Calov poziv, ali ipak je ustao i priljubivši se uz Calovu nogu krenuo s njim prema Poganskom kamenu.

Na prilazu čistini stajao je golemi stvor. Cal nije mogao tu stvar nazvati psom, ali nije bio ni vuk. Velik i crn s očima koje su bile nekako ljudske. Lump je mlako pokušao odgovoriti na duboko, upozoravajuće režanje i skutrio se iza Cala.

– Hoćemo li proći i kroz njega? – upitao je Gage sa začelja.

– Ovo nije isto kao lažna staza. – Fox je tresao glavom. – Nije stvarno, ali je ovdje.

– Dobro. – Cal je počeo skidati naprtnjaču s ramena.

A stvor je skočio.

Činilo se da leti, zastrašujuća masa mišića i zuba. Cal je stisnuo šaku da bi se obranio, ali nije bilo ničega.

– Osjetila sam... – Quinn je polako spustila ruke kojima je instinktivno zaštitila lice.

– Da. Ovaj put nije bila samo hladnoća. – Cal ju je uhvatio za ruku kako bi je držao blizu sebe. – Osjetio sam težinu, samo na trenutak, i supstancu.

– Toga nikada prije nije bilo, čak ni tijekom Sedmice. – Fox je pogledom pretraživao šumu s obje strane. – Koji god je oblik Twisse uzimao, što god smo vidjeli, nikada nije bilo stvarno prisutno. Uvijek su to bile samo igre uma.

– Ako se može zgusnuti, dobiti čvrstinu, onda nas može i ozlijediti, kazala je Layla.

– I može biti ozlijeđeno. – Iza nje, Gage je izvadio devetmilimetarski Glock iz naprtnjače.

– Pametno razmišljanje, bio je Cybilin komentar.

– Isuse Kriste, Gage, gdje si to dovraga nabavio?

Gage je podignuo obrvu. – Od jednog tipa dolje u D. C. Hoćemo li stajati ovdje do mraka ili krećemo dalje?

– Ne okreći to prema nama, zatražio je Fox.

– Zakočen je.

– To uvijek kažu prije nego što slučajno izbuše rupu u najboljem prijatelju.

Stupili su na čistinu i stali pred kamen.

– Moj Bože, prekrasan je. – Cybil je dahnula riječi sa strahopoštovanjem i polako mu se približila. – To nikako ne može biti prirodna formacija, previše je pravilan. Napravljen je ljudskom rukom, za štovanje, rekla bih. I topao je. Probajte. Kamen je topao. – Kružila je oko njega. – Svatko s imalo senzibiliteta mora to osjetiti, mora znati da je ovo sveto mjesto.

– Sveto komu? – upitao je Gage. – Jer ono što je izišlo iz njega prije dvadeset godina nije bilo baš tako blistavo i prijateljski raspoloženo.

– Ali nije bilo ni posve mračno. Osjetili smo i jedno i drugo. – Cal je pogledao Foxa. – Osjetili smo i jedno i drugo.

– Da. Samo što nam je, kad je grunulo i bacilo nas u zrak, velika, crna, zastrašujuća gomila nečega privukla većinu pažnje.

– Ali ono drugo dalo nam je sebe, većinu sebe, bar tako mislim. Otišao sam odavde bez ogrebotine, sa savršenim vidom i vrški jakim imunološkim sustavom.

– Ogrebotine su na mojoj ruci zacijeljele. – Fox je slegnuo ramenima. – Nikada poslije nisam bio ni dana bolestan.

– A ti? – Upitala je Cybil Gagea. – Je li kod tebe bilo nekih čudesnih zacjeljivanja?

– Nakon eksplozije nitko od nas nije imao ni traga na sebi, počeo je Cal.

– U redu je Cal. U ekipi ne smije biti tajni. Stari me premlatio remenom večer prije nego što smo došli ovamo. To mu je bila rutinska navika kad je bio pijan. Došao sam ovamo s modricama, ali otišao sam bez njih.

– Razumijem. – Cybil i Cage na trenutak su zadržali pogled. – Dobili ste zaštitu i specifične sposobnosti koje su vam omogućile da obranite svoju zemlju, na neki način. Inače biste bili samo trojica bespomoćnih malih dječaka.

– Čisto je. – Na Laylin komentar svi su se okrenuli prema kamenu. – Takav osjećaj dobivam. Mislim da nikada nije upotrijebljen za žrtvovanje. Nema krvi, ni smrti, ništa mračno. Osjećam čistoću.

– Ja sam vidio krv na njemu, rekao je Gage. – Vidio sam kako gori. Čuo sam vrištanje.

– To nije njegova svrha. Možda to Twisse želi. – Quinn je stavila dlan na kamen. – Oskvrnuti ga, uprljati, iskriviti njegovu moć. Kad bi to mogao, kvragu, onda bi ga posjedovao, zar ne? – Pogledala je Cala i mahnula mu da priđe.

– Dobro. – Podignuo je ruku i zadržao je u zraku iznad njezine. – Spremna? – Quinn je kimnula i Cal je spustio ruku na kamen.

Isprva je vidio samo nju, samo Quinn. I hrabrost u njezinim očima. Onda se svijet preokrenuo unatrag, pet godina, dvadeset godina i vidio je sebe kao dječaka i svoje prijatelje kako zarezuju zapešća i spajaju ih. Zatim vrtoglavo sve dublje i dublje u prošlost, kroz desetljeća, stoljeća sve do divljeg požara i vrištanja dok je u srcu pakla kamen stajao bijel i hladan.

I još dalje kroza sve bijede i sporije kretanje do zimskog dana kad je Giles Dent stajao s Ann Hawkins na ovom istome mjestu.

– Imamo vremena samo do ljeta. To ne mogu promijeniti, čak ni za tebe. Dužnost nadmašuje čak i moju ljubav prema tebi i životima koje smo stvorili. – Položio je ruku na njezin trbuh. – Želio bih više od svega biti ovdje kad oni dođu na svijet.

– Dopusti mi da ostanem, ljubavi moja.

– Ja sam čuvar. Ti si nada. Ja ne mogu uništiti zvijer, mogu je samo sputati na neko vrijeme. Ipak, ne napuštam te. To nije smrt nego vječna borba, rat koji samo ja mogu voditi. Dobit će sve što im mogu dati, kunem ti se. Ako budu pobjednici u svojem vremenu, ja ću ponovno biti s tobom.

– Što ću im reći o njihovu ocu?

– Reci im da je volio njihovu majku i njih, iz dubine svog srca.

– Giles, to ima ljudski oblik. Čovjek može krvariti, čovjek može umrijeti.

– To nije čovjek i ja nemam moći da ga uništim, to će biti na onima koji dolaze nakon nas. I on će stvoriti svoje potomke. Ne kroz ljubav. Ali oni neće biti ono što on očekuje. Ne može

ih posjedovati ako su izvan njegova dosega, čak iako potječu od njega. Za to se moram ja pobrinuti. Ja nisam prvi, Ann, samo sam posljednji. Oni koji će postati od nas pripadat će budućnosti.

Pritisnula je ruku na trbuh. – Brzo rastu, prošaptala je. – Kada, Giles, kada će to završiti? I svi životi koje smo imali prije, sva radost i bol koju smo upoznali? Kada će doći vrijeme mira za nas?

– Budi moje srce. – Podignuo je njezine prste do svojih usana. – Ja ću biti tvoja hrabrost. I pronaći ćemo se ponovno, još jedanput.

Suze su se slijevale s Quinninih obraza dok su likovi blijedjeli pred njom. – Mi smo sve što imaju. Ako ne pronađemo izlaz, bit će izgubljeni jedno za drugo. Osjetila sam kako joj se srce cijepa.

– On je vjerovao u ono što je napravio, u ono što je morao napraviti. Vjerovao je u nas iako nije mogao jasno vidjeti budućnost. Nije mogao vidjeti sve nas, govorio je Cal ogledavajući se. – Nije to znao pouzdano. Oslonio se na vjeru.

– Lijepo od njega. – Gage je premjestio težinu s noge na nogu. – Ali ja više vjere polažem u ovaj Glock.

Sada nije bio vuk, nego dječak. Stajao je na rubu čistine. Cerio se. Podignuo je ruke i pokazao nokte oštre kao pandže.

Podnevna svjetlost izbljedjela je u sumrak, svjež zrak postao je leden. Grom se zakotrljao po zimskom nebu i prasnuo u blizini.

U munjevitom pokretu, toliko neočekivanom da ga Cal nije mogao spriječiti, Lump je skočio na noge. Stvor prerušen u dječaka skviknuo je od smijeha i popeo se na drvo kao majmun.

Ali Cal je vidio, u djeliću sekunde. Vidio je iznenađenje i nešto što je mogao biti strah.

– Upucaj ga, viknuo je Gageu i pojurio naprijed da uhvati Lumpovu ogrlicu. – Upucaj pas-jeg sina.

– Isuse, ne misliš stvarno da bi ga metak...

Gage je opalio preko Foxova prosvjeda. Bez oklijevanja naciljao je u dječakovo srce.

Metak je presjekao zrak, zabio se u drvo. Sada nikome nije mogao promaknuti šokirani izraz na dječakovu licu. Urlik bola i bijesa razlio se po čistini i zatresao zemlju.

Nemilosrdno, s ubojitom svrhom Gage je ispraznio cijeli šaržer.

Promijenio se. Narastao je. Pretvorio se u nešto masivno, crno, vijugavo i nadvio se nad Cala koji se borio zadržati psa jer se Lump otimao i luđački lajao na stvora.

Njegov smrad, njegova hladnoća obarali su se na njega kao kamenje. Još uvijek smo ovdje, vikao je Cal. – Ovo je naše mjesto, a ti se možeš vratiti u pakao.

Posrtao je u eksploziji zvukova i fijuka zraka.

– Bolje napuni ponovno, oko sokolovo, zapovjedila je Cybil.

– Trebao sam kupiti haubicu. – Gage je ubacio novi okvir u pištolj.

– Ovo mjesto ne pripada tebi, ponovno je viknuo Cal. Vjetar ga je zamalo srušio na koljena, derao mu odjeću i kožu kao stotine oštih noževa. Kroz urlik vjetra čuo je pucanj i bijes tog bića zario mu se u grlo kao pandža.

Tada se Quinn probila do njega s jedne strane. A Fox mu je stao uz rame s druge strane. I svi ostali, jedan do drugoga. Stajali su ispred zvijeri, rame uz rame, svi šestero.

– Ovo, – vikao je Cal, – ovo je naše. Naše mjesto i naše vrijeme. Nisi mogao dobiti mog psa i nećeš dobiti moj grad.

– Zato odjebi, predložio je Fox, sagnuo se, podignuo kamen i bacio ga svom snagom.

– Halo, imamo i pištolj ovdje.

Fox se nacerio divlje i široko pod udarima pomahnitala vjetra. – Bacanje kamenja uvreda je. Potkopava samopouzdanje.

– Umri ovdje!

To nije bio glas već plimni val zvuka i vjetra. Srušio ih je na zemlju i razbacao po tlu kao čunjeve.

– Potkopava moje dupe. – Gage se odgurnuo na koljena i ponovno počeo pucati.

– Ti ćeš umrijeti ovdje, hladno je rekao Cal dok su drugi prihvatili Foxovu taktiku i počeli bacati kamenje i komade drva.

Vatra je sunula preko čistine s plamenim jezicima kao krhotinama leda rigajući smrdljive oblake dima.

– Umrijet ćeš ovdje, ponovio je Cal. Izvukao je nož iz korica i potrčao u uzavrelu crnu masu.

Vrisnulo je. Pomislio je da je to vrisak, iako je u tom zvuku bilo i boli i bijesa.

Udar energije zario mu se u ruku, kao dvostruka oštrica, istovremeno užarena i ledena. Odbacila ga je u zrak kroz oblak dima kao kamen iz pračke. Bez daha, natučenih kostiju uzverao se na noge.

– Umrijet ćeš ovdje! – Ovaj put je zaurao, stisnuo nož i jurnuo naprijed.

Stvor koji je bio vuk, dječak, čovjek, demon gledao je u njega s očima punim mržnje.

I nestao.

– Ali ne danas. – Vatra je utrnula, dim se razišao, a on se savio naprijed hvatajući zrak. – Je li netko ozlijeđen? Jesu li svi dobro? Quinn? I hej, Lump, hej. – Gotovo se srušio na leđa kad se Lump bacio na njega i počeo mu lizati lice.

– Nos ti krvari. – Quinn je puzala prema njemu na rukama i koljenima. Uхватила je pruženu ruku i podignula se na noge. – Cal. – Žurno mu je prepipavala lice i tijelo. – Oh, Bože, Cal. Nikada nisam vidjela nešto tako hrabro ili toliko idiotski glupo.

– Da, pa... – Prkosno je obrisao krv s lica. – Razljutio me. Ako je to bilo najbolje što može, nije bogzna što.

– Nije napravio ništa što veliko piće i duga kupka neće izliječiti, zaključila je Cybil. – Layla, sve je u redu?

– Sve u redu. – Ljutito je dodirivala bolne obraze. – Dobro. – Prihvatila je Foxovu ruku, ustala i otresla odjeću. – Uplašili smo ga. Uplašili smo ga i pobjegao je.

– Bolje od toga. Ranili smo ga. – Quinn je nekoliko puta duboko udahnula da smanji drhtanje pa skočila na Cala kao Lump maloprije. – Dobro smo. Nitko nije ozlijeđen. Ti si bio nevjerojatan. Bio si neopisiv. Oh, Bože, daj mi jedan stvarno veliki poljubac.

Smijala se i plakala istovremeno. Privukao ju je bliže i spustio usne na njezine. Shvatio je da je među svim odgovorima koje su tražili ona na prvome mjestu.

I shvatio je još nešto. Ovaj put nisu ostali poraženi.

– Pobijedit ćemo. – Odmaknuo ju je od sebe kako bi joj mogao pogledati u oči. Njegove su bile mirne, postojane i bistre. – Nikad to prije nisam vjerovao, ne uistinu. Ali sada vjerujem. Sad to znam, Quinn. – Poljubio ju je u čelo. – Pobijedit ćemo i vjenčat ćemo se u rujnu.

– Prokleta točno.

Ovila mu je ruke oko vrata, a to je za sada bilo dovoljno pobjednički. Dovoljno za odolijevanje do sljedećeg puta. A sljedeći put, zarekao se, sljedeći put bit će bolje naoružani.

– Hajdemo kući. Put je dug, a moramo obaviti mnogo toga.

Ona je još trenutak ostala priljubljena uz njega i čvrsto ga držala dok je on preko njezine glave pogledao u oči svoje braće.

Gage je kimnuo, potom gurnuo pištolj natrag u naprtnjaču. Zabacio ju je na rame i krenuo preko čistine.

Sunce je blistalo iznad njih, a vjetar je zamro. Napustili su čistinu i krenuli kroza šumu, tri muškarca, tri žene i pas.

Na svom zemljanom postolju Poganski kamen stajao je u tišini i čekao njihov povratak.

